

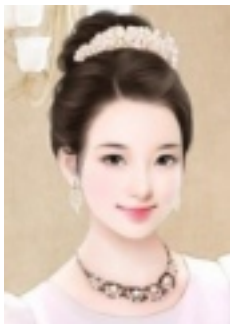
Gả Cho Viên Lãng

Contents

Gả Cho Viên Lãng	2
1. Q.1 - Chương 1: Gả Cho Lão A	3
2. Q.1 - Chương 2: Anh Sẽ Yêu Em Chưa?	9
3. Q.1 - Chương 3: Đây Là Cuộc Sống Em Muốn	15
4. Q.1 - Chương 4: Cuộc Sống Chính Là Vấn Đề Chồng Chất	22
5. Q.1 - Chương 5: Đường Về Nhà	27
6. Q.1 - Chương 6: Em Biết Anh Đang Làm Gì	36
7. Q.2 - Chương 1: Luôn Luôn Chuẩn Bị Tâm Lý Thật Tốt	40
8. Q.2 - Chương 2: Quê Hương Của Anh	42
9. Q.2 - Chương 3: Tuyết Mùa Đông Ở Bắc Cực	46
10. Q.2 - Chương 4: Viên Lãng, Rốt Cuộc Anh Là Người Thế Nào?	51
11. Q.2 - Chương 5: Sinh Tử Như Thường	54
12. Q.2 - Chương 6: Cuộc Sống, Đoán Không Được Kết Cục	59
13. Q.3 - Chương 1: Em Có Thể Làm Gì Cho Anh?	62
14. Q.3 - Chương 2: Kiếp Trước?	63
15. Q.3 - Chương 3: Các Cậu Phải Còn Sống Trở Về	64
16. Q.3 - Chương 4: Trung Thu	67
17. Q.3 - Chương 5: Chiến Tranh Và Hòa Bình	72
18. Q.3 - Chương 6: Khoảnh Khắc Ấm Ấp.	73
19. Q.3 - Chương 7: Giảm Cân, Tôi Lại Sai Rồi.	74
20. Q.3 - Chương 8: Rốt Cuộc Là Ai Yêu Nghiệt Hơn?	76
21. Q.3 - Chương 9: Đám Em Họ	79
22. Q.3 - Chương 10: Bánh Bao	82
23. Q.3 - Chương 11: Đêm Không Về Ngủ	84
24. Q.3 - Chương 12: Yêu Đương	85
25. Q.3 - Chương 13: Đây Tháng	86
26. Q.3 - Chương 14: Giấc Mơ Tới Từ Quá Khứ	88
27. Q.3 - Chương 15: Sợ Bóng Sợ Gió	90
28. Q.3 - Chương 16: Nhớ Thương	95
29. Q.3 - Chương 17: Chuyện Vụn Vặt	97
30. Q.3 - Chương 18: Phụ Nữ Ba Mươi Mốt Là Một Cành Hoa	98
31. Q.3 - Chương 19: Chuyện Không Nói Cho Anh Biết	101
32. Q.3 - Chương 20: Trà Lạnh Trường Đảo	104
33. Q.3 - Chương 21: Tự Chăm Sóc Mình	108
34. Q.3 - Chương 22: Chiến Tranh Không Thuộc Về Nhân Dân	110
35. Q.3 - Chương 23: Đi Hết Toàn Bộ Hành Trình	112
36. Q.3 - Chương 24: Anh Nhẹ Nhàng Tới.	115
37. Q.3 - Chương 25: Nỗi Nhớ Nhà	119
38. Q.3 - Chương 26: Ngủ Đi, Ngủ Đi, Cục Cưng Yêu Quý Của Em	123
39. Q.3 - Chương 27: Giải Thích	125
40. Q.3 - Chương 28: Làm Nũng	128

41. Q.3 - Chương 29: Trưởng Thành	130
42. Q.3 - Chương 30: Suối Nước Nóng Trơn	132
43. Q.3 - Chương 31: Say Rượu	135
44. Q.3 - Chương 32: Cuộc Sống Tình Thú	138
45. Q.3 - Chương 33: Dạ Minh Châu Trong Đêm Tối	141
46. Q.3 - Chương 34: Dẫn Vào Cửa	143
47. Q.3 - Chương 35: Vô Tâm	146
48. Q.3 - Chương 36: Hải Sản	148
49. Q.3 - Chương 37: Quá Khứ	151
50. Q.3 - Chương 38: Sợ	155
51. Q.3 - Chương 39: Hẹn Hò	157
52. Q.3 - Chương 40: Phản Công Cướp Lại	160
53. Q.3 - Chương 41: Nói Nhiều Sai Nhiều	164
54. Q.3 - Chương 42: Bên Nhau Dài Lâu	167
55. Q.3 - Chương 43: Thật Yêu Anh	171
56. Q.3 - Chương 44: Tình Yêu Không Vụ Lợi	173
57. Q.3 - Chương 45: Cắm Dỗ	176
58. Q.3 - Chương 46: Ăn No Không Có Việc Gì Làm.	179
59. Q.3 - Chương 47: Núi Có Cây, Cây Có Cành	182
60. Q.3 - Chương 48: Người Nào Đang Bay Trên Bầu Trời	186
61. Q.3 - Chương 49: Trẻ Trung	189
62. Q.3 - Chương 50: Vì Anh Mà Sống	192
63. Q.3 - Chương 51: Cưng Chiều	195
64. Q.3 - Chương 52: Đồng Đội Đồng Đội	198
65. Q.3 - Chương 53: Một Kiếm Làm Run Sợ Khắp Mười Bốn Châu	201
66. Q.3 - Chương 54: Chớp Mắt Đã Vạn Năm	203
67. Q.3 - Chương 55: Heo	206
68. Q.3 - Chương 56: Hallelujah	209
69. Q.3 - Chương 57: Lễ Nô-en Vui Vẻ	211
70. Q.3 - Chương 58: Cuối Năm	213
71. Q.3 - Chương 59: Lai Lịch Đội Trưởng	216
72. Q.3 - Chương 60: Trên Đời Người Hàng Ngàn Vạn	216
73. Q.3 - Chương 61: Em Yêu Anh	220
74. Q.3 - Chương 62: Sự Nghiệp	223
75. Q.3 - Chương 63: Ngày Này Năm Ngoái Cũng Ở Đây	225
76. Q.3 - Chương 64: Chuyện Nhà	227
77. Q.3 - Chương 65: Năm Qua Năm Lại, Hoa Vãn Thế	231
78. Q.3 - Chương 66: Tôi Không Làm Ra Về Chì Cả Thật Nhiều Năm.	232
79. Q.3 - Chương 67: Thỏa Mãn	235
80. Q.3 - Chương 68: Quà Tặng Lễ Tình Nhân	238
81. Q.3 - Chương 69: Một Mùa Xuân Mỗi Năm Vừa Mới Đến	240
82. Q.3 - Chương 70: Một Mùa Hoa Nở	243
83. Q.3 - Chương 71: Anh Là Tình Yêu Hoàn Mỹ Của Em	246

Gả Cho Viên Lãng

Giới thiệu

Một anh chàng bộ đội đặc chủng trong ngày cưới với vẻ mặt không được vui. Còn cô dâu cũng chắc g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-cho-vien-lang>

1. Q.1 - Chương 1: Gả Cho Lão A

“Viên Lãng, chúng ta kết hôn đi!”

Viên Lãng nghiêng đầu, dùng vẻ mặt như gặp quỷ nhìn tôi, nói: “Gì?”

“Chúng ta kết hôn đi!” Tôi nhắc lại.

Viên Lãng ngồi thẳng người, thản nhiên nhìn tôi, nói: “Tiểu Dư. Tên cô là Tiểu Dư đúng không?”

Tôi sửa lại: “Dư Bội.”

Viên Lãng ho khẽ một tiếng, nói: “Dư Bội, nếu tôi nhớ không lầm thì hôm nay chúng ta mới biết nhau.”

Tôi trả lời: “Đúng vậy. Chúng ta mới quen lúc 8h hơn. Tôi đến đây lúc 11h30. Anh thì khoảng 12h. Chúng ta vừa cùng ăn bữa trưa rồi ăn bữa tối, còn uống rượu. Tổng cộng chúng ta đã chạm ly lần thứ chín. ”

“Học Toán không tệ.” Viên Lãng chuyển ly nước cho tôi. “Cô uống say rồi. Uống nước đi.”

“Chỉ bằng mấy chai bia này á?” Tôi gọi nhân viên phục vụ: “Lấy một bình rượu trắng tới đây.”

“Cô uống say thật rồi.” Viên Lãng ra hiệu cho nhân viên phục vụ đừng lấy rượu trắng.

“Trong hơn tám tiếng này tôi đã biết toàn bộ tình hình căn bản của anh. Thật ngại quá, trước đây tôi là quản lý nhân sự nên tương đối nhạy cảm với chuyện này.” “Viên Lãng, nam, ba mươi tuổi, nguyên quán ở Tứ Xuyên, sinh ở Tân Cương, học đại học chuyên ngành văn hóa, bộ đội đặc chủng số 86749*, chỉ huy trưởng đại đội 3, sở trường là súng ống, đánh giáp lá cà và A người, lương tháng...”

*Đây chỉ là số hiệu trong tưởng tượng của tác giả thôi nhé :-D

“Được rồi, được rồi, rất rõ ràng, còn rõ ràng hơn trên hồ sơ của tôi nữa.” Viên Lãng vội vàng tiếp lời tôi.

“Nhưng cô biết rõ tình hình của tôi cũng không có ý nghĩa gì...”

“Chúng tôi xem trọng anh, muốn kết hôn với anh!”

Viên Lãng nở nụ cười, nói: “Nhưng tôi còn chưa hiểu rõ cô, chỉ biết tên cô mà thôi.”

Tôi nhìn anh ta, từ từ nhếch khóe môi lên, nở một nụ cười thật tươi với anh ta: “Vây là không ít rồi. Vừa nãy Tiểu Lâm đã giới thiệu tôi rồi. Còn có,” tôi chỉ về phía cửa, “Người vừa ra ngoài kia anh cũng gặp lần đầu tiên, chỉ nói mấy câu đã hỏi rõ tên của anh ta, đơn vị, địa chỉ, tuổi tác, tình trạng hôn nhân. Tôi dám nói chỉ cần là người anh từng gặp thì anh đều nhớ rõ.”

“Được rồi, tôi tổng kết một chút nhé. Tôi, Dư Bội, đại học văn hóa chính quy, hai mươi chính tuổi, cao 1m63, cân nặng...cân nặng không nói, hiện giữ chức phó tổng của hệ thống khách sạn Bát Thiên Thương, lương tháng...”

Viên Lăng không nhin được cười: “Sao không nói cân nặng ra?”

Tôi nhìn anh ta, cũng cười theo: “Sao anh lại có hứng thú với chuyện cân nặng của tôi?”

“Sau khi kết hôn tôi sẽ đề xuất được điều tới chi nhánh ở Bắc Kinh với tổng bộ. Có khả năng lương sẽ thấp đi một chút bởi vì đến lúc đó có lẽ chỉ là nhân viên văn phòng hoặc trợ lý hành chính thôi. Lần này tôi đi công tác về sẽ fax tài liệu có liên quan tới tôi cho anh làm báo cáo kết hôn.”

Viên Lăng không nói gì mà chỉ lẳng lặng nhìn tôi thao thao bất tuyệt.

“Còn nữa, tôi có ít tiền tiết kiệm, có thể mua nhà trả góp theo kỳ hạn. Sau này tiền trả góp mỗi tháng do anh trả. Chúng ta sẽ cùng ghi tên trên giấy chứng nhận bất động sản. Chờ chuyển vào xong thì anh cầm hết quần áo bẩn về nhà giặt. Tôi sẽ mua một cái máy giặt lớn một chút. Đừng để lính cần vụ giặt. Họ đều là trẻ con, đã giặt không sạch mà còn làm người khác mệt...”

“Anh thích ăn gì? Tôi có thể ăn món cay Tứ Xuyên, món Quảng Đông nhưng không nấu được. Nếu anh thích ăn thì tôi có thể học, nếu không thì tôi làm hoành thánh nhé? Đây là sở trường của tôi đấy. Làm nhiều vỏ một chút rồi bỏ vào tủ lạnh để lúc anh về mà tôi không có nhà thì có thể làm hoành thánh ăn. Anh thích tắm vòi hoa sen hay tắm bồn? Nếu thích tắm bồn thì tôi sẽ mua một cái bồn tắm lớn, ngâm mình xong là có thể mặc một bộ đồ ngủ bằng tơ tằm. Anh thích mặc loại đồ ngủ nào? Tơ tằm hay cotton thuần? Có thể ngủ trên sofa, xem tivi uống rượu vang để máu lưu thông. Thấy anh vết thương đầy người, uống rượu vang có thể giúp mạch máu anh mềm đi. Anh thích sản phẩm trong nước hay nhập khẩu? Tôi thích uống Thiết Quan Âm và Phổ Nhị. Anh thích uống trà hay cà phê?...”

“Tôi thích uống cà phê...” Viên Lăng nói tiếp mới phát hiện bị tôi dẫn vào mương.

“Tiểu Dư, trong sự hiểu biết của tôi thì kết hôn không đơn giản như thế đâu.” Viên Lăng nói.

Tôi tới gần anh ta, dán vào tai anh ta, nói khẽ: “Mua hai cái giường, anh một cái tôi một cái. Chờ khi nào anh quên được người kia thì sẽ đổi sang giường lớn...”

Tôi cảm thấy thân thể Viên Lăng chấn động, “Tôi biết anh đang chờ ai. Nhưng hôm nay người ta đã kết hôn rồi, đã quên mất rồi, coi như là bạn tốt đi.”

Lúc này tiệc cưới đã đi đến hồi kết, khách khứa bắt đầu từ từ rời khỏi bữa tiệc. Tiểu Lâm vào phòng thay quần áo. Cao Thành mang theo mùi rượu đầy người đi tới, ngồi xuống.

Viên Lăng rót cho anh ly trà, cười nói: “Say rồi hả? Vốn mình tưởng doanh phó Cao là nghìn chén không say chứ.”

Cao Thành uống một hơi cạn ly nước, thở dốc, nói: “Kết hôn rất phiền phức. Có giấy chứng nhận kết hôn thôi là được rồi, cần gì phải nhiều lễ nghi thế.”

Viên Lăng rót tiếp cho anh một ly nước, nói: “Lễ cưới là không thể thiếu được. Chuyện cả đời, cậu cũng phải để cho nhà gái nở mày nở mặt một chút chứ.”

Cao Thành lắc lắc đầu, nói: “Chao ôi, cậu cưới đi rồi biết.”

Viên Lăng nhìn bộ dáng Cao Thành, cười rồi nói: “Tôi và Dư Bội tháng sau sẽ kết hôn.”

Ngụm nước sắc trong khí quản Cao Thành khiến anh không kịp phục hồi tinh thần lại: “Cậu kết hôn? Chọn ngày lúc nào? Sao mình không nghe nói gì cả vậy? Mình nói chứ cái đồ lão A đáng chết, miệng thật nhanh nha.”

Tôi cười, nói tiếp: “Chọn ngày vào hôm nay.”

Viên Lăng dựa lưng vào ghế, nói một cách cực kỳ thoải mái: “Này, thấy doanh phó Cao hạnh phúc vậy tôi rất hâm mộ, nên cũng định để mình được hạnh phúc như thế.”

Vài sĩ quan cấp úy cầm ly rượu vây lại, định chúc Cao Thành.

Anh vội vàng nói: “Lần tới chúng ta lại uống. Các cậu chưa biết nhỉ? Lão A đáng chết này, không, Viên đội của các cậu sẽ kết hôn vào tháng sau đấy!”

Một đám người ngạc nhiên, mồm nằm miệng mười.

“Đội trưởng sắp kết hôn?”

“Kết hôn với ai?”

“Chị dâu có xinh đẹp không?”

“Chưa ai gặp cả. Phải để các anh em gặp mặt, tham mưu cho anh chứ!”

“Đội trưởng định xin phép nghỉ kết hôn bao lâu? Ông trời thật có mắt, là cô bé nhà ai mà dám hi sinh thân mình như thế? Quan Âm giáng trần à...”

Viên Lăng cười, liếm liếm hàm răng, nói: “Ở đây này, đã gặp rồi! Tiểu Dư, Dư Bội.”

Tôi ngẩng đầu một cách tao nhã, mỉm cười, lần lượt dùng ánh mắt quét qua mọi người một lượt.

Có đôi khi tôi cảm thấy bản thân mình thật có khả năng tiên tri:

Ví dụ như khi đi công tác liền tình cờ gặp bạn tốt kết hôn;

Ví dụ như buổi sáng bàn công việc xong thì vội vàng mua váy viền hoa màu lam có thắt lưng;

Ví dụ như tôi vừa dứt khoát mua sợi dây chuyền bằng thạch anh màu lam;

Lại ví dụ như tôi còn nắm vững thời gian bàn công việc, tuy bỏ lỡ phần mở đầu của hôn lễ...

Cho nên, tôi rất tự tin với cách ăn mặc của mình hôm nay.

Tôi đảo mắt qua, trong lòng đại khái phác họa ra:

Người này cánh tay nổi gân xanh chứng tỏ lực tay rất mạnh (sau này tôi mới biết anh ta là Tề Hoàn - người có đạo pháp đứng đầu trong quân);

Người này nhìn xa trông rộng, trình độ văn hóa không thấp (sau này tôi mới biết anh ta là Ngô Triết - thạc sĩ ngành điện thắp sáng)...

Tôi đang nhìn mọi người bằng ánh mắt theo bệnh nghề nghiệp thì những người này đã tỉnh hồn lại, bắt đầu sóng sau dồn sóng trước mời rượu. Nhưng họ mời rượu khiến tôi dở khóc dở cười. Tổng kết lại là sự xuất hiện của tôi khiến bọn họ được giải thoát khỏi bàn tay ma quỷ của “người thổi nát” nào đấy. Tuy rằng có lẽ thời gian nghỉ kết hôn của anh chỉ có ba ngày.

Bên này ầm ầm khiến cô dâu vừa thay quần áo xong liền sang xem náo nhiệt. Kết quả tôi thấy lớp trang điểm tinh tế trên mặt cô ta sắp rớt xuống tới nơi.

Lâm Thanh Nhan kéo tôi ra khỏi vòng vây, nhỏ giọng hỏi: “Trước đây các cậu quen nhau à?”

Tôi nhìn cô ấy bằng ánh mắt ngạc nhiên: “Không phải hôm nay mọi người mới giới thiệu ình quen anh ấy à?”

Cô ấy lại hỏi: “Hôm nay cậu uống say rồi hả?”

Tôi càng khó hiểu hơn: “Tiểu Lâm, cậu cũng biết tửu lượng của mình mà. Năm đó tám chị em phòng chúng ta được gọi là Quỷ Kiến Sầu của ngành du lịch, uống đến mức khiến chủ nhiệm là lão tửu quỷ phải gục xuống. Hôm nay mình còn chưa uống đã mà.”

Lâm Thanh Nhan nóng nảy: “Không uống say mà cậu đã định hôn nhân thế à? Cậu có biết anh ta là ai không?”

Tôi cười nói: “Đương nhiên biết. Là Viên Lăng.”

Tiểu Lâm sắp ngất xỉu: “Cậu có biết nhiệm vụ của đại đội bọn họ không? Bọn họ đều làm nhiệm vụ không chắc sẽ trở về. Nói đúng hơn là lúc nào cũng có thể...” Tiểu Lâm quay lại nhìn, “Vinh quang.”

Tôi cười ha ha: “Đời người ai có thể sống được tới trăm năm. Nếu anh ấy bình an trở về thì mình sẽ yên tâm làm gia đình bộ đội. Nếu anh ấy không về thật thì giữ một tấm hình của anh ấy...làm gia đình liệt sĩ.”

Viên Lăng bên kia đang sắp xếp: “Tề Hoàn uống nhiều rồi, không được lái xe, có nghe thấy không? Tiểu Lưu, cậu không uống rượu thì lại đây. Tôi? Tôi không được lái xe đưa chị dâu các cậu về à?...Dù cái gì mà dù, muốn thêm cơm à? Cho các cậu tới đỉnh núi số 375 đón mặt trời mọc được không? ”

Đưa tôi về khách sạn, Viên Lăng xoay người định rời đi.

Tôi gọi anh lại: “Ồ lại tâm sự cái đã. Tháng sau chúng ta kết hôn rồi, dù sao anh cũng phải biết một chút về tình hình gia đình tôi chứ?”

Viên Lăng nói: “Không cần đâu. Đại đội sẽ tới Cục dân chính để điều tra hồ sơ của cô. Về phần tôi, tôi chờ tài liệu của cô chuyển tới rồi làm báo cáo kết hôn.” Anh dừng một chút, “Sắp xếp xong chuyện trong nhà, chuẩn bị vào quân đội cho tốt. Cho tôi số di động của cô đi.”

Vì thế, vào năm tôi hai mươi chín tuổi, trong ba ngày đi công tác đã bàn xong chuyện lớn cả đời.

Hôm quay về, tôi gọi điện cho Viên Lăng, gửi tài liệu liên quan tới mình qua. Ngay sau hôm tôi báo cáo, nhân viên chi nhánh vây quanh tôi y như ăn phải khổ qua.

Trưởng phòng đào tạo nhân viên ôm tay tôi không rời: “Dư tổng, chị phải đi thì dẫn chúng em theo với...”

Tôi vừa ra sức rút tay ra khỏi ngực cô ấy, vừa an ủi: “Chị vừa sang bên đó sẽ làm báo cáo điều mọi người sang. Nếu không thiếu người...”

Trưởng phòng kế toán ôm eo tôi: “Dư tổng, đừng đi, thay người mới chúng em không quen...”

Tôi cắn răng tách tay cô ấy ra, cười nói: “Ngoan nào, sao có thể không quen được? Nếu bị người ta bắt nạt thì mọi người cứ gọi cho chị.” Tôi thầm nghĩ: “Lần này chị có thể tìm được hạnh phúc, sống chết cũng phải đi, cô bé ạ.”

Gần một tháng với đủ loại thủ tục, giao nhiệm vụ, tôi dùng thái độ nhiệt tình hiếm thấy để ứng phó với mỗi việc. Ngay khi tôi định nhờ Tiểu Lâm xem nhà giúp thì Viên Lăng gọi điện tới: “Khỏi cần đi xem nhà. Tôi có.”

Trong một tiểu khu ở vành đai 3 của Bắc Kinh, Viên Lăng mở một căn nhà hai phòng ra, nói: “Chỗ này vốn để ba mẹ tôi dưỡng già nhưng bọn họ nói ở bên kia quen rồi nên không muốn qua đây. Có chị cả của tôi ở đó nên có thể chăm sóc bọn họ.”

Hai phòng ngủ một phòng khách, rộng khoảng 70m². Có thể Viên Lăng không hay về đây ở nên đồ trang trí rất đơn giản. Một phòng ngủ trong đó có đặt một cái giường đơn.

Tôi đặt cặp tài liệu xuống, hỏi: “Anh xin nghỉ được bao lâu?”

Viên Lăng đáp: “9h tối phải trở về đơn vị.”

Tôi kéo tay anh ra ngoài: “Nhanh, nắm chắc thời gian.”

Viên Lăng hỏi: “Làm gì?”

Tôi quơ quơ chỉ phiếu trong tay: “Mua đồ dùng gia đình, ăn cơm!”

Trong cửa hàng đồ dùng gia đình, tôi dẫn Viên Lăng đi xem giường đơn.

Viên Lăng hỏi tôi: “Cô có từng thấy nhà ai kết hôn mà dùng giường đơn chưa?” Thuận tay, anh gõ lên trán tôi một cái.

Tôi cười, bày ra vẻ mặt thực hiện được âm mưu.

Tôi lưu luyến trước chỗ bày giá sách. Viên Lăng nhìn bảng giá: “1500, không đắt lắm.”

Tôi khoa tay múa chân, bổ sung thêm: “1500, chỉ có một cái này.”

Viên Lăng hỏi: “Vậy cô muốn mấy cái?” Tôi đưa mắt nhìn anh, giơ từ từ từng ngón tay lên đếm. Sau đó anh mỉm cười hỏi tôi: “Cô định mở hiệu sách à?”

Tôi mở cửa tủ treo quần áo ra nhìn, rồi nhìn chăm chăm vào mấy cái ngăn kéo mà phát sầu.

Viên Lăng tò mò: “Có phải cô định dùng mắt cắt nó ra từng phần rồi mang về không?”

Tôi thở dài: “Không đựng được nội y!”

Viên Lăng mở ngăn tủ ra nhìn một chút, nói: “Cô có bao nhiêu nội y để mặc?” Dứt lời, anh phát hiện ra mình lại mắc lừa, mặt liền đỏ lên.

Tôi cười thầm đến mức ruột xoắn lại, thở dài: “Không phải còn đồ của anh nữa sao?” Dứt lời, dùng mắt cách dưới thắt lưng của anh hai phân, ngắm một chút.

Viên Lăng chặn tầm mắt tôi, hỏi: “Này này, nhìn chỗ nào vậy?”

Tôi vờ như không nghe thấy, quay sang nói một câu rất tự nhiên: “Hình dạng thật tốt.” Viên Lăng hoàn toàn không thốt nên lời, nói: “Cô xem đi. Tôi sang bên kia xem.” Dứt lời, xoay người đi sang chỗ bên cạnh.

Tôi len lén thò đầu qua, tên kia vừa nhìn một cái bàn trà vừa cắn môi cười.

Nụ cười hiện lên trên khóe môi tôi. Viên Lăng, Viên Lăng, anh cười là tốt rồi.

Hôm đó đi đám cưới trẻ nên tôi vừa khéo ngồi cùng bàn với anh cũng đi trẻ. Tôi thấy anh nói vài tin tức bên lề với mọi người, thấy anh nói những lời khéo léo như phun châu nhả ngọc, còn thấy được đau xót thoáng qua trong mắt lúc anh giả vờ lơ đãng quay đầu.

Là ai tổn thương người này, khiến ánh mắt anh lộ ra tia nhìn đau thấu tâm can như thế? Tôi nhìn lên đôi tân nhân trên sân khấu.

Cô dâu trên sân khấu tươi cười như hoa, chú rể khôi ngô xuất sắc cao lớn.

Là vì Tiểu Lâm? Tôi trộm nhìn Viên Lăng một cái. Ánh mắt anh khi nhìn về sân khấu rất phức tạp. Còn nữa, cơ bản anh không uống rượu, chỉ chạm ly tượng trưng một chút với người khác. Tiểu Lâm từng nói, tử lượng của Cao Thành nhà mình là một cân.

Cao Thành nhà mình?

Tôi nhin không được mà nở nụ cười. Cái người làm mọi người kinh ngạc khi được giới thiệu ba tháng thì kết hôn này, khiến họ giống như vợ chồng già quả nhiên là tính cách trẻ con. Năm đó ở chung một phòng với tôi nhưng nhỏ hơn tôi ba tuổi. Người nào đó khiến người ta học cật lực, mười sáu tuổi đã thi vào đại học. Nhưng dùng tiếng quê tôi để hình dung thì tính cách của cô ấy là “Mầm đậu dài nhiều gia vị nhưng vẫn phải ăn với cơm.”

Viên Lăng, Viên Lăng, cười một cái đi. Em hy vọng được thấy nụ cười vui vẻ phát ra từ đáy lòng anh chứ không phải anh không trung thực trước kia, không phải khi đối mặt với các anh em trong đội thì nâng cao tinh thần mà cười. Viên Lăng, em sẽ khiến anh cười.

Vào ngày đó, khi tôi chạm ly lần thứ chín với Viên Lăng, tôi đã quyết định muốn kết hôn với anh ấy.

Mua xong đồ dùng gia đình, cô thu ngân ghi hóa đơn, hỏi: “Xin hỏi là ai trả tiền ạ?”

Viên Lăng lấy ví ra. Tôi nói: “Để tôi.”

Viên Lăng tràn đầy thắc mắc: “Để cô? Lương của cô bao nhiêu một tháng?”

Tôi vươn hai ngón tay cái và ngón út.

Viên Lăng vội vàng cất kỹ ví tiền đi, nói: “Cô là người có tiền.”

Tôi bổ sung: “Tôi mua đồ dùng gia đình, anh mua thiết bị điện.”

Viên Lăng nói: “Sắp xếp cho tốt.”

Tôi tươi cười đầy mặt: “Tất nhiên. Nếu không sao xứng với Viên đội của chúng ta được? Được rồi, đi ăn cơm thôi.” Không quên dùng khóe mắt nhìn hóa đơn một chút “Khung giường XXX và đệm, cỡ 1.8 thước...” Tâm tình tôi rất tốt.

Viên Lăng ăn cơm rất nhanh nhưng không phát ra tiếng động nào, rất hợp với tiêu chuẩn đàn ông có lễ nghi trên bàn ăn của tôi.

Viên Lăng ăn nhanh một chén cơm thì thấy tôi đang nhìn anh.

Tôi thấy ánh mắt nghi ngờ của anh thì cười nói: “Anh ăn đi, ăn đi...”

Viên Lăng hỏi tôi: “Cô không ăn à?”

Nụ cười của tôi càng sâu: “Tôi? Tôi nhìn anh ăn.”

Trời nóng nên Viên Lăng đã cởi áo khoác ra, chỉ mặc một cái áo thun màu xanh của quân đội, cơ bắp trên cánh tay rất cân xứng, tạo cảm giác rất mạnh mẽ.

Tôi vươn một ngón tay ra, nhẹ nhàng vạch một đường trên cánh tay anh. Anh ngẩng đầu nhìn ngón tay tôi: “Làm gì vậy?”

Tôi nhìn thật kỹ làn da màu lúa mì của anh: “Có vết sẹo này. Dài như thế này, đau không?”

Viên Lăng liếc cánh tay một cái: “Dao găm quẹt lên, vết thương nhỏ thôi.” Rồi giương mắt nhìn tôi: “Sợ à? Khắp nơi trên người tôi đều là sẹo, có muốn quan sát tại chỗ một chút không?”

Tôi nhìn ánh mắt mập mờ của anh, nghĩ thầm: “Viên Lăng, tôi sẽ để anh dọa sao?” Dán tới gần, áp sát vào cổ anh, nói: “Bây giờ là 6h. Nếu anh ăn nhanh một chút thì chúng ta sẽ có thời gian quan sát tại chỗ vết sẹo trên người anh một chút đấy...” Suýt chút nữa thì Viên Lăng bị nghẹn miếng cơm mà chết.

Hai ngày nữa là đồ dùng trong nhà được đưa tới. Viên Lăng chỉ nguồn điện cho tôi, chỗ mở công tắc, nói tình hình của tiểu khu và căn phòng này rồi giao chìa khóa cho tôi, nói: “Tự cô đi chọn ngày đi. Báo cáo kết hôn được duyệt, cuối tuần tôi có một ngày nghỉ, chúng ta đi lấy giấy đăng ký kết hôn. Cô xem khi nào thì tổ chức hôn lễ để tôi xin nghỉ trước.”

Tôi ngậy ra một lúc: “Hôn lễ?”

Viên Lăng nhắc lại: “Đúng rồi, hôn lễ! Cô không muốn kết hôn với tôi à?”

Tôi phản ứng kịp: “À...Ý tôi là...Phải làm tiệc rượu à? Có cần thiết không?”

Viên Lăng nhìn tôi: “Vậy ý của cô là...”

Tôi nói: “Làm đủ tiệc rượu rất mệt lại còn hao tài tốn của. Chúng ta đi lấy giấy chứng nhận, chụp mấy tấm ảnh, mời vài bạn tốt tới nhà chơi một chút là được. Anh thích ăn đồ ăn tôi nấu hay gọi ở ngoài?”

Trong mắt Viên Lăng thoáng chút ý cười đầy nghi ngờ: “Cô biết nấu ăn thật à?”

Tôi ghĩa anh một cái: “Xóa ngay cái dấu chấm hỏi đi!”

Vừa ra đến cửa, tôi liền ôm chầm lấy Viên Lăng, vòng tay qua eo anh, cắn môi nói: “Có chuyện này tôi đã nghĩ rất lâu, nhất định phải nói với anh.”

Cơ bắp trên eo Viên Lăng cứng một chút rồi trở lại bình thường ngay lập tức, cúi đầu nhìn vào mắt tôi chằm chằm không yếu thế: “Nói!”

Yêu nghiệt tôi kề sát vào bờ môi anh, ông ọ nói: “Lần sau quay về...Đừng hút thuốc trong phòng. Em bị dị ứng...”

Anh bày ra trận địa sẵn sàng đón địch mà lại nghe những lời này nên nghẹn hai giây rồi cười hì hì thành tiếng, gạt đầu, nói: “Được, được, được. Anh nhớ rồi. Đi nhé.”

Ngày hôm sau tôi tới tổng bộ báo cáo, giữ chức phó tổng khách sạn ở khu Hà Bắc. Tôi chuyển những thứ linh tinh vào văn phòng, bắt đầu công việc mới.

QQ nhấp nháy, cho thấy có người tìm. Tôi nhìn một chút, là người cũ.

Anh ta hỏi: “Em thay số di động rồi à?”

Tôi đáp: “Đúng thế, tôi được điều tới Bắc Kinh rồi.”

Anh ta hỏi: “Đã ba tháng không gặp. Là vì giận anh à?”

Tôi ngạc nhiên nói: “Giận? Tôi giận á? A...Đúng rồi, tôi đã kết hôn rồi.”

Anh ta nói: “Em kết hôn? Em lại lừa anh. Anh không chào em mà đã đi là lỗi của anh...”

Tôi lười phải dài dòng với anh ta, lấy điện thoại di động ra, lấy một tấm hình Viên Lăng lưu trong đó rồi gửi vào hộp thư QQ cho anh ta, nói: “Đây là chồng của tôi, trung tá lục quân.”

Phía bên kia im lặng một hồi rồi nói: “Đây là cách em trả thù anh à?”

Tôi đáp lời: “Nghe nói chuyện vừa gặp đã yêu chưa? Anh ấy là người duy nhất tôi muốn ở bên cạnh đời này.”

Anh ta trả lời: “Bội Bội, em làm vậy thật không cẩn thận. Em có biết gì về anh ta không?”

Tôi trả lời: “Đừng gọi thân thiết như thế, sẽ khiến chồng tôi hiểu lầm. Có rảnh thì tới Bắc Kinh, tôi mời. . Còn nữa, tôi hiểu anh ấy hơn cả bản thân mình nữa. Hẹn gặp lại!”

Tôi chọn chế độ ẩn, tiếp tục làm công việc của mình.

Ngày chụp hình cưới, Viên Lăng mặc một bộ thường phục, quân phục phẳng phiu như sinh ra là để dành cho anh.

Tôi thay áo cưới trong tiệm chụp hình, cài một cái vương miện công chúa nho nhỏ bằng thủy tinh trên tóc.

Nhiếp ảnh gia vừa điều chỉnh góc độ, vừa dặn dò: “Chú rể đứng phía sau, cúi đầu xuống, nhìn cô dâu thật tình cảm. Cô dâu nghiêng đầu sang bên trái, ngẩng đầu lên, nhìn chú rể thật tình cảm. Trọ lý, kéo làn váy của cô dâu ra, được rồi, đừng nhúc nhích, chụp một tấm nữa nào...”

Tôi quay sang thì vừa vặn đón nhận tầm mắt của Viên Lăng. Trong giây phút ấy, tôi nghĩ tới hai câu hát: Sinh thời, không thể buông tha, cuối cùng không thể may mắn thoát khỏi. Trong lòng bàn tay bỗng có một đường cong quán quýt...

2. Q.1 - Chương 2: Anh Sẽ Yêu Em Chứ?

Tôi nói hôm kết hôn sẽ tự mình xuống bếp tuyệt đối không phải chỉ là nói đùa. Đãi khách chia làm ba ngày: ngày đầu tiên là mời lãnh đạo đại đội và vài trung đội trưởng; ngày thứ hai là mời các anh em trong trung đội ba; ngày thứ ba là mời Tiểu Lâm và vài bạn học ở Bắc Kinh, cùng với người trong gia đình.

Quán món cay Tứ Xuyên ở cửa tiểu khu rất đắt khách, có treo bảng đã nhận làm tiệc rượu, ba ngày.

Ngày đầu tiên khá tốt, đều là chỉ huy, mọi người mời rượu lẫn nhau, nói vài lời khách sáo, ví dụ như: Cảm ơn Tiểu Dư đã hiểu cho người làm lính, cảm ơn lãnh đạo đã giúp đỡ Viên Lăng khi làm nhiệm vụ...

Ngày thứ hai thì khác biệt dữ dội. Các anh em người trước hy sinh người sau tiếp bước, muốn chúc gã trung đội trưởng “yêu quý nhất”, “vĩ đại nhất”. Tôi cản cho anh vài ly xong thì quyết định để anh tự sinh tự diệt. Tục ngữ chẳng đã nói tự tạo nghiệt không thể sống đầy sao.

Ngày thứ ba, Tiểu Lâm dẫn ông chồng mới cưới - Cao Thành và vài bạn bè năm đó chạy như bay tới.

Chia xa vài năm, Tiểu Ngụy mập mạp trước đây vẫn đầy đặn như trước, dẫn theo một người bạn trai có thân hình giống cô như đúc. Tôi và Tiểu Lâm đùa cô ấy: “Giường nhà các cậu là hiệu gì vậy?diễnđàn lê quýđônThật là bền.” Tiểu Ngụy bước tới, dùng chiêu mèo rửa mặt khiến tôi bụm mặt kêu to: “Trời ơi, hủy hoại dung nhan mất rồi...” Viên Lăng và Cao Thành hút thuốc nói chuyện phiếm ở trên sân thượng, để mặc ột đám phụ nữ chúng tôi cười đùa âm ỉ.

Tôi thở phì phò, nói: “Các cậu có còn nhớ năm đó phòng 515 chúng ta nổi tiếng về cái gì nhất không?” Tiểu Lâm nói: “Uống rượu!” Tôi lắc đầu. Tiểu Ngụy suy nghĩ một chút: “Đồ trang điểm?”

Tôi không thể tin được mà lắc đầu, đứng dậy mở ngăn kéo ở tủ kê TV ra, lấy ra một cái hộp đựng đồ.

Các chị em dùng ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nhìn tôi, đồng thời tự giác kéo bàn, dịch ghế.

Tôi đặt rằm cái hộp hình Trường Thành cỡ nhỏ lên bàn, đồ thứ trong đó ra. Tiểu Lâm vừa xoa tay vừa nói: “Như cũ hay là kiểu Xuyên*?” Tiểu Ngụy nói: “Đánh gì đây? Chẳng lẽ lại chơi mười sáu cây?” Tiểu Tưởng không thích nói chuyện, vừa nói nhất định là ngũ kinh tứ tọa**: “Nhanh lên, đánh bao nhiêu?” Tôi giải quyết dứt khoát: “Vài người cùng chơi cũng không sao cả, quy củ cũ: thừa 3.”

*Kiểu Xuyên: mặt chược kiểu Tứ Xuyên.

**Ngũ kinh tứ tọa(): lời nói ra làm người xung quanh kinh ngạc, ý chỉ một người tài hoa, ăn nói gây kinh ngạc.

Tiếng xoa bài vang lên lạo xạo. Viên Lăng và Cao Thành bên kia nghe thấy tiếng động liền bước vào nhà. Nhà Cao Thành rất nghiêm nên thấy điệu bộ này của vợ mình thì ngây ra, không kiềm được mà nhìn về phía Viên Lăng. Viên Lăng nhún nhún vai, chuyển hai cái ghế ra, đặt một cái sau lưng Tiểu Lâm, một cái bên cạnh tôi rồi ngồi xuống.

Cao Thành cũng ngập ngừng ngồi xuống nhưng rất rõ ràng rằng anh ta sẽ không chơi bài. Tôi nhìn rồi dặn Tiểu Lâm: “Thanh Nhan, để Cao Thành đánh, cậu ngồi nhìn bài thôi.” Tiểu Lâm cũng cảm thấy mình vắng vẻ ông chồng mình nên liền đứng dậy, ấn anh vào chỗ mình. Tôi xoay người kéo Viên Lăng ra trước bàn còn mình thì ngồi vào phía sau.

Lần này rất phấn khích. Cao Thành nhìn bài, đầu đổ đầy mồ hôi. Tiểu Lâm vừa phải chỉ bài cho anh vừa phải đề phòng chúng tôi nghe thấy. Tôi lại nhìn Viên Lăng. Cao Thành đánh cây nào thì anh ăn cây đấy. Đôi Cao Thành thả một lần ba cây đồng* không lớn, chỉ giữ lại cây lớn. Viên Lăng giận quá, vừa thu vừa chiếm tiện nghi trên miệng: “Phó doanh trưởng Cao chơi mặt chược thật sáng khoái, không giống với cái người ở đại đội A, rất tinh thông, quá phí đầu óc...” Cao Thành vừa nhận bài vừa phản kích: “Lão A đáng chết, biết cậu lâu như vậy mà không thấy cậu học được thứ gì tốt. Mình và mấy anh em mũi nhọn bị dạy hư hết cả...”

*Đồng: một cây trong mặt chược.

Buổi tối, khách khứa ra về, tôi mở cửa sổ, dọn dẹp vệ sinh. Vỏ hạt dưa đầy đất, vỏ bia đầy bàn. Tôi chất đồng chai rượu ngoài cửa, ném rác vào thùng, sau đó đóng cửa lại. Bỗng tôi hắt xì hơi một cái thật to. Viên Lăng thò đầu ra từ phòng bếp, hỏi: “Cảm lạnh rồi à?” Tôi đang định nói thì lại hắt xì hơi một cái thật to nữa “ọc ọc”, “ọc ọc”, bụng trái đau quặn lên. Tôi nói thầm: “Không hay rồi, ruột thắt lại rồi.” Hai tay tôi lập tức che lại chỗ đau (để đề phòng ruột quặn lên), đau đến mức ngồi bệt xuống góc cửa. Viên Lăng thấy thế, vội vàng sải bước tới đỡ tôi, hỏi: “Sao vậy?” Tôi đau đến mức giọng nói cũng thay đổi, chỉ thốt ra được vài chữ từ trong cổ họng: “Đừng, đừng đụng vào em!” Viên Lăng vội vàng buông tay, tôi nhịn đau, đẩy tay từ dưới lên trên, xoa xoa chỗ ruột, cảm thấy có gì đó lướt qua từng chút từng chút, cuối cùng “ọt” một cái, trở về vị trí cũ, đau đớn biến mất ngay lập tức. Tôi từ từ đứng dậy, nở một nụ cười tươi với Viên Lăng: “Xin lỗi. Quên nói với anh là em từng làm phẫu thuật túi mật, bên phải không còn nên ruột co mạnh lại là sẽ lệch chỗ. Vậy nên mỗi lần hắt xì hơi hay ho khan là phải che chỗ này lại. Dọa anh sợ à? Không sao, quen là tốt thôi.” Tôi nhắc chân định vào phòng bếp rửa chén, không cẩn thận lại hắt xì hơi một cái thật to nữa. “ọc ọc”, tôi che bụng theo bản năng nhưng một đôi bàn tay to ấm áp đã đặt lên đó. Tôi ngẩn ngơ tại chỗ: Viên Lăng ôm tôi từ phía sau, bàn tay to ấn chặt lên phần bụng phải của tôi.

“Đúng là cảm lạnh rồi. Tự chăm sóc mình một chút, anh đi mua thuốc cảm cho.” Viên Lăng thấy tôi không sao thì nói tay ra, xoay người mở cửa ra ngoài ngay lập tức. Một lúc lâu sau tôi mới tỉnh lại từ trong hương vị này.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời đêm đầu thu nhưng lại hết sức ấm áp.

Tôi trải khăn trải giường ra, dùng một cái chổi mềm mới mua quét giường thật sạch sẽ, trải lên hai tấm chăn mỏng. Tôi tắm xong thì Viên Lăng cũng về. Tôi ngoan ngoãn uống thuốc, chui vào ổ chăn. Một lát sau, đèn tắt, phần giường bên cạnh kêu “kẹt” một tiếng rồi yên tĩnh lại. Một lát sau nữa thì có tiếng ngáy khe khẽ truyền tới. Tôi lặng lẽ xoay người thì thấy Viên Lăng đang nằm ngửa, hơi thở đều đều. Tôi từ từ

ngiêng đầu qua, ngừng thở, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi anh, dừng lại nửa giây rồi ngã xuống gối, thỏa mãn ngủ.

Thật lâu sau này, Viên Lăng nói cho tôi biết rằng đêm đó lúc tôi quay người sang thì anh đã tỉnh. Sau khi tôi ngủ, anh nghiêng người nhìn khuôn mặt mờ mờ của tôi trong màn đêm yên tĩnh, thật lâu thật lâu...

Buổi sáng, tôi ở văn phòng duyệt kế hoạch tuyển dụng của phòng nhân sự, gõ vài cái trên máy tính rồi gọi điện thoại nội bộ cho trưởng phòng nhân sự.

“Trưởng phòng Quách, theo bản kế hoạch này thì chi phí tuyển dụng tháng này của chúng ta là 384 đồng 2 hào.”

Tôi nở nụ cười, “Anh không thấy chi phí quá cao à? Lấy về làm lại đi.”

Tiểu Quách vừa đi ra thì di động vang lên, tôi ấn nút nghe.

Một giọng nói lười biếng vang lên: “Anh, Viên Lăng.”

Lòng tôi bỗng chốc thả lỏng, dùng giọng nói lười biếng như thế trả lời lại: “Đã về rồi?”

“Tai họa lưu ngàn năm*. Hôm nay có thể về nhà ăn cơm.”

* Cả câu là: Hảo nhân bất trường mệnh, họa hại di thiên niên: Người tốt không sống lâu, tai họa lưu ngàn năm.

“Được. Muốn ăn gì nào?”

“Mì sợi.”

“Không thành vấn đề!”

Cúp điện thoại, tôi liền gọi điện thoại nội bộ: “Trần Sư đâu? Có phải cô biết làm mì trộn Tân Cương không?”

Thịt dê đã cắt xong, bỏ thêm chút gia vị vào trộn; cà rốt đã cắt, ở trên thớt; cà chua đã cắt, ở trên thớt; dứa đã cắt, ở trên thớt; ớt xanh đã cắt, ở trên thớt; sợi mì đã làm xong, ở trong tủ lạnh.

Một tháng, Viên Lăng, bộ dạng anh thế nào?

20:30, cửa vang lên một tiếng nhỏ.

Tôi ngừng thở trong một lát, khẽ kéo cái áo ngủ tằm lên, để lộ ra da thịt trên bắp chân, nằm nghiêng trên sofa như mỹ nhân ngư, giờ cao ly rượu vang trong tay, cố gắng quay đầu lại không chút để ý, nhìn vào bóng dáng đó bằng ánh mắt mê ly.

Viên Lăng bước tới bằng dáng đi không chút để ý như thế, nhận lấy ly rượu trong tay tôi, uống một hơi cạn sạch.

Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, lười biếng nói: “Anh còn chưa ăn cơm mà...”

Tôi từ từ ngồi dậy, đón ánh mắt của anh, ông ọ nói: “Thật sao?”

Độ ẩm trong căn phòng tăng lên.

Chuông điện thoại di động vang lên, Viên Lăng nghe: “Tôi là Viên Lăng.”

“Bây giờ?”

“Được.”

Anh đứng lên, nói: “Trong đội có nhiệm vụ khẩn cấp, anh phải đi ngay lập tức.”

Tôi bỗng đứng lên, nghiêm mặt nói: “Chỉ mười phút thôi được không? Ăn cơm rồi hãy đi.”

Viên Lăng lắc đầu: “Không được.”

Tôi vội la lên: “Một phút!”

Tôi chạy tới trước quầy bar, xách ra một hộp bánh ga - tô và sữa, nhét vào tay Viên Lăng.”

“Bỏ trên xe, anh còn bốn giờ trên đường, ăn lót dạ.”

“Còn nữa, một câu cũ, chú ý an toàn!”

Viên Lăng gật đầu, xoay người đi ra cửa.

Cơn gió lạnh cuối thu ùa qua cửa.

Ba tháng, lần này là ba tháng, không có chút tin tức nào. Tôi thầm nói: “Viên Lăng à Viên Lăng, diển-đàn-lê-quý-đôn chắc chắn là anh đã xảy ra chuyện nhưng không muốn nói với em. Trong lòng anh, suy cho cùng em cũng chỉ là người ngoài.” Tôi chờ, chờ Viên Lăng xuất hiện nhưng cũng sắp không chịu được rồi.

Hôm nay họp xong, tôi bước thẳng tới văn phòng của phó chủ tịch.

“Phó chủ tịch Tào, chuyện ngày hôm nay tôi không nghe gì cả.”

“Làm phó tổng phụ trách chất lượng phục vụ và mở rộng thị trường, quyền tài chính với tôi mà nói không quan trọng. Nhưng trong cuộc họp hôm nay, ngay cả quyền nhân sự và bổ nhiệm tôi cũng không có, vậy rốt cuộc tôi làm phó tổng hay vẫn là giám đốc marketing?”...

Trong văn phòng, tôi kéo cửa chớp xuống, nhìn máy tính đến ngáy ra.

Quá xúc động rồi. Sao tôi có thể không chút nghĩ ngợi mà thốt ra những lời đó chứ? Rõ ràng là phó chủ tịch đang lập bẫy tôi, để tôi tức giận mà phẩy tay áo bỏ đi, sau đó ông ta sẽ phái một người tiếp nhận thị trường mà tôi mới khai thác được.

Thất sặc rồi. Dư Bội, mày lặn lộn trên giang hồ nhiều năm như vậy mà sao có thể lại trúng chiêu dễ dàng như thế.

Suy nghĩ trong đầu tôi quánh lại như hồ dán. Nếu không tìm được kế thì chắc chắn người khóc là tôi.

“Reng reng” điện thoại ngoại tuyến vang lên.

Tôi nhắc điện thoại lên, xưng tên và chức vụ theo thói quen: “Xin chào, tôi là phó tổng Dư Bội.”

Đầu bên kia điện thoại dừng lại một chút rồi trả lời một cách máy móc: “Xin chào, lão A Viên Lăng.”

“A? Anh về rồi à? Sao không gọi di động cho em?”

“Phó tổng Dư, người không mở máy.”

Lúc này tôi mới phản ứng kịp. Đúng, đúng, hôm nay pin di động bị trục trặc, luôn tự động tắt máy. dien dan le quy don com Đây cũng là lý do phó chủ tịch công kích tôi: Đường đường là phó tổng giám đốc thị trường mà lại tắt di động, còn có thể khiến người ngoài yên tâm à?

“Hôm nay anh về nhà à?”

“Không chắc lắm. Hôm nay anh có một cuộc hẹn, sẽ ăn cơm bên ngoài.”

“À... Vậy anh đừng uống rượu với người khác. Mặt mũi là để người ta xem nhưng dạ dày là của mình.”

“Hôm nay anh muốn hẹn một mỹ nữ tên là Dư Bội đi ăn cơm. Nhưng không biết người ta có nhận lời không.”

Tôi hóa đá một phút rồi mới trả lời: “Theo em được biết thì vừa hay xế chiều hôm nay vị Dư Bội tiểu thư này khá rảnh rồi.”

“6h là em hết giờ làm đúng không?”

“Bây giờ là 5h56'. Anh đứng ngay dưới cửa sổ phòng làm việc của em.” Hả? Tôi thò đầu ra khỏi cửa sổ nhìn, sau đó phát hiện ra mình bị lừa. Mười tám tầng, nhìn xuống sao thấy rõ người được?

Trẻ ngoan là phải tuân thủ giờ làm việc. Kim giờ chỉ vào 18:00, không sai một giây, tôi liền quẹt thẻ tan tầm.

Thang máy xuống tới nơi, tôi vọt tới bãi đỗ xe tạm thời ngay lập tức.

Xe ở đây còn người đâu?

Tôi hí hóp mắt nhìn ngó khắp nơi.

“Nhìn gì vậy Dư tiểu thư?” Tôi quay phắt đầu lại. Viên Lãng đang đứng phía sau.

Tôi ngược mặt lên nhìn, sắp xếp lại gương mặt quen thuộc nhất. Sao bây giờ tôi lại thấy hơi xa lạ nhỉ?

Khóe mắt Viên Lãng cong lên thành ý cười thản nhiên. Chính là nụ cười của trẻ con khi làm việc xấu: “Thật lâu chưa thấy qua người đẹp trai như vậy nên ngây người à?”

Tôi lẩm bẩm: “Ba tháng không gặp, anh còn nhớ rõ bộ dạng của em không?” Dứt lời, tôi mở cửa xe, ngồi vào.

Viên Lãng, rốt cuộc anh có nhớ có người tên là Dư Bội này không? Trước đây tôi từng tưởng tượng ra rất nhiều khả năng xảy ra khi gặp nhau, ví dụ như hôn điên cuồng này, kiểm tra này, cười mắng này...diễn đàn lê quýđôn vân vân và vân vân. Nhưng tôi đã quên hết rồi.

Viên Lãng ngồi vào vị trí lái, đặt tay lên vô lăng, nhìn phía trước, nói khe khẽ: “Không quên!” Rồi anh khởi động xe.

Tiểu Lâm gọi điện thoại tới, hỏi Viên Lãng có về không.

Khóe mắt tôi trầm xuống, hỏi lại: “Làm gì?” Vào lúc không rõ ý của phía bên kia thì cách tốt nhất là hỏi lại.

Tiểu Lâm nói: “Mình cảm thấy trong khoảng thời gian này Cao Thành nhà mình hơi bất thường.”

Tiểu Lâm chần chừ rồi nói: “Một tháng gần đây anh ấy không về nhà. Vừa về thì trên người lại mang theo mùi thuốc sát trùng. Mình hỏi người đưa tin, người ta nói không thể tùy tiện tiết lộ hành tung của lãnh đạo được.”

Tôi cười: “À...? Phải không? Vậy thì thật nghiêm ngặt nha?”

“Bội Bội, mình nói thật với cậu. Cao Thành đối xử với mình...rất lạnh nhạt. Mình không dám đoán xem có phải phương diện sinh lý của anh ấy có vấn đề không nữa. Anh ấy rất thân thiết với Viên Lãng nhà cậu, mình cũng rất ngại khi phải nói với người khác.”

“Ừ, được, chờ anh ấy về mình sẽ hỏi thăm một chút cho cậu.”

Tôi không nén nổi tiếng cười, cười tới mức gập cả người xuống.

Viên Lãng vừa lái xe vừa hỏi tôi: “Nhận một cú điện thoại mà cười thành như vậy à? Có người hẹn em đánh mặt chược hả?”

Tôi nâng người lên, dường như chưa từng cười, từ từ nói rằng: “Lần sau anh mà còn bị thương phải nằm viện thì nói cho em biết một tiếng. Luôn phải phiền người khác chăm sóc không tốt lắm đâu!”

Viên Lãng dừng xe “két” một tiếng ở ven đường, quay sang nhìn tôi. Tôi cũng lẳng lặng nhìn anh.

Rất lâu sau anh mới mở miệng đáp: “Được!”

Bữa tối ăn rất vui vẻ. Sau khi uống hết một chai rượu vang, chúng tôi tới phố đi bộ ăn tôm ướp vùng uống bia. Tôi lột một con tôm, đưa tới miệng anh. Anh cười khanh khách nhận lấy. Tôi thấy trên môi anh dính một hạt vùng liền lấy tay lau đi, nhìn một chút rồi bỏ vào miệng. Lúc lái xe về nhà thì tôi chỉ mang máng nhớ được rằng hình như chỉ có tôi uống rượu vang còn anh luôn uống nước trái cây.

Tôi ngã nửa người lên sofa, nhìn anh treo mũ, áo khoác lên mắc, đổi dép. Anh đeo tất màu sẫm. Lúc anh kéo vạt áo sơ mi ra nhìn rất gợi cảm. Tôi cảm thấy hơi không khống chế nổi cảm xúc của mình rồi.

Viên Lãng đi tới, cúi người nhìn nhìn tôi, sờ sờ đầu tôi, nói: “Uống say rồi à?”

Tôi cắn môi, lắc đầu, kéo anh ngồi xuống, nhìn vào mắt anh. Đôi mắt anh như mặt biển sâu. Tôi nhìn vào mặt biển này, hôn lên...

Một đôi bàn tay ấm áp vòng qua eo tôi...

diện đàn lequyển n c m Tôi thấy mặt biển này bị sương mù che kín...

Đổi một cái chăn lớn, tôi liền nằm sấp trong chăn, đếm vết sẹo trên người Viên Lăng.

“Vết sẹo lớn trên vai này là sao?”

“M16 bắn vào.”

“Đường ở ngực này?”

“Mảnh kính vỡ cắt.”

“Đường ở ngang hông?”

“Viêm ruột thừa cấp tính.”

“Cái lỗ trên đùi?”

“Lưỡi lê chọc vào.”

“Lật người qua!”

...Cái giường vang lên một tiếng kéo kẹt...

“Miếng trên lưng này?”

“Dao găm có độc đâm, thối thịt nhưng đã lành rồi.”

“Á? Chỗ này là sao,” sờ sờ, vỗ vỗ vào chỗ căng đầy mà cao ngất: “Tính đàn hồi rất tốt!”

“Chao ôi, nhẹ tay chút! Đây là do một chú cún nhỏ tên là Bội Bội cắn đấy.”

Đầu mùa đông, gió se lạnh thổi qua khe cửa, trong cửa sổ, tôi nay không ai ngủ được.

Tôi sửa kế hoạch đào tạo trên máy tính, sửa sửa một chút lại cười rộ lên.

Hắn là mấy ngày nay Viên Lăng không dám cởi áo trước mặt đội viên. Dấu hôn đầy người chỉ thuộc về Dư thị, không thể lẫn vào đâu được!

Tiểu Lâm gọi điện thoại tới: “Hôm nay cậu không trực chứ?”

Tôi đáp: “Ngày mai mình mới trực.”

“Vậy giữa trưa tan tầm mình sẽ tới tìm cậu. Chúng ta đi dạo phố đi...” Giọng điệu đã bắt đầu giống Cao Thành rồi.

“Giữa trưa? Giữa trưa thì không được đâu. Mình còn phải gọt bí đỏ...Á, không, đào tạo nhân viên.” Tôi cũng bắt đầu giống Viên Lăng rồi.

“Vậy thì chiều đi, có được không? Hôm nay mình đặc biệt muốn gặp cậu.” Chắc chắn Tiểu Lâm không tìm tôi để đi dạo phố đơn giản như thế.

“OK, không gặp không về.” diễn đàn lê quý đôn Chuyện gì vậy? Tôi không tự giác mà liếm răng nghi, chợt phát hiện động tác này rất giống Viên Lăng. Viên Lăng? Tôi ngồi dựa vào ghế, cắn lưỡi cười.

“Bội Bội...” Lâm Thanh Nhan vừa thấy tôi thì liền dính vào.

“Cậu sao vậy? Bây giờ đang giữa mùa đông, dạo phố cái gì hả?” Tôi nắm cằm của cô ấy, hỏi.

Trong quán bar Hậu Hải, mặt Tiểu Lâm như muốn nói lại thôi.

Tôi gọi một tách Lam Sơn mà Viên Lăng thích nhất, nhấp một ngụm. Nhưng đây không phải là mùi vị mà tôi thích.

Tiểu Lâm ấp a ắp úng nói: “Chuyện này, Bội Bội, Viên Lăng đối xử với cậu ra sao?”

Tôi trả lời rất kiên quyết: “Tốt lắm!”

Tiểu Lâm: “Khụ, mình đang nói tới phương diện...”

Tôi cười cười: “Ha ha, tốt lắm.”

Tiểu Lâm nhìn tôi như để chứng thực: “Thật à?”

Tôi lại gần, hạ giọng: “Khá tốt, vô cùng kích tình.” Tôi nâng người lên, cố ý duỗi cái lưng mỗi một chút: “Aiz, tối hôm qua lại ngủ không ngon. Xương sống, thắt lưng đau muốn chết.”

Tiểu Lâm hậm hực nói: “À...Xem ra là thần kinh mình quá nhạy cảm rồi.”

Tôi giả vờ không hiểu: “Hả? Quá nhạy cảm với chuyện gì?”

Tiểu Lâm không nói.

Tôi khuấy cà phê, nhắm Tiểu Lâm, thầm nói: “Thanh Nhan à Thanh Nhan, rốt cuộc cậu đã cảm giác được à? Nhưng từ nay về sau thần kinh cậu không phải nhạy cảm nữa đâu.”

Theo biểu hiện tối hôm qua của Viên Lăng, tôi chỉ biết anh đã kết thúc những năm tháng thuở trước. Tối hôm qua tôi đã nhìn kỹ, diện mạo anh không còn làn da bóng loáng, không hề có dấu vết gì. Hai người chỉ thông cảm cho nhau mà không cần nói trên nguyên tắc công bằng của Plato mà thôi. Bạn bè đã quá nhưng người yêu chưa tới. Lúc tôi chen ngang thật sự thì sẽ tiếp tục phát triển. Chỉ sợ là kết thúc không phải như những năm tháng trước kia mà là kiếp sống quân đội của hai người.

Tôi uống một hơi cạn sạch chất lỏng trong tách, nói: “Ngoan, đừng nghĩ lung tung. Cao Thành nhà cậu bận làm nhiệm vụ quá thôi. Lúc nào nghỉ thì tới nhà mình đánh vài ván mạt chược nhé.”

3. Q.1 - Chương 3: Đây Là Cuộc Sống Em Muốn

Lại thêm một tháng nữa. Mất thấy đã tới cuối năm rồi.

Hôm nay Viên Lăng về khá sớm. Vừa vào cửa anh liền gỡ một bao lớn từ trên vai xuống, giẫm thẳng giày vào phòng ngủ, ngã “phịch” một cái lên giường.

Tôi đi vào theo. Anh đã ngủ mất rồi. Tôi lột cái áo jacket của anh ra, cởi áo khoác, tiện tay cởi luôn cả dây thắt lưng, kéo khóa quần xuống rồi phủ chăn bông lên.

Tôi sờ máy sưởi đặt cạnh cửa sổ, rất nóng.

Tôi yên tâm đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Anh ngủ một giấc tới 10h tối. Tôi ngồi trên sofa cắn hạt dưa. Kim đồng hồ vừa điểm 10h là nghe thấy tiếng động trong phòng ngủ. Vừa quay đầu lại thì thấy khuôn mặt hằn vết gối của Viên Lăng thò ra.

“Đói không?”

“Đói lắm.”

“Ăn gà mâm lớn* đi. Em vừa làm xong đấy.”

*Đây là món Đại bàn kê ba (tên phiên âm Hán Việt) dịch ra là “Gà mâm lớn”. Minh thấy có vẻ giống ragu hoặc gà xào lẫn bên mình.

Đây là một món ăn xuất xứ từ Tân Cương vào đầu những năm 90 của thế kỷ trước. Nguyên liệu chủ yếu là gà và khoai tây cắt thành từng miếng, ăn với mì hình dây thắt lưng. Mì hình dây thắt lưng là một loại thức ăn ngon, là một trong tám loại mì dạng kỳ lạ của Thiểm Tây. Sợi mì rộng khoảng ba phân, dài khoảng một mét, dày gần bằng đồng xu, được cán mỏng như cánh ve...Lúc ăn thì thả mì vào nhưng không nấu lên, cho nên có tên là gà mâm lớn dành cho gia đình.

Lúc Viên Lăng vùi đầu đối phó với gà mâm lớn thì tôi vào bếp nấu một tô mì, trần qua nước rồi đổ vào nồi gà mâm lớn.

Mắt Viên Lãng sáng lên, kéo cái mâm tới trước mặt mình một cách dứt khoát.

Tôi ngồi bên cạnh nhìn anh ăn như hổ đói, bỗng cảm thấy cuộc đời đối xử với tôi thật tốt, để tôi gặp được người này. Anh không già mồm cãi láo mà có thể nhìn lại, suy nghĩ rõ ràng, còn có một vóc người rất tuyệt.

Tôi cười khê thành tiếng, đánh vào miệng mình một cái.

Viên Lãng ngẩng đầu, nhìn nhìn tôi, nghĩ tới cái gì đó, đứng dậy đi vào phòng, mò mẫm một hồi rồi cầm một cái phong bì lớn ra, ném cho tôi.

Tôi mở phong bì ra: “Đây là lương tháng này của anh?”

Viên Lãng ăn tiếp: “Thêm một chút tiền thưởng cuối năm.”

Tôi đếm đếm, còn được, cả ngày lẫn lộn trong bùn đất, thế nào cũng phải đánh ra được chút khói chứ.

Tôi nhặt cái bao trên đất lên, lật đi lật lại, lấy một cái lá dương xỉ từ trong đồng bùn đất trên đôi giày tác chiến ra. Tôi nhìn một chút: “Đi Vân Nam à? Sáng nay mới về?” Viên Lãng gật đầu.

“Ít nhất ba ngày không ngủ nhỉ?” Anh lại gật đầu.

“Vậy bây giờ thì sao?” “Tĩnh ngủ rồi.”

Tôi đi chuyển ra phía sau, choàng tay qua eo, kề tai anh nói nhỏ: “Vậy chắc bây giờ anh có sức sống lại rồi. Định tắm một mình hay muốn nhờ người kỳ lưng đây?” Tôi thò đầu ra, vừa nhìn anh ăn vừa cười nụ cười khó hiểu. Tôi cười ha ha, kéo cổ áo anh, hôn thật mạnh lên gáy anh...

Một ngày trước giao thừa, công ty cho nghỉ, tôi đến siêu thị mua ba túi đồ Tết thật to. Lúc về nhà, cái túi nặng cần vào tay phát đau, tuyết chưa tan hết dưới chân vang lên tiếng lạo xạo mỗi khi đạp lên. Tới gần cửa tiểu khu, một bóng dáng xẹt qua từ sau lưng, thuận tay cầm lấy cái túi to trên tay tôi. Viên Lãng!

Anh cầm tất cả túi bằng một tay, tay kia thì ôm eo tôi: “Cẩn thận, đất trơn.” Anh thở ra sương mù, tan đi giữa cơn gió lạnh ngày đông.

“Đại đội thay phiên nghỉ. Anh được nghỉ bảy ngày. Mừng ba và mừng bảy anh trực. Sáng mừng bốn về.” Viên Lãng nói.

“Thật khéo. Em cũng trực mừng ba, sáng mừng bốn về.” Tôi trả lời.

Ăn xong cơm tối, Viên Lãng tắm rửa xong, để nguyên đầu tóc ướt sũng, cầm cái xẻng xới đất cho chậu hoa. Tôi bỏ quần áo anh thay ra vào máy giặt trong phòng tắm.

Tôi ra ghế sofa ngồi, cắn hạt dưa lách tách, nói: “Hôm nay mở một hội nghị cuối năm, nhắc bọn em lúc hết giờ làm thì cẩn thận một chút, dạo này trộm cướp khá nhiều.” Tôi quay sang nhìn bóng lưng bận rộn của anh: “Chao ôi, anh đang làm gì vậy? Hoa này không phải tĩa cành đâu.”

“Anh nói xem, chẳng may em tình cờ gặp ăn cướp thì phải làm sao?”

“Đưa tiền cho hắn.” Viên Lãng không hề nghĩ ngợi.

“Lỡ đâu hắn lấy dao ra thì sao?”

“Chạy thôi!” Hoàn toàn nói không cần suy nghĩ.

Tôi ném hạt dưa, đứng dậy chạy đến phía sau anh.

“Viên Lãng!”

“Gì vậy?”

“Người ta đang nói chuyện nghiêm túc với anh mà. Quay qua nhìn em.”

Viên Lãng xoay người lại.

Tôi lấy cây bút trên bàn, chỉ về phía bụng dưới anh, nói: “Nếu người ta móc dao ra với em thì sao? Phải làm sao?”

Viên Lăng cười nói: “Còn có thể làm sao nữa?”

Tay trái anh bắt lấy cổ tay phải tôi, tay phải vỗ lên đó ngay sau đó rồi dè người lên.

Tôi “ôi” một tiếng rồi ngã xuống. Viên Lăng nghiêng người đỡ lấy tôi, cười: “Đã hiểu chưa?”

Tôi đứng lên, lại nghĩ ra một vấn đề: “Em đánh hấn ngã xuống đất rồi làm sao nữa? Nhờ may hấn đứng lên rồi ném em đi thì phải làm sao?” Viên Lăng nói: “Đứng yên, đừng nhúc nhích!”

Tôi bất động, năm ngón tay anh chụm vào nhau, bỗng chụm về phía cổ họng tôi, dừng ngay vị trí hiểm yếu.

“Nhanh, mạnh, chuẩn, chém mạnh một chút sẽ khiến người ta mất mạng trong ba giây, nhẹ một chút sẽ khiến người ta mất sức chiến đấu. Dừng đừng bậy nha.”

Trong khoảnh khắc này, nhất định mắt tôi biến thành hình trái tim. Tôi cảm giác được sức mạnh từ bàn tay mang theo tiếng gió của anh. Anh là lão A, là chồng của tôi, là chỗ dựa cả đời này của tôi.

Đêm giao thừa, tôi làm một bàn đồ ăn lớn, hai người đối ẩm. CƠM nước xong, anh gọi điện về nhà chúc mừng năm mới. Tôi cũng gọi về nhà hỏi thăm. Tiếng chuông tin nhắn chúc mừng năm mới d ã L q ã của mọi người vang lên không ngừng. Thân thích, bạn bè, bạn học, đội viên của anh, nhân viên của tôi, khách hàng, công ty cung cấp hàng... Trong phòng, ngoài tiếng múa hát tưng bừng trong tiệc cuối năm âm lịch còn có tiếng tin nhắn vang lên từng hồi, tiếng nói chuyện điện thoại hỏi thăm sức khỏe. Thật ra ăn Tết hai người cũng rất vui vẻ.

Khó có được ngày nghỉ nên ba ngày liên tục, ngày nào tôi cũng ngủ thẳng tới giữa trưa mới dậy. Một là vì ngày thường thiếu ngủ, hai là vì ba ngày này luôn làm vận động muộn, thời gian dài, tần suất lớn, độ khó cao. Tôi không thể không đổ mặt mà thừa nhận rằng tính dẻo dai và tính nhịp nhàng của Viên Lăng đều phi thường tốt, phi thường tốt...

Sáng sớm ngày mừng bốn, Tiểu Lâm gọi điện thoại tới, nói muốn qua nhà tôi chơi. Tôi bảo cô ấy hẹn thêm vài người nữa, sau đó nhảy lên thu dọn phòng, gọi đồ ăn ở ngoài.

Làm xong hết, tôi đi gọi Viên Lăng dậy thì phát hiện người này đã tỉnh rồi, đang mở to hai mắt nhìn tôi.

Tôi vò vò tóc anh: “Ngoan, dậy đi, sắp có khách đấy.”

Anh cười, kéo tay tôi ấn xuống chăn khiến một vật lộ ra.

Tôi đỏ mặt, sảng giọng: “Xí, lưu manh!”

Tiểu Lâm và Cao Thành tới rất nhanh.

Hai đại lão gia vừa thấy mặt liền bá vai bá cổ rất thân thiết, kéo nhau ra ban công hút thuốc lá. Mùa đông nên nhiệt độ trên sân thượng là âm độ.

Tiểu Lâm lật lật mấy cái đĩa phim. Tôi cầm hai cái áo bành tô đưa cho họ, đang định mở cửa thì phát hiện có thể loáng thoáng nghe được câu chuyện của bọn họ.

“Sao? Bây giờ không cần phải lại chiếm giường của mình nữa rồi hả?”

“Luôn phiên phó doanh trưởng Cao cậu khiến mình ngại lắm.”

“Đây là nơi thứ hai cậu có thể ngủ ngoài căn phòng ở căn cứ nhĩ? Lúc Tiểu Dư tới gần cậu, cậu không đánh một quyền như với Tiểu Soái chứ?”

Viên Lăng cười khê.

“Cao Thành, thân thiết với vợ một tí. Cô bé này không tệ, chịu được cái tính cách thối tha của cậu.”

“Được, mình biết rồi, chỉ là mình không rảnh thôi.”

Cao Thành hạ giọng: “Này, cậu dùng tám biển kia thế nào?”

Viên Lăng: “Vô dụng!”

“Lỡ mang thai thì...”

“Mang thai thì sinh thôi!”

Đang nói gì vậy? Tôi bước nặng hơn, còn cố ý dẫm chân ở cửa một cái, vặn mở khóa cửa, đưa áo bành tô cho Viên Lăng. Anh cười nói: “Anh vừa nói hơi lạnh đấy.”

Lúc này, một đại đội người ngựa đã chạy tới. Tiểu Ngụy, Tiểu Tường, bạn trai của Tiểu Ngụy, chị gái của Tiểu Tường, cười hi hi ha ha chen vào cửa.

Tôi hô lên: “Ngồi đi, ngồi đi, trà trên bàn vừa pha, tự rót uống nhé. Tiểu Lâm, bày bàn!”

Tôi gọi hai người trên bàn công vào, cùng chơi mạt chược với Tiểu Ngụy, chị gái của Tiểu Tường. Tôi và mấy người Tiểu Lâm hát karaoke.

Chọn bài “Thời gian trôi” của Vương Phi, tôi hát: “Yêu một thiên thần có thiếu sót, dùng ngôn ngữ ma quỷ...Anh ở bên cạnh em, chỉ gặp mặt, thời gian trôi nhanh như tia chớp...”

*Đây là link bài “Thời gian trôi” nhé mp3.zing /bai-hat/Thoi-Gian-Tr ... CO7C9.html

Viên Lăng, đây là bài hát của chúng ta. Vào một ngày nào đó của một năm nào đó, ông trời cho...

Tôi chỉ có thể nói rằng Cao Thành thật tài tình. Không bao lâu mà anh đã từ chỗ không biết chơi bài đến chơi rất kiêu căng. Không nói thì không ai biết năm đó anh là sinh viên xuất sắc của trường quân đội đấy. Anh ta và Viên Lăng thay phiên hồ (hòa) bài khiến tiếng oán than hai người dậy đất trên bàn bài, bay thấu trời xanh.

Tôi và Tiểu Lâm cuộn tròn lại, nói chuyện riêng trên ghế sofa.

Tôi ngẩng đầu nhìn hai người trong phòng bếp, nói với Tiểu Lâm: “Nói chứ đáng người Cao Thành nhà cậu thật tốt. Vai rộng, eo nhỏ, chân dài, nhìn điệu bộ quân nhân của người ta xem, đẹp quá!”

Tiểu Lâm cũng tăng bốc: “Thực ra Viên Lăng nhà cậu cũng không tệ. Lúc anh ấy mặc áo sơ mi có hương vị riêng. Cơ trên cánh tay, cơ ngực, cơ lưng...đầy cơ bắp.”

Tôi quay người lấy hộp giấy trên bàn trà, rút ra một tờ rồi lại rút thêm, nói: “Thấy cậu có hứng thú thế, chi bằng chúng ta đổi đi?” Dứt lời, tôi đưa khăn giấy cho cô ấy.

Tiểu Lâm đỏ mặt tới tận mang tai: “Xí, nói bậy gì vậy! Cậu lấy giấy inh làm gì?”

Tôi cười khê: “Để cậu lau nước miếng...”

Tiểu Lâm nhào tới cầu véo tôi. Tôi cười lớn rồi vặn người né.

Mấy người trên bàn vui đầu khổ chiến, mắt diếc tai ngơ. Hai người trong phòng bếp thò đầu ra nhìn rồi lại tiếp tục làm việc của mình.

Thật là vô tình vô nghĩa quá!

Đã hết năm, mọi người đều phải tiếp tục công việc của mình. Viên Lăng nói phải chuẩn bị cho “bí đỏ” vào cuối mùa thu. Tôi lại đột phá cảnh giới quy tắc ngầm, tiếp tục gia nhập liên minh lừa dối khách hàng, kiếm hoa hồng chức vụ.

Chẳng mấy chốc mùa xuân ấm áp đã về, cỏ cây mơn mớn, tôi bắt đầu lập kế hoạch đi cắm trại dã ngoại với Viên Lăng. Anh nhận lời ngay lập tức, nói rằng sau khi hết nhiệm vụ thì sẽ đưa tôi đi đạp thanh, tuy ngày nào bọn họ cũng đạp ở bên ngoài.

Hôm nay tâm trạng tôi không tệ. Một người đến từ công ty địa ốc khác nói muốn chuyển sang đầu tư vào khách sạn thương nghiệp, được người khác giới thiệu tới tìm tôi.

Theo nguyên tắc người quen thì chỉ giết bằng một con dao nhỏ mang tên dụ dỗ, tôi ký một hợp đồng năm năm, trị giá 200 vạn với anh ta.

Người đó vừa đi, tôi liền gõ máy tính lạch xạch để tính phần trăm.

Thu hoạch không tệ. Không biết Viên Lăng bên kia thế nào.

Một số điện thoại lạ hoặc gọi tới, tôi nói theo thói quen nghề nghiệp: “Xin chào, tôi là Dư Bội. Xin hỏi ngài là ai ạ?”

Một giọng nói xa lạ: “Chị là chị dâu vợ đội trưởng phải không ạ?”

“Ừ, là tôi.”

“Ồ đâu? Tôi tới ngay lập tức.”

Tôi lao ra khỏi văn phòng, không quay đầu lại mà dặn thư ký: “Xin Thịnh tổng cho nghỉ thay tôi. Trong nhà tôi có chuyện.”

Tôi chạy như bay tới bệnh viện. Viên Lãng đã phẫu thuật xong. Tiểu Ngô có dáng người cao cao nói với tôi: “Câu nói đầu tiên sau khi bị thương của đội trưởng là báo cho chị.”

“Không có gì lớn chứ?”

“Khá tốt, chỉ chút xiu nữa là tổn thương tới lá lách. Chị dâu, là lỗi của bọn em. Bọn em...”

Tôi cắt ngang lời cậu ta: “Không sao, không sao, rất bình thường, miễn là người về được là tốt rồi.”

“Mời hộ lý chưa?”

“Đã mời hai người. Một người ban ngày, một người buổi tối.”

“Một người là đủ rồi. Chỉ cần ban ngày thôi, tiền của quốc gia không phải là tiền à? Buổi tối tôi sẽ tới.”

Thật ra tôi không vĩ đại thế đâu. Tôi lo lỡ đâu hộ lý trực đêm ngủ quên, Viên Lãng xảy ra vấn đề gì thì phải làm sao.

Mũi anh gắn ống thở ô xy, trên hai vai là ống bơm giảm đau, trên tay là kim truyền dịch, trong bụng là ống dẫn lưu (dùng để dẫn mủ và dịch trong cơ thể ra ngoài), phía dưới còn có ống dẫn nước tiểu (có trời mới biết sao mà y tá cắm vào được).

12h đêm, tôi nhấn nút, gọi to: “Đổi dịch cho giường số 36!” Thấy túi đựng nước tiểu đã đầy, tôi lấy xuống, màu sắc bình thường. Tôi cầm vào phòng vệ sinh đổ.

Tôi rửa tay, ngồi lên đầu giường nhìn. Hơi thở anh bình thường, môi hơi khô. Tôi bưng nước tới, lấy bông chấm rồi lau đều đều lên miệng anh.

Thuốc mê đã hết tác dụng nhưng Viên Lãng vẫn không nhúc nhích.

Tôi dèm góc chăn thật kỹ, cẩn thận không đụng tới cây kim truyền dịch trên tay anh.

Tôi nhìn anh đang lâm vào hôn mê. Y tá nhìn bình dịch, gỡ xuống, nói: “Hôm nay hết thuốc rồi.”

Tôi khẽ thở ra một hơi, nhẹ nhàng cầm tay anh đặt vào trong chăn.

Ấn huyết thái dương, d ã L q ãtôi ngồi vào một bên khác của cái giường, gối đầu lên tay trái, dựa vào giường, tay phải luồn vào trong, cầm lấy bàn tay không có kim của anh.

Tay Viên Lãng rất dày rộng, cho dù giữa mùa đông vẫn ấm, ngón tay dẻo dai, trên bàn tay có vết chai do dùng súng lâu ngày. Tôi lặng lẽ vuốt ve, kéo lên môi hôn rồi để lại vào chăn.

Một mỗi kéo tới, tôi nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Tôi cảm giác thấy hơi lạnh trong giấc mộng, tỉnh lại thì thấy đầu Viên Lãng động một cái, dường như mắt hơi mở ra nhưng lại nhắm lại ngay lập tức.

Là thuốc mê đã hết tác dụng, anh ấy sẽ tỉnh lại nhanh thôi.

6h sáng, Viên Lãng nửa tỉnh nửa mê, mở mắt.

Anh kéo đôi mắt đầy mệt mỏi nhìn lướt qua một lần, rồi cuộc nhìn thấy tôi, nhếch khóe miệng lên, nở một nụ cười mệt mỏi với tôi.

“Khát...”

Tôi cầm lấy cái ly. Nước nóng qua một đêm đã không còn nóng nữa. Tôi cầm một cái ống hút vào, đưa đến bên môi anh, nói: “Bác sĩ nói vừa phẫu thuật, không được uống nước, anh mút một chút thôi, đừng nuốt.”

Viên Lăng hừ khê một tiếng, tỏ ý đã biết.

Tôi gọi điện tới nhà bếp của khách sạn, đặt canh gà cho bữa sáng. Cơ bệnh viện dù có bổ thể nào đi chăng nữa thì mùi vị cũng thật khiến tôi không cách nào chấp nhận được.

8h sáng, hộ lý tới. Tôi phi xe tới khách sạn, quẹt thẻ, lấy canh rồi lại phi xe về.

Viên Lăng đã hoàn toàn tỉnh táo, xem ra tinh thần không tệ. Anh nếm một miếng canh, nói: “Ngon!”

Tôi cười nói: “Hôm nay chỉ có thể ăn thức ăn lỏng. Ngày mai em đổi món khác cho anh.”

Chờ y tá tiêm xong, tôi dặn dò hộ lý rồi bước tới đầu giường, hôn lên trán Viên Lăng, nói: “Ngoan ngoan nắm đó. Nếu khó chịu thì bảo Tiểu Vương lật người cho anh. Em đi làm đây.”

Lúc đi làm tôi không thể nào tập trung được. Thấy đã tới giờ nghỉ trưa, tôi xách một nồi canh ba ba đến bệnh viện cho anh uống.

Tôi chạy về làm, chiều lại tới nhà hàng Tây của khách sạn xách một hộp gà hầm sữa. Canh đậm đà nhưng không nhiều dầu mỡ.

Viên Lăng ăn xong, cười nói: “Được em cho ăn thế này, lúc xuất viện anh phải chạy bao nhiêu ki lô mét mới có thể giảm được thịt của mấy ngày nay đây.”

Tôi đắp kín chăn cho anh, nói: “Không sao, sẽ không mập lên đâu. Cho dù mập lên thì em cũng sẽ không ghét bỏ anh. Cùng lắm thì em cũng ăn ập lên chút cho xứng với anh.”

Viên Lăng cười to: “Vợ mập!”

Thấy trong phòng không có ai, anh nói: “Vợ mập, lại đây hôn cái nào!”

Tôi sáng giọng: “Anh còn đang nằm viện mà còn không thành thật à.”

Tôi lại gần, nín thở hôn lên môi anh. Thật mềm, thật ẩm. Tay anh vòng qua cổ tôi, vuốt ve tóc tôi.

Gần quá, gần tới nỗi hơi thở của anh phất qua mặt tôi, răng anh khê cắn môi tôi khiến tôi cảm thấy nhịp tim như ngừng lại.

Tôi đỏ mặt đứng lên. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng, nói: “Đỏ mặt kìa.”

Tôi chùi miệng, giả bộ khinh thường, nói: “Gì chứ? Toàn mùi canh gà.”

Anh cười ha ha thành tiếng, lại dùng sức quá mạnh nên đụng tới vết thương, đau đến nỗi hít vào một hơi.

Viên Lăng dùng mắt ra hiệu với tôi: “Lại đây, anh có chuyện muốn nói với em.”

Tôi rất thích giọng điệu mang chút tính xâm lược kiểu mệnh lệnh này của anh.

“Biết không? d d L q d Mỗi lần bị thương anh đều nằm viện. Chỉ có lần này, anh nằm ở đây, trong lòng vô cùng kiên định.”

“Thấy em bận trước bận sau, anh đã nghĩ sao anh lại may mắn như thế. Em như một thiên thần rơi xuống trần gian, vừa hay rơi xuống bên cạnh anh.”

Tôi kéo tay anh đặt lên má mình: “Em càng may mắn hơn, vừa hay rơi xuống bên cạnh anh.”

Anh hít vào rồi thở ra, nói: “Ý em là, em là thiên thần thật?”

Tôi phát hiện ra lại bị lừa, nên phản kích lại: “Em là thiên thần, anh là ác quỷ.”

Hôm sau, tôi mang cháo kèm rau, cháo gà, cháo thịt tới. Buổi chiều, lúc tôi đang cho Viên Lăng ăn cháo thì Cao Thành tới.

Ánh mắt Viên Lăng nhìn Cao Thành vô cùng dịu dàng. Nhưng tôi biết đây chỉ là tình cảm anh em mà thôi.

Cao Thành cởi áo da, bên trong vẫn mặc quần áo lúc huấn luyện. Chắc là vừa huấn luyện xong thì anh tới đây ngay lập tức. Anh hỏi: “Lần này bị thương ở đâu?”

“Trong lòng!”

“Lão A đáng chết!”

“Được rồi, được rồi, cạnh lá lách, không sao, bác sĩ nói hai ngày nữa là có thể xuất viện.”

Tôi rót ly nước cho Cao Thành, cười nói: “Nên mắng anh ấy mạnh một chút. Trước kia lúc nằm viện anh ấy cũng không thành thật vậy sao?”

Cao Thành nhận ly nước: “Gần như vậy. Lần trước còn thành thật chút. Lúc tôi tới thì cậu ấy đã bị sốc, bác sĩ trực tiếp thông báo bệnh tình nguy kịch.”

Mặt tôi trở nên trắng bệch. Viên Lãng ngắt lời: “Không nghiêm trọng vậy đâu. Lần nào bọn họ cũng vậy, động một tí là báo bệnh tình nguy kịch. Anh quen rồi.”

Cao Thành đi rồi, y tá tới kiểm tra, nói: “Có thể rút ống dẫn nước tiểu rồi. Mở lớn chân ra, hít vào, được rồi!”

Y tá ra ngoài, tôi đếm kỹ chặn lại cho anh, trêu: “Trung đội trưởng Viên đáng kính, ngoài em ra thì còn có bao nhiêu phụ nữ đã từng thưởng thức qua thân thể khỏe đẹp của ngài hả?”

Viên Lãng suy nghĩ: “Trên cơ bản, tất cả các y tá ở bệnh viện quân khu Bắc Kinh đều đã thấy.”

Anh nói nghe thật nhẹ nhàng nhưng tôi lại cảm thấy thật xót xa. Rốt cuộc anh đã chịu bao nhiêu vết thương mà tôi đã thấy hay không thấy? Rốt cuộc anh có bao nhiêu lần quần quanh bên bờ vực của cái chết?

Tôi cụng trán vào trán anh, nói thật nhỏ: “Phải cẩn thận đấy...”

Ngày thứ ba, bác sĩ rút ống dẫn lưu. Tôi lấy điện thoại ra quay lại toàn bộ quá trình: “Giữ lại để cho anh xem. Coi anh có còn không thèm để ý không.”

Viên Lãng nâng tay che mắt, nói: “Sao anh có thể gặp em được nhỉ? Em mới là ác quỷ số mệnh đã định trước của anh.”

Tháng năm ở Bắc Kinh, bão cát vừa đi qua.

Hôm mừng một tháng năm, trụ sở của Viên Lãng muốn làm một buổi gặp mặt người nhà, mời thành viên của các gia đình tới tham quan trụ sở, tọa đàm, dùng cơm.

Quả nhiên là đơn vị giữ bí mật. 8h sáng, một chiếc xe quân đội lặng yên không tiếng động dừng trước cửa tiểu khu. Tôi lên xe thì thấy trong đó đã có mấy người. Tôi cười cười với họ, họ cũng cười lại xem như chào hỏi. Xe đi đón mọi người một vòng, đúng 9h thì chạy ra khỏi nội thành.

3h27', xe chạy qua gió bụi, tiến vào cổng chính trụ sở.

Xuống xe, có cán sự ban tuyên truyền tới đón chúng tôi, nói những lời chào hỏi đầy nhiệt tình, sau đó đưa chúng tôi đi tham quan trụ sở.

Giữa trưa tháng năm, nhiệt độ không khí rất thích hợp, có một chút ánh nắng mặt trời rực rỡ, cũng không chói mắt. Trong căn cứ vô cùng gọn gàng sạch sẽ. Hẳn đây là kết quả của cuộc tổng vệ sinh. Mỗi lần chúng tôi kiểm tra vệ sinh thì các bộ phận cũng đều làm vậy. Một cơn gió thổi qua khiến hàng bạch dương hai bên đường rì rào theo.

Đúng 1h trưa thì tới căn tin. Trên hai cái bàn tròn lớn đã bày sẵn cơm và thức ăn. Cán sự Hàn mời mọi người ngồi, nói: “Buổi trưa nay mong mọi người chịu uất ức một tí, tùy tiện ăn một chút. Một lát nữa tôi sẽ dẫn mọi người tham quan ký túc xá và sân huấn luyện. 3h chiều lãnh đạo căn cứ sẽ gặp mọi người, tọa đàm một chút rồi 6h chúng ta sẽ dùng cơm ở đây...”

“Đây là ký túc xá, hai đội viên một phòng. Cán bộ thì một người một phòng. Phòng nào cũng có phòng tắm được cung cấp nước nóng suốt 24h.” Mọi người gật đầu lia lịa.

“Đây là sân huấn luyện...” Một đội chiến sĩ nện bước mạnh mẽ, xếp thành hàng chạy qua, mặc quần ngực trang đồng phục đặc chủng, đeo vũ trang, áo thun màu xanh quân đội, mạnh mẽ ngạo mạn như con báo săn mồi.

Trái tim tôi như reo vui. Tiếng hô khẩu hiệu vang lên bên cạnh: nhìn không chớp mắt, nhịp chân kiên quyết. Là Viên Lăng!

Bữa tối rất thịnh soạn. Trong căn phòng nhỏ của căn tin bày năm, sáu bàn. Lãnh đạo đại đội đọc lời chào mừng, nhóm người nhà tự giới thiệu.

Tôi quan sát thấy nhóm người nhà đều rất đoan chính, hoặc chừng chạc, hoặc hiền lành, hoặc dịu dàng.

Tôi lặng lẽ tự xem xét lại bản thân một lần: Áo lót bằng tơ màu xanh nhạt, bộ đồ công sở cùng với áo vét màu trắng, giày cao gót Belle 7cm bằng da cừu, trên tai đeo một bộ bông tai bằng bạch kim cần kim cương (có điều viên kim cương quá nhỏ. Nói đi nói lại, tôi tiếc mua viên to), son môi màu hồng nhạt...

Sau này Viên Lăng nói, ngày đó toàn bộ đại đội đánh giá tôi là: Thời thượng, cơ trí.

Sau khi ăn xong thì tổ chức vũ hội ở đại sảnh đa chức năng.

Cho tới bây giờ tôi chưa từng nghĩ rằng những người lính thường ngày dường như chỉ biết mân mê súng ống, thao luyện đội ngũ với vẻ mặt nghiêm túc mà lại đa tài đa nghệ như vậy. Trung đội trưởng đội hai - người được gọi là vua bắn súng của đại đội A đàn ghi-ta rất giỏi, điệu nhảy tăng-gô của trung đội trưởng đội bốn hoàn toàn là tiêu chuẩn chuyên nghiệp, vui nhất là Thiên Tân khoái bản* của chính ủy, làm tôi chết cười.

*Nói hát nghệ thuật của Trung Quốc

Khúc nhạc khiêu vũ vang lên, Viên Lăng đi tới trước mặt tôi, bày ra tư thế mời.

Nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, tôi đi theo bước nhảy của anh như một cơn gió khe khẽ. Hơi thở của anh xẹt qua viền tai tôi.

Không có mùi thuốc lá nên hơi thở của anh rất ngọt, mang theo chút mùi vị khiến tôi mê say.

Viên Lăng cười nói: “Mùng một hoặc 11 tháng năm hàng năm đại đội sẽ tổ chức gặp mặt người nhà. Năm nào anh cũng mời người nhà của người ta nhảy. Rốt cuộc năm nay đã có thể mời vợ mình nhảy rồi. Cảm giác thật là tốt.”

Tôi đáp lại: “Hôm nay vợ anh có đẹp không?”

Anh trả lời rất chân thành: “Vợ của Viên Lăng anh luôn xinh đẹp.”

4. Q.1 - Chương 4: Cuộc Sống Chính Là Vấn Đề Chồng Chặt

Mùa hạ nắng nóng, ở trong phòng có điều hòa nhiệt độ khiến người ta cảm thấy khó chịu. Nghĩ tới lúc đầu phân phòng làm việc, bàn được kê cạnh cửa sổ, trên lầu hai. Ngoài cửa sổ có một cây bạch quả đã già, cành lá phất phơ nghiêng nghiêng trên song cửa. Dưới tầng cây là vườn hoa, vào mùa xuân và mùa hạ là lúc trăm hoa đua nở, trong làn gió nhẹ có chứa mùi hoa và mùi cỏ xanh mát lạnh.

Bởi vì Viên Lăng bị thương nên chuyện cắm trại dã ngoại đã bị bỏ mặc rồi. Thấy vết thương của anh đã khỏi hoàn toàn, tôi bắt đầu cân nhắc hẹn anh đi chơi vịnh Thiên Thê. Vừa nghĩ tới đây, dường như tiếng ồn của máy điều hòa đã không còn đáng ghét nữa.

Ánh mặt trời rực rỡ, tôi tổng vệ sinh nhà cửa, đem chăn bông, ra giường, ruột gối ra phơi nắng để khi Viên Lăng về thì trong ổ chăn có mùi nắng.

Tôi kéo ruột đệm ra thì thấy một cái bình nhỏ lăn ra. Tôi nhặt lên xem, tất cả được viết bằng tiếng Anh. Mở ra, hình như là thuốc. Tôi mở từ điển Oxford ra thì dịch là: Acid Axeton (đây là thuốc có thành phần

này, dùng để kiểm hãm hoocmon chứ không phải uống Acid Aceton đâu nhé :no2:). Đây là gì? Tác dụng: contraceptive, tiếng Trung nghĩa là: thuốc tránh thai dành cho nam giới.

Máu toàn thân tôi đông lại. Thứ này từ đâu tới? Là Viên Lãng à? Anh uống thứ này ư?...

Tôi để lọ thuốc lại chỗ cũ.

Tối thứ bảy, Viên Lãng về nhà theo lệ thường. Tôi thấy anh đi tắm, thông thả bước vào phòng ngủ, lát sau lại đi ra, một tay cầm một thứ, tay kia thì cầm ly đi lấy nước. Tôi bước qua, tách tay anh ra, trong lòng bàn tay là hai viên thuốc. Tôi nín thở, hỏi: “Cái gì vậy?” Viên Lãng rất bình tĩnh: “Thuốc cảm.” Tôi túm lấy viên thuốc trong tay anh rồi quay vào lấy cái lọ, mở ra, đổ vài viên vào tay. Viên thuốc giống nhau như đúc trộn chung lại. Tôi nhìn anh: “Acid Aceton?” Anh không nói. Tôi đưa viên thuốc tới trước mặt anh: “Chỉ còn nửa lọ. Anh uống bao lâu rồi?”

“Viên Lãng, rốt cuộc là anh muốn làm gì?” Giọng tôi đã run lên.

“Anh không muốn có con với em? Lâu vậy rồi, em còn tưởng là em có vấn đề. Họ Viên kia, hôm bay anh không nói rõ ràng thì tôi không để yên cho anh đâu!” Tôi thấp giọng rống lên.

Viên Lãng xoay người lại, ngồi lên ghế sofa, lấy ra một hộp thuốc lá. Anh rút ra hai điếu, nói: “Có còn nhớ không? Lần đầu tiên chúng ta chung chăn gối là ngày nào? Là sau lần anh bị thương nặng.”

“Kết hôn với em, anh vẫn luôn chuẩn bị tâm lý tốt. Anh sợ có lỗi với em. Nhưng ngày đó khi anh tỉnh lại thì như được sống lại một lần vậy.”

“Cao Thành ở bên chăm sóc anh. Cậu ấy nghe điện thoại. Là Tiểu Lâm gọi. Anh đã nghĩ rằng, không, phải nói là anh vẫn luôn nhớ, em đang chờ anh. Mà anh có thể cho em cái gì? Là cho em đôi mắt với căn phòng trống mỗi ngày, chờ một người chồng trên danh nghĩa ư?”

“Mà anh rất rõ ràng về nghề nghiệp của mình. Là lính đặc chủng thì lúc nào cũng có thể không về được. Anh muốn cho em vui vẻ, cho em không hối hận vì đã làm vợ Viên Lãng này bằng hết khả năng của mình. Nhưng anh lo rằng anh sẽ khiến em bị liên lụy. Nếu em không liên lụy thì với điều kiện của mình có thể tìm một người mạnh mẽ hơn anh, không có việc gì khó cả...”

Tôi nhào tới bịt miệng anh, tóm gọn lấy làn khói anh nhả ra cùng với lọ thuốc, ném ra ngoài cửa sổ. Lọ thuốc chạm vào mặt đất đầy sinh lý, phát ra một tiếng “bịch” giòn tan.

Tôi ấn anh xuống ghế sofa, cuồng loạn hôn lên trán, lên mắt, lên hai gò má, lên bờ môi của anh...Nước mắt từ mắt tôi tràn ra tới mắt anh, không biết rốt cuộc là tôi rơi lệ hay là anh.

...Thật lâu sau, tôi từ từ ngồi dậy, dịu dàng nói với anh: “Hôm nay chúng ta cùng tạo ra một đứa bé đáng yêu đi.”...

Tháng bảy đầu thu năm nay, tôi có thai.

Khi tôi biết mình có thai thì đã quá muộn.

Đầu năm, một hợp đồng tiến hành thuận lợi, bên tôi phái ra một đoàn quản lý thông thạo nghiệp vụ, lực thi hành mạnh. Trong hai tháng bỏ vốn vào đầu tư trang thiết bị, dán thông báo tuyển dụng, đào tạo nhân viên, quản lý quy trình kỹ thuật v.vv...Triển khai hoạt động nhẹ nhàng khoan khoái, hoạch toán lại tiết kiệm được 15% so với dự toán ban đầu về tài chính lúc trước của tôi. Vài cổ đông còn đặc biệt lái xe qua mời chúng tôi ăn cơm để tỏ lòng cảm ơn.

Bữa cơm thương mại này trên cơ bản ngày nào tôi cũng có. Quan trọng làm xem tâm trạng. Nếu tâm trạng tốt thì tôi sẽ đi xã giao một chút. Tâm trạng xấu thì tôi sẽ để phòng marketing đi tiếp khách. Lần này, mấy cổ đông tăng bốc nhân viên của tôi một lúc trong phòng làm việc khiến tôi hơi lảng lảng. Đội do chính tay tôi đào tạo ra được người khác khen như một đóa hoa khiến đầu tôi nóng lên, cùng xuất trận với tổng giám đốc.

Cho nên Viên Lãng thường nói một câu: Thất bại là mẹ thành công, khinh địch là thua mẹ ruột. Nghe nói là đạo văn từ một vị doanh phó nào đó của đoàn điều tra.

Rượu qua hai lượt, tôi và Thịnh tổng liền phát hiện ra hình thức không bình thường. Đây mà là ăn cơm hả? Căn bản là rót rượu, thật là thất sách, đã quên họ là người Đông Bắc. Còn chưa thể đi được. Cơm chưa ăn xong mà đi trước thì sau này khó có thể hợp tác được nữa.

Dường như Tề tổng đáng chết đặc biệt có hứng thú với tôi. Tôi hỏi: “Ông cũng là người Đông Bắc à?”

Ông ta cười hì hì, nói: “Không phải.”

Tôi cười ha hả: “Tôi cũng không phải.”

Tề tổng cười tít mắt, bưng ly rượu lên: “Vì hai ta không phải, cạn một ly!”

Lão hồ ly này!

Thịnh tổng bước lại: “Tiểu Dư tử lượng kém, không thể uống nữa. Để tôi uống thay cô ấy...” Dứt lời thì ông cầm ly rượu qua.

Thịnh tổng yêu quý, lão đại yêu quý, mỗi lần đều đứng ra vào lúc tôi gặp nguy hiểm nhất.

Ông còn chưa bước qua thì vài người bên cạnh đã kéo lại, ồn ào: “Ông chủ Thịnh chẳng suy nghĩ gì cả. Sao lại quảng chúng tôi qua một bên được chứ?”

“Phạt rượu, phạt rượu!”

Nhìn điệu bộ này thì hôm nay có thể phải trốn giữa buổi rồi. Tôi mượn cớ đi toilet, lén gọi điện thoại.

Điện thoại của Tiểu Tường: “Tạm thời không thể nói được...” Điện thoại của Tiểu Ngụy nhận điện: “Điện thoại của căn cứ không nói được...”

Mẹ kiếp! Tôi gọi cho Tiểu Lâm.

“Này?”

“Thanh Nhan...nhanh tới cứu mình...Mình uống say, không về nhà được...”

Nói chuyện điện thoại xong, tôi đi ra ngoài, trong lòng yên tâm một chút. Dù sao thì Thịnh tổng chỉ có hai tay không đầu lại bốn tay, cũng sắp gục xuống rồi. Tôi cảm thấy đầu mình cũng sắp choáng váng rồi. Món chính được bưng lên, mọi người ăn qua loa vài miếng, Tề tổng đề nghị đi KTV dưới lầu hát. Một đám người chân nam đá chân chiêu, chui vào phòng KTV.

Thật ra tử lượng của tôi luôn rất tốt nhưng nhất định phải về nhà sau khi uống, ngủ một giấc thật ngon, ngày hôm sau sẽ không sao. Hai giờ sau khi uống rượu mạnh tất sẽ say không thể nghỉ ngơi.

Vài người gào trong phòng ba tiếng, đoán chừng cả người hát lẫn người nghe đều chẳng hiểu gì.

Rốt cuộc có người nói phải về nghỉ, Thịnh tổng đã ngã xuống một cách quang vinh. Cổ đông lớn phía bên kia nói mình sẽ đưa ông về. Tôi thấy ông ta cũng say khướt, không biết là ai đưa ai về nữa.

Tề tổng xung phong đưa tôi về. Tính ra hôm nay chỉ có ông ta là tỉnh táo nhất. Tôi từ chối nhưng ông đã kéo tay tôi đi ra cửa.

Sau khi người ta uống say thì giọng đặc biệt lớn nhưng mình lại không biết. Lúc thanh toán tiền, mấy con ma men tranh nhau móc hầu bao y như cãi nhau. Mặt quản lý trực và bảo vệ căng thẳng, đứng ở bên cạnh.

Tôi cảm thấy tình hình hơi không bình thường. Chẳng những Tề tổng kéo tay của tôi mà còn ôm eo tôi, lúc nói chuyện thì kẻ rất gần, nhiệt độ cơ thể cũng rất cao. Xuất phát từ trực giác của phụ nữ trưởng thành, đêm nay dù có thế nào đi nữa cũng không thể để ông ta đưa tôi về một mình.

Đi tới cửa chính, Tề tổng sống chết muốn dẫn tôi lên xe. Tôi dùng chút ý thức còn lại từ chối ông ta. Đang lúc dây dưa thì có một người bước tới, kéo tôi vào trong lòng. Tôi cả kinh, quay phắt đầu lại...

Viên Lăng!

Tề tổng bên kia trợn tròn mắt. Tuy tôi không biết sao Viên Lăng lại xuất hiện ở đây nhưng xuất phát từ ý thức thương mại, tôi vẫn không quên giới thiệu: “Tề tổng! Đây là chồng tôi.”

“Chồng! Vậy đây là Tề tổng VIP của bọn em.”

“Chúng tôi không uống...bao nhiêu, để tôi đưa Tề tổng về...Tôi tìm được đường, không cần...”

Đại khái là Viên Lăng nói một câu khách sáo rồi đỡ tôi lên taxi.

Tôi lèo nhèo với anh ở trên xe: “Oa, chồng? Sao có thể là anh được? À...Em gọi điện thoại cho anh.”

Viên Lăng không có biểu cảm gì: “Em không gọi cho anh. Em gọi cho Tiểu Lâm.”

Suy nghĩ của tôi không thay đổi: “À, anh gọi cho Thanh Nhan? Sao người tới lại là anh? Thanh Nhan đâu? Thật không có tình nghĩa gì cả.”

“Tiểu Lâm đi công tác ở Thạch gia trang. Cô ấy gọi cho Cao Thành, Cao Thành gọi cho anh.”

Tôi cười ha hả: “Anh trèo tường ra hả?” (Lời tác giả: Tôi xin phép được nói ra: Được rồi, say thành như vậy, đừng nói chuyện nữa.)

...

Tôi hoàn toàn không biết mình về nhà thế nào. Bởi vì lúc tôi hơi tỉnh lại đã là hơn bốn giờ sáng.

Vừa mở mắt thì thấy trên đầu giường có một ly nước ấm. Tôi cầm ly lên uống ừng ực không chút nghĩ ngợi.

Cảm thấy muốn đi toilet, tôi nhấc chân xuống giường. Vừa đứng vững thì thấy một dòng nước ấm chảy ra từ giữa hai chân.

Tôi kinh ngạc cúi đầu nhìn thì thấy máu tươi đầy đất. Dòng máu vẫn đang tuôn ra từ giữa hai chân.

Tôi “a” lên một tiếng, Viên Lăng nhảy xuống giường, hỏi: “Sao vậy?” Anh đảo mắt, nhìn thấy dấu máu trên đất.

Anh tiện tay quơ khăn lông bên cạnh gối, nhét vào trong tay tôi: “Mau bịt lại!” Vừa lấy quần áo mặc vào cho tôi, anh vừa chụp áo thun và quần dài, ôm tôi lên. Hai người mặc quần áo, đi dép lê xuống lầu.

Trong phòng cấp cứu, bác sĩ trực kiểm tra một chút, hỏi vài chuyện sinh hoạt vợ chồng rồi kết luận: “Sảy thai! Do mệt mỏi quá độ.”

Tôi trừng mắt nhìn thầy thuốc, hoàn toàn không phản ứng kịp. Theo lời cô ấy nói thì tôi có thai rồi hả? Sau đó lại mất? Nói gì vậy? Tôi nhất thời vô cùng lúng túng.

Bác sĩ mở khẩu trang ra, đưa thuốc cầm máu, nói: “Tám giờ rưỡi sáng tới khoa phụ sản để làm sạch tử cung.”

Tôi nằm trên giường bệnh phòng cấp cứu, nhìn Viên Lăng, không nói gì.

Viên Lăng đắp kín chăn cho tôi, nói: “Khát không? Uống chút nước ấm.”

Buổi chiều ngày hôm sau, xuất viện về, anh ôm tôi nằm xuống giường.

Lát sau, tôi nghe thấy tiếng dao trong phòng bếp, lát sau nữa thì nghe thấy tiếng nồi áp suất kêu lên tu tu.

Tôi nằm trên giường, còn đang đau lòng, không thèm nghĩ Viên Lăng đang làm gì nữa. Tăng ca mỗi ngày để làm việc có ý nghĩa gì? Thật không dễ dàng mới có con, chưa đợi tôi nhận ra thì đã không còn.

Tôi nhắm mắt lại, nước mắt không tìm được mà lăn ra khỏi khóe mắt.

Một tờ giấy mềm mại lau đi nước mắt cho tôi. Tôi mở mắt ra, Viên Lăng ngồi bên giường, trong tay bưng một chén canh gà nhỏ có màu vàng óng.

Anh nói, giọng trầm thấp, hơi khàn khàn càng trở nên từ tính: “Bác sĩ nói em phải uống chút canh nóng.”

Tôi cầm lấy chén, nước mắt tuôn ào ạt. Hết năm nay anh đã 32 tuổi nhưng chưa có con. Nhà người khác, vừa về nhà đã có trẻ con nhào tới, gọi ba không ngừng...

Anh lau nước mắt cho tôi. Tôi thả chén lên tủ đầu giường, nhào vào lòng anh, một lòng một dạ khóc.

Hai ngày, Viên Lăng gốc ở trong nhà, nói chuyện với tôi, lúc mua đồ ăn thì tiện thể mua chút đồ ăn ngon, ít đồ chơi về, dỗ tôi vui vẻ.

Sau này lúc các anh em trong trung đội ba nghỉ phép tới chơi tôi mới biết được rằng anh gọi điện xin chuyển ca, dùng hết hai tháng nghỉ sau đó.

(Nhưng các anh em vô cùng ủng hộ anh, khuyến khích anh ở nhà bồi chị dâu nhiều một chút. Về phần huấn luyện thì có trung đội trưởng đội hai ôn hòa là được. Đương nhiên sau khi Viên Lăng trở về thì bọn họ có phải tới đỉnh núi 375 đón mặt trời mọc hay không thì tôi không biết.)

Vì thế, tôi lại ba tháng không gặp được anh.

Tháng tám tới, trời nóng như Sơn Tây bốc cháy. Vào giữa trưa, mặt trời chiếu xuống đất chói chang, lá cây không hề lay động, ve sầu cũng không kêu nữa.

Có thể tìm được chỗ bán đồ giải khát bất cứ đâu trên đường, y như bữa trưa vậy.

Điện thoại vang lên. Tôi nhìn dây số liền biết là ai nên giọng trả lời khá quyến rũ: “Xin chào ngài. Ngài là?”

“Tôi hả, Dư tiểu thư...” Trong giọng nói bên kia mang theo chút trêu ghẹo đầy uể oải.

“A...Là ngài ạ? Xin hỏi ngài họ gì?” Chơi một chút.

“A, thì ra trí nhớ của Dư tiểu thư kém vậy sao? Hình như anh nhớ ba tháng trước có người hẹn anh đi bơi...”

“A, chồng, chồng, em hẹn. Hôm nay anh có rảnh không?”

“Hết giờ làm anh tới đón em!”...

Cái gì gọi là tiểu biệt thắng tân hôn? Tôi uống một hơi hết sạch ly nước giải khát, trong bụng thật lạnh thật lạnh.

Tôi cấp tốc nhào vào cửa hàng tổng hợp mua một bộ bikini mà tổng vải trước sau cộng lại không bằng bàn tay tôi.

Chiều tối, Viên Lăng dựa vào một chiếc xe việt dã có biển số dân dụng.

Tôi ngạc nhiên nói: “Ở đâu đây?”

“Mượn của bạn.”

“Chờ em hoàn thành hai hợp đồng thì em cũng mua một chiếc.”

“Được, lên xe.”

Xe chạy thẳng ra khỏi nội thành.

Tôi hỏi: “Không phải đi bơi ạ?”

“Đúng vậy!”

Đi rất lâu, xe quẹo vào một con đường núi. Cây cối xanh um ở hai bên đường có vẻ hơi yên tĩnh đến kỳ lạ.

Tôi nhìn ngoài cửa sổ, nói: “Đây là đâu ạ? Viên Lăng, anh sẽ không cái gì cái gì em ở đây trước chứ?”

Xe dừng trong một khoảnh rừng, Viên Lăng xuống xe, kéo tay tôi qua, đi tới trước một dòng suối.

Dòng suối rất đẹp, nước xanh tự nhiên, một con chim xẹt qua nước, chạm nhẹ một chút liền tạo ra từng vòng sóng...Tôi cảm thấy miệng mình không khép lại được. Viên Lăng, anh cũng có lúc lãng mạn thế này sao?

Lúc này, một chuyện càng lãng mạn hơn xảy ra. Viên Lăng cúi từng món đồ xuống, cho đến khi...Dáng vẻ anh như người nguyên thủy. Tôi căng thẳng tới mức hơi thở cũng không đều nữa. Tôi nhìn anh bước từng bước một vào nước, xoay người cười nói với tôi: “Còn không xuống mau?”

Tôi mất đầu cả lăm: “Em...Em đi thay áo tắm.”

Viên Lăng nhìn tôi, mỉm cười, lắc đầu.

Trời đất cũng phai màu rồi. Tôi nhìn phải ngó trái một lúc thấy bốn bề vắng lặng thì nhanh chóng cởi quần áo, nhảy bùm một cái vào trong nước.

Viên Lăng kéo tôi qua. Nước chỉ tới ngang ngực, dưới có cá bơi ngang qua giữa hai chân, tôi và anh bốn mắt nhìn nhau. Sau đó, trong bóng cây bên bờ suối, môi anh ấn lên môi tôi, mút một cách dịu dàng.

Ai có thể nói cho tôi biết bây giờ tôi đang ở phương trời nào của thế giới này không? Tôi chỉ biết là lưỡi của anh cực kỳ ngọt, cực kỳ ngọt.

5. Q.1 - Chương 5: Đường Về Nhà

“Viên Lăng, các anh có thời gian nghỉ thăm nhà không?” Tôi ồm ồm trên người anh, hỏi.

“Phải có chứ. Đã nhiều năm anh không xin nghỉ thăm nhà rồi. Xa quá, về một lần rất phiền phức.” Viên Lăng dựa vào giường, laptop đặt trên đùi.

Tôi cọ cọ anh: “Xin về thăm nhà đi.”

Viên Lăng liếc tôi một cái: “Vội gặp ba mẹ chồng vậy à? Trái tim ba mẹ anh không tốt, em đến nhà anh thì phải bớt phóng túng lại đây.”

Tôi biện bạch: “Bớt phóng túng? Ý của anh là em rất phóng túng hả?”

Viên Lăng vẫn tiếp tục thao tác trên máy tính: “Được được được, là anh phóng túng được chưa.”

Tôi đánh anh một đấm, anh giả vờ “ôi” lên một tiếng, sau đó tôi nói: “Em nói là về nhà em, gặp người nhà em.”

Anh quay sang: “Hả?”

“Đúng vậy, anh lừa con gái nhà người ta tới đâu, dù sao cũng phải đi chào hỏi chứ?”

Viên Lăng nhìn xung quanh: “Ai? Con gái nhà ai bị lừa vậy? Không thấy...”

Tôi liếc anh một cái đầy oán hận: “Không giáo huấn một chút, anh ngứa da rồi hả?”

Dứt lời, tôi xốc chân trên chân anh lên, chui vào trong.

Chợt nghe Viên Lăng hừ một tiếng đặc biệt mất hồn, tôi chui ra: “Em còn chưa động đây mà, anh hừ cái gì hả?”

Viên Lăng dừng cười, nói: “Anh làm vậy không phải là để phối hợp với em sao?”

Tôi hất sỗ laptop một cách bình tĩnh, cất đi. Sau đó bỏ nhào vào người anh, quần cả người và chân thành một cục, luồn tay vào, véo lên vùng eo nhạy cảm của anh. Vòng eo anh rất tinh tế, xúc cảm khi chạm vào da rất tốt, rất co giãn.

Sờ lên một chút thì anh liền rút lại, vừa cười vừa uy hiếp tôi: “Véo nữa, véo nữa là anh không dọn dẹp được đâu đấy...”

Tôi nâng người lên, đối mũi với mũi anh, mắt đối mắt, nghiêm mặt nói: “Nói việc chính đi. Về nhà một chuyến!” “Được!”

Thế sự khó lường, anh xin phép không chút khó khăn nhưng tôi xin phép thì lại ngàn cong trăm quẹo. Mất thấy ngày nghỉ của Viên Lăng sắp hết, tôi lấy từ chức làm điều kiện mới có hai mươi ngày nghỉ dài hạn.

Bay từ Bắc Kinh tới sân bay tỉnh, lại đổi xe tới nhà ga, leo lên đoàn tầu du lịch để về nhà,

Đoàn tàu quen thuộc, trạm quen thuộc, ngày trước học đại học trong tỉnh, một tháng lại ngồi tàu một lần. Nhưng khi đó tôi một mình một bóng, còn bây giờ, bên cạnh có một người - lão A đang ngủ gà ngủ gật. Tôi gỡ kính râm của anh xuống, nhìn rồi lau rồi đeo lại cho anh. Không phải anh cải trang thành khố, mà là thị lực rất quan trọng với tay bắn tỉa. Tôi định sinh nhật năm nay của anh sẽ tặng anh một cái kính râm của nhãn hiệu nổi tiếng.

Đoàn tàu du lịch chặng đường ngắn lần này vẫn như trước. Vài nhân viên phục vụ đẩy các xe chở đồ ăn nhỏ khác nhau đi qua đi lại chào hàng, a, tàu hũ ky, thứ tốt. Mua hai túi, lại mua thêm vài quả trứng gà luộc trong nước trà.

Tôi lay Viên Lăng dậy: “Ăn một chút.”

Anh nếm thử tàu hũ ky, cay đến mức suýt rơi nước mắt. Tôi còn vừa ăn vừa như cảm động đến lệ rơi đầy mặt: “Hạt tiêu đủ cay, đây mới là mùi vị quê nhà...”

Viên Lăng nhìn bộ dáng vẫn chưa thỏa mãn của tôi, đưa phần của anh cho tôi còn tự mình thì bóc trứng luộc trong nước trà.

Màu nâu phủ lên lớp vỏ trứng tạo thành lớp hoa văn, còn tỏa ra mùi thơm ngát của trà. Viên Lăng nếm một miếng, gật đầu: “Ngon. Luộc bằng gì vậy?”

Tôi xóa nạn mù chữ cho anh: “Trà xanh bản địa.”

Anh nói: “Trà xanh? Anh quen uống hồng trà.”

Tôi nói: “Luộc ra vị không đúng.” Với tộc người uống cà phê mà nói, trà là điểm mù của anh ta.

Em đưa anh đi, ở ngoài ngàn dặm, anh có còn ở đây không...

Theo đoàn tàu trải qua đoạn đường dài ngàn dặm, chúng tôi thật vất vả mới về đến nhà. Đây là chúng tôi đã cố gắng gọt nhẹ hết sức rồi.

Toa ăn trên đoàn tàu có phục vụ bữa tối, tôi xin lỗi: “Bữa hôm nay không tính. Về đến nhà ba em sẽ làm đồ ăn ngon cho anh.” Anh khẽ cười: “Ồ bên vợ thì ăn gì cũng được.”

Không cần biết là nói thật hay nói dối, trong lòng tôi thấy thật ngọt ngào.

Đến trạm đã là chín giờ tối. Tôi gọi điện thoại cho nhà, sau đó gọi xe về.

Nhìn phong cảnh đường phố ngoài cửa sổ xe, tôi cười nói: “Không quen nhỉ? Em cũng không thấy quen nữa rồi.”

Bốn làn xe hẹp, nhà tầng dày đặc hai bên đường, đường phố nhấp nhô, tính chất của thành phố vùng núi được bày ra tới cực hạn.

Viên Lăng nhìn, bỗng cảm khái một câu: “Đây là nơi em lớn lên...Có mùi vị của em, thật ấm áp.”

Viên Lăng, câu nào anh nói em cũng thích nghe.

Xe taxi đi qua hàng loạt ngọn đèn nê ông, tôi chỉ cảnh vật ngoài đường: “Nhìn kia, đi vào từ chỗ này là trường tiểu học của em. Chỗ kia, chỗ dốc ấy, trên đó là trường trung học của em, là trường trọng điểm của tỉnh. Chỗ này...”

Ngón tay lên hình một tòa nhà cao tầng, cười khanh khách.

Viên Lăng hỏi: “Đây là đâu?”

“Đây là nơi em làm việc trước đây.”

Từ căn phòng bán thành phẩm (hoàn thành được một nửa) tới đường ống, từ từng phân khu theo chức năng đến khu vực thiết kế lắp đặt trang thiết bị, từ hai người mô hình đầm đĩa đến đại sảnh đầy người, tất cả rành rành trước mắt. Có thể thấy được rất rõ ràng cửa sổ tòa nhà bảy tầng. Dường như tôi thấy được bóng dáng bận rộn của chính mình.

Tôi cụt hứng, tựa đầu trên vai Viên Lãng. Anh vươn tay ôm lấy tôi, đặt môi lên tóc tôi, không nói gì cả mà chỉ dịu dàng hôn một chút.

Cửa tiểu khu, tôi nhìn lên nơi có ánh sáng trên lầu, vẻ mặt đau khổ.

Viên Lãng hỏi: “Sao vậy?”

Tôi nói lí nhí: “Lầu bảy, không có thang máy...”

Anh nhìn tôi, vẻ mặt không thể tin, lập tức cười nói: “Cầm lấy túi đi.”

Tôi nhận túi, vẫn ngây ngốc: “Để làm gì?” Anh khiêng tôi lên vai bằng một tay: “Mang nặng treo lên!” Trong tiếng cười khanh khách của tôi, chúng tôi về nhà.

Tôi phủi phủi quần áo, gõ cửa...

Vào cửa, tiếng ba vang lên: “Về rồi à?”

Mẹ nhận lấy hành lý đơn giản trên tay tôi.

Chúng tôi đổi giày, đi vào phòng khách. Đèn lớn phòng khách được mở lên, ba đứng lên khỏi ghế sofa, hô: “Chưa ăn cơm nhỉ? Ba làm gà xào xay, ngồi xuống, để ba bưng ra.” Tiết mục gà xào cay là truyền thống trong bữa tiệc đón khách của ba tôi.

Tôi chạy theo vào phòng bếp, nói với ba đang bận rộn: “Chúng

con đã ăn một chút trên tàu rồi. Còn có món khác không ạ? Kia, Viên Lãng không ăn cay...”

Ba vội vàng nói: “Có, có.” Ba vừa mở vung thì một nồi màu trắng sữa tỏa hương thơm ngát. Là canh thịt dê!

Tôi cười nói: “Vậy là được rồi. Anh ấy là động vật ăn thịt.”

Hai người rửa tay ăn cơm. Khăn lau tay trong phòng tắm đều mới thay, dép trên chân, xà bông cũng thế.

Lúc ăn cơm, ba cầm rượu hỏi: “Tiểu Viên có uống rượu không?”

Tôi vội vàng nói: “Đừng lấy. Anh ấy vừa uống liền say.”

Ba hơi thất vọng, Viên Lãng cười cười: “Ba, người lấy đi. Con có thể uống được.”

Ba vui vẻ, xách cả bình rượu ra. Hai ly, đổ ra hơn nửa ly, chừng ba phần hai.

Tôi nhìn Viên Lãng, anh mặt không đổi sắc, bưng ly lên uống.

Hai lão gia ba tới con đi, một nửa bình hết rất nhanh.

Tôi chen vào: “Dùng bữa, dùng bữa. Viên Lãng, anh ăn thịt dê đi...” Sau đó nói: “Ồ kìa, ba, trong canh không có muối!”

Mẹ nghe vậy, đang định đứng lên thì tôi kéo áo bà, bà hiểu ý, ngồi xuống.

Ba căng thẳng. Mình làm đồ ăn nhậu? Ông đứng dậy, đi về phía phòng bếp.

Tôi cầm lấy cái ly Viên Lãng, uống một hơi hết sạch.

Viên Lãng nhìn tôi uống, thả cái ly xuống thì cười cười hiểu ý.

Ba ra thì thấy ly không, thò tay định đổ thêm rượu thì tôi cản: “Một cả rồi, ăn cơm đi ba.”

Lúc này ba mới vẫn chưa thỏa mãn mà kêu Viên Lãng dùng bữa.

Tôi chọn một miếng ức gà, bỏ vào trong chén canh của mình quậy quậy rồi bỏ vào chén Viên Lãng.

Ba hỏi: “Mùi vị thế nào? Ăn được không? Chúng ta ở đây xào rau cũng cho nhiều tiêu.”

Viên Lãng cười: “Ngon lắm ạ. Tay nghề của ba thật tốt.”

Ông già vui vẻ, gấp thức ăn cho anh.

Tôi nghĩa anh một cái, cắt, anh đừng A ba nữa.

Phòng của tôi không khác lúc tôi rời đi. Tôi thích giường lớn. Tôi tự tay thiết kế giá sách và bàn trang điểm của tôi. Quét ngón tay qua, không dính chút bụi nào. Lúc trước tôi quả quyết rời đi vì Viên Lăng, có phải là mắc nợ với cha mẹ già không? Tôi rút đồ ngủ từ trong túi ra, nói: “Em đi pha nước tắm. Anh thay quần áo đi.”

Viên Lăng tắm ra, ngồi trên ghế sofa nói chuyện phiếm với ba.

“Hôm nay đi một ngày đường, có mệt không?”

“Còn được, không vấn đề gì.”

“Không biết con thích ăn gì? Con muốn ăn gì cứ nói, chúng ta làm cho con.”

“Tiểu Viên, con ở trong quân khu hả?”

“Dạ.”

“Bây giờ là trung tá à?”

“Dạ.”

“Công việc của đơn vị các con có bận không?”

“Bình thường, cũng không bận lắm.”

“Dư Bội đã gặp ba mẹ con chưa?”

“Việc này, ba mẹ con ở xa quá, còn chưa về thăm.”

“Hai con được Tiểu Lâm giới thiệu cho nhau à?”

“Dạ. Con và chồng của Tiểu Lâm là đồng đội.”

...

“Tiểu Viên này, con nhóc này của ba có tính đàn ông, rất háo thắng, nóng nảy không chịu được. Chúng ta không ở bên cạnh nó, nếu nó nổi nóng thì con nhường nó một chút. Con lớn hơn nó mà, đúng không?”

...

“Lần đó nó đi công tác về, nói với chúng ta đã kết hôn rồi. Kết hôn là việc lớn, ta và mẹ nó hỏi thì nó chỉ nói là bộ đội, phải tới Bắc Kinh theo quân.”

“Từ trước tới giờ nó luôn tự quyết định chuyện của mình. Cho tới bây giờ chưa từng bàn bạc với chúng ta. Chúng ta cũng nhớ nó. Nhưng nó đã lớn rồi, biết nên làm thế nào.”

“Ba, Bội Bội rất tốt, rất hiểu chuyện, một mình chịu trách nhiệm một bộ phận ở công ty. Chuyện trong nhà bọn con đều do cô ấy lo liệu. Cô ấy đối xử với ai cũng tốt, đối xử với con càng tốt hơn. Người yên tâm, con sẽ cố gắng chăm sóc cô ấy thật tốt, sẽ không để cô ấy bị ức hiếp.”

...

Tôi cảm thấy mũi mình hơi cay cay nhưng giả vờ như không thèm để ý.

“Ba, mẹ, con mệt rồi. Chúng con đi ngủ trước đây. Viên Lăng!”

Tôi đóng cửa phòng ngủ, ấn khóa, nằm xuống giường, ôm chầm lấy Viên Lăng hỏi: “Anh nói xấu gì em với ba vậy?”

“Nói em ăn hiếp anh...”

“Còn học cách tố cáo em.”

“Em ăn hiếp anh cả ngày. Bây giờ còn đang véo đùi anh đó.”

“Ai véo? Cơ bắp cứng thế này, ai véo cho nó di chuyển được chứ?”

“Ái, em véo một cái thôi, sờ loạn đi đâu đó?”

“Ai rảnh mà sờ anh? Xúc cảm khi sờ vào đồ ngủ tơ tằm em mới mua thật tốt.”

“Em sờ đồ ngủ nhưng đừng sờ tới vị trí mẫn cảm đó.”

“A... Thì ra chỗ này là vị trí mẫn cảm. Lại đây, để em tham quan một chút...”

...

“Đồng chí Viên Lãng, anh phải phối hợp với anh em trong đơn vị làm nhiệm vụ, tay để đằng hoàng trên đầu.”

...

“Chao ôi, Viên Lãng, anh không thành thật nha. Nói, vết sẹo này là sao?”

“Lăn từ trên núi xuống, bị cành cây quệt vào.”

“Cành cây mà có thể quệt vào đây à? Anh chắc chắn không phải là do bạn gái hoặc bạn trai trước để lại đây chứ?”

“Thứ nhất, trước đây anh chưa hề có bạn gái, cũng không có bạn trai; thứ hai, đồng chí Dư Bội, bắt đầu phản công!”

...

“Anh nhẹ một chút, ba mẹ nghe thấy bây giờ.”

“Ai bảo em thở to như thế? Miễn là em đừng lên tiếng thì sẽ không có ai nghe thấy.”

...

“Hành quân cấp tốc năm mươi ki lô mét cũng không mệt thế này.”

“À... vậy ngủ đi.”

“Đồng chí Dư Bội, nhiệm vụ cách mạng đang trong lúc nguy cấp, em không thể nằm vật xuống, mặc kệ tất cả như thế.”

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người trở thành gấu trúc.

Buổi sáng lúc thức dậy, ba đã mua bữa sáng về.

Hai người rửa mặt xong, Viên Lãng ăn đậu hoa mặt, khen ngợi: “Đậu này nấu ngon quá.”

* Đậu hoa diện (đậu hũ mặt) là món ăn vặt do bà Tuân Nghĩa người Hán ở Quý Châu sáng tạo ra. Tươi mát sinh động, là món ăn khoái khẩu. Đậu hoa, có nơi gọi là đậu hũ nước, là dùng đậu hũ hầm nước một lần, chờ vài ngày sau cho lên men thành nước chua. Dùng nước này rưới lên đậu hũ khiến đậu hũ đông lại như thạch cao hoặc không còn vị chua, mịn nắn như đậu hũ bình thường nhưng cứng hơn một chút.

Tôi thấy ba vào phòng bếp mới thấp giọng nói: “Anh không quen ăn mì sợi mà?”

Viên Lãng cười với tôi: “Anh không kén chọn.”

Tôi im lặng, chọn thịt, nhúng vào nước sáo (nước dùng): “Đi chơi đi.”

Chơi trên đường phố, giẫm lên đá lát rắn chắc, cảm giác thật ấm.

“Vùng này là cảnh khu. Có muốn chịu giáo dục cách mạng một chút không?” Tôi nhìn Viên Lãng. Anh đã đổi quần áo, mặc quần ngự trang và áo sơ mi màu xanh quân đội mà tôi quen thuộc nhất. Tôi trêu: “Quân nhân thì miễn phí.”

Tiệm bán đồ lưu niệm hơi có mùi người. Người hướng dẫn đang nói với một anh lính nào đó.

Nhân viên hướng dẫn giới thiệu: “Tháng 1 năm 1935, trong căn phòng hội nghị này...” Toàn bộ nhân viên hướng dẫn mặc thường phục trắng thớm, trên vai đeo hàm sĩ quan cấp tá.

Sắp tới trưa, Viên Lăng gỡ kính râm xuống. Tôi hơi hoảng hốt. Khi anh đeo kính râm thì xung quanh có một luồng sát khí nghiêm trang hào hùng.

“Chúng tôi chỉ giới thiệu tới đây. Xin mời các đồng chí tự do tham quan tiếp.”

Một vị thiếu tá chần chừ bước qua, thử gọi một tiếng: “Huấn luyện viên Viên?”

Lúc này tôi mới biết vì sao anh lại đeo kính râm. Đôi mắt chuyên dùng để bắn tỉa của anh đã sớm nhận ra người đã từng là học viên của mình.

“Đúng là Viên đội ạ? Thật bất ngờ khi gặp được anh ở đây.” Thiếu tá hơi hưng phấn.

“A...Tôi về thăm nhà.” Viên Lăng lấy kính râm xuống, chào hỏi.

“Anh về thăm nhà? Không phải nhà anh ở...” Thiếu tá thấy tôi đứng cạnh, “À...là vợ anh đây ạ? Xin chào chị.”

“Bên kia gọi tôi rồi. Hôm khác lại nói chuyện nhé.” Thiếu tá theo kịp đội ngũ.

Viên Lăng nhìn bóng lưng rời đi của anh ta, khe khẽ nói một câu: “Gặp lại, 21...”

Viên Lăng có rất nhiều chuyện mà tôi không biết nhưng anh sẽ không nói, tôi cũng không hỏi, lựa chọn loại sinh hoạt này thì nhất định tôi không thể tò mò.

Tôi ngẩng đầu hỏi anh: “Chồng, anh có ăn thịt heo không?”

Viên Lăng vui vẻ: “Anh không theo đạo Hồi, đương nhiên là ăn rồi.”

Tôi vui mừng: “Trưa nay ăn lẩu móng heo đi.”

Rừng trúc ven sông, cành lá lay động, nhìn ra ngoài cửa sổ là thấy dòng sông xanh ngắt, mang theo một luồng gió sông trong lành. Trước mắt, bếp điện từ đặt trên bàn, một tô móng hoa tỏa ra mùi vị mê người.

“Chồng, móng heo có nhiều protein như lòng trắng trứng, bổ cho vết sẹo trên người anh.” Tôi niềm nở mời. Anh cười yêu nghiệt: “Vợ khỏi cần bồi bổ thì da cũng rất tuyệt rồi.”

Lần này lại tới phiên tôi đổ mặt. Tôi kéo kéo cổ áo che đi dấu hôn trên xương quai xanh.

Viên Lăng thấy mục đích đã đạt được, cảm thấy mỹ mãn, gấp miếng móng hoa gặm lấy gặm để.

“Anh biết không? Tập tục của bọn em ở đây là không được ăn móng xòe ra, nếu ăn thì sẽ phải làm con dâu.”

“Anh không phải là trẻ con.”

“Sẽ làm con dâu của móng xòe. ”

“À...”

“Để lại cho em với. Viên Lăng, anh là họ nhà sói à? Sao lại gặm nhanh vậy chứ?”

...

“Người cướp chỉ có em thôi. Ông chủ, cho thêm một nồi móng xoa!”

Sau bữa cơm chiều, tôi và Viên Lăng đi qua cầu Thạch Long, thong thả tới nghĩa trang liệt sĩ.

Ánh hoàng hôn chiếu vào vai Viên Lăng, khuôn mặt của anh lúc này vô cùng dịu dàng trầm tĩnh, cả hô hấp cũng nhẹ nhàng. Tôi kéo tay anh so với tay mình. Ta tôi có vẻ thật nhỏ, được anh nắm trọn trong lòng bàn tay. Bàn tay anh thật ấm, có cả mạch đập như có như không.

Thì ra đây chính là hạnh phúc trong truyền thuyết ư?

Đứng ở chân núi của nghĩa trang liệt sĩ, tôi hỏi: “Nghe nói có 999 bậc thang để lên núi. Anh xem có phải mang nặng treo lên không?”

Viên Lăng hơi lắc đầu: “An nghỉ ở đây đều là lão tiền bối, đừng quấy rầy bọn họ.”

Hai người từ từ bước từng bậc thang lên. Trên quảng trường ở đỉnh núi trổng trải, bia tưởng niệm đứng cao vút vừng vàng. Viên Lãng lặng lẽ nhìn, vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng, đoan chính làm một cái chào theo quân lễ.

Một hồi lâu anh mới nói: “Không biết sau khi anh mất, tên sẽ khắc ở đâu.”

Thấy nét mặt tôi, anh nói: “Gả cho lão A thì phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Tôi vội vàng ôm chặt anh như muốn nhập anh vào với mình, lòng quặn thắt. Mấy tháng không về nhà là chuyện thường, bị thương là chuyện thường, hôm nay ở đây ngày mai ở nơi khác cũng là chuyện thường. Rõ ràng mình lo lắng sốt ruột đến mức cháy ruột cháy gan nhưng vẫn phải giả vờ không biết. Hôm nay nắm tay nhau đi dạo không biết sau này có còn cơ hội không.

Hai người rẽ vào một khúc quanh ở chân núi, ở đó là công viên sâu trong rừng. Cây cối cao lớn xanh ngắt, dưới tàng cây tràn đầy dây leo.

Viên Lãng nhặt một lá cỏ lên, nhìn: “Đây là Mãn Thiên Tinh, trị bệnh viêm gan.”

“Đây là trị bóng.”

“Đây là...”

Tôi ngược nhìn anh vô cùng sùng bái. Anh buồn cười, nói: “Không có gì là lạ cả. Ngày nào cũng chạy ngoài dã ngoại, đều phải nhìn cho kỹ càng.”

Sắc trời dần dần tối xuống, một con đường nhỏ xuất hiện phía trước.

Tôi hưng phấn chỉ cho anh thấy: “Giếng nước khoáng.”

Lúc này người tới lấy nước không nhiều lắm. Tôi mượn một cái ly của một bà dì, múc đầy nước vào: “Uống, uống đi. Em uống nước này mà lớn lên đấy.”

Viên Lãng ném thử, gật đầu: “Thật nhẹ nhàng khoan khoái, giống như em vậy.”

Tôi cảm thấy có một dòng nước suối mát lành chảy qua lòng.

Ở sườn núi có một cái khe, yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng kêu rả rích.

“Anh biết không? Chỗ này có một cái tên, gọi là cốc Tình Nhân.” Tôi nói.

Viên Lãng kéo tôi vào lòng, nói: “Là vừa gặp đã yêu à?”

Sắc trời đã tối sầm, những vì sao còn chưa hiện lên nhưng tôi cảm thấy trước mắt có một đôi sao sáng nhất trên đời, ánh sao thật khiến lòng người say mê. Bên tai còn có tiếng hít thở vắn vút như làn gió nhẹ nhàng.

...Tôi cài cúc áo cuối cùng, nhặt áo sơ mi của Viên Lãng lên ném cho anh.

Anh sửa sang lại quần áo, bước qua sờ sờ mặt tôi, cười cười: “Mặt vẫn còn nóng à?”

Tôi khe khẽ phà lên mặt anh một hơi: “Còn cười, đồ cầm thú!”

Đi tới hai bước thì tôi lão đảo.

Anh lại dán sát lại, nhẹ nhàng hỏi: “Chân nhũn ra rồi à?”

Tôi không còn lời nào để nói.

Anh ngồi xổm xuống, nói: “Lên đây, anh công em.”

Tôi leo lên không chút khách khí. Lưng anh dày rộng mạnh mẽ, giữa cổ có mùi hương thoang thoảng chỉ thuộc về anh mà tôi thích. Tôi cảm giác được vòng eo anh phập phồng theo mỗi bước đi có quy luật.

Tôi quay sang nhìn cái lá được đề dưới tảng đá cho phẳng dưới tàng cây, nằm trên lưng Viên Lãng, len lén nở nụ cười.

Xuống núi thì đèn đã lên, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, muôn hồng nghìn tía.

Viên Lãng buông tôi xuống, nắm tay tôi. Hai người đi dạo chợ đêm ở trung tâm thành phố.

Chợ đêm ngang với cửa hàng tiện lợi nhưng chỉ thích hợp với học sinh. Quần áo, đồ handmade, đồ trang trí nhỏ nhỏ, đồ giải khát, mực nướng...

Tôi ngồi trong tiệm giải khát, gọi hai chén băng phần*.

*Băng phần là tên một món ăn vặt của người Hán, thuộc hàng món cay Tứ Xuyên. Hương vị lạnh lạnh ngọt ngào, trơn mềm ngon miệng, ra mồ hôi giải nhiệt, tạo cảm giác mát rượi xua tan đi cái nóng.

Viên Lăng ăn một miếng: “Hình như Vân Nam cũng có thứ này, nhưng là màu đen.”

Tôi bỏ thêm cho anh ít đá, nói: “Đài Loan cũng có nhưng em quên tên mất rồi. ”

Mùi đồ nướng truyền tới từ bên cạnh tiệm.

Tôi trưng cầu ý kiến: “Chồng, vận động quá độ, hơi đói rồi. Ăn đồ nướng đi.”

Điện thoại vang lên, là bạn học trung học, đồng thời cũng là bạn gái của em họ tôi. Vừa lúc, tôi hẹn họ qua uống rượu.

Trên lầu hai của tiệm thịt nướng, em họ là cảnh sát võ trang vừa xuất ngũ mặc quần ngụy trang và áo sơ mi ngụy trang bước lên. Giới thiệu qua một chút, bốn người bắt đầu uống bia.

Nhân viên phục vụ bước tới: “Các vị gọi thịt bò nướng, gân bò nướng, cổ họng nướng, sườn nướng, cá nướng, khoai tây nướng, rau nướng, bắp cải nướng...”

Tôi trừng mắt trước cái mâm, hỏi: “Nhà hàng các anh bỏ túi cũng nhiều nhỉ?”

Nhân viên phục vụ rất lão luyện: “Chẳng phải là do vật giá tăng sao?”

Tôi tiếp tục không lời. Viên Lăng cười nói: “Nhân viên phục vụ chỗ các em đều có năng lực phản ứng tốt vậy à?”

Hai ống quần màu xanh lam lướt qua mắt.

Tôi giương mắt nhìn: “Tiểu Vũ, đứng lại, Tiểu Vũ.”

Quay lại, cười: “Chị Bội Bội.”

“Sao em lại về?”

“Nghỉ thăm người nhà.”

“Qua đây uống rượu đi.”

“Em còn có hai đồng đội nữa.”

“Gọi lại đây. Hôm nay chị bao. Lâu lắm không gặp rồi.”

Một đám người bắt đầu nâng ly.

Tôi cúi xuống gầm bàn nhặt vài thứ, không nhận được mà mỉm cười: “Hôm nay chúng ta mở tiệc liên hoan bình chủng lớn!”

Tôi lấy điện thoại di động ra: “Chờ một chút.”

Lật lật, lục ra một dãy số: “Này? Tiểu Tống hả? Có ở nhà không? Nhanh qua đây, chỗ cũ, lầu hai, phải dùng tốc độ cướp đồ bộ đấy...”

Nói rõ lý do: “Đồng nghiệp cũ.”

Khoảng mười phút sau, một bóng người lên lầu với tốc độ nhanh nhất. Mọi người nhìn quần quân đội của cậu ta, cười ha ha.

Tôi giới thiệu: “Tiểu Tống, nguyên là thành viên của đội hải quân lục chiến.”

Bên cạnh bàn đặt vài két bia.

Vài đồng chí không quân có tử lượng như nhau, đồng chí cảnh sát võ trang tử lượng tương đối khá, ngang ngửa với tôi.

Đồng chí hải quân và đồng chí lực lượng tiên phong mới gặp mà như đã quen từ lâu nhưng rõ ràng hai người đều uống hơi nhiều, ôm lấy đầu nhau, không biết đang trao đổi gì.

Tôi gọi nhân viên phục vụ: “Mang hai tá hào nướng lên đây.”

Hình dáng hào sống quả thực xấu xí nhưng mùi vị ngon hết chỗ chê. Tôi cẩn thận lột một miếng thịt, đưa tới miệng Viên Lăng. Anh nhìn cũng không nhìn đã ăn.

Cắn hai cái, dùng đầu lưỡi cuốn ra một thứ, phun lên tay, một thứ lớn bằng hạt gạo phát ra ánh sáng như ngọc trai long lánh. Trân châu!

Một bàn người xôn xao, ăn hào nướng ra trân châu, đây cũng quá là đậm rồng hang hổ.

Không tới hai phút, thực khách ở lầu hai đã biết hết, ông chủ chạy tới chúc mừng chúng tôi. còn tặng nửa tá hào.

Tất cả mọi người đã tham quan xong, Viên Lăng tặng viên trân châu cho tôi: “Chúc em sinh nhật sớm vui vẻ.” Tôi nhét viên trân châu vào cái ngăn nhỏ của bao di động thật cẩn thận.

Đoàn người cơm no rượu say, thỏa mãn ôm nhau rời đi, từ từ đi dạo trên bờ đê, nói những câu chuyện lý thú trời nam biển bắc.

Hai cựu cảnh sát võ trang và cựu hải quân đang vật lộn bằng thực lực để phân cao thấp, sau đó muốn tìm một chỗ rộng hơn để luyện.

Đi tới trước cửa quảng trường thể thao, trên bãi đỗ xe trống rỗng, không có một chiếc xe nào. Hai người bày tư thế, nổi lên hứng thú chơi đánh lộn.

Tôi biết thực lực của đồng chí cảnh sát võ trang. Năm đó luận võ trong trung đoàn quân sự của cảnh sát võ trang, cậu ta đoạt huy chương đồng đầu vật. Đồng chí hải quân làm bảo vệ ở công ty kiêm giảng dạy đào tạo bắt địch.

Tuy đã uống rượu nhưng dù sao cũng đều xuất thân là quân nhân, trong lúc đánh nhau đều có chừng mực.

Đồng chí cảnh sát võ trang quét chân một cái lên vai đồng chí hải quân. Đồng chí hải quân ngã xuống, đồng thời cũng kéo một cái chân của đối phương xuống nước theo.

Kết quả bất phân thắng bại. Vài đồng chí trẻ tuổi nhất trí yêu cầu đồng chí trung tá tham gia.

Viên Lăng cắn cắn môi, giãn mặt ra, cười nói: “Bình chủng khác nhau, chúng tôi không vật nặng.”

Tôi nhìn anh đầy kinh ngạc, không vật nặng?

Viên Lăng tiếp tục: “Vây đi, chơi riêng lẻ.”

Anh ngẩng đầu nhìn bức tường của sân vận động. Ba tầng và một cái đài giữa trời.

Anh lui ra sau vài bước, lấy đà vài bước, hai chân trái phải luân phiên đạp khế, bước tới cửa sổ lầu hai, ra sức kéo bệ cửa sổ một cái, bám theo đường ống, trèo lên trên, lên lầu ba thì trở tay bắt lấy cạnh của cái đài giữa, gập bụng một cái, người đã đứng trên đài giữa trời của sân vận động.

Mọi người phía dưới ngẩng người, đồng chí hải quân nói: “Bọn mình cũng từng học trèo tay không nhưng không nhanh được như anh ấy.” Đồng chí cảnh sát võ trang lắc đầu: “Đâu chỉ là nhanh, quả thực là thần tốc. Nếu anh ấy muốn đột nhập vào chỗ bọn em, thì bọn em chết thế nào cũng không biết.”

Sau này tôi hỏi: “Sao lúc đó anh không chơi vật nhau với bọn họ?”

Viên Lăng cười cười, dỗi mắt về phương xa, nói: “Lão A chỉ vật nhau khi đối địch. Lão A chính là một con dao, dao ra tất thấy máu, không dùng để biểu diễn.”

Lão A là một quân nhân như vậy. Trước nhiệm vụ anh còn lạnh hơn băng, nhọn hơn châm, mười bước giết một người, ngàn dặm không để lại vết tích.

6. Q.1 - Chương 6: Em Biết Anh Đang Làm Gì

Gió núi vù vù, tôi và Viên Lăng đứng trên đỉnh núi, nhìn chín cong mười tám quẹo ở chân núi. Nhìn gió núi lay động tà áo của anh, tôi nói: “Chớ rằng cửa quan vững như thép...Núi xanh như biển, mặt trời tàn như máu*, có cảm giác hơi giống năm đó chưa?”

*Đây là bài thơ “Ức Tần Nga – Lâu Sơn Quan” của Chủ tịch Mao Trạch Đông

Dịch nghĩa:

Tây phong liệt,

Trường không nhận khiếu sương thần nguyệt.

Sương thần nguyệt,

Mã đề thanh toái,

Lạt bá thanh yết.

Hùng quan mạn đạo chân như thiết,

Nhi kim mại bộ tông đầu việt.

Tông đầu việt,

Thương sơn như hải,

Tàn dương như huyết.

Dịch thơ:

Gió tây rít

Trời sương, nhận kêu trong bóng nguyệt

Trong bóng nguyệt

Vó câu sồn soạt

Tiếng kèn da diết.

Chớ rằng cửa quan vững như thép

Hôm nay ta vượt qua đầu hết

Qua đầu hết

Núi xanh như biển

Mặt trời tàn như huyết.

Viên Lăng suy nghĩ: “Lúc trở về có thể anh sẽ bàn bạc với Thiết đội một chút về địa hình này, kéo qua đây tập huấn một tháng.”

Tôi cười nói: “Ba câu không rời sở trường.”

“Viên Lăng, em đưa anh đi gặp một người.” Tôi nghiêm túc nói với Viên Lăng.

Viên Lăng nhìn tôi: “Bạn à?”

Tôi lắc đầu: “Một người em kính trọng.”

Bệnh viện, khu nội trú mới được sửa lại, lầu ba.

“Ông ngoại, đây là Viên Lăng.” Một ông cụ nằm nghiêng trên giường bệnh, bên tay có cầm kim truyền dịch.

“À...Về rồi à? Ngồi đi.” Ông ngoại ngồi dậy chào.

Tôi bước tới trước, khai báo rõ bối cảnh của ông cho Viên Lãng: “Trước giải phóng ông ngoại em là Đảng viên ngầm, cũng là...” “Tiền bối của lão A.” Viên Lãng tiếp lời. “Trẻ con dễ dạy!” Tôi khen anh một câu.

Ông cụ đã sắp chín mươi tuổi, ẩn dưới khuôn mặt ôn hòa là tư thế hào hùng và gió sương. Ông niềm nở tiếp đón cháu ngoại rể.

Viên Lãng luôn có khí thế mạnh mẽ, cho dù mặc thường phục thì tôi vẫn cảm nhận được cảm giác rất quen thuộc này. Hôm nay tôi đã biết lúc một già một trẻ gặp nhau thì dường như trong không gian chỉ còn lại hai bọn họ đang tồn tại. Hai người đều là người đã đi qua chiến trường, hai người đều phải trải qua che giấu, một mình đối mặt với trận địa không có binh lính giúp đỡ, sau một giáp tuần hoàn thì hai người gặp nhau.

Hai người ngồi bên cửa sổ, nhẹ giọng nhẹ lời trò chuyện việc nhà.

“Tiểu Viên là cấp đoàn à?”

“Cấp phó đoàn.”

“Làm cho tốt. Bây giờ điều kiện làm lính tốt hơn chúng ta ngày đó nhiều.”

“Đều là các tiền bối gây dựng nền móng.”

“Con không được gọi ta là tiền bối. Con phải gọi ta là ông ngoại.”

“Vâng, ông ngoại.”

“Ta đã trải qua vài cái Tết âm lịch trong bệnh viện rồi. Dư Bội nói con là bộ đội đặc chủng?”

“Vâng.”

“Phải nhận nhiệm vụ thường xuyên nhỉ?”

“Lúc làm nhiệm vụ thì cẩn thận một chút. Tự chú ý an toàn mình và những người xung quanh.”

“Nhớ ả.” Ông ngoại nói một hơi tiếng địa phương, chắc là Viên Lãng phải cố gắng lắng nghe, nhưng dường như anh nghe hiểu được hết. Có lẽ bọn họ không chỉ trao đổi bằng ngôn ngữ.

Một người trung niên cao gầy đi vào phòng bệnh. Tôi đứng lên, kêu một tiếng: “Dượng Ba.”

Dượng Ba rất bất ngờ: “Oa? Các con ở đây hả? Mẹ con nói hôm nay tới nhà con ăn cơm, nói con đã dẫn người về?” Ông chuyển mắt nhìn Viên Lãng. Viên Lãng chào hỏi: “Dượng Ba, xin chào, con là Viên Lãng.”

“Về được hai ngày rồi nhỉ? Tới cảnh khu chơi chưa?”

“Đơn vị có bận không? Cường độ huấn luyện thế nào?”

“Không bận. Cường độ huấn luyện lớn hơn binh sĩ bình thường một chút.”

Thấy kính râm trước ngực anh, lông mi dượng Ba khẽ chớp: “Tiểu Viên là tay súng bắn tỉa?”

Viên Lãng chỉ cười, không đáp.

“Bây giờ các con dùng 95 nhỉ?” Tự nói tiếp, “Trước kia chúng ta dùng 85, 95 không tốt bằng, nằm bắn rất cao...”

Dượng đi rồi, ông ngoại lấy một tờ giấy đỏ ra, bọc lại một chút rồi đưa cho Viên Lãng: “Lần đầu tiên con rể tới nhà đều có quà gặp mặt. Đây là quy củ, không được từ chối.” Viên Lãng nhìn nhìn tôi, tôi nhún nhún vai, anh cười nhận lấy: “Cảm ơn ông ngoại.” Anh lấy một cái hộp ra: “Bội Bội chọn cho ông, điện thoại trượt ngang, màn hình lớn, có thể xem phim. Số đã chọn cho ông rồi, đã đóng cước điện thoại nửa năm, sau này chúng con liên lạc với ông tiện hơn.” Ông ngoại lấy di động ra nghiên cứu, Viên Lãng giảng giải cho ông. Hai cái đầu tựa vào nhau, một người tóc trắng xóa, một người tóc đen mượt.

Ông ngoại ngừng đầu, cảm động: “Càng ngày càng tiên tiến. Các anh em của ta đã không còn, còn có các chiến hữu của Tiểu Hạ nữa, đã táng ở Núi Ông rồi.” Ông nhìn Viên Lãng, Viên Lãng gật đầu: “Con đã từng đồng ý bình an trở về với Bội Bội.”

Ra khỏi bệnh viện, tôi nói: “Ông ngoại thương nhất là dưỡng Ba. Năm đó bọn họ tới Núi Ông về, toàn bộ đại đội chỉ còn lại tám người. Dưỡng là phó liên trưởng, những người khác đều không còn.” “Sau này trung tá đại đội trưởng chuyển ngành, tới chỗ Cục Công An. Ông nghĩ rất thoáng nhưng trong số người nhà, dường như chỉ em còn chưa hiểu rõ ông.”

Viên Lăng nói: “Không phải tất cả mọi người đều biết được bọn anh đang làm gì. Chỉ cần em hiểu là được.”

Chợt có tiếng thét kinh hãi, “rào” một tiếng, hơn mười cột nước phóng lên trước mặt chúng tôi. Bể phun nước trước cửa bệnh viện đã hoạt động rồi. Ánh mặt trời chiếu xuống đó làm hiện lên năm màu sắc rực rỡ như cầu vồng sau cơn mưa.

Từ sớm cha mẹ đã đi chơi mát chước thâu đêm. Trong phòng bếp xếp hạt tiêu, gừng, tỏi, hành băm, gạo, thịt băm, bữa sáng.

Ha ha, thế giới hai người!

Viên Lăng tắm ra, lau tóc bước ra, chỉ thấy tôi cười như đang tính kế. Tuy anh là lão A nhưng mặt cũng không khỏi biến sắc. Lại thấy tôi lần lượt kiểm tra các cửa sổ, anh co cẳng định chuẩn. Tôi nhào tới như một con hổ, đè anh trên sofa, không có ý tốt mà dùng đầu ngón tay vẽ lên gương mặt anh.

“Cô bé, em theo bản đại gia đi, bao em ăn thịt, uống rượu...” Tôi dùng giọng như kỹ nữ hư hỏng chọc ghẹo.

Viên Lăng nháy mắt mấy cái, bỗng cười lên, vẫn là nụ cười giả làm người xấu khi thấy trẻ con.

“Không cho cười. Cười em vui lắm à?” Tôi nắm chặt bờ vai của anh, nói.

Viên Lăng thở hổn hển một hơi: “Không buồn cười. Thật đáng yêu.”

“Mấy ngày nay anh nghĩ, từ mười chín tuổi tới nay anh đã quên yên ổn, cuộc sống gia đình là gì, đã quên không sờ sụng là thế nào. Thật sự, huấn luyện, tập hợp khẩn cấp, nhiệm vụ, dường như đều là chuyện kiếp trước, như một giấc mơ.” Nhìn dáng vẻ mơ màng của anh, tôi sờ sờ tóc anh, nói: “Rốt cuộc là giấc mộng Trang Chu hóa bướm hay bướm hóa Trang Chu?”

“Đứng lên đi, Viên đội của em. Loại sinh hoạt này là dễ chịu, mà em dám đảm bảo với anh, anh không chịu nổi một tháng.” Tôi kéo anh đứng lên, “Không từ mà biệt, anh bỏ được mấy gia hỏa trong đội không?”

“Như vậy”, Rõ ràng ánh mắt Viên Lăng cho thấy anh đang nhớ tới đám bồi ở ngoài ngàn dặm kia của anh, “Anh vừa đi, dám chắc lại làm biếng. Chao ôi, lâu lắm không hoạt động gân cốt rồi. Lần trước anh dạy em quyền bắt địch nhĩ?”

Tôi nhảy ra giữa phòng khách, bày ra tư thế: “Sao? Còn muốn luyện? Nhìn quyền đây!” Một quyền thẳng bị Viên Lăng gạt đi nhẹ nhàng, dựa sát vào, Viên Lăng khẽ vươn tay tiếp được tôi: “Không có chút sức lực nào. Làm lại.” Tôi dựa vào người anh không đứng lên: “Em học quyền là để kiếm thêm có dựa vào người anh thôi.” Tôi thò tay kéo cổ áo anh xuống, hôn lên xương quai xanh của anh.

Tôi rút trong thẻ ra một vạn, đóng cửa phòng ngủ, ngồi xếp bằng trên giường bắt đầu phân chia.

“Phải mời một ít khách trước, hai ngàn chắc là đủ nhĩ?” Tôi hỏi Viên Lăng. Viên Lăng dựa vào đầu giường chơi trò chơi mà cả đời cũng không thắng, trả lời mà không ngẩng đầu lên: “Gần thế.”

“Mua quà chia tay cho đám trẻ con, một ngàn nhé?”

“Tùy em.”

“Đưa cho ba mẹ chút tiền tiêu vặt, ba ngàn.” Tôi chia tiền thành từng chồng. Viên Lăng giương mắt nhìn: “Em đang chơi xếp gỗ à?” Anh đặt thêm hai xấp lên chồng tiền tiêu vặt.

Tôi nhìn anh: “Năm ngàn?”

“Khó có dịp em về, em trai em cũng đang làm việc ở ngoài, ba mẹ đã lớn, nhớ hơi đau đầu phát sốt thì còn có chút tiền để phòng.” Viên Lăng vừa chơi game vừa dạy tôi.

Viên Lăng về đơn vị, tôi cũng về đơn vị, gần một tháng không liên lạc với nhau. Bây giờ nhiệm vụ của tôi là gọi điện cả ngày, nối quan hệ với các khách hàng cũ, nói đã lâu không gặp nên vô cùng nhớ, hôm nào tới chơi, tôi sẽ mời...các lời xã giao linh tinh các loại.

Tháng mười một hàng năm, mùa ế khách sắp tới, cách hoạt động khuyến mãi quà tặng cuối năm có mấy ngày, một đám người trong phòng làm việc, lấy Thịnh tổng yêu quý làm đầu, vô cùng buồn chán mà bàn bạc đi chơi thu.

Ông tổng, tôi, tổng giám tài vụ, vài thư ký tổng giám đốc vây quanh bàn làm việc, vùi đầu tính toán những kinh phí của lần đi chơi thu này, cho ra được kết quả là một nhóm mười hai người chúng tôi có thể tới Tây Song Bản Nạp* chơi một tuần.

*Tây Song Bản Nạp có khu bảo tồn rừng mưa nhiệt đới duy nhất ở Trung Quốc. Khí hậu nóng ẩm, cây cối xanh tốt, cành lá đan vào nhau. Nơi đây có không ít chim thú quý hiếm như voi châu Á, tê giác, công...

“Đi du lịch với công ty?”

“Đi với công ty du lịch nào? Đi riêng thì tự do hơn.”

“Lái xe từ Bắc Kinh tới Vân Nam?”

“Tới Vân Nam sẽ thuê xe xuống làng.”

Thế là đoàn người hết sức phấn khởi mà tới Tây Song Bản Nạp. Căn cứ vào lời Lư Hữu, lái xe vào sâu trong rừng mưa sẽ có trại của người Thái, heo sữa nướng, gà tre nướng là tuyệt phẩm, còn rất rẻ.

Đã đi chơi đương nhiên là phải chơi những thứ đặc sắc. Cả đám liền hùng hống hổ hổ lái vào sâu trong rừng mưa.

Lão đại đích thân lái xe dò đường phía trước. Tài xế của ông -Trưởng An lái theo sau, tôi ngồi cùng các chị phòng tài vụ trong chiếc xe cuối cùng.

Xe đi qua rừng, thực vật nhiệt đới khiến chúng tôi phấn khởi, vui vẻ hát suốt dọc đường.

Nhưng dù cho cảnh có đẹp cũng khiến người ta mệt mỏi. Hai giờ sau, các chị trong phòng tài vụ bỏ cuộc trước tiên, nằm trên ghế giồng lên giường xuống mà ngủ. Tôi vẫn kiên trì. Tài xế là anh Trương vẫn còn tỉnh táo nhưng sau N khúc cua thì rốt cuộc người tài xế phương Bắc này bỏ cuộc.

Vòng vo nửa giờ, vẫn chưa thấy bóng dáng chiếc xe phía trước. Gọi điện thì không có tín hiệu. Anh Trương nhắc gọi vào di động. Vì vậy tôi gọi vào di động nhưng vẫn không có tín hiệu. Lấy điện thoại của tất cả mọi người trên xe thử một lần thì không hề có tín hiệu. Phải xử lý sao đây? Tôi nói, nhìn một vòng, dù sao thì cũng không thể dừng ở đây được.

Tiếp tục lên đường, phía trước có một bóng xe hiện ra, ngay bên cạnh rừng cây, đuổi tới nhìn thì thấy không phải xe của chúng tôi mà là một chiếc xe quân đội.

Chúng tôi xuống xe, đang định qua hỏi thì một đoàn binh lính có võ trang chui rào rào ra, chạy vội tới tập hợp trước xe.

Chúng tôi nhìn tư thế này, không dám bước lên, không biết người ta có nhiệm vụ quân sự gì mà võ trang toàn bộ, mũ giáp, ngụy trang đặc biệt, giày đi rừng, áo chống đạn, ba lô, vũ khí, trên mặt quệt thuốc màu, dường như trên tai còn đeo tai nghe.

Vài người nhìn tới ngậy người, thấy bọn họ tập hợp, điểm số, lên xe. Sĩ quan đếm số cuối cùng lên xe tuy đưa lưng về phía chúng tôi nhưng tôi vẫn kịp thấy hàm sĩ quan cấp tá trên vai anh ta.

Trong đầu tôi ngờ ngợ nghĩ ra gì đó nhưng tới lúc trước khi sĩ quan cấp tá kia lên xe thì tùy ý, dường như chỉ là giờ tay trong lúc vô ý, nắm nắm đầm về phía chúng tôi, đung lên mỗi một cái. Dây cung đang căng ra trong lòng tôi đứt “phụt” một cái.

Là anh, bóng dáng quen thuộc này. Anh đã sớm nhìn thấy chúng tôi, không, anh đã sớm thấy tôi. Anh không thể đi qua nên mới làm động tác tay dành cho lúc tạm biệt mà tôi và anh quen thuộc nhất: Nắm tay chạm nhẹ lên môi, thay cho nụ hôn tạm biệt.

Tôi ngần ngợ tại chỗ mãi cho đến khi chiếc xe phía trước quay lại tìm.

Không khí ẩm ướt của rừng mưa tràn ngập trong xe. Tôi hít sâu một hơi bầu không khí tự do này.

Viên Lăng, em biết, các anh đang bảo vệ bọn em!

Viên Lăng, em biết, chúng em sẽ quý trọng sự bảo vệ của các anh!

Chúng em sẽ sống tiếp cuộc sống bình thường mà ẩm áp trên đất nước bình yên này. Bởi vì chúng em biết rõ các anh đang lặng lẽ bảo vệ chúng em ở không xa.

7. Q.2 - Chương 1: Luôn Luôn Chuẩn Bị Tâm Lý Thật Tốt

Chơi game trong phòng khách, bắt lão A, nói chuyện phiếm, hút thuốc, chui vào phòng bếp rửa trái cây cho tôi, mọi người khó có được một ngày nghỉ. Tôi chào hỏi: “Tĩnh đội, Tiểu Vương, sau này nghỉ phép mà không có việc gì thì tới nhà tôi chơi, cứ coi như nhà mình.”

Tôi quay sang hỏi: “Chao ôi, được rồi, Quả Mướp, sao biệt hiệu của cậu lại là Quả Mướp vậy? Cậu thích ăn mướp à?”

Quả Mướp vui vẻ: “Chị Ba, trong đội chúng em đều là rau. Quả mướp, quả cà, cải trắng, còn có cả bí đỏ.”

Tĩnh đội nói tiếp: “Những người này đều là dưa leo của tôi, chủng loại rất phong phú chứ không giống lão Tam là tất cả chỉ có một loại - bí đỏ.”

Đám đang bắt lão A bên kia quay sang: “Tĩnh đội, chúng em đã không phải là bí đỏ nữa rồi.”

“Cái cuộc, cậu nên ra bài rồi.”

Trong phòng khách ồn ào, tôi gọi Viên Lăng vào phòng ngủ.

“Đây là thuốc thanh giọng, rảnh rồi thì ngâm một viên. Chém bí đỏ phải rất cổ bồng hòng đúng không? Giọng khàn cả rồi.”

“Thao trường lớn như vậy, không hăng giọng mà quát thì ai nghe được.”

“Đây là áo lót sạch, tất, thay ra mà lười giặt thì vứt vào túi, cầm về đây em giặt cho.”

“Hơn ba tháng rồi, hay là để anh giặt cho. Anh không yếu ớt như thế.”

“Chẳng phải là người ta đau lòng cho anh à? Nghe Tiểu Tề nói các anh huấn luyện như thế rất mệt, còn phải làm tổng kết. Chao ôi, lúc thức đêm thì đừng hút thuốc, đây là cà phê, có cần bột kem sữa coffee mate không?”

“Cà phê là được rồi, coffee mate thì về nhà uống...”

“Bỏ tay ra, ngoài phòng đầy người, bị thấy bây giờ.”

Viên Lăng cầm một cái bình nhựa, lắc một chút: “Đây là cái gì? Có mùi thuốc Đông y.”

Tôi lấy lại cái bình, mở ra: “Thuốc dạ dày, rất nhạy, chuyên trị bệnh dạ dày. Cậu của em họ bên nội em là bác sĩ Đông y. Mỗi ngày một thìa nhỏ, uống với nước ấm. Ăn hết hai chai này thì dạ dày của anh tốt rồi.”

Viên Lăng nhìn: “Tất cả đều là thuốc bột, rắc rối chết. Không ăn.”

“Đùa gì vậy? Em đặc biệt nhờ mẹ gửi chuyển phát nhanh tới, ngoan ngoãn mà ăn đi.”

“Trời ơi, không ăn. Không đau thường xuyên mà.”

“Anh dám không ăn? Ngày đó là ai đau dạ dày đến mức uống nước cũng nôn?”

...

Tôi nhìn anh đầy oán hận, đi ra ngoài chơi mát chược với các đội viên. Nghĩ một chút, thấy Thái Dao đang xem phim.

“Tiểu Tề, lại đây, chị nói với cậu chuyện này.” Tôi kéo Thái Dao vào trong phòng.

...

“Chị Dư, việc này khó lắm. Đội trưởng sẽ đá cả em với thuốc ra cửa mắt. Vậy đi, chị tìm người khác đi.” d d L q d Thái Dao gọi Tiểu Hứa vào: “Xong. Nhiệm vụ gian khổ mà vinh quang này giao cho cậu đấy.”

Một ngày của một tuần sau, tôi vừa tiễn một khách hàng thì di động reo lên. Viên Lãng.

“Viên đội ạ? Có gì chỉ thị à?” Tôi học giọng điệu lười nhác của Viên Lãng.

“Em bảo Hứa Tam Đa giám sát anh uống thuốc hả?” Giọng Viên Lãng hơi hỗn hển.

“Em sợ anh quên nên bảo Tiểu Hứa nhắc anh.” Trong lòng tôi vui vẻ.

“Nhắc nhở cũng không cần phải đưa thuốc cho cậu ta chứ. Suốt một tuần, ngày nào cậu ta cũng tới đưa thuốc cho anh đúng giờ, không ăn thì không đi.” Viên Lãng nóng nảy.

“À...Tiểu Hứa thật là một đứa trẻ ngoan.” Mặt tôi đã cười thành một đóa hoa.

“Tốt cái gì mà tốt? Anh trốn đi đâu cậu ta cũng có thể tìm được. Vậy có để yên cho anh không...Ai? Vào đi!”

Tiếng hai người truyền tới từ đầu dây bên kia.

“Đội trưởng, uống thuốc.”

“Không ăn. Tôi không bị bệnh.”

“Chị Dư nói anh phải ăn hết hai chai thuốc này.”

“Thuốc bột đáng chết này khó ăn chết đi được. Cậu đổ ra ăn thử đi.”

“Chị Dư nói thuốc này tốt cho dạ dày. Lần trước anh bị đau dạ dày khiến chúng em gấp muốn chết. Vừa nhìn thấy anh như thế trong lòng em liền khó chịu...”

“Được rồi, được rồi. Giữ nước mắt lại mà về doanh điều tra mà rửa đi. Lấy nước lại đây...Cậu có thể đi chưa?”

“À...Chị Dư nói anh phải ngâm thuốc thanh giọng. Giọng anh lại khàn rồi...”

“Ầm” một tiếng, như là có thứ gì đó đập lên cửa, sau đó tiếng Viên Lãng rống lên truyền tới: “Hứa Tam Đa, hôm nay tôi không muốn thấy cậu!”

“Đội trưởng, hôm nay em và anh còn phải thêm cơm cho bí đỏ nữa.”

“Được rồi, vậy thì buổi tối gặp.” Viên Lãng đã ỉu xiu rồi.

Tôi ở đầu kia điện thoại vô cùng vui mừng, Tiểu Hứa thật sự là một đứa trẻ ngoan đầy trách nhiệm. Cậu ta thích ăn cay, lần sau làm cá chần nước sôi cho cậu ta ăn.

“Viên Lãng, em phải tới khu Tây Bắc để kiểm tra vài chi nhánh, có thể phải mất một, hai tháng. Nếu anh về thì gọi điện cho em nhé.” Tôi thu dọn hành lý ỉnh.

“Ừ. Trên đường đi chú ý an toàn, chăm sóc mình thật tốt. Chắc...” Viên Lãng dọn cái túi của mình xong, hai người cùng nhau ra cửa. Một người đi về phía trái, một người đi về phía phải.

Vài phòng marketing và khách hàng lớn khu Tây Bắc đã trống đánh xuôi kèn thổi ngược hơn hai tháng nay. Nắm rõ, khảo sát phong tục địa phương, ước chừng thói quen chi tiêu của khách hàng, tính phương án tiêu thụ hàng hóa hiệu quả, dạy khái niệm tuyên truyền quảng cáo, còn phải tự tay tính hai hoạt động giảm giá tại chỗ cỡ lớn. Giá phí tuyên truyền đổi lấy doanh thu và danh tiếng tăng lên trong xã hội.

Tôi ôm máy tính tính toán một chút. Tuy lợi nhuận ngắn hạn không tăng bao nhiêu nhưng hiệu ứng quảng cáo sẽ chèn ép các đồng nghiệp khác xung quanh, vẫn có lời.

Về thẳng tổng công ty, tôi vui đầu trong phòng làm việc ba ngày, làm báo cáo khảo sát, chỉnh đốn và cải cách thật chi tiết. Sau khi nộp báo cáo cho lão đại xem thì sửa một chút rồi nộp cho Hội đồng quản trị.

Tôi sắp xếp lại đồ dùng hàng ngày trong phòng làm việc. Ba ngày chưa được ngủ ngon, phải về nhà nghỉ ngơi một ngày. Tiếng chuông riêng vang lên. Là đại đội A gọi tới, nói sẽ có xe tới đón tôi, mời tôi qua đó, có thứ gì đó Viên Lãng muốn giao cho tôi.

Tôi rất nghi ngờ. Thứ gì của Viên Lãng? Chẳng lẽ là tiền thưởng? Hay là trong đội phát thêm phúc lợi gì mà không có Viên Lãng ở đây nên muốn tôi đi lĩnh?

Làm người nhà bộ đội, thật ra tôi rất rõ ràng các quy định của quân đội. Tôi nghĩ đi nghĩ lại ở trên xe rồi ngủ thiếp đi.

“Tiểu Dư đến đây, ngồi đi.” Thiết đội tiếp đón.

“Làm người nhà của đại đội A, Tiểu Dư vẫn luôn ủng hộ Viên Lãng làm nhiệm vụ, toàn bộ đại đội đều cảm ơn cô!” Chính ủy Sài lên tiếng.

Tôi càng hồ đồ hơn. Nói những lời này trong trường hợp này là có ý gì?

Sau đó tôi liền hiểu là có ý gì. Bởi vì Thiết đội đã không nói được nữa. Chính ủy Sài đưa cho tôi một lá thư – di thư của Viên Lãng.

“Đây là bản gốc, chúng tôi đã sao một bản để lưu hồ sơ rồi.”

...

“Mất liên lạc hơn một tháng. Chúng tôi kết hợp tất cả các lực lượng tìm tòi mà không có chút tin tức nào, chỉ có thể xử lý theo cách mất tích thôi. ”

...

“Vài lần nhiệm vụ này, di thư của cậu ấy đều là để cô nhận. Trước kia là người nhà cậu ấy ở Tân Cương. Cho nên chúng tôi sẽ không thông báo cho người khác.”

...

Đùa thôi. Đây là Viên Lãng đùa với tôi thôi.

Không, di thư của anh đang ở trên tay tôi. Anh không về được.

Viên Lãng, anh không sao. Anh chỉ đang ở A mà thôi, vẫn là ở chỗ đội viên ở A của anh.

Là thật, một tháng, lúc tôi chuẩn bị hoạt động tuyên truyền thì đã mất liên lạc với Viên Lãng. Viên Lãng mất rồi.

Viên Lãng, trò đùa lần này thật lớn.

Viên Lãng, anh ở đâu? Em còn để hai cái đùi dê trong tủ lạnh chờ anh về cùng ăn thịt nướng.

Viên Lãng đã mất. Mà còn nghĩ tới đùi dê gì hử...

8. Q.2 - Chương 2: Quê Hương Của Anh

Lúc Viên Lãng trở về, tôi vừa xem xong một cái bọc nhỏ. Tuy tôi đã biết mọi chuyện qua điện thoại nhưng nhìn nội dung tờ giấy báo tử trên giường, tôi vẫn rất đau lòng. Viên Lãng buông thứ trong tay ra, bước lại gần, đọc xong thì buồn bã một hồi.

Ba ngày trước ông ngoại đã qua đời trong bệnh viện.

Mở cái bọc ra, tôi xếp một đồng huy chương ghi công ở trên bàn: Huy chương chiến dịch Hoài Hải, huy chương thời kỳ trước kháng chiến chống Mỹ, huy chương tấm gương ưu tú...

“Ông ngoại nói, những thứ này đều để lại cho anh.” Tôi nói.

Viên Lăng vuốt ve một cái kỷ niệm chương, xoay người vào thư phòng, lấy ra một cái hộp. Trong đó là huy chương chiến công của Viên Lăng: huy chương binh sĩ xuất sắc, huy chương chiến công hạng ba, huy chương chiến công hạng hai, giấy chứng nhận được thưởng công...

Viên Lăng trịnh trọng xếp những di vật của ông ngoại vào hộp một cách ngay ngắn, móc khóa vào, hộp hai người từng trải qua những năm tháng chiến tranh làm một.

“Gửi ít tiền về đi.” Viên Lăng nói.

“Không cần đâu. Theo chính sách thì có trợ cấp mai táng, vậy là đủ rồi. Huống hồ, gửi về cũng đã muộn.” Tôi thu dọn những thứ Viên Lăng mang về.

“Sao mua nhiều táo vậy?” Vài thùng táo Đài Châu.

“Mai là tết lập quân (thành lập quân đội), trong đội phát, mỗi người một thùng.”

“Một thùng?”

“Bọn họ nói ăn không hết nên bảo anh mang về.”

“Mai nghỉ phép thật à?”

“Nghỉ phép nhưng buổi chiều anh phải về đội, mở hội liên hoan.”

Viên Lăng tắm xong đi ra, ngồi vào bàn cơm. Tôi lấy khăn lông lau đi những giọt nước trên lưng cho anh.

Tôi ngồi xuống, lấy khay khay chai rượu vang ra.

Viên Lăng nhìn bò bít tết trên bàn, hỏi: “Hôm nay là ngày gì?”

Tôi khay nắp chai nghe đánh “bụp” một cái, rót ra: “Chẳng là ngày gì cả. Vốn chuẩn bị để ngày mai ăn nhưng anh phải về nên làm sớm một ngày thôi.”

“Ném thử đi, rượu vang Bordeaux, bạn hợp tác tặng.” Tôi đưa một ly cho Viên Lăng.

Viên Lăng dùng ngón cái và ngón trỏ nâng đế ly rượu, lắc lắc chất lỏng trong chén khiến giọt rượu trượt từ từ trên thành ly xuống, đẹp như ánh tà dương trong suốt.

Viên Lăng nhấp một chút rượu, nhận xét: “Vị khá được, lâu thêm chút nữa, màu đỏ không đậm như thế này là tốt rồi.”

Đặt ly rượu xuống, anh vào phòng ngủ khoác một cái áo lên rồi đi ra. Trời nóng nên anh không cài cúc áo, chỉ để nó treo hờ hững trên người. Gió từ ban công thổi tới khiến tà áo anh phất phơ.

Tôi giương ly rượu lên, nhìn xương quai xanh qua cổ áo nửa khép, cơ ngực trơn tru, đường cong kéo dài xuống dưới bàn, tới chỗ mà tôi không nhìn thấy.

Viên Lăng lẳng lẳng cắt bít tết, khí chất quân nhân giảm xuống nhưng lúc này trông anh như một pho tượng xinh đẹp trên bờ biển châu Á.

Tôi chìm đắm trong tán thưởng của chính mình. Viên Lăng ăn xong, ngẩng đầu lên: “Ngần người gì vậy?” Tôi đứng dậy, đi tới cạnh anh, cúi người xuống, ghé vào tai anh, khe khẽ thổi một ngụm khí: “Chồng, anh thật gợi cảm!” Dứt lời, đẩy cái khay trước mặt anh ra.

Một nửa bít tết đã lạnh, Viên Lăng ăn ba miếng. Tôi thích nhìn bộ dáng lúc anh ăn gì đó. Tuy tốc độ rất nhanh nhưng lại im hơi lặng tiếng, lúc nuốt thì hầu kết lên xuống nhịp nhàng cho người ta thấy nhịp thở của anh.

Tôi chọc chọc vào miếng nấm trong đĩa salad, cảm thấy rượu vang trong người như một ngọn lửa dịu dàng, từ từ thiêu đốt toàn thân.

Viên Lăng uống hết giọt rượu vang cuối cùng, rút khăn giấy ra lau miệng, cười nói: “Thì ra tay nghề làm cơm Tây của Dư tiểu thư cũng tốt như thế...” Tôi liếm liếm môi, nói: “Ăn xong rồi?” “Ăn xong rồi.” Viên Lăng phát hiện ra ý cười yếu ớt trong đôi mắt tôi.

“Say? Giã vờ à?”

“Em uống rượu vang, tửu lượng là một chai. Uống với anh mới nửa chai đã say.”

“Tửu lượng của anh là hai ly. Uống với em...Ha ha, mạng của anh đã bỏ cho người khác rồi. Với em thì đành liều mình vậy...”

Anh ôm tôi vào lòng, làn da hơi nóng có mùi sữa tắm, còn có cả vị ngọt nhàn nhạt của rượu vang lẫn trong hơi thở của anh.

Tôi rút ra một cái khăn lông từ dưới gối ném cho Viên Lăng, lại rút ra một cái khác ném cho anh: “Khăn này là để lau mồ hôi.” Mồ hôi lăn thành từng dòng trên mặt anh, rơi xuống chiếu.

Anh đá đá chân tôi: “Lau cho anh, thất lưng hơi đau.” Tôi lật anh qua, thấy thất lưng có dán cao.

“Đây là làm sao?”

“Lúc huấn luyện bị trẹo một chút.”

“Vậy mà vừa nãy anh còn ra sức như thế?”

“Nộp thuế nông nghiệp thì phải tích cực chứ.”

Tôi ghé vào trên lưng anh, đặt cằm lên vai anh, cúi đầu, nói đầy uy hiếp: “Sao? Anh còn dám nộp thuế lương thực không?” Anh liếc nhìn tôi, thở dài, “Aiz, hữu tâm vô lực.” Tôi trừng mắt: “Anh không muốn sống hả? Nhưng em có thể tới nữa đấy.” Anh nghiêng người: “Tới thì tới, ai sợ ai chứ.”

...

Viên Lăng nằm sấp trên giường rên hừ hừ. Tôi vừa lấy mỡ hoa hồng xoa bóp cho anh vừa cười anh: “Trở tài, lại đến một lần, lần này thì thích triệt để rồi nhé.” Khò khò, Viên Lăng không lên tiếng mà chỉ có tiếng ngáy truyền ra.

Trưa hôm sau, ăn cơm xong, tôi chuẩn bị quần áo sạch cho anh, lấy ví tiền mới thay trong túi áo ra, thuận tay mở ra nhìn thoáng qua, hỏi: “Các anh chưa có lương à?” “Có rồi, đưa cho Thạch Đầu. Trong nhà cậu ta có chút chuyện.” “Vậy sao anh không nói? Còn tiền mua thuốc lá không?” “Còn.”

Tôi vê vê mấy tờ tiền mỏng trong ví anh: “Có? Anh có tiền mua kem đánh răng ấy.” Tôi lấy ví của mình ra, đếm một ngàn, nhét vào trong ví anh: “Ít nhất phải có tiền uống rượu với các anh em chứ.” Anh mặc xong quần áo, ôm ôm tôi: “Anh đi đây.” rồi xoay người ra cửa.

Tôi nhìn bóng lưng của anh, vừa chia tay mà tôi đã bắt đầu nhớ anh rồi.

Máy bay vũng vàng đáp xuống sân may Urumqi*. Tôi vừa xuống máy bay liền vội vàng khởi động máy. Nghe tin tức tạm điều động, nước mắt tôi tuôn ào ào. Tôi là người làm marketing, đổi sang làm quản lý, chuyên ngành không hợp.

*Là thủ phủ khu tự trị Tân Cương, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, nằm ở tây bắc Trung Quốc. Đây là thành phố cách xa biển hơn bất cứ thành phố lớn nào trên thế giới.

Phòng của chi nhánh rất nhỏ. Tôi thuê một cái phòng xép trên con đường Thanh Niên cách đó không xa, trong tiểu khu của đơn vị, ở sâu mà yên tĩnh.

Không có cách nào cho Viên Lăng, tôi đã để lại giấy nhắn ở nhà. Suốt 24h tôi không dám tắt máy, bởi vì không biết anh về lúc nào, nhìn thấy tờ giấy rồi gọi điện cho tôi.

Vừa tới Urumqi, ăn vài hạt cơm, thần của tôi, tỉ lệ dầu mỡ và gạo là 1:1, ngon, quả thực là ngon. Kết quả của sự tham ăn là tôi ôm cái bụng đầy ngắc ba ngày. Trong lòng nghĩ cơ bắp của Viên Lăng hẳn là mọc ra từ cơm thịt dê.

Một ngày nào đó của nửa tháng sau, tôi đang bàn bạc cách tuyên truyền rượu vang trong phòng làm việc.

“Vương tổng này, lần trước sau khi đào tạo cho nhân viên, quý công ty đạt được lượng tiêu thụ không tệ, chúc mừng ngài.”

“Thật ra tôi vẫn cảm thấy sản phẩm của quý công ty cũng không tệ, hẳn lượng tiêu thụ phải cao hơn một bậc. Cô xem quý này chúng tôi có một kế hoạch tuyên truyền, vẫn còn đang suy nghĩ một cái tên cho nó...Vương tổng, vậy đi, về phần tên và vấn đề khuyến mãi tiếp theo, ngày mai tôi sẽ bảo Tiểu Hạ đưa qua. Hợp tác vui vẻ! Gặp lại sau!”

Điện thoại vang lên rất đúng lúc, cúi đầu nhìn thấy dây số, trái tim tôi như ngừng đập.

“Này...” Tôi hơi không chế không được cảm xúc kích động của mình.

“Này, anh là Viên Lăng!” Là Viên Lăng. Tôi cố gắng bình phục hô hấp, chỉ vì nghe rõ hơi thở từ đầu bên kia điện thoại, hơi thở quen thuộc này cả trong mơ tôi cũng không thể quên - hơi thở của Viên Lăng.

“Anh về rồi hả?”

“Thấy lời nhắn của em rồi. Phải đi bao lâu?”

“Không biết. Ít nhất là nửa năm. Em sẽ mau chóng yêu cầu gọi về.”

“Quen chưa?”

“Cố gắng quen. Nhưng không biết khi nào thì có thể gặp lại anh, trong lòng rất cô đơn. Em...Em rất nhớ anh.”

Tiếng cười khe khẽ truyền tới từ đầu dây bên kia: “Anh cũng nhớ em.”

“Đã tới Tân Cương thì đi gặp ba mẹ đi. Họ ở Thổ Lỗ Phiên, đã nhiều năm anh không về rồi, tận hiếu thay anh nhé.”

“Vâng. Rốt cuộc thì nàng dâu xấu em đây cũng phải gặp ba mẹ chồng rồi.”

“Vợ không xấu chút nào. Vợ rất xinh đẹp.”

Kiếp này gặp được anh, thật là chuyện đáng được ăn mừng nhất đời này của tôi.

Xin nghỉ hai ngày, tôi đi Thổ Lỗ Phiên. Hơn bốn giờ xe chạy, xa thì không xa nhưng cảnh vật bên đường thật khiến người ta rất buồn ngủ. Khi xe lăn bánh thì trước mắt là một con đường quốc lộ thẳng tắp, đi tiếp nửa giờ, trước mắt vẫn là con đường quốc lộ thẳng tắp. Ngủ gật, tỉnh lại vẫn là con đường quốc lộ thẳng tắp, cảnh vật xung quanh không khác nhau mấy, dường như căn bản chúng tôi không di chuyển vậy.

Xe tiến vào nội thành Thổ Lỗ Phiên đúng thời gian nóng nhất buổi chiều. Ánh mặt trời nóng rực ép hết hơi nước trong người một cách trắng trợn.

Tôi lấy di động ra, gọi số nhà ba mẹ chồng, nói: “Xin chào, là mẹ ạ? Con là Dư Bội!”

Theo thông tin địa chỉ ngắn gọn mà Viên Lăng đưa cho tôi, tôi tìm thẳng được tới nhà. Phòng được đơn vị góp vốn từ những năm 80 của thế kỷ trước, sân nho nhỏ, tạo cảm giác hơi giống với căn nhà mà tôi từng ở lúc nhỏ.

Cao khoảng hai thước tám, năm tầng nên lên rất nhẹ nhàng. Một tầng hai hộ, cửa nhà số 501 mở ra. Tôi biết đó là đang chờ tôi.

Phía sau cửa là thế nào? Đây là nơi Viên Lăng lớn lên, tôi muốn đi sâu vào thời niên thiếu của anh.

Tôi gõ cửa, một người ra mở cửa. Là một phụ nữ trung niên. Chị vừa thấy tôi thì cười sang sảng. Thấy đôi môi giống hệt Viên Lăng, tôi mỉm cười: “Chị cả ạ?”

Trong mâm lớn, cá nước sâu kho tàu chất như núi. Dân phong Tây Vực quả là dũng mãnh, ăn gà như thế, ăn mỳ như thế, ăn thịt như thế, ăn cá cũng như thế.

Chị cả cao hơn tôi một chút. Vóc người mẹ chồng thì giống tôi. Lờ ba chồng tương đối thẳng thắn. Tôi càng ngày càng cảm thấy kỳ lạ. Một gia đình thế này sao có thể có được một Viên Lăng yêu nghiệt theo lời Tiểu Ngô Tiểu Tề nhỉ?

Sau khi ăn xong, chị cả đi thu dọn chén đĩa, ba chồng ra xem tivi, tôi lấy di động ra xem hình với mẹ chồng.

Viên Lãng mặc thường phục, Viên Lãng mặc đồng phục huấn luyện, Viên Lãng đang ăn cơm, Viên Lãng hút thuốc trên sân thượng, Viên Lãng bắt lão A với đội viên, Viên Lãng cười đến mức thật yêu nghiệt, Viên Lãng cười đến mức thật vui vẻ...

Mẹ chồng xem mấy tấm hình rất kỹ lưỡng, thật tỉ mỉ. Tôi trộm nhìn thì thấy mặt bà rất vui mừng. Tôi sẽ không nói cho bà ở chỗ không chụp được trên người Viên Lãng có nhiều vết sẹo như vậy. Điện thoại chỉ khoe ra những chỗ tốt, che lại những chỗ xấu của Viên Lãng. Anh cũng có lúc gặp những chuyện kinh tâm động phách, cũng có lúc tươi cười kiểu khác, cũng sẽ đột nhiên gặp ác mộng...

Ban đêm, tôi ngủ trong căn phòng từng là của anh. Chị lớn hơn anh mấy tuổi đã lấy chồng, có nhà của mình. Trong phòng phẳng phất có thể cảm giác được dấu vết Viên Lãng để lại. Quả bóng rổ ở góc tường, đèn trên bàn, vài cái áo sơ mi trong tủ quần áo, Viên Lãng đeo khăn quàng đỏ trong khung hình. Tôi nhẹ nhàng dán hai gò má lên gối có mùi nắng. Ở đây, anh đã từng ngủ ngon sao? Trong giấc mơ của anh có gì?

Viên Lãng, bây giờ em đang ngủ trong giấc mơ của anh, anh có biết không?

9. Q.2 - Chương 3: Tuyết Mùa Đông Ở Bắc Cương

Viết thư cho Viên Lãng, mỗi lần nằm sấp trên gối viết thư phẳng phất như cảm thấy đang yêu đương.

Viên Lãng:

Nho ở Thổ Lỗ Phiên đã chín, không có hạt trắng, chỉ bằng đốt ngón tay vô cùng quý giá. Sữa ngựa rất ngọt, mang theo hương vị hào phóng của sa mạc đầy bão cát. Còn có một thứ mà em không biết tên, màu tím đen, nhìn có vẻ hơi to, không có gì đặc biệt, cắn vào một miếng, vỏ ngoài nứt ra, vị mật ong ngọt ngào tràn đầy trong miệng.

Dưa ngọt đã chín, được bán rộng rãi trên thị trường, bán rẻ như cho. Một quả dưa nặng hơn mười cân mà chỉ có một đồng. Em ôm vài quả về nhà để làm bữa khuya.

Quả cà chua trên đồng đã hái được, đỏ đến mức tươi đẹp mà mập mạp. Lúc nghỉ ngơi em sẽ xào cà chua trứng ăn, không cần gia vị gì khác, chỉ một chút muối sẽ có mùi vị thiên nhiên rất ngon.

Viên Lãng, sắp tới tết Trung thu, em mua một hộp chocolate, ăn hết thì tới Trung thu. Em gửi cho anh một hộp, anh cũng ăn mỗi ngày một viên. Em biết anh đang sống ở nơi xa xôi. Bội Bội.

...

Ở gần chi nhánh có một bưu điện. Trong thời đại internet này tôi vẫn tưởng tượng ra bộ dạng Viên Lãng mở bì thư, lẳng lặng đọc. Ánh trời chiếu qua cửa sổ, dịu dàng vuốt lên vai anh, tựa như hai bàn tay tôi, mịn màng mềm mại ôm anh vào lòng...

Một tháng sau, Viên Lãng gọi điện tới, cười đến mức thở không ra hơi: “Vợ ơi, bức thư em viết cho anh đã thành quyển sách chuẩn mực trong đội rồi đấy. Mọi người nhất trí quyết định sau này tìm bạn gái thì phải để cho người đó viết thư, viết không được tới mức đó thì sẽ không cần nhắc.”

Mặt tôi thoáng đỏ lên: “Anh cho bọn họ đọc thư của em à?”

“Thư tới đại đội A đều qua kiểm tra. Một lần anh nhận được vài phong, tới đúng lúc như báo hàng ngày vậy. Anh cũng rất mất mặt. Đám người này nói chữ em đẹp hơn anh.”

Tôi hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, may mà tôi không viết gì quá về chuyện riêng giữa vợ chồng, nếu không thì mất mặt hơn nữa.

“Vậy sau này em phải làm sao bây giờ? Em có rất nhiều điều muốn nói với anh, không viết thư em sẽ chết ngạt mất.”

“Không sao. Muốn viết thì cứ viết.”

“Nhưng không được để cho người khác đọc.”

“Vậy em tích cóp lại, nói qua điện thoại với anh.”

“Chồng à, bây giờ em có lời muốn nói với anh.”

“Nói đi.”

“Chồng à, em...em muốn nghe tiếng thở của anh...”

Bên kia đầu dây không có tiếng động, tôi loáng thoáng nghe được tiếng thở của Viên Lăng bắt đầu nặng hơn.

“Chờ thêm ít lâu, tới lúc đó mà em không trở lại anh sẽ đi qua đó.”

“Em chờ anh!”

Tôi tiếp tục công việc của mình, quản lý, tiêu thụ, xét duyệt, đào tạo...Nhát mắt đã sắp sang năm mới. Viên Lăng không đợi được ngày nghỉ mà anh nói. Tôi không vội. Tôi biết hơn nửa đời người là phải chờ đợi, chờ đợi người mình nhớ thương, tưởng tượng ra bộ dạng anh đang ở ngoài ngàn dặm cũng là một loại hạnh phúc.

Đêm ba mươi, tôi không có ca trực, buổi chiều tôi đốit Thổ Lỗ Phiên, giúp mẹ chồng làm sủi cảo. Lễ mừng năm mới ở đây không linh đình như lời đồn. Bữa cơm chiều chỉ mua chút thức ăn chín, mở rượu, sủi cảo nóng hổi ra khỏi nồi, người một nhà quây quần, nói chút chuyện nhà. Tiếng điện thoại riêng trong nhà vang lên, trên màn hình điện thoại là dấu sao. Chị cả nhận điện: “Này, Viên Lăng hả?” Người ngồi đầu bàn bỗng quay sang, ông nghe được chuyển ẹ chồng, chuyển cho ba chồng, chị cả cũng nói mấy câu. Tôi nhận điện cuối cùng.

“Đại đội đã đưa điện thoại vào chế độ an toàn, mỗi người ba phút, không có thời gian. Bội Bội, em nghe nhé...Chắc” Trước khi điện thoại bị cắt tôi nghe thấy tiếng các đội viên cười vang. Tôi mỉm cười, ý nghĩ băng qua bông tuyết bay tán loạn ngoài cửa sổ, bay tới đại đội A mà tôi nhớ thương, bay tới bên cạnh người tôi yêu trong điện thoại.

Phòng thuê không có máy tính, tôi cảm thấy không cần thiết lắm. Sau khi về nhà Viên Lăng sẽ gọi điện cho tôi đầu tiên, mỗi lúc này tôi sẽ hối hận không có máy quay.

Cầm điện thoại trêu chọc chồng trong chăn là chuyện rất vui vẻ.

Ví dụ như thỉnh thoảng tôi sẽ rên rỉ vài câu cho anh nghe, sau đó cố nín cười mà nghe anh nói: “Vợ à, em ngủ đi. Anh đi tắm nước lạnh.” Tôi sẽ cười đến mức lăn lộn trên giường.

Ví dụ như tôi sẽ trịnh trọng hỏi: “Viên Lăng, sao chỉ tay trên tay anh nhiều thế?” Anh trả lời: “Tay phải hả?” Tôi cười lớn: “Được rồi, em biết, rốt cuộc anh thế nào thì cực kỳ có liên quan tới chỉ tay.”

Tôi đã quen với cuộc sống như thế.

Viên Lăng nói tới Tân Cương thì phải tới ngắm Thiên Sơn.

Thiên Sơn! Bóng dáng hiệp khách lóe lên trong đầu tôi. Đây chính là di chứng khi đi học lén đọc tiểu thuyết võ hiệp.

Đi du lịch một mình vốn là chuyện rất thoải mái nhưng tôi không có thời gian. Sau lễ mừng một tháng năm tôi đi theo đoàn một ngày, tới Thiên Sơn.

Chúng tôi ngồi cáp treo lên núi. Thiên Sơn tháng năm, trên tán cây còn đọng tuyết trắng xóa. Tôi kéo kín áo lại một chút.

Xuống cáp treo, lại đi bộ. Tôi cảm thấy phong cảnh vùng núi không có gì đẹp. Đường lên núi bỗng có ngã rẽ, một cái hồ lớn xuất hiện trước mặt, núi quanh hồ thấp thoáng trong làn mây trắng. Tôi đi tới núi đá bên hồ, thấy một tán cây già rủ lên mặt hồ.

Bên bờ hồ có du thuyền, có du khách vẫy nước chụp hình ven hồ.

Tôi nhìn sương mù lượn lờ trên mặt hồ, không cần nghĩ cũng biết nhiệt độ của cái hồ này ra sao. Lạnh lẫn nóng là bằng không, ở sơ trung đã học.

Tôi xoay người tới quán nhỏ trên bãi đất trống mua chút đồ ăn vặt, phải bổ sung nhiệt lượng.

Tiếng kêu truyền tới từ sau lưng, tôi ngoảnh đầu lại. Có một người chụp hình ở ven hồ bị rơi xuống nước. Người đứng cạnh kéo lại nhưng không kéo được, lại không dám nhảy vào nước hồ lạnh thấu xương. Tôi nhìn xung quanh, định tìm một cành cây chắc chắn một chút hay gậy gỗ linh tinh gì đó để giúp đỡ. Bỗng nghe tiếng người bên dưới càng lớn hơn, thì ra là có hai người nhảy xuống.

Hai người đó rẽ nước, đẩy người bị rơi xuống nước lên bờ, những người bên cạnh ba chân bốn cẳng kéo bọn họ lên. Có người trong số đó chạy tới quán trên bãi đất trống thuê áo khoác của quân đội, bọc bọn họ lại. Nhìn mấy người vừa cứu người này thì thấy trên cái quần bộ đội vẫn còn nhỏ nước, trên cái quần có một vạch đỏ. Là bộ đội được nghỉ, ra ngoài ngắm cảnh đẹp.

Tôi nhìn bọn họ, thấy chắc cũng bằng tuổi Tiểu Ngô Tiểu Hứa ở đại đội A, trong nụ cười trong lúc hoảng hốt như có chút ngây thơ chưa phai, nhưng chính bọn họ, dù là ở biên giới xa xôi hay ở bên cạnh mọi người, chỉ cần quân trang quen thuộc này xuất hiện sẽ khiến người khác cảm thấy yên tâm.

Viên Lăng, có những đứa bé xuất sắc thế này, anh có vui không?

Lại tới tháng mười một, bông tuyết tung bay, tôi báo cáo lên tổng bộ ở Bắc Kinh, hy vọng có thể được điều về. Sao lại có chuyện hai người ở hai nơi như thế này được.

Ba giờ chiều, nhận được điện thoại của Viên Lăng.

“Gi cơ? Anh ở nhà ga? Anh ở nhà ga Ô Lỗ Mộc Tề? Không phải ở A à?” Tôi lao ra khỏi cửa bằng tốc độ nhanh nhất, bắt một cái xe, chạy tới nhà ga như tên rời cung.

Ở cửa Bắc, một bóng dáng đang đứng quay lưng về phía tôi. Tôi cẩn thận, mang theo chút không xác định, đến gần.

Anh nhìn quanh, nhìn sang.

Gầy, đen, trên mặt vẫn còn sự mệt mỏi khi đi đường. Nhưng cặp mắt kia dù có trong mơ tôi cũng không quên.

Anh nhìn tôi mỉm cười, ánh mắt còn dịu dàng hơn ánh mắt trời ngày đông. Viên Lăng, đừng nhìn em như vậy. Anh chuyển mắt một cái thì trong lòng em đã qua xuân hạ thu đông, hoa tàn hoa nở...

Viên Lăng nhìn tôi, trong mắt cười như không cười: “Cắt tóc?”

Tôi sờ sờ mái tóc: “Hi hi, lưỡi phải xử lý.”

“Rất được, khá hoạt bát.”

Nhắc túi xách đặt dưới đất, lên xe về nhà.

Xuống xe ở cửa tiểu khu, tôi tiện thể rẽ vào siêu thị nhỏ mua một đôi dép lê.

Mở cửa, hơi thở ẩm áp phả vào mặt.

Tôi pha cho Viên Lăng một ly cà phê hòa tan: “Không phải nhãn hiệu nổi tiếng, chỉ là thức uống bình thường hàng ngày. Anh uống trước đi. Ở lại thì em sẽ mua loại anh thích uống...”

Viên Lăng áp hai tay lên ly, hơi nước bay lên, bao phủ mặt anh: “Không cần đâu. Lần này là anh tiện đường tới đây, có thể ngây ngốc ba ngày.” Tôi ngần ngại: “Tiện đường?” Nghĩ lại: “Đi họp? Giao lưu học tập? Hay được mời tới đây giúp gọt bí đó?”

Viên Lăng cười cười: “Không nên hỏi thì đừng hỏi.”

Tôi cố tình “hừ” một tiếng miệt thị: “Ai lạ mà phải hỏi.”

Tôi ngồi bên cạnh anh, quan sát...

Viên Lăng mỉm cười, để tôi nhìn đủ: “Nhìn đủ chưa?”

“Làm gì?”

“Ngồi tàu hỏa một ngày, anh rửa mặt cái đã.”

Viên Lăng ra khỏi toilet, tôi đang kéo rèm.

“Định làm chuyện xấu gì hả? Ban ngày mà kéo rèm.” Mặt Viên Lăng hiện lên chữ “đã hiểu”, hỏi tôi.

Tôi bị đoán được mưu ma chước quỷ thì hơi đỏ mặt.

“Mệt không?”

“Trên tàu hỏa không ngủ được.”

“Đói không?”

“Bây giờ không muốn ăn.”

“Vậy bây giờ...”

“Bây giờ nắm chắc thời gian bàn chuyện nghiêm chỉnh!”

“Vậy còn chờ gì nữa? Nhanh lên đi!”

...

Trên thảm trong phòng ngủ, quần áo của hai người rơi đầy đất. Hơn một năm không gặp, thủ pháp đã thuần thục nhưng không có cảm giác run rẩy. Rất nhanh đã kết thúc, dường như đang hoàn thành nhiệm vụ vậy. Bên cạnh là người vô cùng quen thuộc, sao lại xa lạ như thế? Hay là tôi vốn đang nằm mơ? Lòng mày của anh, mắt của anh, môi của anh, tôi đã phác ra trong lòng ngàn vạn lần, càng nhìn càng không giống anh. Giống như chữ từng viết kia, có một ngày bỗng phát hiện ra càng viết càng thấy không bình thường.

Trong nhà rất ấm áp, Viên Lăng mặc quần ngoài vào, đứng dậy đi uống nước.

Tôi say mê nhìn bóng lưng đang mặc quần của anh, cảm giác quen thuộc, mùi vị quen thuộc, hơi thở quen thuộc, sự hấp dẫn khiến lòng run rẩy. Là anh thật, là Viên Lăng của tôi. Anh đang ở đây thật.

Viên Lăng ngồi ở mép giường, xoa xoa tóc tôi: “Bội Bội tóc dài của anh đã biến thành mỹ nữ tóc ngắn.”

Tôi ngửa đầu nhìn anh: “Không quen?”

“Có chút, nhìn mãi sẽ quen.”

Tôi cọ cọ qua, nhắc đầu đặt lên đùi anh, mùi thuốc lá thoang thoảng trên cái quần của anh, mùi dầu máy như có như không, kể cả xúc cảm khi tiếp xúc với vải vóc khiến tôi có cảm giác mê say.

Tôi nhắm mắt lại nói: “Đói bụng rồi. Ăn thịt dê xiên đi.” Tôi nghe ra anh đang cười, cơm nắm, mỳ trộn, thịt dê xiên là thức ăn của quê hương anh.

Ngoài quán cơm nắm ở đầu đường Thanh Niên, thịt cừu đã được rửa sạch treo ngược trên giá, than đang cháy đượm, hai đầu bếp người tộc Duy Ngô Nhĩ đang bận rộn cắt thịt nướng thịt.

Tôi nhảy vào quán, kêu: “Một cơm nắm, một mỳ trộn, hai mươi xiên thịt.” Tôi rót một ly trà ỉnh, một ly cho Viên Lăng.

Hồng Trà, mang theo mùi quả thơm ngát kỳ lạ. Viên Lăng cười: “Em sắp thành một nửa người Tân Cương rồi.”

Nói sao nhỉ Viên Lăng? Bởi vì anh thích ăn nên em thích ăn.

Bình thường tôi ăn nửa bát cơm nắm đã no, nên lúc này tôi căn bản chỉ nhìn Viên Lăng ăn. Đã lâu không ăn mùi vị quê nhà, thấy cả thể xác và tinh thần anh đều đang chìm đắm trong sự vui sướng khi được ăn uống.

Buổi tối, tôi rút cuộc bình phục tâm tình, bắt đầu hưởng thụ ngày hạnh phúc từ trên trời rơi xuống này. Tôi dùng mũi khe khẽ cọ lên mũi anh, quét môi qua đôi môi khô khốc của anh một cách dịu dàng, lại quét qua. Anh lút gối xuống, kéo chân lên, che lên vai tôi, nhắm mắt lại, mặc kệ tôi cắn lên môi anh như chuồn chuồn lướt nước rồi lại cắn tiếp.

“Ngày mai anh về nhà một chuyến. Tối sẽ về.”

“Được. Muốn em đi cùng không?”

“Trời đông lạnh lẽo, lần sau có cơ hội sẽ đi chung.”

“Vậy ngày mai em đi làm.”

“Anh mua vé máy bay ngày kia. Ngày kia anh đi.”

“Được...” Tôi tiếp tục làm công việc của mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi đi làm trước, lúc anh bắt xe tới nhà ga, tôi chỉ cho anh thấy chỗ tôi làm việc.

“Em gửi chìa khóa phòng ở chỗ người gác cổng. Anh về sớm thì tự mở cửa vào nhà, nghe thấy không? Tối gặp!”

Trưa hôm nay, tuyết càng rơi nhiều hơn, công ty có chút việc cần phải xử lý. Đến 10h30 tối mà vẫn chưa nhận được điện thoại của Viên Lăng, tôi thu dọn đồ rồi tan ca. Kéo cửa chính ra, bão tuyết ập vào, tôi lắc đầu, kéo mũ áo lông lên, chạy về nhà trong cơn bão tuyết.

Trên đường, tuyết đã đọng qua bắp chân, lúc đạp lên phát ra tiếng lạo xạo. Có người đi tới từ đằng xa, chắc là cũng vừa tan ca đêm, cùng là người lưu lạc nơi tha hương.

Tôi mãi miết đi tới trước, một bóng dáng xanh biết dừng trước mặt tôi. Tôi mờ mịt ngẩng đầu, khuôn mặt tươi cười của Viên Lăng hiện ra dưới mũ quân đội.

Anh cởi khuy áo bông quân đội khoác ngoài, chuyển ra sau lưng tôi, ôm tôi vào trong lồng ngực rộng lớn. Hai người như đôi trẻ song sinh, chân trái chân phải đi về phía trước.

Trong đêm tuyết rơi, Viên Lăng thở khí nóng, hòa tan bông tuyết đầy trời.

Tới sân bay phải đổi xe. Trên xe buýt ẩm áp tới mức nóng, lui vào góc hàng ghế cuối cùng, tôi kéo tay Viên Lăng, nắm chặt, buông ra, lại nắm chặt, lại buông ra. Tôi muốn ghi nhớ cảm giác giờ phút này, nhớ cảm giác bàn tay dày rộng của anh nắm lấy tay tôi. Viên Lăng cười khẽ, kéo tay tôi qua, hai tay nắm chặt vào nhau. Tôi nhắc đầu tựa vào vai anh, xúc cảm của áo khoác quân đội rất thoải mái, khiến người khác rơi nước mắt.

Đổi vé máy bay, vào cửa kiểm soát, tôi nhìn chằm chằm bóng lưng anh cho đến khi anh biến mất trong tầm mắt.

Về đến nhà, tôi bấm số điện thoại tổng công ty.

“Tổng giám đốc Tào, tôi đã ở đây hơn một năm, thủ tục nên làm đã làm, chi nhánh cũng đã đi vào quỹ đạo, tôi muốn được điều về tổng bộ...” Lần đầu tiên tôi nói thành khẩn như vậy, thậm chí, còn hơi ăn nói khép nép.

Có lẽ là Thịnh lão đại ở bên kia cũng thổi gió, Hội đồng quản trị mở miệng nhưng điều kiện để tôi trở về là tăng thêm 5% nhiệm vụ cuối năm, giảm 1% hoa hồng. Mặt tôi một hồi đỏ một hồi xanh, cắn sắp nát răng: “Đồng ý!”

10. Q.2 - Chương 4: Viên Lãng, Rốt Cuộc Anh Là Người Thế Nào?

Ngoài tòa nhà số ba ở Bắc Kinh, tôi dò xét thì thấy vắng vẻ không người. Bụi trên bàn cũng không nhiều. Điều này nói rõ Viên Lãng vừa trở về nhà cách đây không lâu, còn rất chịu khó quét dọn vệ sinh. Viên Lãng, nếu em ở nhà, cần gì phải khiến anh vất vả.

Trong tủ lạnh trống trơn, chỉ còn mấy hộp phô mai ăn nhanh và tương cà chua Merlin. Viên Lãng, anh sống mấy ngày ở nhà thế nào?

Trong phòng rửa tay, khăn lông rửa mặt của tôi còn trên ở chỗ cũ, sờ lên thì thấy khô khốc, không có chút nước nào.

Viên Lãng, em đã trở về.

Quét dọn vệ sinh xong, nhét đầy thức ăn vào tủ lạnh. Tôi ăn lung tung một chút, tắm rửa rồi chuẩn bị ngủ.

Đang lúc lau tóc ướt thì nghe thấy bên ngoài có tiếng lửa cháy rừng rực. Tôi đứng trên ban công nhìn ra, thấp thoáng có ánh lửa cháy ở góc đông nam. Chẳng phải đó là một khu độc lập à?

Tôi cởi áo choàng ra, dùng khăn trùm lên mái tóc, cầm chìa khóa, khóa cửa, đi xem nào nhiệt. Cho nên Viên Lãng thường dạy tôi, tôi là người thiếu năng lực tự bảo vệ mình, gặp chuyện gì thì tốt nhất là nên tránh xa một chút. Nhưng thói quen khó bỏ, mỗi lần gặp chuyện tôi vẫn không nhịn được mà tới gần. Phụ nữ luôn có tật xấu thích nghe ngóng chuyện mới lạ, tôi đã thể hiện đức tính này vô cùng nhuần nhuyễn.

Thì ra là một căn nhà ba lầu độc lập bắt lửa. Thấy thế lửa rất lớn, phụ nữ và trẻ con dán sát vào lan can ban công. Có người xông lên lầu, nói lửa lớn đã bịt chặt lối vào, không vào được. Hội phụ nữ ở nơi cư trú gọi 119. Các hộ gia đình ở lầu ba trở lên đã chạy xuống hết. Các hộ gia đình ở lầu hai nhận uống nước, đi lên lầu bốn. Nhìn một chút thì thấy khói đen bốc ra từ trong phòng, sau đó ánh lửa lan ra, ngọn lửa sắp cháy tới ban công rồi.

119 còn chưa tới, dưới lầu đã loạn thành một cục.

Một bóng người đẩy đám người ra, đạp vài bước, nhảy lên ban công lầu ba, chân đặt ở khe bằng sắt, hai tay kéo mấy cái, gắng sức vươn ra xa hơi. Cửa sổ chống trộm bị kéo ra tạo thành một cái lỗ lớn, đủ để người chui qua.

Người đó nhận lấy đứa bé trước, nhảy thẳng xuống, trong tiếng kêu, lộn người một cái, triệt tiêu lực rơi xuống, đứng lên, đứa bé được ôm trong ngực không tổn hao một sợi tóc nào.

Sớm có người có lòng tốt đi đón lấy đứa bé, người nọ trở lại, kéo phụ nữ ra từ lỗ hổng, trở tay đặt lên lưng người đó, thả xuống đất. Ngọn lửa lớn đã đốt tới vài thứ linh tinh ở ban công, liếm vào thanh sắt.

Tiếng còi xe cứu hỏa vang lên ở chỗ xa, sau đó là tiếng còi xe cảnh sát, mọi người dưới lầu cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đặt người phụ nữ xuống, người nọ đi qua đám người, lấy mũ xuống, phủi bụi trên người một cách mệt mỏi.

Nương theo ánh đèn đường, tôi thấy hai ngôi sao trên vai người nọ. Trong bầu trời đêm không trăng không sao, trên vai người nọ có ánh sao lộng lẫy nhất trên đời.

Tôi bước lên, mỉm cười, nói: “Chào mừng về nhà!”

Rạng sáng ngày hôm sau, tôi và Viên Lãng khó có dịp được ngủ nướng. Tối hôn qua lặn qua lặn lại nhiều, eo mỗi chân mềm.

Trong lúc ngủ mơ, Viên Lãng đá đá chân tôi, giọng nói vẫn còn hơi ngái ngủ: “Có người tới, đi mở cửa.” Tôi trợn mắt, dựng thẳng tai lên nghe: “Không có ai mà.” Lời còn chưa dứt thì tiếng gõ cửa đã vang lên. Tôi thở dài, chui ra khỏi chăn, mặc quần áo vào, ra mở cửa, tiện tay đóng cửa phòng lại.

“Chị Đinh? Có việc gì vậy?” Một đám người của Hội phụ nữ ở nơi cư trú đứng ở cửa, tôi hơi không biết tình huống này là gì.

“Ồ, Tiểu Dư ở nhà à...” Một người vừa nói vừa vào nhà. Tôi thấy thế cũng chỉ có thể chào rồi mời họ ngồi, sau đó đi rót nước. Tiếng khóa cửa khe khẽ truyền tới từ cửa phòng ngủ.

“Tiểu Dư, người tới qua cứu người là chồng em à?” Chị Đinh không hổ là hội trưởng, lời ít mà ý nhiều.

“À, việc đó ạ? Tiện thể thôi.” Tôi khách sáo.

“Đúng mà, chúng tôi đã nói là người nhà em mà. Chồng em không thường về nhà, bọn chị cũng không quen, nhưng bọn chị quen em...” Một bà khác lập tức vỗ tay vì nhận xét chính xác của mình.

“Cũng gần một năm em không về nhà nhỉ? Phí bảo quản đồ, phí vệ sinh gì gì đó hội trưởng Đinh cũng không quên nộp thay em.”

“Cảm ơn chị Đinh, làm phiền chị rồi. Hôm nào mời các chị ăn một bữa cơm, coi như em gái cảm ơn các chị.” Vì nghề nghiệp nên tôi nói lời khách sáo rất trơn miệng.

“Khỏi cần ăn cơm. Đây chẳng phải là trách nhiệm của bọn chị à?” Hội trưởng Đinh quả nhiên là người làm lãnh đạo.

Một đồng người nói ít chuyện vặt vãnh thường ngày một lúc. Tôi thực sự không nhận được mà hỏi: “Hôm nay mọi người tới đây là...”

“A, quên mất việc chính rồi. Căn cứ hành động trong lúc cứu hỏa của tiểu khu mình hôm qua, xuất hiện rất nhiều người tốt việc tốt. Ví dụ như chồng em đã dũng cảm, cứu hai mẹ con đang bị vây trong biển lửa ra; ví dụ như ủy viên Trương của hội hăng hái biểu diễn kỹ năng, bày kế sách, nhận quần chúng bị nạn không có nhà để về sắp xếp ở nhà mình; ví dụ như...” Tôi nghe thế thì chỉ biết gật đầu.

“...Điều này nói rõ rằng dưới sự quan tâm sâu sắc của Đảng, dưới sự lãnh đạo đúng đắn của khu phố, dưới sự tích cực làm việc của hội tại nơi cư trú, tiểu khu mình...”

“...Tôi qua cứu hỏa xong, người phụ trách chính Hội ở nơi cư trú bọn chị mở một cuộc họp khẩn cấp, quyết định phải triển khai một hoạt động yêu nước, giúp đỡ lẫn nhau ở tiểu khu, làm một đại hội tuyên dương, tài liệu đã được báo cáo cho khu phố, đến lúc đó chồng của Tiểu Dư em sẽ lên bục nhận cờ thưởng. Chuẩn bị tài liệu phát biểu một chút, tới lúc đó bọn chị sẽ thông báo cho các em. Hoạt động lần này có thể sẽ được thu hình. Được rồi, bọn chị không ngồi đây nữa, còn chuyện khác phải làm. Gần đây Hội ở nơi cư trú rất bận, cuối năm rồi.”

“Được rồi, Tiểu Dư không cần tiền đâu. Nhớ báo cho chồng em, chuẩn bị tài liệu lên phát biểu...”

Tôi cười, tiễn đám người ra khỏi cửa.

Xoay người lại, gõ cửa phòng ngủ: “Đi rồi, đi ra đi anh hùng cứu hỏa.” Tôi tự phì cười.

Viên Lãng ra ngoài với cái đầu bù xù.

“Trời ơi, anh phát hiện ra Dư tiểu thư người rất có tiềm chất làm hội trưởng Hội ở nơi cư trú đấy.”

Tôi ngâm bàn chải đánh răngdra ngoài, trong miệng toàn là bọt: “Cười em? Cười nữa em sẽ để anh lên bục nhận thưởng đấy.”

“Việc này có thể dọa được anh...” Chợt lách người đóng cửa toilet lại.

Tôi gõ cửa: “Viên Lãng, anh đi ra cho em. Em còn chưa đánh răng xong mà.”

Xa cách đã lâu, tôi cũng quên tật xấu này của anh. Buổi sáng lúc thức dậy thích giành toilet với tôi nhất.

Nấu mỳ vẫn thần làm bữa sáng, tôi vừa ăn vừa nói: “Chồng à, hôm nay có cả ngày chứ?”

“Bữa tối sẽ về.” Viên Lãng ăn mỳ vẫn thần thêm nhiều dầu mình thích, bảo là khá thơm.

“Đi dạo siêu thị với em đi.” Tôi lơ đãng nhìn anh.

Anh giương mắt nhìn tôi: “Muốn mua cái gì?”

“Không mua gì cả, chỉ muốn đi dạo, thấy cái gì hay hay thì mua, không hay thì không mua.” Phụ nữ ấy à, trời sinh là kẻ cuồng siêu thị.

“Được, mua kem đánh răng với xà bông tắm cũng được.” Viên Lãng ăn xong, đặt bát xuống, đứng dậy, thay quần áo. Sức của mỗi cử động rất mạnh.

Viên Lãng mặc thường phục, lại bắt ngờ mặc quần tây ôm mà trước đây chưa từng mặc.

“Ồ, Viên đội là đi hẹn hò hả? Vớ người này, chắc chắc...” Tôi không nhận được mà trêu chọc anh.

Viên Lãng không thêm để ý tới tôi, cứ thế mà quàng khăn, đeo bao tay, khoác áo khoác, đeo kính râm đặt trên kệ. Thần của tôi, mùa đông mà đeo kính râm làm gì. Có điều thật là đẹp trai!

Trong siêu thị, tôi và Viên Lãng chậm rãi đi dạo, xem xét kỹ lưỡng giá hàng hóa trên kệ. Tôi nhặt một hộp sữa trên kệ: “Hí hí, đại hạ giá!” Viên Lãng nhìn lướt qua: “Sắp hết hạn sử dụng rồi.” Tôi cầm lên xem thật kỹ, quả đúng là như thế. Viên Lãng anh là yêu quái hả? Chữ nhỏ thế mà cũng đọc được.

Thỉnh thoảng Viên Lãng đặt vào thứ vào trong xe đẩy, phần lớn là đồ dùng rửa mặt. Tôi kiểm tra, không có thứ nào không phải là nhãn hiệu mới nhất. Anh làm lính, cả ngày vui trong khe núi, nắm rõ trào lưu như thế làm gì?

Nhìn bộ dạng vênh vênh váo váo không ai bì nổi như tiểu thư này của anh, tôi hoảng hốt. Viên Lãng, rốt cuộc anh có bao nhiêu đáng về?

Tôi còn nhớ rõ năm ấy anh em trong đội tới nhà chơi, lúc Ngô Triết nói chuyện với tôi đã đánh giá anh.

Ngô Triết mà không làm lính thì chắc chắn là một thanh niên văn nghệ.

”Viên Lãng là một loại bệnh! Bệnh vĩnh viễn mạnh mẽ, vĩnh viễn không bị bệnh, vĩnh viễn dùng vỏ bọc cứng rắn để bọc lấy nội tâm yếu ớt, cho dù trái tim rỉ máu cũng vẫn sừng sững tỉnh bơ.

Bệnh không kiêng kỵ, vĩnh viễn không lùi bước, giữ vững lý tưởng, dốc sức tới cùng!

Hung hãn không sợ chết nhưng lại yêu quý mạng sống.

Anh ấy là sói xám, chỉ thỉnh thoảng cúi đầu trước đồng nghiệp, liếm vết thương cho phai dần đi. Mà đối mặt với kẻ địch, anh ấy là chiến thần bất bại. Anh ấy sẽ chết chứ không thua!

Anh ấy là sự tồn tại vững chắc...” Ngô Triết dừng lại một chút, “Là tín ngưỡng của bọn anh trên chiến trường!”

Đây là đánh giá của chiến hữu của anh dành cho anh. Tôi không ngờ Ngô Triết có thể nói chuyện sâu sắc như vậy. Tôi há hốc miệng nhìn Ngô Triết, một lúc lâu sau mới cười nói: “Anh tin rằng người anh nói là Viên Lãng chứ không phải là Mars thời La Mã cổ đại chứ?”

Hai người cùng cười ha ha...

Viên Lãng, em nhìn thấy một mặt của anh, đồng đội của anh nhìn thấy một mặt khác, người quen lại nhìn thấy một mặt khác nữa, người lạ thì thấy một chút. Vậy kẻ địch của anh thì sao?

Kẻ địch, chiến trường...Những từ này xa xôi và xa lạ biết mấy, đặc biệt là đối mặt với Viên Lãng lúc này, thoải mái, ở nhà chơi không, khí định thần nhàn, hưởng thụ cuộc sống, Viên Lãng!

Đại hội của Hội yêu nước ở nơi cư trú được khai mạc rất rầm rộ, mời người tới quay phim thật. Vài lãnh đạo lớn nhỏ của khu phố cũng ngồi ngay ngắn, rất là khí thế. Vài người dân của tiểu khu tụ tập dưới đài, người lớn trẻ con, hơi từng bừng giống cảnh gánh hát xuống nông thôn ngày xưa.

Lòng tự trọng của đám người Hội ở nơi cư trú được thỏa mãn vô cùng, vội vàng đeo hoa hồng cho đại biểu, chủ trì, bảo vệ hiện trường. Bởi vì Viên Lãng không thể tới được nên tôi thay mặt, lấy tư cách người nhà người thấy việc nghi thì hăng hái làm lên sân khấu phát biểu vài lời, ờ, là phát biểu.

”Các vị lãnh đạo đáng kính, các vị hàng xóm tiểu khu:

Hôm nay chúng ta có thể gặp nhau ở đây, mở một hội đoàn hết thế này, một hội tiến bộ thế này, trong lòng tôi vô cùng xúc động.

Với tư cách là vợ quân nhân, với tư cách là thân nhân bộ đội, với tư cách là một thành viên trong khu phố XXX, với tư cách là một phần tử của Hội ở nơi cư trú XXX, với tư cách là một hộ gia đình ở tiểu khu XXX, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh, vô cùng xúc động.

Tôi muốn cảm ơn Đảng đã tin tưởng chúng tôi, tôi muốn cảm ơn bộ đội đã đào tạo chúng tôi, tôi muốn cảm ơn lãnh đạo khu phố đã yêu quý chúng tôi, tôi muốn cảm ơn Hội ở nơi cư trú đã ủng hộ chúng tôi...”

Tôi đang nói năng lung tung trên bục, dưới bục nghe thế thì rần rần gật đầu, tôi thấy việc này còn thú vị hơn cả khi đào tạo nhân viên ở Tân Cương. Có lẽ không khác với Viên Lăng gọt bí đồ lắm.

Sau này Viên Lăng nghe tôi kể lại kỷ niệm sôi nổi ngày đó thì vẻ mặt may mà anh thoát, đặc biệt lúc anh nghe nói đám người ra về tiếc nuối khi thấy anh vắng mặt thì nếp nhăn nơi khóe mắt càng nhiều hơn.

11. Q.2 - Chương 5: Sinh Tử Như Thường

Nhận được điện thoại của Cao Thành, Tiểu Lâm sinh.

Tôi hơi trở tay không kịp. Tôi chưa từng có kinh nghiệm về chuyện sinh con nên không biết phải làm sao. Trước khi đi bệnh viện, tôi gọi điện thoại về nhà xin viện trợ.

“Mẹ, con đi bệnh viện thăm sản phụ, nên mua cái gì tới?”

“Mới sinh? Mua quần áo hàng ngày, tất nhỏ, mua chút canh gà cách thủy cho sản phụ.”

“Quần áo? Nhà cậu ấy sẽ chuẩn bị chứ?”

“Trẻ con mới sinh phải tắm rửa thay quần áo mỗi ngày, chuẩn bị thêm mấy bộ không sao cả. Nhớ mua vải thun.”

Loại chuyện này vẫn nên nghe người già nhiều. Tôi chạy tới cửa hàng tổng hợp mua vài bộ quần áo sơ sinh.

Nho nhỏ, nhảnh nhảnh nhúm nhúm, màu hồng phấn, tôi bế đứa bé trên tay, mềm mềm như cái túi nước, như không xương. Tiểu Lâm nằm trên giường bệnh, trên mặt có ánh sáng rực rỡ dịu dàng chưa từng thấy.

Cao Thành xin nghỉ, ở bệnh viện bồi cô ấy. Nhìn Cao Thành anh tuấn cao lớn cẩn thận thay tã cho đứa bé, nói nhỏ nhẹ dỗ Tiểu Lâm ăn gì đó, tôi cảm giác mình hơi dư thừa. Một nhà ba người này, khí thế được tạo thành rất tự nhiên, dịu dàng can thiệp tất cả người ngoài lại.

Viên Lăng trở về, trong ánh mắt có sự hoảng sợ và mệt mỏi. Tôi nói với anh chuyện Cao Thành có con, anh rõ ràng cao hứng hơn một chút.

“Cao Thành đã làm ba rồi. Con trai hay là con gái?”

“Con trai. Em nói với Tiểu Lâm, để nó làm con nuôi của chúng ta.”

“Ồ, vậy cha nuôi anh đây có cần phải mua gì đó cho nó không?”

“Cha nuôi? Ồ, anh không phải là cha nuôi mà là em.”

“Hửn là em phải là mẹ nuôi chứ?”

“Phong tục của quê em là cha nuôi không phân biệt nam nữ. Nếu anh muốn thì cũng được, đứa bé sẽ gọi em là ba Dư, gọi anh là ba Viên.”

“Dễ nghe nhỉ?”

“Dễ nghe chứ, ba Viên!”

Buổi tối, Viên Lăng nằm ở trên giường, không có động tĩnh gì, tôi ngơ ngác nằm trên gối của mình. Anh nhắm mắt lại nhưng tôi biết anh không ngủ. Tôi xoay người nằm nghiêng nhìn anh, nhìn xem rốt cuộc anh bị sao.

Anh nhắm mắt, hỏi: “Nhìn gì vậy?”

“Sao anh biết em đang nhìn anh?”

“Anh cảm giác được hô hấp của em.”

“Viên Lăng, hôm nay anh thật bất thường.”

“Là hơi khó chịu.”

“Bệnh à?”

Viên Lăng im lặng, lắc đầu, xoay người nằm đưa lưng về phía tôi.

Trong lòng có chuyện, tôi tỉnh lại lúc nửa đêm. Viên Lăng vẫn đưa lưng về phía tôi ngủ. Tôi thò đầu qua, căn bản Viên Lăng không ngủ. Dù đang ban đêm tôi cũng có thể nhìn thấy mắt anh khép lại rất mất tự nhiên. Tôi lật anh qua, ôm mặt anh, nhẹ giọng hỏi: “Viên Lăng...” Ngón tay chạm vào vành tai anh, ẩm ướt.

Tôi kinh hãi, kêu: “Viên Lăng, sao vậy?”

Viên Lăng mở mắt ra, nước mắt nóng bỏng tí tách rơi trên tay tôi.

Tôi run rẩy, dùng tay lau lung tung khóe mắt cho anh, làm thế nào cũng không lau hết được.

“Sao vậy? Chuyện gì xảy ra?” Tôi không sợ người ta khóc nhưng chưa từng thấy Viên Lăng - chiến thần không ngã theo lời đội viên khóc. Anh cũng biết khóc ư? Tôi đã quên thật rồi. Thật ra anh mới là người nhạy cảm nhất, trái tim khá nhiều ngăn, chỉ có người có trái tim lung linh* như thế mới có thể yêu nghiệt như vậy.

*Hán Việt là “khiếu lung linh tâm”. Ở đây là một điển cố, các bạn muốn biết thì mình share cho nhé ^^

Anh không lên tiếng, tôi ôm anh suốt cả đêm.

Cực kỳ lâu sau này, khi tôi trò chuyện với các đội viên trong đội đến chơi về chuyện nhân sinh, tôi mới biết được, buổi sáng hôm đó, nhận được tin tức, trung đội trưởng trung đội bốn có tình cảm tốt nhất với Viên Lăng ở đại đội A, hy sinh!

Từ khi Tiểu Lâm có thai đã dọn về đại viện ở để tiện chăm sóc. Lúc tôi không bận cũng sẽ đi thăm cô ấy. Ra tháng, đứa bé bắt đầu có chút hình dáng, mặt mày giống Tiểu Lâm nhưng khung xương giống Cao Thành như đúc, sau này lớn lên cũng sẽ có vóc người chuẩn mực.

Nói thật, tôi hơi hâm mộ. Trong nhà có tiếng trẻ con khóc người lớn gọi, thật có không khí gia đình.

Tôi rất lo lắng là lần trước sinh non sẽ để lại di chứng, đặc biệt tới bệnh viện kiểm tra. Kết quả không có vấn đề gì, các phương diện rất bình thường.

Tôi cẩn thận suy nghĩ một chút, chẳng lẽ là tần suất không đủ cao? Nhưng tôi và Viên Lăng đều rất cố gắng, có thời gian thì siêng năng cày cấy. Hai người cũng đều hơn ba mươi rồi. Gieo mãi mà chưa có thu hoạch, tôi bắt đầu buồn bực.

Thảo luận với một đám phụ nữ đã kết hôn ở phòng làm việc, chủ ý nào cũng có. Theo như đề nghị của bọn họ, tôi phải uống thuốc bắc, phải tới miếu cầu nguyện, phải cố gắng bầy mưu...

Tất cả đều là chủ ý thiêu, ngược lại một chị lớn không hay nói chuyện làm ở phòng tài vụ đã khiến tôi vui vẻ: “Chỉ cần hai người các em cao hứng bình an là tốt rồi, nên tới thì sớm muộn gì cũng sẽ tới thôi.”

Tôi vỗ vai chị ấy: “Cảm ơn, bữa sáng mai em mời.”

Những người khác cũng vây quanh: “Gì chứ, bọn chị cũng nghĩ kế đó nha.”

“Đúng vậy, năm phần ăn sáng.”

“Bữa sáng làm gì, mời ăn trưa.”

“Đúng đúng, sớm nên làm thịt cô ấy một bữa.”

Hiểu chưa? Đây chính là cái gọi là phí cố vấn, bỏ tiền đi.

Nếu trong lòng không còn rối rắm, tôi cũng không để mặc thời gian tuyệt vời đó qua đi.

Hôm nay Viên Lăng về nhà, cực kỳ mệt mỏi, tắm rửa xong rồi nghiêng người dựa vào ghế sofa xem tivi. Tôi lấy dưa hấu đã cắt vỏ trong tủ lạnh ra, bỏ làm hai nửa, bẻ một nửa ra ngoài, nằm trên sofa, dùng muỗng nhỏ múc thịt dưa, mình ăn một miếng, đút Viên Lăng ăn một miếng. Anh cũng không nhìn, dưa tới bên miệng anh anh sẽ mở miệng ra. Gió đầu hè thổi qua ban công, mùi bột giặt trên quần áo rất nhẹ nhàng khoan khoái.

Ăn vài miếng, anh đưa tay qua, tôi tự giác đưa dưa cho anh. Ăn cả hạt dưa, anh nhìn hai bên một chút, nhìn tôi bằng ánh mắt gian tà.

Tôi thầm thở dài: “Em đã quen với đứa bé gia trưởng này rồi.” Đưa tay tới khoe môi anh, đón lấy hạt dưa.

“Viên công tử, tiểu nhân dám bóp chân cho ngài nhé.”

“Ừ...” Uể oải vắt chân lên thành ghế sofa.

Tôi cắn một miếng, người nào đó hít một hơi khí lạnh.

“Sao lại mệt thành như vậy? Lại tăng à?”

“Tăng cường độ một chút.”

“Cái này gọi là một chút? Cơ bắp cứng đến mức cộm cả người...”

“Bây giờ nghiêm một chút mới có lợi, cũng không thể để bọn họ tùy tiện tiện theo anh ra chiến trường, đàn độn u mê chết ở bên ngoài.” Có thể cảm giác đã nói nhiều, Viên Lăng không nói nữa, chỉ cúi đầu ăn dưa.

Tôi thấy anh có vẻ tâm sự đầy bụng, đẩy đẩy anh: “Aiz, để anh thư giãn tí nhé.” Tôi lấy một cái đĩa phim trong ngăn kéo nhỏ, bỏ vào DVD: “Đồ tốt, đặc biệt duy mỹ, hình ảnh hạng nhất...”

Viên Lăng nhìn thoáng qua bìa đĩa, chợt đứng lên khỏi ghế, kéo rèm cửa sổ lại.

Tôi cười anh: “Định làm gì vậy? Anh tới nữa là em kêu lên đấy.”

“Anh còn tới nữa em kêu thật đấy...”

...

Gần đây tổng công ty có ý đồ hợp tác với học viện quản lý khách sạn ở Thụy Sĩ. Theo tin đồn được tiết lộ, có thể sẽ phái người qua đó học tập mà vẫn ăn lương, đúng chuẩn nha, đầu tiên chắc chắn là ngoại ngữ phải thật nổi bật. Tin tức này thổi qua tổng công ty và các chi nhánh như một làn gió trong thời gian ngắn nhất, hẳn là có chút lai lịch đều muốn miếng bánh rơi từ trên trời xuống này.

Vốn ngoại ngữ là một trong những thứ chúng tôi phải rèn luyện hàng ngày, lần này trở thành mục tiêu tấn công chính một cách công khai, mọi người gặp nhau cũng hạn không thể chỉ nói ngoại ngữ, cố gắng đạt được tiêu chuẩn được chọn để cử đi theo lời đồn.

Tôi không phải rất nhạy cảm với ngôn ngữ. Nhưng tôi thật sự muốn đi. Chúng chỉ đào tạo nghề nghiệp uy tín, miễn phí du học nước ngoài, còn được ăn lương, suy nghĩ một chút đã thấy mà thêm.

Nhưng khách hàng của tôi căn bản là người trong nước, không thể luyện tiếng lúc bàn bạc công việc, vì vậy sử dụng thời gian nghỉ ngơi điên cuồng bổ sung.

Ngày nghỉ, tôi luyện tiếng oang oang trong nhà. Viên Lăng tìm đồ nhưng không thấy, hỏi tôi. Tôi trả lời bằng tiếng Anh theo bản năng, anh nghi ngờ hỏi tôi: “Em vừa nói tiếng Anh đấy à?”

“Em học tiếng Pháp nhưng chưa tới trình độ đối thoại tự do cho nên em xác định, em vừa nói tiếng Anh.”

Viên Lăng gật đầu vô cùng nghiêm túc: “Nói hay lắm. Thầy dạy tiếng Anh của em là người nước ngoài à?”

Tôi hưng phấn: “Sao anh biết? Đúng là bọn em mời người Anh dạy.”

Mặt Viên Lãng chân thành: “Rất có mùi ngoại ô London, rất chính gốc.”

Tôi thuận tay ném quyển sách qua: “Anh mới có mùi. Người thái rau nói, đại đội A nói ngoại ngữ có đặc điểm là ba trung đội, lấy trung đội trưởng làm đầu, nói tiếng Anh giống tiếng Đức, nói tiếng Đức giống tiếng Anh, còn mang theo khẩu âm Scotland.”

Viên Lãng đón quyển sách bằng một tay: “Điều này chứng tỏ anh biết nhiều. Anh còn có thể hát tiếng Ý, muốn nghe không nào?”

Tôi ném cuốn sách thứ hai qua: “Không muốn nghe. Em chỉ muốn nghe tiếng anh ra ngoài, đừng làm ảnh hưởng tới em.”

Viên Lãng ra khỏi thư phòng, lại quay đầu lại: “Anh còn biết nói tiếng Việt Nam và tiếng My - an - ma, có muốn nghe không?”

Tôi nhặt thứ gì đó gần tay ném qua: “Viên Lãng, có phải anh đang đắc ý trước mặt em không?”

Anh trở tay tiếp được: “Nhiều chưa!” Lại còn nói bằng tiếng Nhật: “Cảm ơn.”

Tôi định thần nhìn lại, là một bịch hạt dưa lớn tôi vừa mua, tới tay Viên Lãng chắc chắn chỉ còn lại vỏ, không khỏi kêu thảm một tiếng.

Chuyện thăm hại đờn còn ở phía sau. Không lâu sau cơn bão ngoại ngữ toàn tập đoàn, kế hoạch hợp tác không thành, ra nước ngoài đào tạo đã bị phá sản rồi. Chỗ tốt duy nhất là trình độ ngoại ngữ của mọi người đều được nâng lên ở các mức khác nhau. Di chứng là nhắc tới chuyện ra nước ngoài hay ra người ngoài đào tạo liền muốn nôn.

Như tôi đã hiểu được một điều từ chuyện này: Lão A ngoài chuyện không thể sinh con thì cái gì cũng có thể làm được!

Bởi vì trong số khách hàng có mấy người thích nghệ thuật trà, mỗi lần sẽ nói đến chuyện này ít hoặc nhiều. Cùng với đó là quân đội yêu cầu, cũng là yêu cầu thương nghiệp hiện đại, tôi cảm thấy rất hứng thú, vì vậy được thành khẩn kéo đi thưởng thức trà.

Một quán không quá thu hút, trên giá bày đầy trà được đặt trong bịch, vừa vào cửa thì mùi trà đã xông vào mũi, ở giữa bày một bàn trà có phong cách cổ xưa, chuyên gia pha trà trong quần đang ngâm rồi rửa lá trà Thiết Quan Âm hạng nhất.

Mấy người ngồi xung quanh bàn trà, dường như rất quen với quán trà này. Tôi ngồi trên cái ghế kiểu thời nhà Minh, cố gắng để mình thoải mái một chút.

Nhận ly trà đẳng cấp, mùi hoa lan thơm ngát khiến tôi thấy kinh ngạc ngoài dự đoán. Trà miễn phí đãi khách mà cũng đẳng cấp như vậy? Vậy tinh phẩm chân chính bán ra sẽ như thế nào đây?

Tôi tinh tế thưởng thức, nghe mọi người trò chuyện về trà với chuyên gia về trà. Chuyên gia về trà lạnh nhạt trả lời nhưng cũng không tỏ vẻ xa cách và thờ ơ.

“Quan Âm này là trà mùa xuân năm nay, mùi rất thơm, vị rất ngọt, không hề lẫn mùi vị khác, hợp cho người mệt mỏi điều tiết tâm trạng...” Chuyên gia về trà giới thiệu.

Tâm trạng của tôi hơi động, có lẽ Viên Lãng sẽ thích. Tôi muốn mua mấy loại trà, đang xem xét dưới sự hướng dẫn của chuyên gia về trà. Từng lá trà cuộn tròn no đủ mà cuộn thật chặt, màu xanh biếc, tản ra mùi thơm trong lành.

“Trà này tự mình uống là tốt nhất, giá cả cũng không cao, nhưng chất lượng thì rất tốt, hơn nữa mùi hương để lại lâu, mỗi khi pha sẽ tạo cho người ta cảm giác mới.” Đây là đang nói về trà à? Sao lại cảm giác như là đang bình luận về nhân sinh thế nhỉ?

“Lúc tôi không làm việc, tôi thích bày bàn trà trong nhà, bình tâm tĩnh khí pha một ấm trà, cầm cuốn sách mình thích trong tay, cảm thấy sống vậy thật hạnh phúc.” Mấy người bên cạnh gật đầu như có điều suy nghĩ, chăm chú suy nghĩ.

Cuộc sống này cũng giống trong tưởng tượng của tôi. Trong hoàng hôn mát mẻ, ngồi trong ghế mây trên ban công, trước mắt là sách, trong tay là trà, bên cạnh là Viên Lăng, khói thuốc súng bị xua tan đi, ánh mắt dịu dàng, không có những người ở A đầy mưu ma chước quỷ, thông dong hưởng thụ cuộc sống bình yên, Viên Lăng...

“Tôi rất thích trà này. Cho tôi túi một cân đi.” Tôi nói.

“Cô là bạn giới thiệu, làm thẻ hội viên đi, 680.” Chuyên gia về trà vẫn lạnh nhạt.

“Được.” Tôi cũng không trả giá.

“Trong nhà có ấm không? Cho cô một ấm tử sa thích hợp, tặng hai ly trà đẳng cấp.”

“Được, cô xem rồi làm đi.”

“Cho cô thêm một cái kẹp trà, là một bộ với khay trà bằng trúc xanh này, rất hợp cho hai người dùng.”

Khay trà xinh xắn mà lịch sự tao nhã, lá trà trơn bóng nở ra, nước ấm vừa đủ, tay đặt vào ấm, cảm thấy ấm nhuận như ngọc, rót cho người ngồi đối diện...

Tôi rơi vào suy tưởng của mình, đứng đó, bộ cờ vây trong nhà là Viên Lăng mua về dạy tôi, bụi đã bám một lớp dày. Lần này anh ra nước ngoài giao lưu học tập, đúng là hơi lâu, thật hơi nhớ anh rồi.

“Ừm, làm sao cô biết tôi dùng cho hai người?” Tôi phục hồi tinh thần lại, hỏi.

Chuyên gia về trà mỉm cười: “Nhìn ra được.”

“VẬY À?” Tôi khẽ nhếch mày.

“Trong mắt có có hồi ức, có mong đợi, có hy vọng, có khát khao, đây là đang nhớ nhung.” Chuyên gia về trà rót trà cho tôi. “Nhớ nhung người yêu đang ở xa.”

Bàn tay đang bưng trà của tôi run lên, nhìn cô ấy.

“Tôi đang học tâm lý học, khá rõ về cảm xúc, có thể nhìn ra được.”

Tôi quay sang đánh giá quán trà có vẻ tầm thường này, rốt cuộc hiểu tại sao nó lại có tiếng tăm lừng lẫy nơi khu phố kinh doanh sầm uất này.

“Nhìn rất chuẩn. Tôi chờ người kia, coi chờ đợi như một chuyện hạnh phúc.” Tôi hoàn toàn thanh tĩnh lại, một người lạ vừa mới quen vậy mà lại nhìn thấu bộ mặt thật của tôi.

“Cô hạnh phúc là bởi vì người kia đáng được cô chờ đợi.”

Đó là dĩ nhiên. Vì người kia là Viên Lăng.

“Nói vậy là, yêu là mọi người sẵn lòng tưởng tượng đối phương hoàn mỹ không khuyết điểm, nhưng thật sự sau khi kết hôn sẽ phát hiện thật ra cuộc sống rất vụn vặt, không kích tình như lúc đầu tưởng tượng.”

“Ha ha, tôi lại không thấy thế. Xem ra cuộc sống hôn nhân của tôi không chân thật. Bởi vì tôi vẫn duy trì được cảm giác như lúc ban đầu.”

“À, cô đã kết hôn?” Chuyên gia về trà hơi kinh ngạc.

“Không giống à?”

“Vừa kết hôn?”

“Đã vài năm.”

“Thật không giống. Kết hôn đã nhiều năm mà vẫn còn có thể duy trì cảm xúc như đang trong thời kỳ trăng mật, cô là người một trong số ít những người kể lại chuyện xưa trong hồi ức.” (nguyên văn là = Ân lệ. Đây là một thể loại tự sự, chi tiết mời trao đổi riêng :v)

“Kể lại chuyện xưa trong hồi ức?” Tôi cười ha ha.

“Ngại quá, thuận miệng nói thôi. Điều này nói rõ cô có khả năng tự khôi phục và điều chỉnh rất mạnh, có thể tự động che giấu nhân tố u ám trong cuộc sống, ví dụ như chỗ thiếu sót của đối phương...”

Tôi ngắt lời: “Chồng tôi không có chỗ thiếu sót!”

“À, đại khái là tôi dùng từ không đúng, phải là khuyết điểm.”

Tôi cười nói: “Chồng tôi cũng không có khuyết điểm.”

Ngay cả vài người bên cạnh cũng cười rộ lên: “Chồng trong mắt Tiểu Dư là hoàn mỹ nhất.”

Tôi cười ha ha, nâng ly: “Uống trà, uống trà, chỉ đùa một chút mà thôi.”

Thật ra tôi không nói đùa. Viên Lăng, anh là người hoàn mỹ nhất trong lòng em.

12. Q.2 - Chương 6: Cuộc Sống, Đoán Không Được Kết Cục

Nghe nói dùng lá trà làm gối giúp sáng mắt, mỗi ngày sau khi về nhà tôi không có việc gì, lấy bã trà phơi khô, làm thành một cái gối rồi bọc vỏ gối vào, định chờ Viên Lăng về thì cho anh một điều bất ngờ. Đầu tiên là uống Thiết Quan Âm, tiếp đó là Ô Long Quảng Đông, tiếp theo là Phổ Nhị, tiếp theo là mua trà xanh để tiếp khách, mua Hồng Trà và trà hoa quả để dưỡng nhan, đặt hết trên giá sách. Mùi trà quanh quẩn lẫn vào mùi sách, tuy nói là học làm sang nhưng cũng có mấy phần khí phách.

Tôi cố gắng để mình bận rộn một chút, thời gian rảnh rỗi thì đi học đủ thứ lung tung, hoàn toàn không hợp với nhau. Ví dụ như đàn cổ, ví dụ như Taekwondo, ví dụ như PS (photoshop), ví dụ như EMBA, ví dụ như múa bụng...Như vậy là có thể không để ý tới sự im ắng mỗi khi đêm về.

Buổi tối, tôi tắm rửa xong, bật nhạc trong phòng khách để tập múa bụng.

“Lên, xuống...Lên, xuống...Trước sau, trái phải...” Người hướng dẫn làm mẫu động tác múa trong đĩa.

Nửa đêm, loáng thoáng nghe thấy tiếng nước chảy bên tai, có thể là ống nước nhà hàng xóm bị vỡ, tôi móc lỗ tai rồi ngủ tiếp.

Trên mí mắt ngứa một chút, tôi đưa tay gạt đi. Ngừng một chút, cảm giác trên mặt lại ngứa, cảm, cổ, cuối cùng dừng lại trên môi, có thứ gì đó đang cắn nhẹ nhẹ lên môi. Kỳ lạ quá, có mùi vị quen thuộc mà tôi chờ đợi đã lâu...Tôi thấy hơi lạnh trong mơ, hai tay khép lại, ôm vị khách không mời kia, kéo vào trong lòng.

Người trong lòng cười ha ha, tôi không mở mắt, mặc anh xoay người ôm tôi đặt trên người mình.

Viên Lăng, em chờ anh lâu quá...

Ngoài cửa sổ có ánh trăng mờ chiếu vào, một tầng mờ mờ hiện lên trên người Viên Lăng. Tôi chế giễu anh: “Xem ra ở nước ngoài ngẩn người lâu quá, thể lực ở phương diện nào đó hơi theo không kịp nha.”

Tay Viên Lăng hơi dùng lực, tôi liền xin tha thứ: “Được rồi, em biết rồi, anh không cần phải chứng minh cho em xem đâu.”

Cơ ngực của anh thật cứng, tôi nhấc đầu, đặt lên ngực anh rồi lại trượt xuống. Cơ trên cánh tay rất săn chắc, nói thật, đặt đầu lên đó còn không bằng gối lên gối. Hô hấp của anh đang lượn vòng ngay d l q đ trên đầu tôi, mang theo nhiệt độ, mang theo sự mị hoặc trong veo không cách nào hình dung được.

“Chồng à, em rất nhớ anh, rất muốn gọi điện thoại cho anh, rất muốn nghe thấy giọng anh, rất muốn nói với anh gần đây em làm gì, cao hứng ở đâu, không thoải mái ở đâu, rất muốn làm nũng với anh.” Tôi dùng ngón tay miêu tả cơ bụng của anh.

Viên Lăng nói: “Anh cũng nhớ em, ban ngày không có thời gian nhớ thì nhớ vào một lúc nào đó trong mơ mỗi đêm.”

Tôi nắm tay lại, dựng ngón cái và ngón út lên, đặt vào tai.

“Này, xin chào, xin hỏi là Viên đội ạ?”

“Xin chào, anh là Viên Lăng.”

“Này, anh đang ở đâu đó? Sao anh vẫn chưa về nhà vậy?”

“Anh à, anh đang ở một chỗ bí mật, anh nói ra em có thể giữ bí mật được không?”

“Em có thể giữ bí mật.”

“À, vậy anh đây cũng có thể.” Viên Lăng nói theo thói quen khi ở A, tôi lựa chọn bỏ qua.

“Viên trung đội, anh ở bên đó có quen không? Anh có nhớ em không?”

“Không quen cũng phải quen. Anh nhớ em mỗi giây mỗi phút.”

“Vậy bây giờ ngài đang làm gì?”

“Em đoán đi.”

“Đang dùng cơm à?”

“Không.”

“Đang ngủ à?”

“Vậy đang làm gì?”

“Anh đang suy nghĩ sau này trở về gọt quả bí đỏ nhỏ trong nhà thế nào.”

“Ồ, bí đỏ nói, chờ anh bắt được rồi hãy gọt, Bye bye!” Tôi lặn ra khỏi ngực anh.

Viên Lăng kéo tôi về bằng một tay, dán đôi môi nóng lên tai tôi, nói: “Bắt được rồi, bây giờ anh muốn nghe tiếng bí đỏ thở một chút...”

Nhận được hàng chuyển phát nhanh từ nhà gửi. Là một cái túi được dán rất kỹ. Tôi xem hóa đơn, lời nhắn trên đó viết: “Muối mỏ.” Không thể nào, tôi chỉ thuận miệng nói một câu trong điện thoại là Viên Lăng nói thịt bò muối ở nhà làm rất ngon, bọn họ liền gửi muối làm nguyên liệu từ ngàn dặm xa xôi tới đây.

Cầm cái túi được dán rất kỹ đó, mở ra, hồi, địa liền, quế, trần bì, còn vô số thứ khác được đặt trong túi, mùi nguyên liệu dùng để muối bay nồng nặc, tôi bị sặc đến mức hắt xì một cái. Tôi đổ bao nhiêu nguyên liệu vào một cái nồi nhôm lớn, châm thêm nước nấu cho nó nở ra nước, chuyển sang màu nâu đậm rồi đặc lại. Lấy cánh gà ở trong tủ lạnh ra, ném trong nồi muối mỏ, rửa mấy quả trứng gà rồi bỏ vào nồi nước muối. Chỉ lát sau, mùi ngũ vị hương tràn ra, lấp đầy cả gian phòng. Tôi vặn nhỏ lửa, vào thư phòng sửa tổng kết quý.

Nhìn bảng tổng kết từ trên xuống dưới một lần, tôi đột nhiên nhớ ra, tới phòng bếp. Quả nhiên, trứng gà luộc quá già đã bị vỡ vỏ, cái nồi trắng tinh xui xẻo biến thành màu vàng. Tôi xanh mặt, vớt phần còn lại của trứng gà ra.

Viên Lăng về không đúng giờ, cho nên tôi không định chờ anh ăn cùng. Vì vậy lúc anh trở về tôi đang ôm cánh gà muối mỏ gặm vui vẻ.

Viên Lăng đổi giày, đi tới, vừa cởi khuy áo vừa cúi đầu, gặm một miếng cánh gà trong tay tôi, khen: “Rất thơm!”

Anh rửa mặt rồi quay lại ngồi bên cạnh tôi, cầm một cái cánh gà lên: “Nói cho em biết chuyện này, có thể sang năm anh sẽ chuyển nghề.” Tôi không hề chuẩn bị tâm lý, chỉ đáp một chữ: “Hả?”

Viên Lăng ăn rất nhanh, gặm xong cái cánh gà lại cầm lấy một cái khác.

Tôi không có tâm trạng mà ăn, hỏi: “Bên trên báo tin cho anh hả?”

Anh dùng điều khiển từ xa đổi kênh, nói: “Không, nhưng theo quy luật ngày trước thì cũng sắp.”

Tôi càng buồn bực hơn: “Vậy là không thể lên chức hả?”

“Bộ đội đặc chủng có yêu cầu về điều kiện thân thể rất cao, anh sắp tới thời kỳ hoàng kim, lui xuống là tất nhiên.” Anh cười cười, “Đổi môi trường thời gian bởi em sẽ tăng lên.”

Tôi nhìn nụ cười của anh, cảm thấy miệng không giống như trong lòng. anh sẽ nghĩ thông vậy sao?

Tôi đứng dậy rót hai ly rượu vang, ngồi lại bên cạnh Viên Lăng, hai người yên lặng đối ẩm.

Tôi nói: “Sẽ chuyển tới đâu?”

Viễn Lăng đáp: “Không biết, còn chưa nói chuyện này.”

Tôi suy nghĩ một chút: “Cần tìm mối quan hệ không?”

Viên Lăng lắc đầu: “Không cần thiết.”

Tôi nghĩ tới tiền lệ của dương: “Tới đâu cũng đừng tới Cục Công An, nếu điều tới đó thật thì cố gắng đừng lên tuyến trên, vất vả nhiều năm như vật, cần nghỉ ngơi một chút.”

Tôi cảm thấy rượu vang hôm nay vô cùng không hợp khẩu vị. Ngửa đầu uống xong ngụm cuối cùng, tôi tuyên bố: “Bắt đầu từ hôm nay, em kiêng rượu.” Viên Lăng nhìn tôi, nói: “Thật à? Du tiểu thư đổi tính rồi.”

Tôi nhìn anh: “Hôm nay, tới bệnh viện kiểm tra, em có thai rồi.”

Tôi tựa đầu lên đùi Viên Lăng, nhắm mắt lại, nói: “Có con, em không thể làm việc nhiều như trước kia, cũng không thể toàn tâm chăm sóc anh như trước. Cho nên anh ở đơn vị hay ở chỗ nào, em chỉ có một yêu cầu, đó là vì con, hãy giữ gìn sức khỏe ỳnh. Đồng ý với em nhé, Viên Lăng.”

Viên Lăng sờ sờ mái tóc tôi, cúi người hôn lên trán tôi, khẽ nói: “Anh đồng ý với em.” Sau đó cười nói: “Đừng nặng nề quá thế, cười một cái, chờ con được sinh ra, thành một khuôn mặt khổ qua dài thông, khó coi lắm đó.”

Cuộc sống chính là như vậy, cho dù có chuyện gì xảy ra thì đều phải sống tiếp.

Năm sau, Viên Lăng lên cấp Thượng tá.

Cùng năm đó, đại đội trưởng được điều sang làm tổng tham mưu đường sắt. Viên Lăng tiếp nhận chức đại đội trưởng đội A.

Mùa thu cùng năm, trong bệnh viện bà mẹ và trẻ em.

“Bác sĩ, tôi đã đau một ngày một đêm, sao còn chưa sinh được nhỉ?”

—
“Còn phải đợi một ngày? Gì mà cửa chưa mở? sản phụ lớn tuổi?”

“Bác sĩ, bây giờ tôi đau tới mức không còn sức lực nữa rồi. Chuẩn bị cho tôi sinh mổ đi. Viễn Lăng, ký tên!”

.....

Xế chiều hôm đó, Viên Lăng có một con gái, sáu cân tám.

Cậu ở Thượng Hải gọi nó là Viên Tử, nói nghe là biết ăn khỏe.

Viên Lăng nói vậy là được, dễ nhớ, dễ viết, có tính cách.

Vì vậy, thế giới hai người cứ như vậy mà hoàn toàn kết thúc một cách hoa hoa lệ lệ. Một nhà ba người đặc biệt mời ông ngoại và bà ngoại của bé từ quê lên chăm sóc, bắt đầu một đoạn cuộc sống gà bay chó sủa.

13. Q.3 - Chương 1: Em Có Thể Làm Gì Cho Anh?

“Viên Lăng, trong khoảng thời gian này anh hút nhiều thuốc thế?” Tôi ngồi vào cạnh Viên Lăng, “Một tuần một nửa.”

Anh gõ bàn phím, không nói lời nào. Tôi đứng dậy dọn dẹp quần áo bẩn anh mang về, ném từng cái vào máy giặt.

Trên quần áo toàn là mùi thuốc lá.

“A, anh sẩy thịt đấy à?” Tôi không chịu được, lại nói một câu.

Viên Lăng bỗng đứng dậy, đi tới, nhét quần áo vào lại túi xách.

Tôi nhìn anh: “Anh làm gì thế?”

“Không muốn giặt thì đừng giặt.” Viên Lăng không nhìn tôi.

“Có chuyện gì vậy? Anh bày vẽ mặt này cho ai nhìn hả?” Tôi hơi nổi cáu.

“Hai tháng không về, về thì cho nhìn vẻ mặt này đây.” Tôi cướp cái túi lại, nhét quần áo vào máy giặt y như đang giặt đồ, gội vào nửa bịch bột giặt, nước đã đủ, nhấn nút giặt, dòng nước xoay ào ào.

“Hai tháng anh không về, lại chỉ nghe em cầu nhậu. Anh hút thuốc thì sao? Anh hút tới chết thì liên quan gì tới em?” Giọng càng lúc càng lớn.

Tôi vào phòng ngủ, nhìn Viên Lăng: “Anh nói gì vậy? Ai hút chết hả?” Xoay người móc hết thuốc lá trong túi anh ra, rút một điếu ra châm, hút một hơi thật to. Viên Lăng thấy thế thì cướp điếu thuốc đang tỏa khói từ trong miệng tôi, đẩy cửa sổ ra, ném ra ngoài: “Em làm gì vậy? Em dị ứng mà còn hút à?” Tôi lại lấy một điếu ra, châm lửa: “Không sao, chẳng qua là hen suyễn, nhiều nhất là dẫn tới suy tim rồi bệnh hiểm nghèo gì đó thôi mà.”

Viên Lăng mặc áo khoác, nói: “Hút đi, anh đi đây.” Tôi theo sau lưng anh, anh đi tới cửa, bỗng xoay người quay lại, ngồi làm việc trước máy vi tính tiếp.

Tôi dụi tàn thuốc, hỏi: “Tối nay Viên đại thiếu gia muốn ăn gì?”

Viên Lăng cũng không ngẩng đầu lên: “Em nấu gì thì anh ăn đó.” Ngừng lại một chút, nói: “Xương sườn xào đậu đũa lần trước ngon.”

Tôi cười khê, bưng một bát tô sườn heo đã xào hôm qua, bỏ vào lò vi sóng cho nóng.

Xào một quả cà chua trứng, làm canh suông, tôi mặt đối mặt với Viên Lăng ăn tối. Tôi lựa một miếng sườn lớn đúng tiêu chuẩn, gấp vào chén Viên Lăng.

Viên Lăng ngẩng đầu nhìn tôi một cái: “Em xào trước rồi à? Sao biết anh muốn ăn cái này?”

“Em không biết. Tình cờ thôi.” Tôi xì xụp húp canh.

Sau khi ăn xong, tôi phơi quần áo trên ban công thì nghe thấy tiếng Viên Lăng vào phòng bếp rồi lại đứng phía sau tôi, vươn đầu ra trước mặt tôi: “Em bỏ tất cả những món anh thích ăn trong ngăn đông à?”

Tôi “Dạ” một tiếng.

Anh hỏi tiếp: “Em còn làm hai loại nhân hoành thánh, ba loại nhân sủi cảo?”

Tôi liếc anh đầy vô tội: “Vâng.”

Anh nói: “Nhưng trong nhân không có hẹ mà em thích ăn.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Không phải là anh không thích ăn nhân hẹ à?”

Anh gật đầu như đã hiểu: “Cảm ơn!”

Tôi bưng cái chậu không vào nhà, nhìn anh vẫn đứng chôn chân ở ban công, tôi lại quay lại, nghiêm túc nói: “Nói thật, hút ít thôi, không tốt cho phổi.”

Anh cũng nghiêm túc gật đầu: “Được.”

Tôi cười ha ha, nhìn xung quanh thấy không có người, trên đường tiểu khu cũng không còn ai, kéo đầu anh qua: “Lâu rồi không gặp, hôn môi cái nào.”

“Oái!”

14. Q.3 - Chương 2: Kiếp Trước?

11h đêm, cửa kêu “cạch” một tiếng, tôi đang vui trên sofa bị ôm chặt, lông tơ cả người dựng lên, da đầu tê dại,

Tôi, từ từ, quay đầu lại...

Viên Lăng đã về.

Tôi thở phào một hơi, trên lưng có một tảng mồ hôi lạnh.

“Làm em sợ muốn chết. Sao anh lại về lúc này?” Tôi chơi game tiếp.

Viên Lăng uống nước, nói: “Ngày mai nghỉ, hôm nay không phải trực, tan ca thì về giờ này là đúng rồi.” Anh lướt qua, “Chơi gì vậy? Núi yên tĩnh? Hơn nửa đêm mà chơi cái này mà không sợ bị bệnh tim à?”

Trên bàn trà bên cạnh có đặt mấy cái đĩa DVD mới mua, Viên Lăng cầm lên: “ Trường học có quỳ , ” Chuyện về trăm vật quái lạ , anh nói này, em vẫn còn thích cái này hả? Toàn là phim kinh dị Nhật Bản.”

Tôi đang ngơ ngác trong Núi yên tĩnh, “Hả? Cũng không hẳn vậy. Hồng Kông cũng có đấy, Đường âm dương , em vừa xem tới tập 14.” Không có ai trả lời. Tôi nói tiếp: “Anh ăn tối chưa? Nấu sủi cảo ăn đi, nhân thì là đấy.” Lặng yên không tiếng động.

Tôi ngoảnh đầu lại, không có ai.

“Viên Lăng, anh đang ở trong nhà vệ sinh hả?” Yên lặng, chỉ có tiếng tôi vang vọng.

Tôi hơi rợn tóc gáy, đặt máy chơi game cầm tay xuống, đứng dậy kiểm tra.

Sau lưng có tiếng động, tôi xoay người, một người, che một cái khăn lông trắng trên đầu, tay phải trống rỗng, chỉ vào cửa. Tôi hét lên một tiếng, hai tay ôm đầu, che kín mắt.

Nghe tiếng cười ha ha đầy đắc ý của Viên Lăng, tôi lên nhìn lên, anh gỡ khăn lông ra, cười gần chết: “Còn xem phim kinh dị? Em thấy quỷ mặc quần lính bao giờ chưa?”

Tôi giậm chân một cái, hứ anh, ngồi vào sofa, chơi game tiếp.

Viên Lăng lại gần, xoa xoa tôi: “Aiz, đói, nấu chút gì ăn đi.”

Tôi không động: “Không có gì ăn cả, ăn hết rồi.”

Anh ngồi vào bên cạnh tôi, xòe tay ra: “Ôi, nhiệm vụ lần này ba ngày mà chỉ ăn hai bữa, e rằng sắp đau dạ dày rồi.”

Tôi nhảy dựng lên: “Lần sau không được làm em sợ nữa!”

Vào phòng bếp nấu sủi cảo.

Vào phòng ngủ, Viên Lăng nằm lỳ trên giường lật cuốn sách tôi vừa mua đặt cạnh gối: “ Hình ảnh cũ ?” Lật lật: “Có chút thú vị.”

Tôi nằm ngủ: “Thật đến mức làm người ta sợ.”

Lật sách soạn soạn, anh cũng giống tôi, có tốc độ đọc khá nhanh, theo như người chuyên nghiệp nói thì những người như chúng tôi mà xem lướt thì trên căn bản là chỉ liếc nhìn hết trong vài giây. Sau đó tập trung vào ý chính của mỗi đoạn, đọc kỹ, nhớ lại, rồi lật qua...

Tôi nghe thấy anh khẽ “ừ” một tiếng, mở mắt nhìn anh thì thấy anh cũng đang nhìn tôi. Nhìn chăm chăm hai giây, lại nhìn quyển sách trên tay, lại nhìn chăm chăm hai giây, lại nhìn sách, như là đang kiểm chứng gì đó vậy.

Tôi dùng ánh mắt hỏi, Viên Lăng đưa sách tới trước mặt tôi. Đây là một tấm hình trong đó, chụp vào khoảng trước hay sau Cách mạng Tân Hợi gì đó. Trên hành lang lầu hai trạm trở tỉnh xảo, hai cô gái dịu dàng nhìn vào ống kính, áo khoác bằng gấm tay lửng, gần cổ tay lộ ra một đoạn tay áo có màu khác.

Tôi trợn mắt: “À, thời trang thời kỳ đó, rất đặc biệt.”

Viên Lăng chỉ vào cô gái bên trái: “Nhìn quen không?”

Tôi nghiêng đầu nhìn một chút, lắc đầu.

Viên Lăng lấy điện thoại di động dưới gối ra. Anh ra khỏi trụ sở thì nhất định phải mở máy suốt hai mươi tư giờ. Anh lấy một tấm hình ra, là chụp lúc tôi tắm xong, đang lau tóc.

Hình của tôi và hình cũ đặt chung một chỗ, tôi không tự chủ được mà chống người dậy.

Gió thu lá rơi, một luồng khí lạnh xẹt qua trong lòng tôi. Vậy mà cô gái trong hình kia giống y như lúc tôi không trang điểm.

Viên Lăng cất sách và điện thoại di động đi. Tôi còn đang suy nghĩ, suy nghĩ chợt bỗng xuyên không.

Tôi lật lên người Viên Lăng, nhìn vào anh, nói: “Chắc chắn kiếp trước em với anh biết nhau.”

Anh cũng nhìn tôi: “Ừ, có khả năng. Có lẽ năm đó em chính là tiểu thư nhà đó, đụng phải anh đẹp trai trăm năm khó gặp, sĩ quan trẻ tuổi là anh đây. Em vừa gặp đã yêu anh, sau đó chúng ta bỏ trốn...” Nói tới phần sau, anh không nhin được mà bật cười.

Tôi còn nghiêm túc mà nói: “Chắc chắn, nếu không sao vừa nhìn thấy anh em đã biết giữa chúng ta nhất định sẽ có chút chuyện xưa chứ?”

Anh cũng cố tình trả lời một cách nghiêm túc: “Ừ, anh vẫn nhớ, lúc đó chúng ta không lấy giấy chứng nhận kết hôn, nên lúc em cầu hôn anh nhận lời ngay lập tức.”

Tôi cảm thấy có mùi không đúng: “Ôi, ôi, gì mà em cầu hôn? Đó là em trưng cầu ý kiến của anh. Chụp ảnh kết hôn là anh làm, nghiêm chỉnh mà nói là anh cầu hôn em.”

Viên Lăng nhắm mắt lại: “Được, được, là anh vừa nhìn thấy em đã yêu, là anh cầu hôn, được chưa?”

Tôi còn đang nghi ngờ: “Sao mà giống thế chứ?”

“Kiếp trước anh là nhiếp ảnh gia chụp cho em. Anh thăm mền em, nói miệng không bằng chứng nên dùng thứ này để sau này đối chiếu...” Tiếng ngáy vang lên khe khẽ.

Thật là kỳ lạ!

15. Q.3 - Chương 3: Các Cậu Phải Còn Sống Trở Về

“Tiếp theo đây sẽ nói về dáng vẻ và dung nhan mà nghề nghiệp yêu cầu...” Tôi đang nói với những đôi mắt tròn xoe trong phòng đào tạo.

Điện thoại di động kêu.

“Just a moment!” Tôi ra ngoài nghe điện thoại.

“Chủ nhật có mấy đồng đội tới nhà chơi, chuẩn bị chút thức ăn nhé.” Viên Lăng nói.

“mấy người?” Tôi hỏi.

“Năm, sáu gì đó.” Viên Lăng trả lời.

“Không thành vấn đề, giao cho em đi. Hôn cái nào!” Tôi nhân cơ hội chiếm lợi, tiếng cười khê của Viên Lăng truyền tới từ đầu dây bên kia.

Tan việc, tôi mua gà, cá, xương sườn, móng heo, túi lớn túi nhỏ, thuê xe về nhà.

Chiều thứ bảy, quay gà, xào xương sườn, muối móng heo, quét dọn vệ sinh, mua rượu, mua nước trái cây.

Sáng chủ nhật, tôi dậy từ sớm, mở máy điều hòa ra, thời tiết cuối tháng tám bây giờ thật quá nóng. Thật ra thì rất muốn ăn lẩu, nhưng vào mùa nóng mà mở điều hòa ăn lẩu, có phải rất có phong cách không?

Sắp tới 11h, dưới lầu truyền tới tiếng đỗ xe, tôi đứng trên ban công nhìn xuống. Biển số xe quân đội, bọn họ tới rồi.

Mở cửa, đi giày, đi phía sau là Tề Hoàn và một sĩ quan khác, mỗi người ôm một thùng bia vào.

Đám người sột sột soạt soạt cởi áo khoác, cởi mũ, Viên Lăng kéo vạt áo sơ mi ra, quạt quạt gió, nói: “Vẫn là trong nhà mát mẻ hơn, ngồi cả đi.” Tôi rót trà ọi người, quay đầu lại hỏi Viên Lăng: “Mua bia nhiều vậy làm gì? Trong tủ lạnh còn một thùng đấy.”

Mở ti vi, mở tiếng, khách sáo hai câu, tôi tới phòng bếp nấu ăn.

Viên Lăng đi vào, hai người theo sau, giới thiệu: “Đây là sĩ quan hậu cần đại đội, Tiểu Đàm. Đây là tiểu đội trưởng đội hậu cần, Tiểu Dương.”

Tôi bắt tay rất tự nhiên theo thói quen. Tiểu Đàm là thượng úy, thấy tôi đưa tay ra thì vươn tay cầm chặt, nói: “Chị dâu, chị khách sáo quá rồi.” Tiểu Dương là sĩ quan cấp hai, có vẻ rất ngại ngùng giữa một đám cán bộ.

Viên Lăng nói: “Cánh gà lần trước anh mang về bị bọn họ giành hết rồi. Đám anh em trong ban cấp dưỡng cũng ăn, còn nói nhất định phải tới nhà học tập một chút.”

Tôi cười nói: “Tùy tiện làm, mọi người ăn tạm vậy.”

Viên Lăng đi ra ngoài chơi bắt lão A với bọn Tề Hoàn. Tiểu Đàm đứng cạnh nhìn tôi chưng cá. Tiểu Dương xắn tay áo lên rửa hành giúp tôi.

Đầu là chín một nửa, xào rất nhanh. Lấy bia từ tủ đông ra, đám người ngồi vây quanh bàn cơm, mỗi người cầm một chai, cũng không cần đồ khui, hai ngón tay chọc vào rồi búng ra, liền mở được nắp.

Tiểu Lưu phải lái xe về nên không thể uống rượu. Tiểu Mã có khuôn mặt trẻ con nghe nói từ trước tới giờ chưa bao giờ say bia, kính Viên Lăng một ly xong thì kéo Tề Hoàn cụng ly. Tiểu Dương uống bia rất cẩn thận, hơi căng thẳng. Cậu ta có cấp bậc nhỏ nhất trên bàn cơm nên chỉ vui đầu ăn cơm, ăn rất cẩn thận.

Tiểu Đàm vừa uống vừa nói gì đó với Viên Lăng. Viên Lăng cười cười, nói: “Anh hỏi một chút.” Ngoảnh sang tôi: “Chỗ các em có đào tạo đầu bếp không?”

Tôi hỏi ngược lại: “Hỏi làm gì?”

“Trụ sở muốn phái hai thành viên cấp dưỡng ra ngoài học tập, nâng cao tay nghề. Chẳng phải khách sạn các em là cấp năm sao à?”

“Đúng vậy, cấp năm sao. Học nấu đồ Trung Quốc hả? Kỹ thuật làm món ăn ở chỗ chúng em hợp với bộ đội à?”

Tiểu Đàm tiếp lời: “Hợp, hợp, học ba tháng là được. Cuối năm trong quân có đấu võ giữa hậu cần với nhau. Với trình độ bây giờ của ban cấp dưỡng thì chắc chắn là không thắng được.”

Tôi cười nói: “Là vậy à? Lâm trận mới mài gươm (nước tới chân mới nhảy), có được không?”

Tiểu Dương ngẩng đầu, thành khẩn nói: “Không thành vấn đề. Máy người bọn em đều là đầu bếp cấp hai, vừa học sẽ được.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Tiêu chuẩn của Lão A cao nhỉ. Ban cấp dưỡng cũng có cấp bậc cả.”

Viên Lăng khoe khoang, tự đề cử: “Đó là đương nhiên. Lão A ấy à, cái gì cũng phải tốt nhất. Em nhìn Tiểu Dương đi. Lính hậu cần, chính là mũi nhọn trong bộ đội chính quy, súng ống vật lộn đều nổi tiếng. Lần trước đấu vũ trang việt dã, công nổi hành quân cùng với sư đoàn doanh trình sát, chính là đám Cao Thành, mà vẫn có thể đi đầu đây.”

Tiểu Dương nghe lãnh đạo khen ngợi thì khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Tôi buồn cười: “Được rồi, em về sẽ nói với lão đại một chút, mấy ngày nữa sẽ cho các anh câu trả lời chắc chắn.”

Tôi không biết là mình đã gây họa. Hai binh lính được phái đi học có khuôn mặt đẹp trai không nói, còn hài hước tới mức rồi tinh rồi mù, trên đường tan ca còn cầm dao đánh nhau với mấy tên lưu manh nhỏ. Họ khiến trái tim các cô bé trong quán rượu bị chấn động tới mức tâm hồn thiếu nữ nảy nở, ăn dấm chua lẫn nhau, thiên hạ đại loạn.

Tiểu Đàm mời tôi uống bia, tôi hỏi: “Ban hậu cần đều là cấp hai, vậy chắc cậu là sĩ quan hậu cần đặc cấp hả?”

Tiểu Đàm hơi xấu hổ, nói: “Em không phải. Em chỉ học qua quản lý hậu cần thôi.”

Viên Lăng giải thích: “Trước kia Tiểu Đàm là đội viên trong đội bọn anh, sau này bị thương nên chuyển sang hậu cần, là người rất tốt.”

Tôi hiểu, bởi tôi nhìn thấy lúc Tiểu Đàm khom lưng nhặt đồ dưới bàn thì thấy được một vết sẹo dữ tợn ở gáy cậu ấy. Tôi cảm thấy rất may mắn rằng vết sẹo lớn đó ở gáy cậu ấy chứ không phải trên khuôn mặt xinh đẹp không giống quân nhân này.

Rượu quá ba lượt, tôi lời qua tiếng lại với Tiểu Tề: “Tiểu Tề, hôm hay cậu có thời gian rảnh rồi tới, không phải trực à?”

Tề Hoàn nói: “Hôm nay đội bốn trực.”

Rượu sẽ khiến suy nghĩ của người ta chậm chạp, tôi bật thốt lên: “À, là Tỉnh đội trực hả?”

Không khí trên bàn bỗng lạnh xuống. Tôi bỗng tỉnh hồn.

Tỉnh Lệnh, đã không còn ở đây.

Tiểu Lưu không uống rượu, cười điều chỉnh bầu không khí: “Xem ti vi, xem ti vi, ơ, còn là phim chiến tranh.”

Đám người quay đầu xem TV. Trên màn hình, một người cầm súng ra lệnh ột người khác quỳ xuống, sau đó những người bên cạnh cười ha ha.

Biên kịch không ăn nhập, kịch tính khó tưởng tượng nổi, đám người nhìn thì trực tiếp lắc đầu. Sao nói lâu vậy rồi mà còn chưa nổ súng?

Viên Lăng quay lại, nói: “Đám rỗng hang hổ.”

Anh quét nhìn một vòng, nói tiếp: “Chúng ta không thể gặp phải chuyện này. Nhưng nếu có một ngày gặp phải tình huống đám rỗng hang hổ này thì tôi cầu mong các cậu, đặc biệt là cậu, Tề Hoàn, tôi cầu mong cậu phải quỳ xuống, sau đó nghĩ cách đoạt lấy khẩu súng.”

Viên Lăng uống hơi nhiều. Anh nhìn chằm chằm từng người, tay chỉ vào ngực, nói từng câu từng chữ: “Các cậu phải còn sống trở về, dù có quỳ gối xuống thì ở đây, không được chịu khuất phục.”

16. Q.3 - Chương 4: Trung Thu

Viên Lăng lên mạng, đánh S. Tôi thừa dịp ánh nắng mặt trời rực rỡ, chuyển giày của anh ra ngoài, nên đánh bóng thì đánh bóng, nên cọ rửa thì cọ rửa, nên phơi nắng thì đặt trên ban công phơi nắng. Nghe thấy tiếng hàng xóm ở căn phòng đơn bên cạnh nói chuyện, là tiếng của một thím người phương Bắc, nói rất hào sảng. Nghe các thím nói tới bánh Trung thu, tôi mới nhớ ra tháng sau là Trung thu rồi.

“Viên Lăng!” Tôi đứng trên ban công gọi.

Không ai trả lời.

Tôi vào thư phòng, lấy tai nghe trên tai Viên Lăng xuống. Anh ngẩng đầu nhìn tôi.

“Năm nay anh có nghĩ thăm người thân không?”

“Có.” Ánh mắt dán lên màn hình, một phát súng bể đầu.

“Về nhà ăn Trung thu đi.”

“Nhớ nhà?” Lại một phát súng bể đầu.

“Cuối năm nào cũng không về được, anh chuẩn bị chiến đấu, em phải trực. Năm nay về nhà em ăn Trung thu, sang năm thì về nhà anh, thăm người già một chút.” Tôi bàn bạc.

“Được!” Cảnh sát toàn thắng.

“Dư Bội, nghe nói cậu về nhà hả?” Tiếng kêu của Tiểu Tạ truyền qua điện thoại.

“Đúng vậy, bằng không thì cậu đang nói chuyện với ai?” Tôi để điện thoại ra xa tai một chút.

“Há há, vậy vừa hay mấy người chúng mình hẹn chủ nhật về nông thôn ăn mừng, đi chung đi. Chồng cậu cũng về hả? Đi luôn nhé!” Tiểu Tạ nói chuyện hơi giống Cao Thành, nói gì cũng đều như kiểu mình đã quyết định, không cần bàn bạc nữa.

Tôi đặt điện thoại xuống, ba ở trong phòng bếp gọi tôi.

Tôi đi qua: “Gì vậy ạ?”

Ba chỉ vào bếp lò: “Nhắc xuống, đưa ra ban công đi.”

Thứ đồ chơi này rất nặng theo trí nhớ của tôi. Tôi và ba đang nghiên cứu làm sao để dọn thì Viên Lăng đi tới, hai tay dùng lực một chút, nhắc lên một cách nhẹ nhàng cả cái bếp lò lên, hỏi: “Đặt ở đâu ạ?”

Sau này tôi nghe ba nói với mẹ: “Tiểu Viên không tệ, chịu khó, có sức mạnh.” Đầu tôi đầy vạch đen.

Mỗi lần về nhà đều mang theo đồ nhẹ nhàng, không mang quần áo về. Tôi kéo Viên Lăng đi dạo cửa hàng quần áo. Thật ra thì Viên Lăng rất soi mói. Tuy anh không nhìn nhãn hiệu nhưng có đòi hỏi rất cao về chất liệu quần áo, cho nên càng về sau chúng tôi đa số là tới các cửa hàng nổi tiếng.

Vừa ý một cái áo sơ mi thoải mái, cô bán hàng giới thiệu nhiệt tình: “Đây là hàng mới về, xúc cảm hạng nhất. Tiên sinh này mặc rất hợp.” Lại nhìn một cái quần có chất liệu giống thế, Viên Lăng cầm vào phòng thay đồ thử.

Mặc đồ thoải mái nên Viên Lăng có một loại mị hoặc lười biếng không nói nên lời. Em gái bán hàng qua giúp chỉnh lại quần áo, Viên Lăng quay đầu đi, cười hờ hững: “Cảm ơn.” Em gái bán hàng ngẩng đầu lên, vừa hay đón nhận được ánh nhìn chứa ý cười như không cười của anh, lập tức choáng váng. Tôi thấy có vẻ bất thường, cà thề, vội vàng kéo anh ra cửa. Đều nói phụ nữ quá đẹp sẽ trêu hoa ghẹo nguyệt, người đàn ông có sức quyến rũ thế này còn khó trông coi hơn cả phụ nữ. Thật sự, đây là tuyên bố tổng kết kinh nghiệm của tôi.

Cả cây dương mai đã sắp chín, quả trĩu cành. Trả tiền theo đầu người, mỗi nhà mấy người ăn, chỉ cần không lãng phí thì cung cấp vô tận. Mấy người phụ nữ hoan hô một tiếng, chạy thẳng vào trong vườn, thấy đồ thì hái, y như châu chấu quét qua.

Quả dương mai rất cứng, rất ngọt, ăn no bụng rồi thì mấy người không ai bảo ai mà nhớ tới mấy miếng ăn nhà mình còn chưa được ăn. Mỗi người hái một sọt lớn, ra cân. Mấy người đàn ông đã sớm cá cược trong phòng.

Rất rõ ràng, số Viên Lãng rất may. Bởi vì tôi nhìn thấy mặt mấy người trên bàn sắp biến thành màu xanh rồi.

“Ám giang!” Viên Lãng lấy một quân bài từ cuối bài ra, “Ồ, lại là ám giang!” Lại lấy một quân từ cuối bài ra: “Giang khai!” Đảo bài, thu tiền.

Thấy chúng tôi vào, có người trên bàn kêu: “Rút ra, rút ra!”

Viên Lãng đứng lên: “Các anh chơi đi, tôi đi toilet.”

Mấy nhà thua chỉ ước gì anh mau rời bàn, lập tức có người ngồi vào chỗ trống. Viên Lãng đi ra ngoài, mấy người bàn luận: “Hôm nay coi như gặp phải thần bài rồi. Dư Bội, chồng em làm lính thật à?”

Tôi gật đầu: “Làm lính thật. Sao vậy?”

Nhà Tiểu Tạ thở dài: “Mấy anh em vốn định ra oai phủ đầu cậu ta, để sau này không dám ăn hiếp em. Em nhìn đi, hôm nay bọn anh thua, mời em vậy.”

Tôi cười: “Cảm ơn, hôm nay tính cho em đi.”

Người bên cạnh cảm thấy cảm giận: “Bọn anh gọi em tới là dùng em để mở tiền, yên tâm mà chơi phần em đi.”

Viên Lãng ở đây thì một đám người đều nói tiếng phổ thông, kém nhất cũng là trình độ hai giáp, Viên Lãng không có ở đây, toàn nói tiếng địa phương, cười đùa mắng mỏ khiến tôi cảm thấy rất thân thiết.

Viên Lãng quay về, trong phòng đánh bài, hút thuốc lá, xem TV, cắn hạt dưa, nói chuyện phiếm, loạn thành một cục.

Tôi chào hỏi: “Bọn em ra ngoài đi dạo, lát nữa sẽ về.”

Tiểu Tạ dặn dò tôi: “Về sớm chút, bọn mình định nướng thịt dê.”

Hái mấy quả dương mai, tôi và Viên Lãng đi về phía sau núi.

Cỏ sau núi rất rậm nhưng cũng rất sạch sẽ. Đi qua đỉnh núi thì thấy một rừng cây tùng trên sườn núi. Viên Lãng nắm tay tôi đi vào, hít lấy mùi thơm của lá thông lẫn trong không khí. Lớp đất mùn thật dày, chứng tỏ cây ở đây không được phá, có rất ít người.

Tôi nhét một quả dương mai vào miệng Viên Lãng, anh cắn hai miếng, nói: “Rất ngọt.” Cầm một quả trong tay tôi, khẽ cắn, nhìn xung quanh, kéo tôi dựa vào cây tùng, cúi đầu xuống, dùng quả dương mai nhẹ nhàng quẹt qua môi tôi.

Tôi ngửa đầu ngậm chặt, anh cắn càng chặt hơn, nước quả dương mai chua chua ngọt ngọt chảy vào miệng, lúc tôi mút nước vào thì cảm nhận được đầu lưỡi của anh. Viên Lãng ôm chặt tôi, chuyển mặt qua bên cạnh, nhả hạt dương mai ra, sau đó hôn tôi.

Tôi có thể cảm giác được vị chua ngọt và xúc cảm đầu lưỡi mềm nhẵn của anh, còn cảm giác được bàn tay hơi nóng của anh trượt vào lưng tôi.

Tới đây thì không thể không phi lễ được! Tôi rút vạt áo sơ mi của anh ra, cảm thấy khắp nơi là đường vân trên eo anh. Thì ra là cái quần này lưng thấp, đai quần ở dưới rốn, tôi có thể sờ được đường cong trơn bóng ở eo anh, lui về sau một chút là khe mông anh. Viên Lãng ngăn người, nhìn tôi, ánh mắt dần thay đổi. Tôi cả kinh, ngửa đầu ra sau, định tránh khỏi ngực của anh. Anh kéo tôi lại gần hơn, ôm chặt hơn, hai tay trượt ra sau lưng tôi. Tôi cảm thấy áo ngực mình được thả lỏng, anh cởi nút áo trên ngực tôi ra. Mặt tôi nóng lên, khẽ kêu: “Không được, Viên Lãng, ở đây không được.” Anh cọ lên trán tôi, hơi thở rất gấp: “Anh thấy trong phạm vi năm trăm trước không có người.” Tôi vẫn cảm thấy không tốt, tay anh đã trượt tới trước ngực, che lên đó. Lập tức toàn thân tôi bị đau, lấm bầm: “Được rồi, anh muốn thế nào thì làm thế đó đi, nhất thiết phải nhanh lên đây...”

Gió thổi qua rừng tùng, bụi cỏ trên đỉnh núi rì rào, thỉnh thoảng có một hai tiếng thở dốc thật khê...

Biểu hiện của Viên Lăng ở chân núi ngày đó quả thật là ngoài dự liệu của tôi. Tôi vẫn cho là tôi chiếm vị trí chủ động trong cuộc hôn nhân này, Viên Lăng hoàn toàn tuân theo phong cách của lão A, che giấu sau lưng, thỉnh thoảng kích thích một chút, thêm một chút dầu, thêm củi khiến tôi thủy chung giữ vững tình yêu với anh, với nhà của chúng tôi, nhiệt tình và kích thích với cuộc hôn nhân này của chúng tôi. Nghĩ thông suốt điều này, tôi cảm thấy tôi cũng nên đánh giá kỹ anh lại từ đầu, làm quen với người quen thuộc nhất nhưng cũng vĩnh viễn suy nghĩ không ra bên cạnh này - Viên Lăng.

Tây Nam tháng chín được gọi là “Cuối thu nắng gắt”, uy lực của mặt trời trút xuống không kiêng kỵ gì. Đi dạo trong ánh hoàng hôn, đám trẻ con cưỡi trường nhẩy ùm ùm, lội bì bõm trong dòng sông. Tôi chợt nhớ tới cảnh lúc còn bé ôm phao bơi, đập nước ào ào trong dòng sông với em trai.

“Lâu quá không đi bơi rồi.” Tôi bùi ngùi.

“Lần trước chúng ta bơi trong hồ nước bí mật, em quên rồi à?” Viên Lăng nhắc nhở tôi.

Không nói thì thôi, vừa nói mặt tôi liền đỏ rực lên. Lần đó mà gọi là bơi à? Hai người hôn đến trời đất mù mịt, dầm dề nước cạn, sau đó lần qua lần lại trên bờ sông mãi cho tới tối, kết quả ngày hôm sau tôi bị cảm lạnh, chảy nước mũi mấy ngày. Vừa nghĩ tới, tôi không nhịn được mà nhéo một cái lên tay anh.

Viên Lăng mặc đồ thường hoàn toàn thuộc kiểu to gan lớn mật. Thấy tôi nhéo anh, lập tức kéo tôi qua hôn một cái lên miệng. Tôi cả kinh, nhảy ra sau, nhìn xung quanh một chút, thấy không có ai chú ý mới thả lỏng. Viên Lăng đang dương dương đắc ý dưới ánh mặt trời còn sót lại, dùng ánh mắt chuyện này không liên quan tới mình mà chọc tức tôi.

Tại sao? Tôi vẫn luôn tự hỏi mình. Tại sao tôi vẫn luôn là một người có thù tất báo?

Tôi nhìn sang bên kia bờ sông, đám trẻ lên khỏi nước, đã đi rất xa, ngẩng đầu nhìn trên bờ đê, mọi người vội vàng hối hả đi ngang qua, hoàn toàn không quan tâm chuyện gì xảy ra dưới mí mắt mình. Thăm dò địa hình xung quanh xong, tôi đẩy Viên Lăng vào cây liễu nơi bờ sông, ánh trời chiều chiếu tàng cây, tạo thành một cái bóng thật dài, lá liễu rủ xuống, như có như không che tầm mắt của mọi người. Tôi nhìn Viên Lăng hơi nhếch khóe môi, cười như không cười nhìn tôi, liếm liếm môi, kéo đầu anh xuống, hôn lên đôi môi khô ráo của anh. Gió khê thổi qua, cành liễu rủ khê phất lên mặt hai người, tôi dùng đầu lưỡi bày tỏ sự nhiệt tình của mình. Anh trả lời tôi bằng cái ôm càng ngày càng chặt.

Trong bóng sáng tươi đẹp, là cô dâu dưới ánh trời chiều, dịu dàng trẻ trung xinh đẹp, bồng bềnh trong làn nước.

Sáng sớm hôm sau, mắt tôi mông lung ăn bún thịt dê, trên tay còn không quên cho thêm tiêu vào trong bát. Ở với Viên Lăng, trên cơ bản là không có cảm giác ngủ nướng, vì vậy tôi vừa cay đến rơi nước mắt, vừa nhớ những ngày tháng tươi đẹp được ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao.

“Tối hồ bơi đi.” Viên Lăng nói.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh: “Lại A em à?”

“Thật mà, anh dạy em lặn.” Viên Lăng nói xong thì thuận tay lựa tiêu tôi vừa bỏ vào bát anh ra.

“Lặn? Được! Ăn xong rồi đi!” Tôi rất hăng hái, vì vậy lại thuận tay khuấy khuấy trong bát anh. Về mặt Viên Lăng hơi bị ai nhìn nước thịt dê biến thành tương đỏ, rồi sau đó dùng vẻ mặt dứt khoát như tráng sĩ chặt tay mà há miệng ăn.

Áo tắm, phao bơi, kính lặn, mua toàn bộ trang bị ở quần bán đồ. Tôi nghi ngờ đeo kính lặn lên mặt, hơi thở ra từ mũi lập tức khiến tròng kính trở nên mờ mờ. Ừm, phải hình ảnh nào nhỉ? Viên Lăng thay quần bơi khiến tôi hối hận đã tới đây bơi. Đáng người tam giác ngược tiêu chuẩn, sau đó dùng tư thế tiêu chuẩn nhảy xuống nước, dẫn tới bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ và ao ước xung quanh hồ bơi. Một người “ào” một cái ló đầu ra từ trong nước, lau nước trên mặt, mỉm cười, vươn tay ra với tôi. Tôi cảm thấy có mấy luồng ánh mắt sắc như cắt kim loại lướt soạt soạt trên người tôi.

Tôi cẩn thận từ từ bò xuống từ cái thang trên mép hồ, nước lạnh như băng ngập mắt cá chân, ngập bắp chân, ngập qua thắt lưng rồi ngập qua ngực. Tôi hít một hơi khí lạnh, tóc dựng đứng lên.

Viên Lăng bơi tới, ôm chặt tôi, lay động cái kính lặn một chút. Tôi đeo lại, quả nhiên rõ hơn.

“Hít sâu một hơi, từ từ chìm vào nước.” Viên Lăng gợi ý. Tôi trầm người xuống theo lời anh, thế giới dưới nước bày ra trước mắt, ánh sáng chập chờn khiến thân thể Viên Lăng trở nên rất không thực.

“Thả lỏng người, giữ vững thăng bằng, hai chân dùng sức, đạp...” Viên Lăng đứng phía trước, chỉ huy tôi.

Nhẹ nhàng dùng sức, đạp lên vách, sức nâng của nước giúp tôi đi về phía thế giới chưa biết.

Không có không khí, tôi cố gắng đứng lên, sức nâng của nước khiến chân tôi không với tới đáy hồ, tôi đạp bịch bịch trong nước. Viên Lăng kéo tôi lên, tôi dựa vào ngực anh, tay trái ôm lấy vai anh, tay phải tháo kính lặn xuống, thở phào một hơi.

Viên Lăng cười rộ lên: “Cũng không tệ lắm, em lại có thể uất ức trong nước được một phần ba mươi giây, sức hô hấp tương đối lớn.”

Tôi sờ sờ mặt, hỏi: “Kính lặn này chặt quá, để lại vết dây này.”

Viên Lăng sờ sờ: “Không có.”

“Không có?” Tôi yên tâm, đeo kính lặn lên lần nữa.

Viên Lăng thả tôi ra, bơi tới cách tôi khoảng mười mét, vẫy tay. Tôi lặn xuống nước, cảm thấy mình như con cá hạnh phúc giữa đại dương, nhẹ nhàng rẽ nước, bơi về phía bờ bên kia mà mình vẫn khát khao.

Tôi có thiên phú nên chỉ hai giờ sau đã có thể đuổi theo bóng Viên Lăng trong nước. Dưới nước, chỉ có thể là dưới nước, bởi vì tôi vừa ngẩng đầu đã chìm xuống. Vì sao không thể ngẩng đầu? Đây là chuyện mà cho tới bây giờ tôi vẫn nghi ngờ. Mà Viên Lăng thì nổi bồng bềnh bên cạnh tôi, dùng ánh mắt dương dương tự đắc đuổi theo tôi đang bắt chước cá heo.

Lúc nghỉ ngơi bên bờ, rốt cuộc tôi phát hiện lão A cũng có chuyện không biết, rốt cuộc bắt được cái đuôi nhỏ của anh, thật là làm cho người ta hưng phấn.

Hai chúng tôi ngồi h o kê bên bờ hồ, một cô gái bơi tới chỗ tôi, rồi lại bơi qua bờ bên kia, lại bơi qua bờ bên này, đã bơi mấy vòng. Lúc này lại bơi tới, đang lúc cách tôi khoảng ba thước, cô gái kia bỗng dừng lại, kêu nhỏ với chúng tôi: “Dai we ye zhao! Dai we ye zhao!”

Lúc tôi nghe câu thứ hai thì hiểu ý của cô ấy, không chút nghĩ ngợi mà nhảy xuống hồ, vừa lặn xuống tới bên cạnh cô ấy, một tay luồn xuống dưới nách, khẽ đạp nước, kéo cô ấy ra khỏi mặt nước.

Bên cạnh chúng tôi có tiếng “ùm”, Viên Lăng nhảy xuống nước, kéo hai chúng tôi vào bờ hồ, đẩy lên bờ.

Sau này Viên Lăng khen ngợi tôi: “Em phản ứng rất nhanh. Anh vừa nhìn thấy cô ấy chìm xuống nước thì em đã nhảy xuống rồi.”

Tôi dọn dẹp sự đắc ý của anh: “Trước khi người ta chìm xuống nước đã rơi xuống rồi, tiếc là có người nghe không hiểu.”

Viên Lăng không nói lời nào. Đúng là anh nghe không hiểu. Căn bản là cô gái kia nói tiếng mà chỉ người địa phương đó mới hiểu: “Kéo tôi lên! Kéo tôi lên!”

“Đi thôi.” Tôi đánh giá khuôn mặt đã trang điểm trong gương lần nữa, cầm một cái xác tay, ra ngoài với Viên Lăng.

Khu biệt thự ngoại thành, cửa chính cũng không mở lớn nhưng con đường trải đá xanh xa xỉ đã nói ọi người biết người sống ở đây có xuất thân không nhỏ.

Trung thu năm nay ăn ở nhà cậu. Mấy năm trước ông nhất thời hứng chí mà mua căn biệt thự này, giờ đã tăng giá gấp mấy lần, người xung quanh lại có hiểu biết mới về sự sáng suốt quyết đoán của ông.

Chúng tôi căn bản không tới muộn.

Phòng khách lầu một, cậu và em họ tôi đang bàn luận về cổ phiếu và đầu tư; bà ngoại đang dẫn các mợ rửa trái cây trong nhà bếp; trong sảnh, các dì và các cậu nhỏ đang chiến đấu ZHAN quyết liệt. Thấy chúng tôi

vào, gọi Viên Lăng tổ ZHAN, Viên Lăng cười híp mắt, uyển chuyển từ chối: “Con không chơi mặt chược, mọi người chơi đi.”

Tôi cảm thấy hứng thú với kết cấu biệt thự liên hợp này, kéo Viên Lăng đi thẳng lên lầu ba, bên cạnh cánh cửa phòng ngủ chính đang mở rộng là một cái bàn, bày ghế dựa và bàn trà bằng kính. Nhìn từ ban công ra ngoài, tiểu khu xanh mát, hoa cỏ sinh trưởng rất tốt bên cạnh, thỉnh thoảng sẽ có mùi hoa trong gió. Tôi tựa lên lan can bằng sắt được điêu khắc, thông thả đ L q đnoi với Viên Lăng: “Nếu chúng ta có một căn nhà thế này thì tốt nhỉ. Chờ hai chúng ta già rồi có thể ngồi trên xích đu phơi nắng. Em có thể nghĩ tới chuyện lãng mạn nhất, đó chính là từ từ già đi cùng với anh...” Tôi nhẹ nhàng hát, Viên Lăng hơi híp mắt nhìn tôi, suy nghĩ.

“Nghĩ gì thế?” Tôi hỏi.

“Đang tính xem chúng ta không ăn không uống bao nhiêu năm thì có thể mua được căn nhà em muốn.” Viên Lăng trả lời.

“Anh tưởng thật à? Em nói giỡn thôi mà.” Tôi duỗi lưng một cái, sờ sờ vòng cổ thủy tinh trên cổ, đang trong buổi chiều ngày hè nên nó mang tới chút mát mẻ.

“Anh cũng nói giỡn thôi.” Viên Lăng nhìn tôi, “Anh không cho em cuộc sống như thế được, có hối hận không? Thật ra thì những thứ này không phải là vấn đề gì khó với em, nếu em muốn.” Anh xoay người, dựa vào lan can, “Ví dụ như Dư tổng ngày đó...”

Tôi nghiêng đầu nhìn anh chăm chăm: “Ôi ôi, Viên Lăng, có bản lĩnh lớn nhỉ, học cách ghen rồi cơ đấy. Nhưng lão nhân gia ngài tính cũng hay quá nhỉ, chuyện này đã từ lúc nào rồi.”

Tôi đứng trước người anh, hai tay ôm lấy hông anh, nhìn vào mắt anh, đại dương mệnh mệnh, nghiêm túc nói: “Em là phụ nữ bình thường, thỉnh thoảng cũng sẽ ước ao BMW của người khác. Nếu em sẵn lòng, dĩ nhiên có thể sống cuộc sống như thế. Nhưng họ lại vĩnh viễn không có được cuộc sống như em. Bởi vì em vào lúc thích hợp nhất, tại chỗ thích hợp nhất, không nhiều hơn một giây, không thiếu một bước, vừa vặn, trong cuộc đời hoang hoải, gặp anh.”

Tôi nhìn vẻ mặt Viên Lăng, đề ý cười trong mắt xuống, nói tiếp: “Viên Lăng, anh là vui mừng ngoài ý muốn nhất trong sinh mệnh em, là ánh sáng duy nhất em tìm thấy trong lúc mờ mịt giữa tình cảm nam nữ, là tất cả tình yêu nồng nàn mà kiếp trước em đau khổ cầu xin cho kiếp này. Vì vậy, em cảm ơn ông trời, cảm ơn, bởi vì anh ở bên cạnh em.”

Dứt lời, tôi không nhúc nhích mà nhìn anh, tôi xem anh có thể chịu được bao lâu.

Cuối cùng, Viên Lăng phì cười: “Được rồi, được rồi, nói khiến anh mở cở trong bụng rồi. Thấy bình thường em tùy tiện, thỉnh thoảng còn văn nghệ như vậy, hiệu quả không tệ, Dư tiểu thư.”

Tôi nhón chân bước tới, chạm chóp mũi mình vào chóp mũi anh: “Vậy anh có thích hay không?”

“Khó mà nói.”

“Khó mà nói?” Mắt tôi cách mắt anh không tới hai cen - ti - mét, “Sau này anh mà còn ăn dấm chua nữa, em sẽ viết một phong thư buồn nôn tới cực điểm, gửi tới đại đội A, xem rốt cuộc da mặt anh dày tới mức nào.”

Tôi đang uy hiếp anh thì dưới lầu truyền tới tiếng đàn dương cầm tính tính tang tang. Ai mà có tế bào nghệ thuật thế? Là em họ thích đá bóng của tôi à?

Tò mò hại chết con mèo. Tìm kiếm theo tiếng đàn, trong thư phòng lầu hai có một chiếc piano màu trắng, hình tam giác, bạn gái của em họ đang ngồi đó.

Tôi bật cười ha ha: “Mua thật à?” Lúc em họ vừa bắt đầu theo đuổi người yêu, cô bé nói muốn nó tự kiếm tiền mua một cây đàn piano, hình tam giác, còn phải là màu trắng, nếu không thì không bàn nữa. Kết quả em họ yêu quý mười ngón tay không dính nước xuân của tôi đi dạy quản lý việc nhà cho người ta khắp nơi, khiến mẹ nó đau lòng gần chết.

Cô bé xin lỗi, đứng lên: “Bọn em cùng góp tiền mua...” Khóe mắt còn liếc nhìn em họ.

Tôi lập tức ngẫm hiểu: “Em hai, chúc mừng em.”

Em họ vui lên: “Chị, anh Viên, hai người tới thử xem, vừa mới chỉnh âm đấy.”

Tôi nhúc nhích: “Chị chỉ biết chơi đàn điện tử thôi.”

Viên Lăng cười cười, ngồi vào chỗ trước đàn mà cô bé nhường, nhấc nắp đàn lên, hai tay khe khẽ ấn lên phím đàn.

Nốt nhạc chảy ra như nước chảy mây trôi giữa các ngón tay Viên Lăng, như cơn gió nhẹ thổi mái trong đêm, thường phục quân trang phấp phiu trên người anh, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu qua tán cây tạo thành từng bóng lá, như một bài thơ cảm.

Tôi không đàn, nhưng nghe ra: “Für Elise?” Viên Lăng ngoảnh đầu lại: “Không, là Gửi cho Bội Bội.”

17. Q.3 - Chương 5: Chiến Tranh Và Hòa Bình

Đêm, bỗng một cơn mưa to đổ xuống, nhiệt độ chợt hạ, mùa thu năm nay lại lạnh.

Sáng, Viên Lăng hơi sốt, uống thuốc, tôi dèm chăn cho anh, để anh lẳng lặng nghỉ ngơi. Lúc giặt quần áo, tôi phát hiện trên quần dài của anh có một cái lỗ, chỗ bấm đùi. Tôi ném cái quần xuống, đi vào phòng ngủ, vén chăn trên đùi anh lên. Rõ ràng trên đùi phải có dán băng gạc.

Viên Lăng lật người, mở nửa mắt nhìn tôi, tôi dán sát vào anh, nói: “Không thành thật nha. Không nói đúng không? Em nói sao tối qua trước lúc đi ngủ anh lại đòi tắt đèn rồi mới cởi quần áo.” Sờ nhẹ lên vết thương: “Nhiễm trùng rồi à?”

Viên Lăng nhắm mắt lại: “Không.”

“Được. Anh ngủ đi.” Đắp kín chăn cho anh, tôi làm việc nhà tiếp.

Buổi trưa, Viên Lăng dậy ăn chút cháo, tinh thần tốt lên một chút. Tôi dựa vào ghế sofa xem phim hoạt hình. Anh đi tới, ngồi xuống. Tôi đứng lên, đặt anh nằm ngang, dựa vào tay vịn sofa, đắp cho anh một cái ra. Người này vĩnh viễn làm người ta không tưởng tượng được. Tuy lúc này nhìn qua có vẻ anh bình tĩnh lại hơi ủ rũ, nếu kín đáo đưa cho anh một khẩu súng, bất cứ lúc nào anh cũng có thể nhảy dựng lên, dẫn người vượt qua mưa bom bão đạn.

“Takahata Isao?” Viên Lăng hỏi.

“Vừa mới mua, Takahata Isao toàn tập. Muốn xem tập nào?” Tôi cầm điều khiển ti vi lên.”

“Long Miêu.” Viên Lăng, anh hướng tới cuộc sống điền viên từ trong xương ư?

“Em muốn xem Hồng Trư.”

“Cũng được.”

Hồng Trư nặng nề bẻ cần lái máy bay quanh quần trên bầu trời Adriatic Sea. Trên ban công biệt thự bên bờ biển, người phụ nữ mà anh ta yêu thương sâu sắc đang ngửa mặt nhìn.

“Xem những chi tiết này, bộ dạng lúc hút thuốc đó, quá sinh động rồi.” Tôi dựa vào bên kia ghế sofa, dùng chân xoa xoa Viên Lăng.

“Anh thích tình tiết anh ta phản chiến không che giấu chút nào.” Viên Lăng nói.

“Đúng, đặc biệt là trong mộ đom đóm, rất rõ ràng.” Tôi nói.

“Nhưng anh không biết tình tiết này đến cùng là cảm xúc cá nhân của anh ta hay là của toàn bộ nhân dân Nhật Bản lúc bấy giờ.” Bắt đầu thảo luận thời sự rồi.

“Cho dù có người nói, nhân dân Nhật Bản phản chiến rộng khắp, anh dám tin không?” Tôi nói.

Anh nhìn tôi, lắc đầu: “Không dám.”

“Thật ra thì không ai thích chiến tranh. Xây dựng rất chậm, phá hoại rất nhanh. Vài chục năm, tâm huyết của hàng ngàn hàng vạn người, bị phá hủy trong nháy mắt.” Anh kéo kéo ra, “Không thích chiến tranh nhưng tồn tại vì chiến tranh, đây chính là bi ai của quân nhân chuyên nghiệp.”

Tôi nhìn bị thương trong ánh mắt anh, đột nhiên cảm giác được mình hơi ngốc, xem Hồng Trư gì chứ. Tôi vội vàng đổi thành Chihiro.

Con chuột nhỏ mập mạp giẫm lên ghế, hưng phấn nhìn thế giới bên ngoài tàu hỏa.

Tôi cười nói: “Cha mẹ đều cảm thấy con cái mình vẫn không lớn lên, lo lắng bọn chúng bị uất ức ở bên ngoài. Thật ra thì tự nó đã sớm khát khao tung cánh vào xã hội rồi.”

Viên Lăng cười cười: “Một khi gặp gỡ xã hội là cho thấy đứa bé đã trưởng thành, thật sự trở thành một cá thể của xã hội.”

Người khách mặc áo đen, đeo mặt nạ, hạt vàng chất như núi nhỏ trong lòng bàn tay, đổ ra ào ào trên đất, người xung quanh ào ra cướp giật.

“Nhìn thấy chưa? Xã hội có thể khiến anh bỗng có của cải không tưởng tượng được. Nhưng sau nó là cái gì, ai có thể còn có thời gian mà suy nghĩ. Anh thấy thế nào?” Tôi nhìn Viên Lăng, thấy anh hơi khép mắt như đang ngủ.

Tôi nhắc chân lấy chân cho anh, chợt một đợt tiếng chuông điện thoại vang lên thật to. Viên Lăng nhanh chóng lấy điện thoại di động trong túi quần ra nghe.

“Được, hiểu, tới ngay!” Lật người dậy, một khắc cũng không ngừng đi vào phòng ngủ thay quần áo, ra ngoài, đội mũ lên, đi giày, nói một câu: “Nhiệm vụ khẩn cấp, anh đi đây!” Mở cửa xuống lầu. Không ôm ấp, không hôn tạm biệt. Tôi chạy ra ban công, nhìn xuống dưới, anh đang mở cửa đi ra.

“Nhớ uống thuốc, chú ý an toàn!” Tôi cất cao giọng, dặn lại lời lần nào cũng dặn anh. Anh phát tay về sau một cái, tôi biết anh nghe thấy.

Cầm ghét chiến tranh nhưng tồn tại vì chiến tranh. Đây là bi ai của quân nhân chuyên nghiệp.

18. Q.3 - Chương 6: Khoảnh Khắc Ấm Áp.

Tan tầm về, phát hiện xung quanh bồn cầu bị rỉ nước, đang kiểm tra thì Viên Lăng về.

“Sao vậy?” Viên Lăng kiểm tra với tôi.

“Rò, hình như hơi tắc.” Tôi mở vòi nước, quả nhiên là thế, mực nước trên sàn nhà lập tức dâng cao.

“Hơi rắc rối.” Viên Lăng nhìn một vòng, “Anh về sẽ làm.” Đứng lên, cầm một cuộn giấy vệ sinh.

“Đi đâu đấy?” Tôi hỏi.

“Ra nhà vệ sinh bên ngoài.” Viên Lăng đi ra ngoài.

“Aiz, trong phòng làm việc của người trông coi vật tư có toilet, tiện thể tìm thợ ống nước tới xem chút nhé.” Tôi nói với theo anh.

Thợ ống nước tới, nhìn, gõ gõ, đứng dậy rồi lắc đầu: “Đường ống cũ quá, phải đập gạch ra làm lại lần nữa. Hôm nay không làm được, không có công cụ, sáng mai tôi tới. Hôm nay nhất định không được dùng nước nữa nếu không sẽ ngập hết đấy.”

Tôi nhìn Viên Lăng một chút: “Làm sao bây giờ? Hôm nay ngáy ngô trong nhà không được rồi, đừng nói tới tắm rửa, đi lớn đi nhỏ gì cũng không được.” Viên Lăng vò đầu: “Cũng không thể về lại trụ sở được. Anh

về đó, em về công ty?” Tôi nhún vai: “Không có cách nào khác, tới nhà tắm hơi ngay ngô một đêm đi, vừa hay có thể tắm rửa, mát-xa.”

Viên Lăng quăng quần hàm trên vai áo mặc lúc huấn luyện ở nhà, hai người cầm quần áo để thay theo, tới nhà tắm lớn mới mở gần đó.

Lúc đổi giày, tôi nói giỡn: “Tiếc là phân riêng khu nam và nữ nếu không hai ta có thể ngâm chung một bồn tắm lớn rồi.” Dán sát lại tai anh: “Uyên ương nghịch nước, kích thích nhỉ?” Viên Lăng giả vờ khẽ thấp giọng thương lượng: “Được đó, anh thấy trên biển có viết là có phòng đơn xa xỉ, bồn tắm lớn, kiểu phương Tây, TV, ghế sofa cũng có. Anh thuê một phòng nhé?” Tôi gật đầu: “Được, thuê một phòng, khoảng 1380 đồng một đêm, cùng lắm thì tháng sau em không mua gì cả.” Hai người đụng đầu vào nhau, cười ha ha không ngừng.

“Giặt xong thì tới phòng chiếu phim ở phòng khách nhỏ tìm em.” Tôi nói xong, mỗi người đi về một phía.

Mùi thông Phần Lan và mùi dừa hòa vào nhau trong phòng tắm hơi, có cảm giác rùng sâu kỳ lạ, dội một gáo nước lên tảng đá lửa, hơi nung nóng bao vây toàn thân trong nháy mắt. Tắm hơi xong thì lau lưng, cái lạnh cuối mùa thu biến mất không thấy tăm hơi.

Thay đồ tắm ra ngoài, tôi dò xét ở cửa phòng chiếu phim. Một bàn tay vươn ra từ trong góc, ngay sau đó lòng bàn tay đánh về phía sau, làm thế tay chấp lại về phía tôi. Tôi vui vẻ, bước nhanh tới.

Viên Lăng mặc áo tắm, đang đắp chăn mỏng, trên tai đeo tai nghe, trên tủ đầu giường có một ly sữa tươi nhà tắm tặng. Chỗ bên cạnh giường trống không, tôi đành hoảng, không khách khí ngã lên, người phục vụ ôm chăn mỏng tới, cúi xuống hỏi có cần bóp chân không. Tôi nhìn chân Viên Lăng, đáp: “Hai người!”

Người mát-xa xoa bóp huyết vị trên chân một cách chuyên nghiệp, tôi nghiêng đầu qua hỏi Viên Lăng: “Lại đây, em nghỉ chút...Anh không tắm nước bỏ thêm hoa à?” Viên Lăng Anh không như mấy bà già em, tắm cánh hoa gì chứ?” Tôi cười hì hì, vươn tay để dưới mũi anh: “Aiz, em tắm hoa hồng, mùi thơm không?” Anh trừng mắt: “Nữ hoàng? Em chờ về nhà ăn xin đi.” Tôi mất diếc tai ngơ với sự uy hiếp của anh: “Em là nữ hoàng, anh chính là vương hậu.” Anh khẽ gọi: “Lee Dong Wook đâu có đàn ông như anh?” Tôi nghĩ tới cảnh Viên Lăng mặc trang phục nữ, cười đến thắt cả ruột. Viên Lăng đã mát-xa xong, vươn một chân qua đá tôi: “Cười đi, cười đi, cười nữa coi chừng lăn xuống giường đó.”

Hình ảnh trên màn hình lớn phía trước chớp động, từng thước phim lướt qua khuôn mặt Viên Lăng, mắt hơi khép vừa như đang ngủ vừa như không phải. Tôi dịch dịch tới cạnh anh, lặng lẽ vươn chân vào chân anh, đá bắp chân anh, ngay sau đó dán lại. Nhiệt độ của anh truyền khắp toàn thân tôi qua chân anh.

Giây phút hạnh phúc ấm áp này, tôi sẽ giữ kỹ trong lòng cả đời.

19. Q.3 - Chương 7: Giảm Cân, Tôi Lại Sai Rồi.

“Ớt xanh, cắt nhỏ; cà rốt, cắt nhỏ; cà chua, cắt nhỏ; cải bắp, cắt nhỏ; hành, cắt nhỏ, thêm lát gừng, chút dầu làm salad...” Thêm nước vào nồi, bỏ vào lò vi sóng, sôi ừng ực, thêm muối, thêm nước cốt gà.

Tôi ngồi trên bàn cơm, uống canh một cách hài lòng. Viên Lăng mở cửa về, tôi chào: “Chồng đã về, ăn cơm chưa?”

Viên Lăng trả lời: “Ăn rồi.” Vừa liếc tôi một cái, ngoảnh đầu, ngẩn người một chút, lại ngoảnh đầu lại.

Anh nhìn chằm chằm tôi đầy nghi ngờ, bước vài bước tới, đặt tay lên vai tôi, đánh giá tôi từ trên xuống dưới: “Vợ, em bệnh à? Sao gầy thế này?”

Tôi vô cùng vui mừng mà hỏi ngược lại: “Gầy à? Anh thấy em gầy ạ?”

Viên Lăng hơi nóng nảy: “Nhìn cảm em đi, nhọn ra rồi.” Sờ soạn từ trên xuống dưới một lần: “Eo cũng không còn thịt. Em bệnh hay mệt? Sao lại thành ra thế này?”

Tôi nhìn canh trong chén, gật đầu từ đáy lòng: “Canh giảm béo này có tác dụng thật.”

Viên Lăng nhìn chén: “Cái gì vậy?”

Tôi giới thiệu: “Canh giảm béo. Em uống bảy ngày, gầy mười một cân.”

Viên Lăng không thể tin nổi mà nhìn tôi: “Giảm cân? Đang tốt lành giảm cân làm gì?”

Tôi lẩm bẩm: “Anh không thích em gầy cân à?”

Viên Lăng đập tay tôi: “Em bị bệnh à? Giảm béo? Nhìn xem bây giờ em ra sao, cằn nhon như quỷ vậy.”

Tôi tức giận: “Sao lại nói vậy? Gì mà như quỷ chứ? Là phụ nữ thì đương nhiên phải giảm cân, nếu không sao mặc quần áo đẹp được.”

Viên Lăng vừa cởi cúc áo vừa tức giận: “Không thể hiểu nổi các em nghĩ gì. Trước kia em không đẹp à? Gầy thành da bọc xương có gì mà nhìn?”

Tôi thấy không uống trôi chén canh kia, bưng tới phòng bếp, đổ sạch.

Viên Lăng ngồi trên ghế sofa, đổi kênh như đang giận dữ, tôi ngồi bên cạnh anh, cũng giận không nói lời nào.

Anh ném điều khiển từ xa xuống, nhìn tôi: “Nói đi, có chuyện gì mà giảm cân?”

Tôi không nói lời nào.

Viên Lăng đứng lên: “Anh đi về.”

Tôi nín chặt góc áo anh. Anh ngồi xuống lần nữa.

Tôi nói: “Tuần sau là kỷ niệm một năm ngày cưới của chúng ta. Em mua một bộ quần áo mới, hơi chật, phải gầy vài cân mới mặc được. Thật đấy, bộ quần áo này đặc biệt đẹp, muốn mặc cho anh coi ngay. Em mặc vào nhìn đẹp cực...”

Anh xoa đầu tôi: “Ngốc, ngoài ngốc không biết nói em là gì. Mặc không được thì đổi bộ khác, nhất định phải giảm cân à?”

“Đẹp thật mà.”

“Báo cáo tiếp, mấy ngày nay ngoài canh kia có phải không ăn gì khác không?”

“Ăn, ăn, còn ăn trái cây và rau.” Tôi vội vàng bổ sung.

“Cơm thì sao?”

“Uống canh giảm béo không thể ăn cơm.” Giọng tôi nhỏ nhỏ.

“Thịt thì sao?”

“Uống canh giảm béo không thể ăn thịt.” Giọng tôi càng nhỏ hơn.

“Đừng nói, đường và dầu mỡ cũng không thể ăn.” Ánh mắt Viên Lăng nhìn tôi đầy bức tức.

“Đói không?”

“Không đói!” Tôi ưỡn eo, trả lời, sau đó nói bằng giọng nhỏ như muỗi kêu: “Chỉ hơi đói.”

Viên Lăng giận quá hóa cười: “Từng gặp người ngốc chứ chưa từng thấy ai ngốc như thế.”

Anh đứng lên, đi một vòng trong phòng, lại ngồi xuống, sau đó đuổi lưng một cái đầy thoải mái khoan khoái.

Tôi nhìn bộ dạng này của anh, hoàn toàn là khúc nhạc dạo của người A.

Quả nhiên, Viên Lăng liếm liếm môi, nói: “Đã lâu không ăn khuya, không biết bây giờ còn tôm tiêu cay không.”

Tôi có sức sống ngay, anh còn đang lăm bầm lăm bầu: “Uống hai chai bia, đi đâu mà tìm cuộc sống này chứ.”

Tôi trơ mắt nhìn anh, anh dường như bỗng nhiên tỉnh ngộ mà nhìn tôi: “À, em đang giảm cân, không thể ăn khuya. Thôi quên đi, ngủ đi.” Tôi áp Viên Lăng xuống sofa như sói: “Cho anh hai lựa chọn, ăn tôm tiêu cay hay ăn anh?”

Ánh mắt Viên Lăng lóe lên: “Ý kiến của anh là ăn tôm tiêu cay trước...Nhanh thay quần áo đẹp của em, chúng ta ra ngoài ăn mừng kết hôn tròn một năm trước.”

Viên Lăng vừa bóc tôm cho tôi, vừa nhìn tôi ăn như hổ đói.

“Biết không? Anh thích nhìn em ăn. Cái miệng nhỏ ăn rất ngon, nhìn em ăn là cảm thấy thế giới này thật tốt đẹp.”

“Trở về từ mưa bom bão đạn bên ngoài, vừa nhìn thấy em bận rộn trong phòng bếp, cơm nóng thức ăn nóng, cười khanh khách, đã cảm thấy cái gì cũng đáng giá.”

“Liên nghĩ, anh làm tất cả thật đáng giá, bởi vì cuộc sống của bọn em ở hậu phương rất an toàn, rất hạnh phúc, thật đáng giá.”

“Cho nên, anh sẽ bảo vệ mình thật tốt, bình an trở về. Các em cũng phải tự giữ gìn sức khỏe của mình, đừng làm chuyện khiến bọn anh lo lắng. Hiểu chưa?” Anh nhét thịt tôm vào miệng tôi.

Tôi ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt chăm chú của anh...

20. Q.3 - Chương 8: Rốt Cuộc Là Ai Yêu Nghiệt Hơn?

Dưới sự chỉ dẫn của người phục vụ, tôi đẩy cửa phòng bao trong KTV ra.

Lập tức không kịp phản ứng, một phòng đầy người, cười chào hỏi với tôi, mà tôi thì híp mắt một lúc lâu mới nhận ra lão A trong căn phòng toàn người mặc thường phục này.

Chiều, nhận được điện thoại của Viên Lăng.

“Anh đã trở về.” Viên Lăng nói.

“Trở về? Không bị thương chỗ nào chứ?” Nghe giọng tràn đầy trung khí của anh, tôi yên tâm.

“Không biết hôm nay anh về, em chưa đặt bánh sinh nhật.” Tôi xin lỗi.

“Ha ha, hôm qua bọn họ đã làm cho anh một cái bánh ga-tô hoa tươi trên sườn núi, lãng mạn không?” Viên Lăng cười.

“Hoàn thành xong nhiệm vụ lần này, có hai ngày nghỉ. Anh em trong đội làm sinh nhật bù cho anh, để anh mời họ chơi cho đã. Chiều nay ăn cơm cùng nhé?”

“Ăn cơm ạ? Sáu giờ em còn phải họp.” Tôi thấy sắp tới giờ, rất buồn rầu.

“Vậy tới đây hát, bọn Ngô Triết đã thuê xong phòng rồi, khách cũng đã mời.”

“Hát? Được, để các anh thấy thế nào là bá cháy.”

Hơn mười người, hát thì hát, uống rượu thì uống rượu, nói chuyện phiếm thì nói chuyện phiếm. Tôi đã biết bọn Tiểu Ngô, Tiểu Hứa, Tiểu Tề, hai người ngồi bên trái ở ghế sofa bên cạnh thì chưa từng gặp, sau đó bên này...

Tôi bước nhanh tới, bắt tay: “Thiết đội, ngài cũng tới ạ?” Thiết đội mặc thường phục cũng rần rở như thế, giống một cây tùng xanh sừng sững và kiêu ngạo trên Hoàng Sơn.

Cái gì gọi là vóc người? Cái này là vóc người! Cái gì gọi là khí chất? Cái này là khí chất! Đương nhiên tôi không dám nói ra, nịnh nọt cũng phải xem đối tượng là ai.

Lập tức có người chừa ra một chỗ trống, tôi ngồi xuống, Tiểu Hứa bên cạnh cười đặc biệt thành thật chất phác, nói: “Chào chị dâu!” Tiểu Hứa là một đứa trẻ ngoan Tôi vừa nhìn thấy cậu đã cảm thấy dù sao thế giới này cũng có hy vọng. Bên kia, Tiểu Thành đang cầm từng cây nến nhỏ lên cái bánh sinh nhật thật to một cách cẩn thận, vừa cầm vừa đếm: “Ba mươi hai, ba mươi ba...”

Viên Lăng ra khỏi toilet, vẩy nước trên tay, tôi đưa một tờ khăn giấy cho anh.

Anh lau tay, thuận tiện hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Tôi nhẹ nhàng dựa vào sau, dán sát vào lưng anh, lần đầu tiên cảm nhận nhiệt độ trên cơ thể anh sau hai tháng: “Đã ăn ở căn tin rồi.”

“Chút nữa ăn bánh kem.” Viên Lăng bưng một ly trà hoa cúc trên bàn cho tôi, “Cho em này, hạ hỏa.”

Tôi nhận lấy, ghé sát vào tai anh, nói: “Hạ hỏa? Em có gấp gáp không chịu nổi như vậy sao?” Lời còn chưa dứt, dưới bụng bị ăn một khuỷu tay nhẹ.

“Chị dâu, hát đi!” Có người đưa một cái micro qua.

Tôi cười nói: “Các cậu hát trước đi, chị nói chuyện chút đã.” Để bọn họ diên chút đi, nhiệm vụ lần này rất khổ. Tôi vừa thấy vết xước bằng ba đốt ngón tay trên mặt Tiểu Thành. Lúc Tiểu Tề giơ tay lên thì chỗ cổ tay có quần băng.

Tôi xoa Viên Lăng: “Bọn họ đều bị thương, anh thì sao? Đừng nói anh không sao nhé.”

Viên Lăng phớt lờ: “Không sao thật. Chỉ chà một tí trên đá, rách chút da.”

Tôi biết đức hạnh của anh, không hỏi thì không nói: “Ở đâu?”

Cầm Viên Lăng hếch về phía chân phải: “Bên dưới đầu gối.”

Tôi vươn tay kéo ống quần anh, chắc là đụng phải vết thương nên anh rụt chân lại theo bản năng. Tôi ngồi thẳng lên: “Về nhà sẽ phạt anh tiếp, không thành thật.” “Aiz, hát một bài với Thiết đội, ‘Trả giá lớn vì tình yêu’, Thiết đội thích nhất đấy.” Viên Lăng cúi đầu kêu Tiểu Thành chèn bài Thiết đội thích.

“Còn nhớ rõ giấc mơ khi còn trẻ không, tựa như đoá hoa mãi mãi không tàn lụi.”

“Theo anh trải qua mưa dập gió vùi, nhìn thế sự vô thường, nhìn bể dâu thay đổi.”

...

Cho nên nói có đôi khi suy nghĩ của người ta phải cởi mở. Người ta đẹp trai hơn mình thì coi như xong, vóc người tốt hơn mình cũng nhin, ngay cả thỉnh thoảng mới hát khi đi KTV mà cũng hát hay hơn mình, vậy thật không có thiên lý rồi. Tôi hoàn toàn không ngờ Thiết đội giọng lớn đến mức khiến tôi xấu hổ. Cho nên sau này Viên Lăng nói với tôi thật ra Thiết đội rành nhất là Saxo thì tôi hoàn toàn không ngạc nhiên. Bởi tôi không biết rốt cuộc người đại đội A có thứ gì không có nữa không. Tôi không nghi ngờ chút nào rằng một khi khoa học phát triển thì đàn ông có thể mang thai. Bọn họ sẽ sinh một đứa bé thật. Có thể dùng điều này để chứng minh rằng đại đội A không gì là không làm được. Sao tôi lại gả ột người trong bấy quái vật này chứ? Tôi tự hỏi.

Lúc Thiết Đại hát, Viên Lăng cười rất vui vẻ bên cạnh. Đó là nụ cười trong sáng mà tôi chưa từng thấy, tựa như trẻ con, không che giấu chút nào, không có bất kỳ sự khôn khéo và dối trá nào, khiến người ta rất muốn cười cùng anh. Nụ cười này thật sáng lạn.

Thiết Đại hát một lúc thì về. Viên Lăng tiễn người rồi quay lại, mọi người vừa đóng cửa lại bắt đầu chơi đùa diên cuồng.

Tôi gia nhập vào cuộc chiến ngay lập tức: “Chọn bài, chọn bài, Mai Diễm Phương, Phương hoa tuyệt đại.” Tôi lấy son môi ra, tô lại ôi đẹp hơn một chút.

“Anh có muốn hôn hay không...” Tôi nhảy đến trước màn ảnh, cố ý trầm giọng hát, ánh mắt ra vẻ mơ mơ màng màng, quăng một ánh mắt quyến rũ về phía Viên Lăng.

Bọn Tiểu Ngô phía dưới cực kỳ phối hợp mà cười ầm lên, đẩy Viên Lăng lên sân khấu. Tên kia còn đi tới bên cạnh tôi, dán lên lưng tôi bằng tư thế rất xinh đẹp, vươn tay khoác lên thắt lưng tôi, hai người một thể di chuyển theo nhạc.

“Sắc nước hương trời, không ai bì nổi. Trời sinh tôi cao quý xinh đẹp.” Không cần quay đầu lại, chỉ nhìn xung quanh cười thành cái đức hạnh này là biết yêu nghiệt của trung đội ba đại đội A lại hiện thân.

“Điên đảo chúng sinh, không sợ biến thành tro bụi, tôi phải xinh đẹp cùng với đất trời...” Viên Lăng chuyển ra phía trước tôi, miệng ngậm một cành hoa hồng, vô cùng yêu mị mà nửa quỳ xuống, ngửa đầu nhìn tôi, tôi càng cúi người một cách yêu mị hơn, dùng miệng cướp lấy cành hoa hồng đi. Quá kích thích, xung quanh đậm chân vỗ bàn cười vang, loạn thành một cục.

Lúc ngồi vào ghế sofa uống nước nghỉ ngơi, hai đội viên tôi chưa từng gặp thấy tôi ngồi cạnh bọn họ thì hơi ngại ngùng. Viên Lăng giải thích cho tôi: “Bí đỏ nhỏ vừa phân vào đội năm nay, lần đầu tiên tham gia hoạt động tập thể.” Thảo nào, mới tập huấn dưới tay Viên Lăng xong, bỗng thấy huấn luyện viên - “người thối rửa” (lời Ngô Triết) - có bộ dạng yêu nghiệt như vậy, đổi thành ai cũng sẽ không thích ứng kịp. Vì vậy tôi vô cùng dịu dàng mà cười với bọn họ.

Di chứng của lần chơi đùa điên cuồng này, tôi nghe nói từ chỗ Thái Dao, ba trung đội nhất trí cho rằng, sở dĩ đội trưởng yêu nghiệt vĩ đại và yêu quý của bọn họ yêu nghiệt như vậy là bởi gì trong nhà có bà đội trưởng còn yêu nghiệt hơn. Nhiều chuyện xong.

Tôi tính tiền trước quầy, Viên Lăng kêu đám người lên xe về trụ sở.

Đã đi hết rồi, chân Viên Lăng hơi không chạm đất mà đi tới, dựa vào quầy, nhìn tôi lấy ra thẻ khách quý: “Túi xách của vợ như túi Bách Bảo vậy, cái gì cũng có, lại dựa sát hơn một chút, ”Doraemon...”

Tôi liếc anh đầy oán hận: “Rốt cuộc là sinh nhật ai hả? Tự trả tiền đi.”

Viên Lăng cười ha ha: “Hai ta mà còn chia ra ai với ai hả? Thật là keo kiệt.” Dứt lời, ngón tay cũng đặt dưới cằm tôi.

Mắt tôi cũng tròn tròn: “Còn dám đùa giỡn em? Viên Lăng, anh thiếu trừng trị hả?”

Người này say thật rồi, kề sát vào tai tôi, hơi thở đầy mùi rượu, nóng hằm hập: “Anh chờ em trừng trị anh...”

Em gái trước quầy thu ngân cắn răng nhin cười, thối tiền cho tôi, tôi vội vàng kéo anh đi,

Tôi vươn tay vẫy một chiếc taxi, Viên Lăng kéo tôi lại: “Anh muốn đi bộ.”

Trên đường vào nửa đêm yên yên tĩnh tĩnh, chỉ có vài chiếc xe thỉnh thoảng vụt qua và đèn đường mù mờ, hai người đan chặt mười ngón tay, đi chậm chậm, trong gió đêm có mùi trong lành ngọt ngào như có như không.

Đêm tháng mười, đêm lạnh như nước, trên người hơi lạnh nhưng trên mặt rất nóng, là rượu lên mặt rồi.

Phía trước có bóng cây mờ mờ, đến gần nhìn thì bóng cây vươn ra từ trong tường rào, là cổng sau công viên. Cổng chính đã khóa từ lâu. Nhìn qua song sắt cửa chính vào, yên tĩnh đến đẹp đẽ, rất không thật, lá cây tỏa ra vẻ quyến rũ trong bóng tối.

Viên Lăng nhìn tôi: “Có muốn vào trong không?” Không đợi tôi trả lời, anh nhanh nhẹn nhảy lên tường rào, chìa tay về phía tôi, tôi chân chừ một chút rồi nắm chặt. Viên Lăng dùng sức một chút, kéo tôi lên. Nhìn phía trong tường rào một chút, Viên Lăng nhảy xuống, ngoảnh đầu lại nhìn tôi: “Nhảy xuống đi, anh đón em.” Tôi nhảy xuống, rơi vào lòng anh.

Bóng đêm khoác lên phong cảnh một tầng áo khoác thần bí, bên tai chỉ có tiếng côn trùng kêu khê. Tôi hơi buồn cười, người hơn ba mươi tuổi mà còn như trẻ con. Nhưng chơi vui lắm, bởi vì cùng với Viên Lăng.

Màn đêm rất tối, chỉ nhìn thấy ánh sáng phản chiếu trên đường đi, cây cối và hoa cỏ quần quýt vào nhau. Dưới tàng cây bên đường, có thể loáng thoáng thấy có một ghế đá. Viên Lăng ngồi xuống, kéo tôi ngồi lên đùi anh. Trong màn đêm, không thể nhìn rõ mặt anh nhưng tôi cảm nhận được nhiệt độ trên người anh rất rõ, cảm nhận được hơi thở của anh và sự cấp bách giữa răng môi anh.

Như quay về năm hai mươi tám tuổi, lúc có mối tình đầu, lý trí và cảm tính đánh nhau, lý trí tỉnh táo và thân thể mê muội.

Tôi thở hổn hển, đẩy anh ra: “Anh định ở đây à?”

Viên Lăng ôm chặt tôi: “Em có muốn không?”

“Em...Người tuần tra ban đêm sẽ thấy mất.” Tôi nhắc nhở anh. Nếu bị phát hiện như vậy thật thì tôi mất mặt lắm.

Viên Lăng bỗng đứng lên, ôm ngang tôi lên. Lúc trời đất đảo điên trong mắt tôi, Viên Lăng đã khiêng tôi trèo tường ra.

Đứng ven đường chờ xe, Viên Lăng cúi đầu hôn tôi một cái: “Giữ vững cảm xúc.”

Về nhà, mở cửa vào nhà, tôi liền bị đặt trên tường, nụ hôn rơi xuống như gió táp mưa rào. Tôi hơi nổi giận, anh làm nhiệm vụ nhịn hai tháng, chẳng lẽ tôi không à? Tôi phản công...

Không thi triển trên ghế sofa được, vẫn phải về trên cái giường Kingsize của tôi. Tôi nhích tới nhích lui, cảm thấy trọng tâm không đúng, giãy dụa gỡ một bàn tay ra, mở đèn đầu giường...Bỗng tỉnh đại ngộ!

“Nằm xuống, trên đùi bọc thành bánh chưng rồi. Em đã nói là cảm thấy có vấn đề mà.” Đổi lại vị trí, tắt đèn tiếp tục. Trong bóng tối, không biết đụng vào đâu mà Viên Lăng hết khê, mang theo chút ngạc nhiên, mang theo chút mất khống chế, còn có chút yếu ớt chưa bao giờ lộ ra. Viên Lăng, đúng là anh vẫn là người bình thường, cũng có lúc anh không thể nắm trong tay.

Viên Lăng, tối nay để chúng ta mất khống chế tới cùng đi...

21. Q.3 - Chương 9: Đám Em Họ

“Chị, em tới nhé.” Bên kia đầu dây là giọng của em họ.

“Tới đi!” Tôi luôn lời ít mà ý nhiều.

Một chiếc giường xếp đặt trong thư phòng, vừa vặn chứa hết chỗ sách linh tinh vẫn chất đống ở góc phòng. Uống Thiết Quan Âm với em họ, nói chuyện phiếm.

“Ở trường có ổn không? Lúc nào có thể lên chức phó giáo sư hả?” Hương hoa lan phảng phất trong phòng.

“Rất ổn. Dù sao cũng chỉ là trà trộn thôi.” Về mặt ủ rũ.

“Đến chỗ chị để tìm yên tĩnh hả?” Tôi đi thẳng vào chủ đề.

“Gần nhà quá, ngày nào cũng giới thiệu bạn trai cho em, phiền chết.” Quả nhiên như thế.

”Xin nhờ em nho nhã chút, dù gì em cũng là thạc sĩ văn học, lời nói đúng mực chút được không?”

“Đúng cái gì mà mực, cũng tránh ở đây mà còn giả bộ cái gì.” Người này ở trước mặt tôi là lộ ra bộ mặt thật.

“Nhắc tới những người bạn họ giới thiệu cho em là thấy phiền. Vừa gặp mặt là hỏi tiền lương, đơn vị công tác, trình độ văn hóa, nhanh như đi siêu thị mua đồ vậy.”

“Ông già em cũng ở bên cạnh, ông già người ta cũng thế, mặt đầy mong chờ và mập mờ. Em cảm thấy như là bị lột sạch rồi đưa đi diễn phố vậy.”

“Lúc hai người nói chuyện thì toàn là giả vờ lá mặt lá trái. Gì mà em thích gì này, thích đọc sách Freud hả, gì mà tình hình quốc tế năm nay này, như để thể hiện mình có bao nhiêu văn hóa vậy.” Từ nhỏ cô nhóc này đã hận đời, càng học nhiều thì càng vậy.

“Vậy em nói những chuyện gì với người ta?” Tôi không muốn nghe nó cầu nhàu nữa.

“Em chỉ nói một câu, sau này anh nấu cơm, em muốn ăn món ăn Hồ Nam.” Nó học đại học ở Hồ Nam.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì chết máy.” Nó uống trà, nhắc ấm tử sa lên nhìn lá trà dưới đáy.

“Lá xanh viền đỏ chân chính, trà xuân năm nay.” Nó nhận xét.

“Rõ ràng là người như tiên giáng trần lại cố ý như người phạm tục.” Tôi lắc đầu.

“Đi nào, Tiểu Cẩn, đi dạo phố đi.” Tôi gọi nó.

Tiểu Cẩn tới chơi, tôi vừa hay có bạn nói chuyện. Mỗi ngày nhìn phía giường trống không trái tim cũng hơi mệt mỏi. Người này nói không dễ nghe nhưng học thức rất phong phú, gì cũng có thể nói được. Trên căn bản là tôi biết thì bạn tôi cũng biết, tôi không biết thì cũng không biết nó có biết không.

Chủ nhật, Viên Lãng về nhà như thường lệ, nếu Chủ Nhật không về thì chủ nhật tuần kế tiếp sẽ về.

Chiều hôm đó, sau khi tan làm, đi ăn cơm với Tiểu Cẩn về, vào cửa, lên lầu, lấy chìa khóa ra...Ngoài cửa có một cô bé, khoảng mười tám mười chín tuổi.

“Em gái nhỏ, có phải quên mang theo chìa khóa, không vào nhà được không?” Tôi nghĩ nó là con nhà hàng xóm.

“Xin hỏi đây là nhà Viên Lãng ạ?” Cô bé đứng lên, hỏi.

Cô bé rất lễ phép, còn nói xin hỏi. Cái gì? Viên Lãng? Chẳng lẽ cũng là em họ?

“Em tới từ Tân Cương.” Viên Lãng có em họ nhỏ vậy à?

Mở cửa vào nhà, tôi rót nước cho cô bé.

“Em là em họ Viên Lãng à?” Tôi ra vẻ hòa nhã dễ gần.

“Em tên là Diêu Thần, ở cùng một sân với anh Lãng Lãng.” Đầu tôi đầy vạch đen. Hàng xóm?

“Em đã thi xong cao trung nên tới tìm anh Lãng Lãng.” Cô em gái học cao trung?

“À, người lớn nói cho em biết anh ấy ở đây à?” Con cái trong nhà ra ngoài du lịch nghỉ hè, ở nhờ nhà người thân thì an toàn hơn.

“Không phải, em thấy địa chỉ trên phong thư của anh Lãng Lãng ở nhà mẹ Viên.” Anh Lãng Lãng? Sao càng nghe càng thấy khó chịu thế nhỉ?

“À, sau đó em nói với người nhà là muốn tới đây chơi, đúng không?”

“...Em không nói.” Cô bé ngừng hồi lâu rồi mới nói.

Cô bé bỏ nhà đi?

Tôi vội vàng gọi ẹ chồng. Một lát sau có điện thoại tới, người nhà tìm cô bé khắp nơi, đăng cả tin tìm người trên báo.

“Nhà em bảo em về.” Tôi cầm ống nghe nói với Diêu Thần.

“Không, em không về.”

“Có thể ở đây chơi hai ngày, nhưng phải nói rõ ràng với người nhà.”

“Vậy có thể gặp anh Lãng Lãng ạ?” Khuôn mặt cô bé đầy mong đợi.

“Không chắc chắn.” Tôi bất đắc dĩ nhưng cũng nói thật.

“Gặp anh Lãng Lãng em sẽ về ngay.” Cô bé rất dứt khoát.

Tôi thỏa hiệp, sau đó đầu dây bên kia cũng thỏa hiệp, Diêu Thần toàn thắng.

Dọn dẹp thư phòng xong, đi mượn một cái giường xếp, hai em họ ở với nhau. Về phần giường lớn của tôi thì một nửa bên cạnh vĩnh viễn chờ Viên Lăng, không thể để anh về nhà ngủ ghé sofa được.

Ban ngày, trước khi đi làm, tôi hâm nóng sữa, bánh bao không nhân, trứng gà, gõ gõ cửa, gọi hai đứa dậy ăn. Tối về thì hoặc là đưa bọn nó ra ngoài ăn hoặc tùy tiện làm chút gì đó, cũng được, cũng không kén ăn, dễ nuôi.

Cứ như vậy, tôi sống một tuần lễ như đi trong nhà trẻ. Chủ nhật kế tiếp, Viên Lăng về, còn dẫn tổ tám theo.

Cái Cuốc và Viên Lăng hành hạ cái máy tính trong phòng, Diêu Thần nằm sau nhìn bọn họ. Thái Dao đang nghiên cứu cách hầm thịt cách thủy trong phòng bếp với tôi, Tiểu Cẩn đứng thẳng bên cạnh nhìn.

Lúc ăn cơm, Tiểu Cẩn và Tiểu Ngô trò chuyện hết sức phấn khởi, rất có cảm giác vừa gặp đã thân. Diêu Thần vừa ăn cơm vừa nhìn Viên Lăng. Viên Lăng giả vờ gấp thức ăn cho tôi, tôi bảo Tề Hoàn ăn canh.

Buổi tối, tôi đóng cửa phòng ngủ thăm vấn Viên Lăng.

“Nói đi, trêu chọc cô bé nhà người ta lúc nào?”

“Anh trêu chọc chỗ nào? Anh sắp không nhớ rõ nó trông thế nào rồi.” Giả vờ vô tội.

“Bây giờ người ta ngàn dặm xa xôi tìm tới, anh nói phải làm sao bây giờ nào.” Tôi đá quả bóng sang cho anh.

“Nếu không thì đưa nó về? Nhưng anh không có thời gian. Nếu không thì em đưa?” Viên Lăng bàn bạc.

Tôi nhìn anh hồi lâu, bật cười, nói: “Trung đội Viên mà cũng có lúc như thế đầu à?”

Suốt một ngày tiếp theo, Diêu Thần không có động tĩnh gì đặc biệt. Nhưng dường như Tiểu Cẩn rất có hứng thú với đại đội A, kéo Viên Lăng hỏi lung tung này kia. Vì vậy tôi rất bà tám mà đoán rằng Tiểu Cẩn coi trọng Ngô Triết.

Viên Lăng về đơn vị, tôi tiễn anh xuống lầu. Ra cửa hành lang, tôi ngoảnh lại nhìn thì quả thật không ngoài dự đoán, Diêu Thần đang nằm sấp trên ban công nhìn, vẫn nhìn chăm chú vào bóng lưng đi ra khỏi tiểu khu của Viên Lăng.

“Chị Bội Bội, em phải về.” Diêu Thần nói.

“Nhanh vậy à? Không chơi thêm hai ngày nữa à?” Tôi nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Chị Bội Bội, em tới Bắc Kinh là muốn gặp anh Lăng Lăng một chút. Em đã chờ anh ấy sáu năm rồi.” Phì một tiếng, tôi phun hết ngụm trà trong miệng ra. Sáu năm? Chẳng phải là lúc đó Diêu Thần mới mười ba tuổi à? Vậy thăm mền cũng quá sớm nhỉ?

“Không phải lần trước bọn chị về đã gặp rồi sao?” Tôi giả vờ nghe không hiểu.

“Lần trước lúc anh Lăng Lăng về thì em đã ở nhà Mỗ Mỗ. Lúc em về thì hai người đã đi rồi.” Diêu Thần uất ức tới mức nước mắt sắp tràn ra.

“Ai cũng không biết điều này, em chỉ nói ình chị Bội Bội biết thôi. Lần trước em gặp anh Lăng Lăng là năm em vừa lên sơ trung. Anh Viên Lăng về thăm người thân, mặc quân phục, thật là đẹp trai. Em còn ăn cơm ở nhà anh ấy. Anh ấy cười rộ lên nhìn thật đẹp. Trên người anh ấy có mùi vị rất thần bí.” Cô bé rơi vào trong ký ức.

“Sau khi anh ấy đi, em liền nghĩ sang năm anh ấy có về nữa không. Sau đó em cứ chờ sáu năm như vậy.”

“Năm nay thi tốt nghiệp cao trung xong, em liền muốn tới thăm anh ấy một chút, xem xem bây giờ bộ dáng anh ấy ra sao. Sau đó thì em tới đây.”

“Bây giờ đã gặp, em phải đi.” Diêu Thần thật đúng là dứt khoát.

“Không chơi hai ngày nữa thật hả?”

“Không được!”

Đưa Diêu Thần tới sân bay, nó nói với tôi một câu: “Bây giờ em cảm thấy lúc đầu em thật khờ, thật là một đứa trẻ.” Biết trước kia còn nhỏ, đã nói lên rằng giờ đã trưởng thành.

“Bây giờ em đã hiểu rất cuộc em thích người thế nào rồi.” Lọt vào mơ ước.

“Bây giờ em thích người thế nào?” Tôi rất muốn biết.

“Là như anh Ngô Triết, vừa thông minh lại vừa đẹp trai, lại có văn hóa...”

Chúc mừng anh, Viên Lăng, anh đã bị cô bé từ bỏ. Anh cũng có ngày hôm nay! Tôi thật rất muốn thấy sắc mặt Viên Lăng khi nghe chuyện này thế nào.

Sắp hết kỳ nghỉ hè, Tiểu Cẩn cũng về. Theo như Viên Lăng nói thì từ lúc Tiểu Cẩn về, đồng chí Tề Hoàn của trung đội ba đại đội A thường xuyên nhận được thư tình với chữ viết tuyệt đẹp, đầy nhiệt tình, thỉnh thoảng còn xen lẫn thơ cổ, thơ hiện đại, thơ bằng tiếng Anh...

22. Q.3 - Chương 10: Bánh Bao

Nửa đêm, tôi ngái ngủ lật người, da khắp các đầu ngón chân ẩm ướt ẩm áp.

Tôi nghệt thở trong lúc nửa mê nửa tỉnh, ngay sau đó liền tỉnh, là Viên Lăng về. Xem ra là tôi quá mệt mỏi nên không biết bên cạnh có thêm người từ lúc nào.

Duỗi chân ra, cọ cọ, thả lỏng cơ bắp trong lúc ngủ sau, làn da căng

mịn bóng loáng, không hề phòng gì cả. Tôi dấn sát lại rất tự nhiên, tay xoa nhẹ eo anh, đường cong thắt lưng gợi cảm, xuống chút nữa là đường cong xương hông hoàn mỹ...

Người bên cạnh giật mình, lật người, bàn tay ôn hòa hiền hậu mơn trớn, cảm giác rất dịu dàng, dịu dàng như hai bàn tay đang dỗ dành tâm hồn. Tôi há miệng nhưng không nói gì.

Tiếng xe riêng truyền tới từ dưới lầu tiểu khu, là căn nhà không chỉ có chủ lúc đêm về.

Trong phòng, hơi thở mập mờ tản ra, thân hình trong chăn chậm rãi lên xuống cao thấp.

Im lặng, tiếng thở không kìm được, anh, tôi.

Ngủ lẩn nữa, như cảnh trong mơ, suy nghĩ bảo đây là giấc mơ nhưng thân thể lại trả lời rất thành thật rằng đây là thật.

Sáng, mở mắt ra, cảm thấy có ngón tay phất qua mặt, nghiêng đầu, mỉm cười thản nhiên. Viên Lăng, buổi sáng tốt lành! Chớp mắt mấy cái, tôi cười cười: “Anh về rồi à?” Sau đó nhớ ra là anh về tối qua.

Tối qua... Tôi cần môi.

Viên Lăng thấy phản ứng của tôi thì chế nhạo: “Nhớ tới cái gì vậy?”

Tôi buột miệng nói: “Xì, lưu manh!”

Viên Lăng cười ha ha: “Ai lưu manh nào? Hình như là em chủ động nha.”

Tôi tự nhiên bẻ cong sự thật theo thói quen: “Ai bảo anh chọc người như thế. Đó là phản ứng tự nhiên của em thôi.”

Viên Lăng bị đánh bại, gật đầu: “Đúng đúng đúng, đều là lỗi của anh. Dậy đi, Dư tiểu thư.”

Tôi thở dài, ngồi xuống, thấy ánh mắt anh nhìn xuống phía dưới, tôi cúi đầu, mặt đỏ ửng lên. Tối hôm qua làm xong thì ngủ mất, không mặc gì cả, bây giờ người không mảnh vải.

Đang lúc đỏ mặt thì thấy dáng vẻ cười như không cười chết tiệt của Viên Lăng, bỗng nảy sinh lòng độc ác, đẩy anh xuống gối, dùng ánh mắt sắc lang mà nhìn anh từ trên xuống dưới.

Quả nhiên, Viên Lăng bị bất ngờ không phòng ngự kịp, bắt đầu cầu xin tha thứ: “Đừng, đừng, Bội Bội, đêm qua vừa về, em để anh lấy hơi đã.”

Tôi cười lên ha hả: “Nghĩ vậy? Đồng chí Viên Lăng, anh thật sa đọa, trong đầu toàn là tư tưởng háo sắc thấp kém.” Dứt lời, buông anh ra xoay người xuống giường, chạy vào toilet như một làn khói, khóa cửa.

Liền nghe Viên Lăng cắn răng nghiến lợi gõ cửa: “ Có bản lĩnh thì em trốn trong đó cả đời đi.”

Rửa mặt xong, tôi ôm eo Viên Lăng, ghé vào lưng anh: “Trưa nay muốn ăn gì?”

Viên Lăng vừa rửa mặt vừa nói: “Muốn ăn bánh bao.”

Tôi nâng người lên: “À, vậy em đi mua.”

Viên Lăng quay sang: “Không muốn ăn đồ bên ngoài, chúng ta tự làm đi.”

Tôi sững sốt, nghiêng đầu nghĩ, xác định: “Em, em sẽ không làm bánh bao.”

“Anh làm, anh dạy cho em.” Viên Lăng lắc nước trên tóc, gội gội, sợi tóc lấp lánh.

“Đi siêu thị mua bột làm bánh bao đi.” Viên Lăng kiểm tra tủ lạnh, phân công nhiệm vụ.

Mua bột mì về, Viên Lăng nhào bột, làm vỏ bánh. Cắt cải trắng, miến nóng, xào trứng gà, xong rồi thì trộn tất cả lại, thêm dầu vừng, muối, hành lá cắt nhỏ, đây là nhân. Tôi lại gần ngửi, ừ, rất thơm.

“Khum tay lại, đặt nhân vào, kéo vỏ bánh lên, xoay theo chiều kim đồng hồ, bóp, nắn, đúng rồi, cứ như vậy...” Viên Lăng cầm tay tôi dạy tôi.

“Anh học ở tiểu đội cấp dưỡng à?” Tôi hỏi anh đầy ngưỡng mộ.

“Không phải.”

“Khi còn bé đi học, cách nhà rất xa, trưa thường ăn ở một cửa hàng bánh bao Tứ Xuyên, vừa ăn vừa nhìn ông chủ nặn bánh bao, nhìn một chút là học được.” Viên Lăng nhớ lại chuyện cũ, hàng mi xinh đẹp hơi vênh vênh.

“Thật đáng thương cho đứa trẻ trưa không về nhà được.” Tôi vô cùng đồng cảm.

Viên Lăng không chịu nổi ánh mắt thương hại của tôi, quẹt bàn tay dính đầy bột lên mũi tôi. Tôi sờ thì thấy trắng phau.

Lấy thêm bột mì trong túi ra, một tay khác kéo đầu anh qua, cẩn thận bôi quét lên mũi anh.

Làm xong, vừa nhìn thì tôi liền thấy hài lòng: “Hoàn thành!”

Hấp bánh bao xong, nấu nhân không gói hết với nấm hương làm canh.

Bánh bao rất thơm, rất mềm. Tôi lấy một cái, nới vỏ bánh bao có thể loáng thoáng thấy được dấu vân tay của Viên Lăng. Tôi không khỏi nảy sinh liên tưởng xấu xa, ăn đặc biệt ngon lành.

“Nghỉ chút rồi ra ngoài đi.” Viên Lăng uống canh, nói.

“Được.” Miệng tôi đầy bánh bao, ậm ừ đồng ý.

Đã gần tới cuối thu, ánh nắng buổi chiều cũng không quá gắt, trên con đường ngoài tiểu khu đầy lá khô, đạp lên tạo thành tiếng lạo xạo. Tôi ôm tay Viên Lăng, đạp lên những chiếc lá dưới chân, nghe tiếng vang của lá gãy, chơi rất vui.

Hai người đi bộ hoàn toàn không có mục đích, không nghĩ gì, không nói gì, chỉ từ từ đi, chân trái, chân phải, chân trái, chân phải.

Viên Lăng cố tình bước chậm nửa nhịp, nhịp bước của tôi liền rối loạn. Chờ tôi điều chỉnh tốt bước chân thì anh lại cố ý đi nhanh nửa bước, tôi lại loạn tiếp. Tôi điều chỉnh bước chân lúc nhanh lúc chậm, luống cuống tay chân. Viên Lăng không nói gì, ngẩng đầu nhìn thì thấy anh đang nghiêng đầu nhìn tôi, khoe miệng cong cong thành nụ cười, trong mắt tràn đầy cưng chiều.

Tôi dừng bước lại, đứng sững tại chỗ, chỉ ngẩng đầu nhìn anh. Ánh mắt này, nếu có thể khiến thời gian dừng lại, tôi hy vọng khoảnh khắc này chúng tôi có thể đóng băng lại, vĩnh viễn đóng băng lại.

23. Q.3 - Chương 11: Đêm Không Về Ngủ

Sáng sớm, cúi đầu ra khỏi nhà, mặt trời còn chưa ló hết, trên đường có làn sương mỏng, tôi rùng mình một cái, tháng mười rồi.

Lúc vào hành lang, tôi hắt xì một cái thật to, ắt xì, xoa xoa mũi, ai đang nhớ tôi?

Ném túi trên ghế sofa, tôi định thay quần áo, tắm rửa.

Mở cái khóa hình trái đất trên cửa phòng ngủ, trước mặt là ánh sáng mờ mờ, hơi thở của người ngủ say, tập trung nhìn thì rõ ràng có người đang nằm trên giường.

Tôi hít sâu một hơi, nhón chân, rón ra rón rén mở cửa tủ quần áo, rón rén cầm đồ ngủ, lén lén lút lút đi ra ngoài cửa.

“Đi chơi về rồi à?” Một câu hỏi nhẹ nhàng khe khẽ vang lên sau lưng, tôi lại như bị sét đánh.

Cổ tôi cứng ngắc, từ từ ngoảnh lại: “A, gì nhỉ, đã về rồi à?”

Bị bắt được, tôi thầm kêu xui xẻo trong lòng. Khó lắm mới ra ngoài chơi suốt một đêm còn bị phát hiện.

Tôi khập khễnh tới trước giường, hơi ngồi xổm xuống, hai tay đặt lên mép giường, giả bộ đáng yêu: “Sinh nhật đồng nghiệp, đến nhà cô ấy chơi một chút, người ta không biết anh sẽ về.”

Về mặt Viên Lăng rất bình tĩnh, hơi mở mắt ra, nhắm mắt tôi một chút, “ừ” một tiếng bằng lỗ mũi: “Người toàn mùi thuốc lá và rượu, tha cho em lần này, nhanh đi tắm sạch sẽ đi.” Tôi trốn bằng tốc độ nhanh nhất.

Tắm rửa thơm tho sạch sẽ xong, tôi chui vào chăn. Giường lớn bình bình thường thường, chăn mềm mại...Dán vào sau ngực ấm áp rắn chắc, tôi hài lòng xoay người, trở tay ôm chặt eo Viên Lăng, nhấc đầu chôn vào ngực anh. Hơi thở khiến lòng người ta say mê kéo tới, từ mũi tràn vào trái tim, tôi ngủ say.

Ngủ thẳng tới lúc mặt trời lên cao, tôi vượt tóc, đi vào phòng ăn. Trên bàn bày khoai tây xào tiêu, thịt bò dầu hào, cánh gà quay với nấm hương, thêm chút canh cà chua trứng.

Tôi hoan hô một tiếng, kéo cái chén trên bàn, ăn luôn.

Viên Lăng bưng nồi cơm ra ngoài, nhìn thấy tôi vậy thì vừa bực mình vừa buồn cười.

Cầm cái chén không trên tay tôi, Viên Lăng xới đầy cơm cho tôi. Tôi đang cầm chén ăn không dừng được, miếng thịt bò rất lớn rất mỏng rất nóng, lát khoai tây cắt rất mỏng và đều, canh cà chua trứng rất thơm, cánh gà vô cùng...Tôi tinh tế nhìn một chút, là tôi làm rồi bỏ vào tỷ đồng, vậy thì không khen ngợi.

Viên Lăng ăn luôn rất nhanh, hai người cũng không nói chuyện, đưa tới thìa đi. Anh đã quen ăn cơm thì không nói, tôi là mãi ăn quên nói. Trình độ à, chênh lệch!

Chỉ một lát sau hai chén cơm đã xuống bụng, tôi uống miếng canh cuối cùng, quét dầu trên miệng, đứng dậy đi về phía phòng khách.

Viên Lăng thét lên: “Đi đâu đấy? Rửa chén đi!” Tôi thu hồi ý định giành TV và giành ghế sofa, ngoan ngoãn dọn dẹp chén trên bàn.

Dọn dẹp xong, đánh răng, tôi leo lên ghế sofa, dựa vào cạnh Viên Lăng xem ti vi, Viên Lăng “Hừ” một tiếng, nghiêng đầu đi, không thèm để ý tới tôi.

Tôi từ từ dán lại anh, làm nũng, vẫn không để ý tới tôi. Tôi mặt dày, bắt đầu dùng từ ngữ buồn nôn khen ngợi anh, ca ngợi anh. Dù sao có người gây ngốc trong đơn vị một tháng, sau đó đợi người cả một đêm, còn tự mình làm cơm cho tôi ăn, về tình về lý đều đáng để khen ngợi.

“Chồng, em đã nói khô cả nước miếng, để em uống miếng nước rồi sẽ tiếp tục.” Tôi đứng lên.

Viên Lăng dùng một tay kéo tôi xuống, đối mắt với tôi: “Lần sau ra ngoài chơi nhớ sạc pin điện thoại.”

Tôi bưng tỉnh đại ngộ. Không phải anh giận tôi đêm không về ngủ mà anh chỉ là lo lắng cho an toàn của tôi. Tôi không biết tối qua anh đã gọi bao nhiêu cuộc điện thoại cho cái cái máy đã hết pin, cũng không biết rốt cuộc là anh đi vào giấc ngủ trong nỗi lo sợ bất an thế nào.

“Chồng, thật xin lỗi.” Tôi nhìn chằm chằm vào mắt anh. Tôi hiểu ý anh. Ánh mắt anh cho tôi biết anh cũng hiểu tôi đã hiểu ý anh.

Em hiểu!

Anh biết em hiểu!

Em biết anh biết em hiểu!

...Hai người dùng ánh mắt, anh nhìn em em nhìn anh, cuối cùng cùng cười rộ lên.

Viên Lăng vỗ vỗ tôi: “Đi thay quần áo xinh đẹp của em đi.”

Tôi hỏi: “Làm gì?”

“Đồng đội kết hôn, vốn sáng sớm phải đi, vẫn chờ em.”

“Được rồi, chờ em trang điểm xinh đẹp, có thể đánh bại cô dâu.”

Lời còn chưa dứt, miệng đã ăn một cước.

Buổi tối, hai người bị đông đảo người quen kéo lại, lại chơi suốt một đêm, thật đáng thương cho tôi phải ở cạnh một đám nghiện thuốc, bị sấy thành thịt khô sống.

Hai đêm thức khuya liên tục, tôi vô cùng nhớ nhung cái giường Kingsize của mình.

Cuộc sống, luôn mất đi mới biết quý trọng. Tôi muốn đi ngủ.

24. Q.3 - Chương 12: Yêu Đường

Nghỉ đông, Tiểu Cẩn lại tới, vì vậy Chủ nhật ngoài Viên Lăng về còn có Tề Hoàn.

Nhìn Tiểu Cẩn và Tề Hoàn ngồi trên sofa nói những chuyện không có ý nghĩa gì, còn tưởng rằng người khác không nhìn thấy họ liếc mắt đưa tình.

Tôi đã cảm thấy, người này quá quen cũng không phải là việc gì tốt. Hai người hoàn toàn coi chỗ này là nơi hẹn hò miễn phí, ngồi trên ghế sofa của tôi, xem đĩa phim của tôi, ăn đồ ăn vặt của tôi, thưởng thức rượu vang của tôi, uống Thúi Phiến của tôi.

“Tiểu Cẩn, dọn bàn rồi ăn cơm.” Tôi gậy đánh uyên ương.

“Aiz, tới đây.” Tiểu Cẩn lại vừa trả lời vừa dọn dẹp bàn thật.

“Nhìn đi, nhìn đi, thật không bình thường. Tiểu Cẩn là đứa bé được nuông chiều từ bé, làm việc nhà y như giết nó vậy. Mới mấy ngày hủ, bị Tề Hoàn giày vò tới mức...” Tôi dốc bầu tâm sự với Viên Lăng.

Tề Hoàn chạy vào phòng bếp giúp đỡ, bưng bếp lò và thịt dê ra ngoài.

Chuyện kể rằng vốn là xưởng Cảnh Thái Lam làm bếp lò bằng đồng thau rất tốt, lửa cháy rất đượm, nước trong nồi sôi ừng ực, bốc lên hơi nóng.

Tề Hoàn gấp một đĩa thịt dê, nhúng nhúng trong nước, thả vào chén Tiểu Cẩn. Tương ăn của Tiểu Cẩn được gọi là vừa xấu hổ vừa e sợ.

Tôi cảm thấy buồn nôn, nhìn Viên Lăng. Anh đang trộn gia vị, ném thử: “Không uối à?”

Tôi bất đắc dĩ nói: “Không cho, anh nhìn hai người kia đi, vẫn ăn được đấy thôi?”

Không biết Tề Hoàn nói gì mà Tiểu Cẩn cúi đầu cười ha ha.

Tôi chọc chọc tay Viên Lăng: “Aiz, đưa hai đĩa trên kia về chỗ chúng ta đi. Dù sao có ăn cơm trắng, thì hai người đang yêu nhau cũng cảm thấy đó là gan rồng nào phượng.”

“Nhìn bộ dạng bực mình của em kìa. Hai thứ hàng cất dưới đáy rương cũng chiếm, em mất hứng?” Viên Lăng nhận xét trúng tim đen.

Hai người đang trong tình yêu cuồng nhiệt rõ ràng không đặt tâm tư lên đồ ăn, ăn một chút đã nói muốn đi ra ngoài.

Viên Lăng dặn dò: “Trước mười hai giờ phải về đơn vị.” Tề Hoàn đáp một tiếng, hai người anh kéo em túm đi ra ngoài.

Buổi tối, tôi thay vỏ chăn, Viên Lăng đứng phía đối diện giúp.

Tôi vuốt góc chăn, nói: “Tình yêu đẹp là bởi vì nó có tính không xác định và tính không thể không gặp, cho nên mới khiến người say đắm khoảnh khắc được gặp nhau ngắn ngủi đó.”

Tôi ngẩng đầu nhìn Viên Lăng đang kéo ruột chăn, “Về cơ bản chúng ta không từng yêu đương. Anh sẽ không cảm thấy hơi tiếc nuối chứ?”

Viên Lăng nghe vậy, giương mắt lên nhìn tôi, ánh mắt như xuyên qua không gian và thời gian: “Nói cái gì vậy? Chẳng phải chúng ta luôn đang yêu sao?”

Ngoài cửa sổ bỗng có tuyết tung bay, lẳng lặng hôn lên bệ cửa, chỉ vì có người đã lơ đãng nói ra một câu “yêu” kia.

25. Q.3 - Chương 13: Đầy Tháng

Công ty tổ chức du lịch mùa thu, chủ yếu là tiết mục leo núi. Chiều ngày hôm sau đón xe về thành phố, bây giờ quả thực chơi quá mệt, tôi mệt mỏi ngủ trên xe.

“Một tiếng sét đánh một thanh kiếm, một đám mãnh hổ đeo bảy sợi xích sắt!”

Chuông điện thoại di động vang lên như tiếng sấm, chấn cho toàn bộ người đang nửa tỉnh nửa mê trên xe hoàn hồn.

Tôi vội vàng lúng túng nhận điện thoại, vừa dùng ánh mắt vô tội đảo hai bên trái phải tỏ ý xin lỗi. Lần sau không thể để bọn Tiểu Hứa Tiểu Thành chơi điện thoại di động của tôi, kêu khàn cả giọng còn mang theo khẩu âm.

“A lô?”

“Là anh, Viên Lăng. Em về chưa?”

“Đang trên xe, sắp tới rồi.”

“Anh ở chỗ Cao Thành, đến thẳng đây đi.”

“Tới nhà anh ấy?”

“Đang ở quán rượu. Tiệc đầy tháng con Cao Thành.”

“À, tới ngay đây.”

Tôi phong trần mệt mỏi xuất hiện ở cửa quán rượu, Cao Thành đang chào hỏi khách khứa trước cửa. Viên Lãng đang đứng trên bậc thang nhìn xung quanh. Xung quanh là một đám đồng nghiệp trong quân đội.

Không hổ là lão A và binh Trình sát. Đường như một đám người ở cửa cùng chú ý tới tôi, nhìn một chút, sau đó, nhìn Viên Lãng.

Tôi đứng đứng trước cửa quán rượu, áo sơ mi màu xanh quân đội, quần không nhận ra màu, ống quần nhét trong giày dã chiến, trên lưng là cái túi chuyên dùng để leo núi, không nhận ra màu, thắt lưng cùng màu, con dao Thụy Sĩ của quân đội cũng không nhận ra màu đang giắt trên lưng. Mái tóc dài tùy tiện tết thành một cái đuôi sam thô thô, bỗng có một cơn gió thổi qua, khăn hải tặc thật dài tung bay đầy hoa lệ sau gáy...

Viên Lãng đứng trên bậc thềm quán rượu, áo sơ mi quân đội màu xanh, quần không nhận ra màu, ống quần nhét trong giày dã chiến...

Có người phì cười, có người đi qua cạnh Viên Lãng, cười vỗ vỗ vai anh.

Viên Lãng nhin hồi lâu, rồi cuộc vừa cười vừa đi xuống, nhận lấy cái túi trên vai tôi.

Thấy biểu hiện của mọi người, tôi hài lòng, đạt được mục đích như mong muốn. Tôi nghênh ngang nhảy thẳng qua, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt hiện rõ sự mong đợi, nhìn Viên Lãng: “Đẹp trai không?”

Viên Lãng kéo tôi vào cửa: “Đẹp trai, nếu rửa đất trên mặt đi thì càng đẹp trai hơn.”

“Có dã tính không?” Tôi hỏi tiếp.

“Dã tính, dã tính, dã tới mức có thể tới chỗ Thần Nông rồi.” Viên Lãng ăn nói lung tung.

“Cô nàng nghìn mặt?” Tôi truy vấn.

“Đúng, cô nàng nghìn mặt, đứng dưới ánh trăng gào khóc kêu rên.” Lắc mình một cái, tránh cái chân phi sang của tôi.

Rửa tay trong toilet, rửa mặt, phủi đất trên người, lấy khăn giấy ra lau giày dã chiến tới khi sáng bóng.

Trong phòng bao, Tiểu Lâm ôm Tiểu Cao: “Bội Bội, hôm nay mặc đồ tình nhân với Viên Lãng à? Chắc chắc.”

Tôi ôm Tiểu Cao, mùi sữa thoảng vào mũi: “Tiểu Cao, gọi cha đi!” Tiểu Cao nhắm mắt lại, không để ý tới tôi.

“Ồ, lúc tức giận cũng y như ba nó vậy.” Tôi trả đũa trẻ lại cho Tiểu Lâm.

Tiểu Lâm vừa bế, bé đã òa lên khóc. Tôi tự mình đa tình, nói: “Hí hí, cậu xem, nó thích mình. Cậu ôm một cái nó liền khóc.”

Tiểu Lâm vén áo lên, áp đứa bé vào ngực: “Giữ chứ, nó đói bụng.” Cái miệng nhỏ nhắn mút chùn chụt.

Tôi nhìn một lúc: “Cảm giác thế nào?”

Tiểu Lâm đổi bên, cho ăn tiếp: “Cảm giác? Nửa tháng trước thì đau chết, bây giờ đã quen, không cho bú đúng hạn thì sẽ căng đau dữ dội.”

Đau cũng là một loại hạnh phúc. Xem ra những lời này là để miêu tả những đồng chí nữ đang nuôi con bằng sữa mẹ.

Về đến nhà, tôi còn đang nhớ tới viên thịt nhỏ trắng hồng mồm mím như bột lọc, bỗng nảy sinh tình thương của mẹ, muốn sinh một đứa bé. Tâm động không bằng hành động, tôi lập tức đi tắm rửa. Lúc xoa sữa tắm thì phát hiện không thể thực hiện được âm mưu.

Tôi buồn bực nằm dài trên giường, mắt nhìn trần nhà.

Viên Lãng xoay tôi tôi, bàn tay từ từ vuốt ve, từ trên xuống dưới, chợt dừng lại, lại đi xuống để xác định, hừ một câu hỏi qua lỗ mũi: “Hả?” Dùng mắt hỏi thăm tôi.

Tôi gật đầu đầy vô tội: “Vừa mới phát hiện.”

Viên Lăng thở dài, cũng kéo chăn qua, đắp kín.

Nhìn bóng lưng tịch mịch của anh, tôi hơi không đành lòng, xoay vai anh qua: “Không muốn à?”

“Quên đi.”

Là lời nói thật à?

Lập tức liền kiểm tra ra ý nghĩ thực của người nào đó...

Viên Lăng thở nhẹ một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Tôi tiếp tục hành động, người nào đó bắt đầu nắm chặt ra giường.

Tiếp tục thí nghiệm, chân cũng bắt đầu hơi run, giọng cũng run rẩy: “Vợ...”

Tôi giương mắt ngắm anh, đổi tay, tăng nhanh tiết tấu...

Đêm, một anh bộ đội đặc chủng nào đó quân lính tan rã.

Sự thật chứng minh, các cụ nói rất đúng: Khi anh ấy (cô ấy) bảo không muốn, ngàn vạn lần không thể tin anh ấy (cô ấy) không muốn thật.

26. Q.3 - Chương 14: Giác Mơ Tới Từ Quá Khứ

Sắc trời đã tối, tôi quét sạch cái thuyền gỗ, cột bên bờ. Trên nóc nhà cách đó không xa có thể thấy rất rõ khói bếp tỏa lên, xem ra ông nội định đãi bà mỗi ăn cơm tối.

Tôi rửa tay bên bờ, vẩy sạch nước, về nhà.

Trong phòng bếp, cái chõ (dùng để thổi xôi ý) bốc hơi nghi ngút, trong không khí có mùi thịt thoang thoang. Ông nội cầm chén hạt tiêu trong tay, làm một chén nước chấm, bên cạnh lu nước là một chậu rau cải xanh. Tôi đi tới, rửa sạch từng lá rau, cắt thành từng miếng nhỏ.

Nhắc chõ xuống, lửa trong lò đang cháy đượm, nước trong nồi đang sôi, bỏ rau vào, chờ hơi nước bốc lên thì vớt ra, để vào cái tô Thanh Hoa, bưng ra. Xem ra hôm nay nhà làm mới là nhà giàu ở trấn trên, ông nội chiêu đãi rất thịnh soạn.

Hơn một năm này, người bước vào nhà xin làm mới không ngừng nghỉ, ra phố mua muối, già có phụ nữ có đang xì xào

cười sau lưng. Tôi nhìn qua thì bọn họ cũng không né, chỉ cười đến mức càng mập mờ hơn. Mỗi lần gặp phải những người phụ nữ này sẽ có có người bước vào cửa, ông nội luôn chiêu đãi rất thịnh soạn, nhưng chỉ có hôm nay là vô cùng long trọng.

Người đi rồi, ông nội nói là nhà họ Vương ở trấn trên bảo người tới cầu hôn. Nhà họ Vương tôi có biết, nhà mở cửa hàng gạo, bên bờ sông cách chỗ chúng tôi không xa có xưởng xay sát mới mở của nhà họ Vương.

“Tuổi của hai con trai nhà họ Vương cũng xấp xỉ con, theo ý ông, con coi trọng ai thì lấy người đó.”

Con trai của nhà họ Vương tôi đã gặp. Trong cuộc thi đấu thuyền rồng lần trước, thím tiệm tạp hóa dẫn tôi đi xem, bà cố nhà họ Vương ngồi trên lầu cao bên bờ sông để tôi ngồi cạnh, bên cạnh là lão nhị, đang chém sóng trên thuyền rồng là Trầm Lăng - lão đại. Trong ấn tượng của tôi hai người đều rất thoải mái.

Tôi không trả lời. Tôi không biết nên nói sao với ông nội. Thật ra thì tôi đang nhớ tới một người khác. Cô gái chưa lấy chồng có người nhớ thương trong lòng không phải là chuyện mất mặt gì. Nhưng tôi chỉ gặp người mà tôi nhớ thương có một lần.

Sáng sớm hôm nay, tôi nhúng cây chổi nhỏ vào nước, quét sạch sẽ phía ngoài thuyền gỗ, một lát nữa sẽ có người qua sông.

Đặt cây chổi nhỏ xuống, tôi ngồi xổm xuống cởi dây thừng cột thuyền. Có tiếng bước chân từ xa tới gần, dừng trước mặt. Một đôi giày vải chắc chắn, ống quần quần gọn trong xà cạp.

Tôi ngẩng đầu, người kia đang cúi đầu, ánh mắt lơ đãng chạm vào nhau. Cười hờ hững: “Tôi qua sông.”

Tôi cúi đầu, đứng lên, cùng anh lên thuyền, hai tay luân phiên kéo sợi dây thừng, thuyền gỗ từ từ xuyên qua làn nước, tiếng nước chảy khe khẽ vang lên. Anh ngồi vào chỗ đuôi thuyền, tôi rũ mắt, chỉ có thể nhìn thấy vai anh.

Tới bờ bên kia, anh lấy một đồng ra đưa cho tôi, tôi yên lặng nhận lấy. Anh đi xa, tôi lấy ra một đồng khác từ trong ngực, đặt vào lòng bàn tay. Hai đồng, tôi đã gặp anh hai lần rồi.

Tôi vẫn luôn không lên tiếng, hôn sự cũng vẫn không có tin tức gì. Không lâu sau, nghe nói lão đại nhà họ Vương ra ngoài học kinh doanh. Ngày anh đi, ngồi thuyền của tôi qua sông, tôi nhìn thấy lão đại nhà họ Vương đi một đôi giày vải màu đen, đường kim rất nhỏ, là hàng bên ngoài, không giống như đế giày của anh.

Lần thứ ba tôi gặp anh lại là nhà vậy. Anh lão đảo nghiêng ngã chạy xuống bờ sông, nhảy ùm vào nước, tôi thấy anh lặn xuống dưới gầm thuyền. Một đám người lao tới bờ sông, nhìn xung quanh. Bọn họ đang tìm cái gì? Tôi nhắc cây chổi nhỏ lên, nhúng nước bên mạn thuyền, sóng nước che đi gợn sóng vừa rồi.

“Cô bé, có ai từ bên kia qua không?”

Tôi mù mờ lắc đầu. Đám người đi rồi. Đi xa. Tôi dậm vào nước, nhắc người đã mất hết sức lực lên.

Anh ngồi vào mép thuyền, thở phì phò, lâu sau mới phục hồi tinh thần lại. Đã sắp hoàng hôn, xung quanh ngoài tiếng nước sông chảy cũng không có nửa bóng người nào. Anh đứng lên, cười cười: “Cảm ơn em.” Tôi cũng đứng lên, vươn tay ra: “Một đồng.” Anh ngẩn người, lấy ra một đồng bạc. Tôi lắc đầu: “Một đồng.”

Đồng tiền thứ ba mang theo nước sông lạnh như băng nằm trong lòng bàn tay tôi.

Anh xoay người định đi, tôi hít một hơi, nói: “Lần sau vẫn là một đồng.” Anh quay lại, trong mắt thoáng hiện ánh sáng nhạt mà tôi nhìn không hiểu, gật đầu: “Được.”

Cuối cùng tôi không lấy chồng. Tôi nói với ông nội: “Con đang đợi người.” Ông nội chỉ thở dài, không nói nhiều.

Lão đại nhà họ Vương lại trở về, mặc đồng phục bằng vải dạ màu vàng, đi tới bờ sông. Lúc tôi đưa anh qua sông thì thấy giày da lớn trên chân anh, sáng loáng. Lúc anh lên bờ, đứng cạnh thuyền một lát. Tôi không lên tiếng, anh cũng không nói, nhưng sau đó lại đột nhiên xoay người đi.

Lão đại nhà họ Vương lại đi, nhưng không quay về nữa.

Tuổi xuân trôi nhanh như nước chảy, bọn chị em trên phố đã già đi, có nhà đã có con gần mười tuổi rồi.

Hai năm qua không có ai tới làm mối, ông nội càng già đi, không hút nổi thuốc Lào nữa. Tôi nghĩ có lẽ sẽ ở vậy chăm sóc cho ông tới lúc nhắm mắt xuôi tay. Nhưng ông nội lo cho tôi hơn: “Một mình con, sau này phải sống làm sao?”

Có bộ đội vào trong trấn, chuyện này chẳng liên quan gì tới tôi. Tôi cẩn thận lau rửa thuyền gỗ nhưng tư tưởng không tập trung.

Một đôi chân quần xà cạp dừng trước mặt tôi. Tôi ngẩng đầu, anh cúi đầu, điểm khác là lần này anh đội một cái mũ bạc màu, mặc quần áo giống y đám lính trên trấn.

“Qua sông ạ?” Lần đầu tiên tôi chủ động hỏi.

“Qua sông thì mấy đồng?”

“Qua sông một đồng.”

“Ngồi trên thuyền là một đồng, vậy dưới thuyền thì sao?” Anh hỏi như vậy, nhìn tôi.

Nụ cười đã trốn rất lâu của tôi từ từ hiện ra: “Trên thuyền dưới thuyền đều một giá.”

“Anh vẫn muốn hỏi, em tên là gì?”

“Tiểu Bội. Còn anh?”

“Viên Lãng.”

Tuổi xuân chảy xuôi như dòng nước, không quay trở lại, nhưng vẫn có vài người vẫn không quên quay đầu lại.

27. Q.3 - Chương 15: Sợ Bóng Sợ Gió

“Tôi nghĩ tôi hiểu ý của ngài, Thiết đội.” Ngồi trên ghế sofa trong phòng làm việc của đại đội trưởng, tôi gật đầu với Thiết đội đang ngồi sau bàn làm việc.

“Với tính tình của Viên Lãng, cậu ta tuyệt đối sẽ không thành thành thật thật mà chờ trong phòng làm việc nhìn người ta huấn luyện đâu.” Thật sự Thiết đội không thể lý giải nổi Viên Lãng.

“Yên tâm đi, Thiết đội, tôi sẽ trông nom anh ấy, đến lúc đó ngài phải người tới đón là được.” Tôi cười cười.

“Thật ra thì cũng không có vấn đề gì lớn, cùng lắm thì ấn huyết nhân trung, khoảng mười phút là tỉnh.” Thiết đội đang giúp tôi bớt lo.

“Được rồi, đi đón cậu ta đi.” Thiết đội đội mũ lên, dẫn tôi ra ngoài.

Ký túc xá của Viên Lãng, cửa không khóa, tiếng nước ngừng lại trong phòng rửa tay, Viên Lãng lau tóc, đi ra ngoài, thấy bọn thooit hì ngáy ra một lúc.

“Thiết đội, anh tới thật à? Tôi còn tưởng ngài nói giỡn đấy.” Viên Lãng nói chuyện với Thiết đội, ánh mắt lại nhìn tôi. Tôi nhìn bộ dạng buồn bực của anh, trong lòng đặc biệt khoái chí.

“Tiểu Dư cũng tới, ngoan ngoãn dọn dẹp một chút rồi đi với người ta đi.”

Thiết Lộ không nói gì.

“Mạng khổ quá, tôi cứ như vậy mà bị ngài bán đứng mất rồi.”

“Có kiểu nói chuyện với lãnh đạo vậy à? Tôi đá chết cậu...” Một chân bay qua. Thì ra Viên Lãng uyên ương thối là do Thiết đội truyền lại.

Trong phòng chỉ còn tôi và Viên Lãng. Đã lâu vậy rồi mà đây là lần đầu tiên tôi chính thức có thời gian quan sát ổ của Viên Lãng một cách cẩn thận.

Giường đơn, chăn gấp thành miếng vuông tiêu chuẩn; trên bàn không có một hạt bụi nào, một cái đèn bàn, một quyển lịch để bàn, một laptop, một cái gạt tàn thuốc sạch sẽ. Tôi mở tủ quần áo ra nhìn một chút, mũ quân đội, đai vũ trang, thường phục, đồng phục mặc khi huấn luyện treo trên móc. Tất cả đều gọn gàng ngăn nắp, thoải mái mái mải mải như Viên Lãng lúc suy nghĩ.

Đóng cửa lại, xem lại cửa sổ đã khóa kỹ chưa, Viên Lãng xách túi, tôi kiềm xúc động nắm tay anh, đi theo sau anh, lên xe ra khỏi trụ sở.

Cửa tiểu khu, người gác cổng gọi tôi lại, có đồ gửi cho tôi.

Viên Lãng đi thay quần áo, tôi nhìn địa chỉ trên gói đồ. Một cái hộp nhỏ nhỏ, bên trong có một gói lông lánh như ngọc, được buộc bởi một sợi dây màu đỏ. Tôi trả lời điện thoại: “Sư tỷ Diệu Âm, cảm ơn người nha.” Tôi cười nói với đầu dây bên kia.

“Sư muội Thụy An, đều là duyên Phật.” Giọng nói quê hương quen thuộc.

“Cửa chùa đã sửa xong chưa ạ?”

“Nhờ phúc của sư muội, Bồ Tát phù hộ, tất cả thuận lợi. Miếng ngọc này tỷ đã cúng trước Phật bảy ngày, phù hộ cho cả nhà sư muội bình an.”

“Còn nữa, bìa công đức đã được dựng, tên của sư muội cũng đã được khắc vào đó, lần sau trở về tới xem một chút nhé.”...

Thật ra thì tôi không tin Phật. Tôi chỉ muốn cầu cho Viên Lăng một cái bùa hộ mạng, cho dù anh không thể mang theo.

Tối, Viên Lăng xem TV, tôi nâng đầu anh lên nhìn.

“Máu tụ ở đâu?” Tôi ôm đầu anh tìm trước tìm sau.

“Ở đây.” Viên Lăng chỉ chỉ.

“Đau không?”

“Không đau.”

“Phải phẫu thuật à?”

“Không biết, tháng sau mới có kết quả.”

Tôi ngồi xuống, nửa nghiêm túc mà nói với anh: “VẬY tháng này anh ở nhà phải nghe lời, phải ngoan, biết chưa?”

Viên Lăng nhìn tôi, phì cười: “Được, anh sẽ ngoan ngoãn. Anh ngoan thì có phần thưởng không?”

Tôi cắn môi, từ từ vén làn váy đầy phong tình vụn chùng, lộ ra bắp chân, vắt lên trên đùi anh: “Anh muốn thưởng gì?”

Viên Lăng nheo mắt lại, dán sát vào tôi: “Chẳng lẽ em muốn thưởng cho anh...Chân giò kho?”

Đuối giết, đuối giết tàn khóc!

Buổi sáng trước khi ra ngoài, tôi dặn: “Không được ra ngoài, không được dùng gas, không được ngâm bồn tắm, không được hút thuốc lá. Thức ăn bỏ vào lò vi sóng hâm lên, ở nhà có thể xem TV, đọc sách, lên mạng, chơi game, nhớ chưa?”

“Nhớ, em bị muộn rồi đó phó tổng Dư.”

Hôn chia tay...

Tối về nhà sẽ kiểm tra, tất cả bình thường, Viên Lăng đánh răng, rửa bồn tắm rồi đổi nước, nói: “Thật ra thì không nghiêm trọng như bọn họ nói, còn giam ở nhà, không thể ra cửa.” Đi về phía phòng khách.

Tôi thử độ ấm của nước, rất vừa: “Không thể ra cửa. Nhờ đâu bị ngã ở ngoài thì phải làm sao? Một tháng thôi, kiên nhẫn chút, coi như trắng mắt lần hai.”

Không trả lời. Tôi thò đầu nhìn ra phòng khách thì thấy không có ai. Lòng tôi cứng lại, xông ra ngoài. Viên Lăng ôm chặt tôi từ sau lưng: “Dọa em sợ?” Tôi đỏ mặt, giãy ra khỏi anh, xoay người vào phòng tắm. Tiếng cười sau lưng dừng lại rồi rầm một tiếng. Tôi ngoảnh lại, Viên Lăng đã ngã xuống đất.

Tuy Thiết đội từng nói với tôi có thể sẽ có triệu chứng, tuy tôi đã biết lúc anh ngã xỉu thì phải làm sao nhưng tôi vẫn bị dọa sợ, lập tức nhào tới.

Lúc kéo anh lên ghé sofa tôi cảm gisc môi mình run lên, hai chân như nhũn ra. Trong đầu tôi trống rỗng, đặt anh nằm ngang, vươn tay nhấn huyệt nhân trung của anh.

Nhấn mạnh hơn vài cái, Viên Lăng hừ một tiếng, tôi đẩy đẩy anh, anh cau mày. Tỉnh là không sao, tôi thăm an ủi mình. Viên Lăng mở mắt, ánh mắt mờ mịt, không tập trung. Một hồi lâu sau anh mới tỉnh lại thật, nhìn tôi đang tê liệt ở bên cạnh.

“Anh không sao chứ? Có chỗ nào khó chịu không? Đầu co đau không?” Tôi không biết mình đang hỏi gì nữa.

Viên Lăng sờ trán, vừa rồi lúc ngã xuống đã đụng vào một cái túi. Tôi vội vàng xoa xoa cho anh.

Anh cười cười, đưa tay chọc chọc cằm tôi: “Nhóc con, bị dọa à? Không sao đâu. Bác sĩ nói máu bầm tan đi là được.”

Giọng tôi hơi run lên: “Vậy lúc nào có thể khỏi?”

Viên Lăng an ủi tôi: “Lúc nào nên khỏi thì khỏi, không sao, thả lỏng chút đi.”

Sao tôi có thể thả lỏng được? Cuộc sống vĩnh viễn không thể đoán trước được, bạn vĩnh viễn sẽ không biết một giây sau sẽ có chuyện gì xảy ra. Lúc này người đang đùa giỡn với bạn, chỉ một phút sau có thể sẽ âm dương hai ngã. Tôi đã trải qua nên tôi biết.

Tôi chạy vào phòng ngủ, lấy tấm bùa hộ mệnh ra, run lấy lấy, loạt soạt đeo lên cổ cho Viên Lăng: “Em biết các anh không thể đeo thứ này. Đeo ở nhà, được không?”

Thật ra Viên Lăng thật sự là một người không để cho người khác phải lo lắng. Anh sẽ không quên ăn cơm, sẽ không quên uống nước, sẽ không quên trời lạnh thì phải mặc thêm quần áo, ngày nóng sẽ ngủ chiếu, bị bệnh sẽ không sống chết mà tự hành hạ mình. Anh hút thuốc rất nhiều nhưng sẽ không đóng cửa sổ để tự mưu sát mình. Anh có vết thương cũ nhưng anh sẽ kiểm tra sức khỏe đúng hạn, rèn luyện bất cứ lúc nào. Bất cứ lúc nào anh cũng duy trì ý thức tỉnh táo, biết mình cần phải làm gì, không thể làm gì, biết hành động của mình sẽ mang tới cho người xung quanh cái gì. Cho nên trước khi tôi được đại đội thông báo, anh đã lấy sự nhẫn nại siêu cường hạng nhất của tay súng bắn tỉa cùng với lực cải tạo môi trường vô hạn mà tỉnh dưỡng ở nhà.

Mỗi ngày về nhà thấy anh, tôi cũng đều cảm thấy trong lòng không nở, không thể ra ngoài tản bộ, bởi vì bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xui trên đường; không thể đụng tới gas, bởi vì người ngã xui thì không thể lấy nổi đã bị cháy xuống; không thể hút thuốc lá, anh té xui sẽ dẫn tới tàn thuốc đang cháy dính vào quần áo thì sao? Ngay cả lúc đun nước sôi cũng đều nguy hiểm như vậy, cho nên trong khoảng thời gian này, lúc Viên Lăng uống trà luôn pha thêm nước nóng vào nước nguội, nước ấm thì sẽ không lo lỡ dội lên người sẽ bị bỏng.

Viên Lăng tự đánh trống lảng mà nói: “Nước lạnh pha trà sẽ từ từ đậm.”

Tôi nghe anh nói vậy thì trong lòng càng thất vọng. Anh ngồi trên sofa, tôi đứng sau lưng anh, nhẹ nhàng ôm lấy đầu anh, cọ mặt vào mái tóc ngắn của anh. Người này vĩnh viễn có sức sống mạnh mẽ, vĩnh viễn sôi nổi, vĩnh viễn khiến người ta không tưởng tượng được. Chẳng lẽ anh đã trả tiền cho sức sống của mình trước à? Lúc nào anh mới có thể sống cuộc sống bình thường lần nữa? Có lẽ, cuộc sống yên tĩnh như bây giờ mới là kết cục của anh, nhưng anh có thích không?

Tôi bước ra trước mặt anh. Dưới ánh mắt bình thản của anh cất giấu khát vọng. Anh không muốn như vậy, tôi biết, bất cứ ai cũng không muốn như vậy, huống gì là anh, Viên Lăng.

Hai tuần trôi qua, tôi tan làm trở về tiểu khu, chỉ nghe thấy tiếng động lớn trên lầu hai, trong nhà có người tới?

Đẩy cửa, cảnh tượng náo nhiệt. Tôi vui tươi hơn hớn chào hỏi: “Ồ, hôm nay là gió nào thổi mà đông đủ vậy?” Tiểu Ngô không tới. Tiểu Thạch nói cậu ta bây giờ là đại diện đội phó, phải trực. Bon Tiểu Hứa đang xem mấy đĩa phim tôi mới mua mấy ngày trước/

Quả không ngoài dự đoán, Viên Lăng đang hút thuốc với Cao Thành trên ban công. Tôi hơi khó hiểu: “Cao Thành? Anh đi cùng họ tới à?” Cao Thành vẫn rạng rỡ như ánh mặt trời mà còn thẳng thắn: “Bọn anh hẹn nhau tới, nhớ cậu ta quá.” Tôi thật muốn vỗ vai Cao Thành, anh em tốt!

Vào phòng ngủ thay quần áo. Tôi đẩy cửa phòng bếp đầy nghi ngờ.

A, Tề Hoàn! Đang nấu cơm với Tiểu Lưu.

Tôi vui vẻ: “Thái Dao, cậu định bồi dưỡng người nổi nghiệp à?”

Tề Hoàn cười rộ lên như gió xuân: “Chị dâu đã về?”

Cả phòng vui vẻ hòa thuận. Tôi rất thích đám người này, luôn xuất hiện vào lúc người khác cần nhất. Viên Lăng, anh có vui vẻ không?

Đương nhiên là Viên Lăng vui vẻ, lúc ăn cơm lộ ra vẻ yêu nghiệt khó thấy khi ở nhà. Kỳ lạ nhỉ? Tôi cũng thấy rất kỳ lạ. Từ trước tới nay Viên Lăng luôn rất đút đứng đắn khi ở nhà, hoặc nên nói, tuyệt không yêu nghiệt trước mặt tôi. Đây là ứng với câu nói: Nói chuyện cả ngày ở ngoài, về nhà không muốn nói nữa sao?

Viên Lăng đang bảo Tiểu Lưu rót rượu cho anh: “Ba, trong đám bí đỏ thì tôi hiểu cậu nhất, lần nào tới 375 tôi cũng theo sát cậu...”

Tiểu Lưu vèo một cái cách anh ba thước, vẻ mặt hoảng sợ: “Đó là anh đã quen khai đao từ em.”

Viên Lăng vươn tay, bắt hụt, nghiêng đầu sang chỗ khác, bắt đầu xúi giục Tiểu Thành: “Hoa Hoa, vốn đáng là tôi là bông hoa đẹp nhất đại đội A, kết quả cậu và Ngô Triết tới, đẩy tôi xuống. Cậu nói đi, vì an ủi tâm hồn bị thương của đội trưởng, có phải cậu nên uống giúp tôi ly này không?”

Tiểu Thành nhìn anh chằm chằm, cười để lộ hai cái má lúm đồng tiền: “Trời ơi, em say rồi!” Ngay lập tức gục xuống bàn giả vờ ngủ say.

Viên Lăng lắc đầu đầy thương cảm: “Nhân tâm rời rạc, đội ngũ không tốt.”

Mỉm cười nhìn về phía những người khác trên bàn, mọi người thấy thế thì giả vờ nhìn bốn phía.

Cao Thành gõ gõ bàn: “Uống nhanh đi, có chuyện đẩy rượu như vậy sao? Thua ba queyefn mà một ly rượu cũng chưa xuống bụng nữa.”

Tôi thay chồng xuất chiến, có thể nào cũng không thể để mất thể diện được.

“Cao Thành, em uống với anh! Chỉ biết ăn hiếp Viên Lăng nhà em, diễn tập bị bắt làm tù binh hai lần cũng thôi đi, tử lượng không tốt cũng bị ăn hiếp. Anh không nhường cho anh ấy một chút được à?”

Viên Lăng thấy vợ ra mặt thay anh, cao hứng rót đầy ly trà tôi pha cho anh thay cho rượu, nghe tôi vạch trần nội tình của anh một miệng đầy trà lập tức phun ra.

Trên bàn cười như sói.

Viên Lăng lau miệng một cách bình tĩnh: “Ở đây không thể nghỉ ngơi. Anh muốn rời nhà trốn đi.” Dứt lời thì đứng dậy, vào phòng bếp, phía sau có tiếng cười vui sướng khi người gặp họa.

Tiếng cười chưa dứt thì phòng bếp truyền tới tiếng đồ rơi xuống. Tôi thầm kêu không tốt, bọn Tiểu Thành cũng xông tới.

Tôi chạy qua, mấy người đang đưa Viên Lăng ra ngoài, cửa tủ lạnh mở ra, chai chai lọ lọ rơi đầy trên đất.

Đặt Viên Lăng lên giường, Tề Hoàn nhấn huyết nhân trung cho anh, tôi nâng đầu anh lên kiểm tra xem có bị đụng u chỗ nào không. May mà không sao.

Viên Lăng tỉnh lại, đoàn người thở phào nhẹ nhõm. Tôi u oán nhìn anh. Lúc nào thì loại cuộc sống này mới kết thúc?

Có kết quả kiểm tra, Viên Lăng không cần phải phẫu thuật cũng không cần nằm viện, cẩn thận điều trị, mỗi tuần tới bệnh viện hai lần, kiên trì uống thuốc.

Điều này cũng tốt. Mỗi lần hai chúng tôi cùng ra khỏi nhà. Tôi đưa anh tới bệnh viện, giao cho y tá, dặn đi dặn lại một hồi rồi đi làm, tới trưa tan làm thì anh cũng đã sắp kết thúc điều trị, hai chúng tôi lại cùng về nhà.

Trên các lọ thuốc toàn là tiếng Trung nhưng cơ bản tôi đọc không hiểu. Tôi chỉ hiểu bác sĩ viết trên đó “Một ngày ba lần, một lần ba viên, uống với nước ấm trước khi ăn.” và lời dặn linh tinh của bác sĩ.

Thuốc viên, thuốc tễ còn có cả thuốc nước. Viên Lăng rất tự giác, uống theo định lượng đúng giờ, hơi ngược cổ lên nuốt xuống, uống xong còn cười cười với tôi như thể thứ anh uống là đường vậy.

Tôi hơi tò mò. Chẳng lẽ ngọt thật? Có một ngày tôi liếm chút thuốc nước trên miệng chai, oa, đáng tới mức trời đất quay cuồng.

Tôi chạy tới toilet súc miệng, cảm giác nước máy ngọt như chè vậy.

Trong phòng khách, Viên Lăng cũng hơi ngửa cổ lên, uống thuốc, cười cười với tôi như thường.

Viên Lăng, càng khổ sở khó khăn thì anh càng cười tới mức dịu dàng rực rỡ/ Anh đang an ủi tôi hay đang an ủi mình? Hoặc là anh đã quen để ý tới cảm xúc của mỗi người bên cạnh. Nhưng anh như vậy càng khiến lòng tôi đau hơn!

“Viên Lăng, em nghĩ em không cần phải nhờ y tá chăm sóc anh, hmm?” Tôi cười dịu dàng, nhìn Viên Lăng nói.

“Không cần. Anh có thể tự chăm sóc mình.” Viên Lăng trả lời chân thành.

“Thật ngoan!” Tôi sờ sờ đầu anh, “Vậy em có thể nhờ anh không nỡ nụ cười với cô y tá nhỏ xinh đẹp nữa được không?”

“Không có cười, thật không có cười.” Viên Lăng lập tức tỏ vẻ nghiêm túc.

“Nói dối!” Tôi ấn Viên Lăng lên giường, trừng mắt người nói dối này.

“Anh đi bệnh viện mà thôi, ăn mặc đẹp như vậy để làm gì?” Tôi kéo vạt áo của anh ra.

“Anh chỉ tùy tiện mặc vậy thôi mà.” Viên Lăng không giãy dụa, giải thích.

“Tùy tiện mặc? Vậy anh mặc quần ủi thẳng thơm như vậy để làm gì?” Tôi rút thắt lưng của anh ra.

“Chẳng phải quần này do em ủi à?” Viên Lăng kéo chặn, định che lên.

“Còn dám oan uổng em?” Tôi giật chặn lại, tiếp tục thao tác.

“Được rồi, lần sau anh mặc quần huấn luyện đi, được chưa?” Viên Lăng không phản kháng một cách tiêu cực nữa, bắt tay vào cởi cúc áo của tôi.

“Mặc đồ huấn luyện? Anh không biết mình mặc đồ huấn luyện là dễ nhìn nhất à?” Tôi kéo chặn qua, che lên cả mình và anh.

“Vậy anh mặc thường phục...Á, cẩn nhẹ chút...”

“Mặc thường phục thì hoạt bát quá...Tay đừng lộn xộn..Chao ôi, tiếp tục...”

Bất kể là chuyện gì xảy ra, ngày đều phải tiếp tục, đặc biệt là cuộc sống này.

Đợt điều trị cuối cùng qua đi rất nhanh. Phim chụp não của Viên Lăng đã có, chỗ tụ máu đã tan đi. Vốn khối máu bầm vô cùng nhỏ, xác suất tái phát là một phần mười vạn, uống chút thuốc tan máu, làm chút vật lý trị liệu gì đó cũng được rồi.

Viên Lăng đang thu dọn đồ đạc, mặc thường phục, tới bệnh viện làm lần điều trị cuối cùng là anh có thể về thẳng đơn vị.

Buổi trưa tới bệnh viện đón anh, điều trị chưa kết thúc, mắt thấy sắp tới lúc họp, rốt cuộc thấy anh ra ngoài, cài cúc áo, đội mũ lên, kéo kéo vạt áo.

Tôi nghe điện thoại: “Tôi còn đang ở bệnh viện, lập tức kêu xe tới đây. Ông Trương Ca lái xe tới đón tôi? Luôn luôn chờ tôi? Được!”

Ngoài cửa lớn bệnh viện, xe của trụ sở đón Viên Lăng đã tới, sau đó, xe tới đón tôi cũng tới.

Hai người chia ra lên xe, Viên Lăng vươn tay ra hiệu hẹn gặp lại với tôi qua cửa sổ xe.

Tôi ngồi vào ghế bên cạnh ông Trương Ca, nhìn chiếc xe quân đội từ từ đi xa, ngẫm lại mỗi ngày trong một tháng này đều ở bên cạnh anh, như thể một giấc mơ không thể tin được.

Ông Trương Ca thấy bộ dạng mắt hờn mắt vía thì cười hỏi: “Chồng cô?”

Tôi gật đầu.

“Nghe nói hai vị không thường gặp mặt.”

”Hả? Gặp chứ, mỗi hai tháng có thể gặp một lần.

Ông Trương Ca cười rộ lên, lắc đầu: “Xem ra không dễ làm gia đình quân nhân.”
“Trương Ca, bác toàn đùa con, đi thôi, đang chờ đấy.” Tôi thở ra một hơi thật dài.
Viên Lăng, thuận buồm xuôi gió!

28. Q.3 - Chương 16: Nhớ Thương

Cuối tháng, tối hôm qua tính bằng báo cáo trích phần trăm cả đêm, hôm nay tổng kết thì biết, lúc lão đại kết án Trần Từ thì suýt chút nữa tôi ngủ thiếp đi. Về nhà cơm cũng không ăn, tôi nằm vật xuống giường ngủ tới lúc trời đen kịt.

Lúc tỉnh dậy thì thấy vầng trăng tròn tỏa sáng trên bầu trời.

“Hàng Nga, Ngô Cương, con thỏ, Trung thu vui vẻ!” Tôi mở cửa sổ ra nói với vầng trăng tròn.

“Em chúc ai Trung thu vui vẻ vậy?” Ngoài cửa có một cái đầu thò vào.

“Chồng? Anh về rồi à?” Tôi nhảy lên ôm đầu anh.

“Được rồi, anh ngủ đi.” Viên Lăng bị tôi hôn mạnh một cái thì lắc đầu.

Vừa mở cửa phòng khách thì thấy hơi nước mát mẻ.

“Chồng, anh nghỉ ngơi đi, em làm cho!” Tôi nhận lấy cây lau nhà. Viên Lăng đi rửa tay, giọng truyền ra từ toilet: “Trên bàn có đồ ăn, ăn nhanh đi.”

Tôi mở nắp cái chén trên bàn, khoai tây với thịt kho tàu, gỏi ngó sen, ớt xanh trộn trứng muối, miến cà chua nóng hầm hập. Tôi cảm động, đi tới vỗ áo Viên Lăng: “Chồng, tay nghề thật tốt. Chờ anh về hưu chúng ta mở quán cơm đi.”

Viên Lăng hôn cái chụt lên gáy tôi, nói: “Được, mở cái gì cũng được, miễn là em thích.”

Tôi ăn như gió cuốn mây trôi, Viên Lăng rót một ly nước đưa cho tôi, quay sang nhìn tôi: “Không ghen chết đấy chứ?” Miệng tôi ngậm một miếng lớn, lắc đầu, ăn tiếp.

Viên Lăng ngồi vào ghế sofa, chợt nói khẽ: “Tính tình em như trẻ con, không có anh thì phải làm sao?” Tôi không nghe rõ, nghiêng đầu định hỏi thì chuông điện thoại vang lên.

“Xin chào, Dư Bội.”

“Khách gây sự? Quản lý trực đâu?”

“Khách biết tôi? Tôi quen nhiều lắm. Anh ta là ai?”

“Được rồi, tôi tới ngay. Khuyến anh ta tới phòng làm việc ngồi một lát đi.”

Tôi mặc áo khoác, Viên Lăng cúi đầu đi giày: “Hơn nửa đêm rồi, anh đi với em.”

“Chồng nghỉ ngơi đi, không sao đâu.” Tôi cản anh.

“Anh biết không sao. Anh chỉ muốn ở bên em nhiều hơn.”

Ra cửa bắt xe, linh quang của tôi bỗng hiện lên: “Các anh phải đi làm nhiệm vụ lớn à?” Viên Lăng gật đầu. Tôi nắm chặt tay anh, nắm thật chặt.

Vừa vào phòng trực ở khách sạn thì nghe thấy tiếng ồn ào. Tôi mặt nhăn mày nhú, đổi sang khuôn mặt tươi cười.

“Ồ, Trịnh tổng, đã lâu không gặp, cũng không gọi điện cho tôi, không ngờ lại là ông.” Tôi cười chào, trong lòng thầm mắng: “Trịnh đầu trọc, con ma men khốn kiếp.”

“Này, tôi nói cũng quá không được đi. Đổi một phòng thôi mà. Tiểu Từ! Đây là quản lý Từ của chúng tôi. Đổi phòng VIP cho Trịnh tổng, nhanh lên. Trịnh tổng xin theo chúng tôi. Quan hệ đã bao nhiêu năm, hẳn phải thế.”

“Cảm ơn gì chứ, sớm biết ngài đưa khách hàng tới, vậy không phải đã sớm sắp xếp xong xuôi sao? Sau này có việc gì thì cứ trực tiếp tìm quản lý Từ của chúng tôi, cũng như tìm tôi vậy. Tiểu Từ, hôm nay nhà hàng tây có tôm hùm Boston, đưa lên cho bọn họ một con. Ngày mai Trịnh tổng cần mời khách hàng quan trọng.”

Vài con ma men vào thang máy, tôi gọi Tiểu Từ vào phòng trực, nửa an ủi nửa dạy dỗ, nói một hồi.

Ra khỏi phòng làm việc, Viên Lăng đang ngồi trên ghế sofa trong đại sảnh đọc báo. Bản tiếng Anh Nhật báo Trung Quốc.

“Xử lý xong rồi hả? Về nhà thôi.” Viên Lăng đặt tờ báo xuống, đứng lên.

Đọc đường không nói lời nào. Xuống xe ở cửa tiểu khu, ánh trăng trải trên mặt đất, yên lặng vô cùng.

Tôi nắm tay Viên Lăng theo thói quen. Cầm tay anh tôi đã cảm thấy trong lòng rất bình yên.

“Nghĩ gì thế?” Tôi nhìn Viên Lăng đang có dáng vẻ trầm tư.

“Anh đang nghĩ, thật ra thì anh vẫn muốn xem bộ dạng lúc làm việc của em một chút. Bởi vì thỉnh thoảng em sẽ có chút tính tình trẻ con trước mặt anh. Anh lo nếu có một ngày anh không có ở đây, em không có cách nào chăm sóc mình.” Viên Lăng lo lắng nói khiến trong lòng tôi lộp bộp.

“Nhanh, nhanh nhổ nước miếng.” Tôi nhón chân vỗ lên đầu Viên Lăng.

Viên Lăng không hiểu ý, khẽ nhổ một cái xuống đất. Tôi đưa chân đạp mạnh lên đó, vừa đạp vừa đọc: “Trẻ con không hiểu chuyện, lời trẻ con không kiêng kỵ, phá là không linh không linh, phá là không linh không linh.”

“Em biết các anh phải làm nhiệm vụ lớn, đặc biệt về thăm em đúng không?” Tôi cảm giác mình thật thông minh.

“Được rồi, nhìn em kìa. Thấy trạng thái lúc làm việc của Bội Bội nhà mình, anh nghĩ anh cũng yên tâm. Cho dù anh có xảy ra chuyện gì thì em cũng sẽ biết cách sống tốt một mình.”

“Ai nói em sẽ phải sống một mình?” Tôi mỉm cười, nói với Viên Lăng.

“Bội Bội, em đừng quá đáng. Anh còn chưa cái kia mà em đã có người nối nghiệp rồi hả?” Đồng tử Viên Lăng xoay tròn, liếc hiểu ý tôi.

“Viên Lăng, anh ghét ai nhất? Hay là người anh ghét nhất là ai?” Tôi chính nhi bát kính hỏi Viên Lăng.

“Có ý gì?” Viên Lăng bắt đầu đề phòng.

Tôi đứng lại, đối mặt với Viên Lăng, nói đầy hung dữ: “Nếu anh dám chết ở ngoài thì em lập tức gả cho người anh ghét nhất, khiến anh buồn nôn, muốn thử một chút không?”

Viên Lăng ngẩn ngơ tại chỗ. Anh lại thật nghiêm túc mà suy nghĩ. Sau đó, tôi bị anh nứu lấy cổ áo, kéo tôi tới trước mặt anh, nghe anh cắn răng mà gằn từng chữ: “Uy hiếp anh? Tối nay để em biết hậu quả khiêu chiến quyền uy của chồng”...

Ánh trăng như nước, lẳng lặng vẩy trên đường phố và cây cối, dưới bóng cây chập chờn có hai bóng người.

...Trong phòng ngủ. Trên chiếc giường Kingsize

“Chồng, ngày mai lúc nào anh đi?”

“Trưa sẽ quay về. Em làm gì thế?”

“...Chẳng phải anh đã sớm muốn thử xem sao? Thừa dịp hôm nay trạng thái tốt!”

“...Em...Nếu em đau thì phải nói.”

“Á...Không sao, em thích ứng rồi.” Mồ hôi lạnh đổ từng tầng tầng lớp lớp trên trán.

Đệm nhẹ nhàng kêu...

“Được rồi...Xem cả người em toàn là mỡ hôi lại kia, sao phải khổ thế chứ?”

“Em là muốn...muốn anh tới chỗ nào cũng không quên được em.”

29. Q.3 - Chương 17: Chuyện Vụn Vặt

Tôi đứng ven đường, không hề giữ hình tượng thực nữ mà xé một xâu thịt dê nướng đỏ thắm to dùng trong tay, còn thỉnh thoảng hít hà một chút, dù sao trời cũng tối, không ai biết tôi.

Bên cạnh có một bóng đen che đi ánh đèn đường, tôi không nhận được mà ngẩng đầu nhìn lên, suýt chút nữa bị dọa tới mức rơi miếng thịt trong miệng, Viên Lăng!

“Chồng, hôm nay không phải chủ nhật. Anh..Anh sao lại về?” Tôi ập a ập ứng trong miệng, nhìn trái nhìn phải xung quanh mà đánh trống lảng. Bộ dạng này bị anh nhìn thấy, hình tượng tôi tổn công tổn sức dựng nên đã bị hủy trong chốc lát.

Viên Lăng nhìn tôi, lại là dáng vẻ cười như không cười quỷ quái này.

Tôi đỏ mặt: “Nhìn gì mà nhìn? Em tan làm, lười nấu cơm, anh lại không nói sẽ về...”

Chỉ thấy Viên Lăng gỡ quần hàm trên vai xuống, lại đặt mũ lên vai.

Mũi chân đá đá tôi: “Ngồi xồm xuống.”

Anh ngồi xuống, quay sang nhìn Tiểu Tân Cương hét: “Nướng năm mươi xâu, phải dày một chút.”

Tôi nhìn anh chằm chằm: “Nhiều quá không?”

“Muốn ăn thì phải ăn cho thống khoái, đỡ phải lo lắng mà ăn, tới mức uất uất ức ức.”

Hai người ngồi xồm ven đường, vừa xé thịt dê vừa anh một hộp em một hộp uống bia lạnh. Viên Lăng nghe tôi nói chuyện lật vặt trong công ty, cười tới mức rục rờ như ánh mặt trời.

Thấy anh ăn thống khoái, cười thống khoái, tôi chợt phát hiện mình rất có cảm giác thành công. Người vợ có thể khiến chồng vui vẻ hẳn cũng được coi là người vợ tốt nhỉ? Tuy lúc này miệng người vợ toàn mỡ dê.

Hai người nắm tay nhau, nói đúng hơn là tôi nắm tay Viên Lăng vì hai người đã hơi ngây ngất.

Tôi dẫn Viên Lăng đi tham qua.

“Nhìn đại sảnh đi, chủ nghĩa hậu hiện đại.”

“Nhìn ban công đi, phong cách theo chủ nghĩa tự nhiên. Anh ngồi cạnh em đi.” Tôi vỗ vỗ đệm.

“Nhìn nhà bếp đi, phong cách Bohemieng, nhìn đường trên tường đi, nhìn hoa li ti đi.”

“Nhìn phòng ngủ đi...”

“Bàn để ăn cơm của anh đâu?” Viên Lăng nhìn hồi lâu, rút cuộc mở miệng cắt ngang lời tôi.

“Nhà thiết kế nói không phù hợp với phong cách tổng thể. Em bán đồng nát rồi.” Tôi hơi dương dương đắc ý. Nhà thiết kế này là do một người bạn của tôi giới thiệu, nếu không phí thiết kế ánh sáng phải mất 8000.

Viên Lăng cúi đầu, lâu sau mới ngẩng lên, cười gượng nói: “Bội Bội, vất vả cho em rồi, phải sắp xếp lâu như vậy.”

“Lần trước anh nói có nhiệm vụ lớn, em nghĩ có lẽ cũng phải đi thật lâu. Dù sao cũng không có chuyện gì làm, liền sắp xếp. Cũng gần hai tháng rồi. Không tới mười vạn đồng, cảm giác mới mẻ không?” Tôi tính tiền vẫn đầy đủ tiêu chuẩn.

“Rất đẹp, nhưng Bội Bội này, lần sau phải hỏi anh trước, được không?”

Viên Lăng không lộ ra vẻ mặt gì khác, cũng không nói gì khác nhưng tôi cảm thấy anh nói lời này hơi lạ. Dĩ nhiên, tôi quên rất nhanh.

Thật lâu sau này tôi mới biết ý anh khi nói vậy.

Cái bàn ăn cơm là mẹ anh tự đi chọn, vô cùng yêu thích, trước khi về để lại cho con trai và con dâu là quà kỷ niệm,

Cuộc sống, có lúc chính là tấm lòng tốt lại biến người ta thành kẻ xấu.

Sau này lúc tôi thấy hai vợ chồng nhà người ta cãi nhau đánh nhau rồi ly hôn, tôi liền nhớ lại việc này.

May quá, người tôi gả là Viên Lăng. Viên Lăng sẽ nghĩ ba phút trước khi nói bất cứ điều gì. Viên Lăng không nổi giận lung tung trước mặt tôi.

Cuộc sống đối xử với tôi rất tốt, thật đấy!

30. Q.3 - Chương 18: Phụ Nữ Ba Mươi Một Là Một Cành Hoa

Trong toilet toàn mùi nước tẩy. Tôi ngồi trong phòng riêng gửi tin nhắn.

Có người đang rửa tay trong toilet, nói chuyện.

“Tiểu Tần định tặng thật à?”

“Ừ, đã đặt, chín mươi chín đóa!”

“Chẳng phải sinh nhật của Dư tổng là tuần sau à?”

“Vừa hay tuần sau được nghỉ, có thể chơi cả đêm.”

“Các cậu đã bàn bạc ổn rồi hả?”

“Ừ, với lại bọn mình nói với Dư tổng, chúng ta tổ chức sinh nhật cho chị ấy, chắc chắn chị ấy sẽ vui mừng.”

“Nhưng mình cảm thấy chuyện này hơi xa vời. Hình như Dư tổng đã kết hôn rồi.”

“Bọn mình đã nói với Tiểu Tần. Anh ấy nói cho tới bây giờ chưa hề gặp chồng của Dư tổng, nhất định là lừa người ta.”

“Vậy cậu không nói là cậu từng gặp à?”

“Mình nói rồi nhưng anh ấy không tin. Hôm đó mình cũng chỉ đi ngang qua rồi liếc nhìn, sau này chưa từng gặp, càng về sau mình càng nghi ngờ hôm đó nhìn nhầm.”

“Aiz, người đó trông như thế nào? Có đẹp trai không?”

“Không thấy rõ, đeo kính râm lớn, vóc dáng bình thường, mặc đồ bình thường, nhìn khá đàn ông.”

“Thật thần bí, như thể Dư tổng ngầm làm việc vậy.”

...

Thần của tôi, Viên Lăng nhà tôi đúng là hiếm khi xuất hiện một lần nhưng cũng không đến nỗi trở thành nỗi nghi ngờ tôi chưa lập gia đình chứ.

Còn Tiểu Tần đó, trợ lý Chủ tịch hội đồng quản trị, nhỏ hơn tôi vài tuổi. Trẻ con suốt ngày đoán mò.

Còn hai thư ký phòng hành chính nhân sự này cũng nên dọn dẹp một chút, quá nhiều chuyện.

Nhưng nếu bọn họ không nhiều chuyện sao tôi có thể nghe được tin này. Phụ nữ nha, đều luôn hóng hớt chút chuyện mới.

Nhưng Viên Lăng nhà tôi thật nên lộ diện. Sắp có người tranh vợ với anh rồi. Hơn ba mươi tuổi mà còn có cậu học trò nhỏ theo đuổi, hình như tôi nên đắc ý, ha ha...

Chiều thứ bảy tôi “bị ép” mời khách. Chẳng lẽ sinh nhật mình mà lại để người ta trả tiền? Chuyện này rất kỳ cục.

Bao phòng lớn, hai bàn dài, toàn bộ người trực không tới được đang tức giận. Mọi người nhận lời giúp các cô chúc say tôi.

Đùa à, Dư Bội tôi hổ không phát uy, các người cho tôi là Hello Kitty à.

Dĩ nhiên tôi cũng sẽ không thành thật mà để người ta chúc. Bằng kinh nghiệm tiếp khách trong thương giới của tôi mà bị vài cô cậu học trò nhỏ này chúc say à? Nhưng hình như bọn họ muốn chúc tôi thật. Tôi thấy Tiểu Tần xấu hổ đỏ mặt ngồi đó, những người bên cạnh thì dùng cùi chỏ huých cậu ta.

Động viên cậu ta? Hừ hừ, cậu còn non lắm.

“Cốc cốc...” Người phục vụ mở cửa, một bó hoa hồng to đỏ như ánh mặt trời xuất hiện rất nhanh, là chuyển phát nhanh, còn kèm thiệp.

Đám người bên cạnh biết rõ còn ồn ào hỏi: “Úi úi, có người tặng hoa hồng. Dư tổng mau đọc đi, viết gì vậy?”

Tôi quét mắt xung quanh: “Hết cái gì mà hết? Để chị xem một chút, lại còn là tiếng Anh. Là ai đây? Đây chẳng phải là mĩ mai chị kém ngoại ngữ à?” Cười âm lên.

Tiểu Tần gấp tới mức nhảy ra: “Không phải em, em không có ý đó.”

Tôi cười lớn: “Thì ra là Tiểu Tần cậu tặng à? Dễ chị vui vẻ, cậu thật chịu chơi. Bao nhiêu tiền một bông?” Mọi người hét lên với Tiểu Tần. Thật xin lỗi, Tiểu Tần, không phải chị cố ý làm vậy, chỉ là chị không thể để em nói ra, có một số thứ, để trong lòng là được.

Chỉ thấy Tiểu Tần bị cười tới mức trái tim lớn lên, đứng bật dậy, định nói...

“Cốc cốc...” Người phục vụ mở cửa. Một người uể oải dựa vào cửa, gỡ kính râm xuống.

Trong khoảnh khắc đó, trong lòng tôi như nở vạn hoa, khóe môi nhếch lên đầy vui vẻ: “Chồng, anh tới rồi!”

Thấy bộ thường phục trên người anh, tôi biết anh không về nhà mà từ trụ sở tới thẳng đây.

Trong phòng liền im lặng, tất cả ánh mắt đổ dồn vào chồng của Dư Bội trong truyền thuyết.

Viên Lăng cười cười, gỡ kính xuống, tiện tay bỏ vào trong túi quần. Mắt chứa ý cười, liếc nhìn một vòng, từ từ đi tới: “Vợ, sinh nhật vui vẻ!” Tay đặt sau lưng chìa ra, một cái hộp nhung màu đỏ, mở ra, một sợi dây chuyền mảnh bằng bạch kim.

Tôi hơi ngẩng đầu lên, để mặc anh đeo dây chuyền vào cổ tôi, xúc cảm kim loại lạnh lạnh,

Cài dây chuyền, mắt anh chợt lóe lên, tôi giật mình, chẳng lẽ...? Viên Lăng thu tay, khẽ xoa gáy tôi, cúi đầu xuống, hôn lướt lên môi tôi.

Tôi có thể cảm giác được cả căn phòng hóa đá trong nháy mắt. Mãi cho tới khi Viên Lăng ngẩng đầu lên tôi mới khẽ mang tính che đậy: “Chồng, anh tới muộn, mời rượu mọi người xin lỗi đi.” Mọi người xung quanh như đã tỉnh lại, lại huyền não lẫn nữa nhưng trọng điểm lần này đổi thành Viên Lăng.

“Tên tôi là Viên Lăng.” Anh bắt đầu chào hỏi, cởi mũ, cởi áo ra, ngồi vào chỗ.

Mấy người gan lớn liền chạy tới mời rượu,

Viên Lăng cũng thẳng thắn bắt ngờ, rượu tới là uống cạn. Tôi hơi lo lắng, tửu lượng kia...

“Cốc, cốc...” Người phục vụ mở cửa. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía đó, hai người xuất hiện. Tôi không nhìn được mà bật cười lớn. Viên Lăng, anh quả là yêu nghiệt, quả là có chuẩn bị mà đến.

“Chị dâu, sinh nhật vui vẻ!” Tiểu Từ và Tiểu Lưu mặc quân trang thẳng thớm, cười nhẹ nhàng vui vẻ bước vào. Tôi nhìn Viên Lăng, anh cười nhún vai. Hai người của trung đội ba đại đội A này có tư lượng ngàn chén không say đã tới đây, xem ra hai bọn tôi có thể thoát thân an toàn. Huống chi Từ Duệ và Lưu Ba còn nổi danh là sát thủ ngọc diện, khiến các cô bé ở đây nhận lấy một ánh mắt đùng đùng của bọn họ liền thay đổi ngay lập tức.

Cho nên, cục diện thay đổi, có vài người đàn ông ở đây do Viên Lăng gọi tới, gồm Tiểu Tần, Tiểu Từ và Tiểu Lưu hấp dẫn lực chú ý của tất cả phụ nữ ở đây, kể cả chị hai tài vụ.

Tiệc rượu tàn, tôi bắt xe đưa Tiểu Từ và Tiểu Lưu về, một đám người thỏa mãn ước mong kéo tôi muốn đi hát K.

Tôi xin tha: “Các vị, các vị, anh em tốt, chị em tốt, các vị cũng biết chồng chị không thường về nhà, để bọn chị ở riêng được không?”

Mọi người uống rượu nên nói cũng thoải mái hơn: “Ồ, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, anh Viên, hãy chăm sóc chị Dư cho tốt, dù sao ngày mai cũng nghỉ. Bọn em sẽ không làm kỳ đà cản mũi nữa.”

Tôi giả vờ muốn đánh, mọi người kêu lên rồi chạy đi.

Tôi nín hai người phòng hành chính lại, dặn khế: “Nói Tiểu Tần một chút, đừng để cậu ta uống nhiều quá.”

Hai người liếc nhau: “Tự chị Dư làm ra chuyện này mà lại bắt bọn em dọn dẹp cục diện hỗn loạn cho người, có lợi gì?”

Tôi suy nghĩ: “Sắp tới là mùa ế, phải giảm chi tiêu, các em nói đi, phần thưởng lưu động cho hậu cần sẽ bằng nhau...”

Hai người lập tức nghiêm túc, thề son sắt: “Bảo đảm sẽ không có người mượn rượu giải sầu, yên tâm đi, có chúng em trông mà.”

Tôi cười: “Thật ngoan. Thứ hai mời bọn em ăn sáng.”

Cuối cùng mọi người tản đi, tôi và Viên Lăng đi bộ về nhà. Viên Lăng không nhìn tôi mà chỉ cười.

Tôi bị đốt tới mức hoảng sợ: “Có người theo đuổi em cũng không phải lỗi của em. Tuổi của vợ anh còn trẻ, chuyện này rất tự nhiên.”

“Ồ, tự nhiên, gọi điện tới đại đội cầu cứu cũng rất tự nhiên.”

“Xí, gọi cú điện thoại kia cho các anh khó khăn muốn chết. Tìm người mà còn phải bầy hỏi tám vạn, y như kiểm tra chính trị. Sau này không bao giờ gọi nữa.”

“Còn muốn có chuyện này nữa à? Về nhà kiểm điểm thật tốt, tự xét lại bản thân, viết bản kiểm điểm năm ngàn chữ là được. Ngoài ra mỗi sáng sớm cuối tuần chạy quanh tiểu khu năm vòng...”

Tôi néo mạnh anh: “Coi em là bí đồ của anh mà dọn dẹp à...” Lời chưa nói hết bị chặn trong họng, chỉ còn lại tiếng nước nử không kìm được.

Trong góc đường nơi không có ánh sáng, hai bóng dáng, môi lưỡi quẩn quýt, liều chết triền miên.

Sáng, lặng lẽ trườn xuống giường, nhanh chóng vào toilet. Ngâm mình trong nước ấm, tôi thở dài một hơi.

Hơi đau, tối qua đều uống rượu, hơi không khống chế được, có lẽ tôi cào anh cũng không nhẹ. Nhìn móng tay hơi dài, tôi lấy kìm cắt móng tay trên kệ, từ từ cắt.

Sờ sờ, xoa sữa tắm lên bàn chân, dùng bông tắm vừa thay hai ngày trước chà từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên để rửa sạch da.

Cầm gương soi, trên mặt, trên tay đã dọn dẹp, bóng loáng như trứng gà bóc.

Lông mày cũng cần phải sửa. Ánh sáng trong phòng tắm không tốt, đi ra ngoài rồi tính.

Trùm khăn tắm, soi vào gương cạnh cửa ban công, bộ dạng này đứng trên ban công thì không tốt, bị hàng xóm ở lầu đối diện nhìn thấy thì mọi người rất xấu hổ.

Ánh nắng dịu dàng mà rực rỡ chiếu qua cửa kính trên ban công. Tôi dùng nhíp tỉ mỉ sửa từng sợi lông mày nhô ra.

Nheo mắt, tôi “á” lên, hít một hơi khí lạnh, đau quá!

Có người nhận lấy nhíp nhổ lông mày của tôi, một tay ôm eo tôi, một tay tỉ mỉ sửa lông mày cho tôi.

Anh nhẹ nhàng chậm chạp nói, giọng trầm thấp mà gợi cảm: “Hình dạng lông mày của Bội Bội thật tốt, không cần vẽ cũng rất thanh tú.”

Tôi không dám làm một cử động nhỏ nào, để mặc hơi thở của anh rơi xuống mặt mình. Hơi thở mị hoặc trong veo.

“Được rồi! Thật đẹp!” Nhưng không buông tay ra.

Tôi ngẩng đầu lên, Viên Lăng xoa chân mày hơi sưng của tôi.

Gần như vậy, gần tới mức tôi có thể nhìn rõ từng sợi lông mi của anh dưới ánh mặt trời, dày mà còn rất thẳng, che nửa mắt, đôi mắt thâm thúy như đại dương.

Môi anh nhàn nhạt in lên mi tâm tôi, in lên lông mi tôi, tôi ngửa mặt, hôn trả lên cằm anh, cổ, xương quai xanh.

Khăn tắm trượt xuống, làn da dính lên chất liệu vải áo sơ mi hơi lạnh của Viên Lăng, từng cái da gà nhỏ nổi lên.

Viên Lăng cởi áo sơ mi, bộ ngực nóng hổi. Tôi nhắm mắt lại, trong đầu không còn ý nghĩ gì khác.

Thần ạ, để tôi sáng sớm đầu thu tan ra ở bên cạnh anh đi...

31. Q.3 - Chương 19: Chuyện Không Nói Cho Anh Biết

Sinh nhật lần trước nhận được một món quà, tai nghe điện thoại màu xanh da trời,

Tôi đeo thứ đồ chơi này lên tai qua gương. Hí hí, đúng là hơi khốc, rất có cảm giác trang bị sản phẩm điện tử thời đại khoa học kỹ thuật đến tận răng.

Chỉ có điều...Tôi lấy xuống, đặt vào lòng bàn tay nhìn một chút. Nếu đeo thứ này thì mấy cái bông tai model của tôi phải để đâu?

Tôi ngó ngó Viên Lăng đang thu dọn đồ đạc, đi qua, kéo đầu anh, không nói hai lời, nhét tai nghe vào tai trái của anh.

Viên Lăng quay đầu đi, lắc lắc đầu, lấy tai nghe xuống: “Không thoải mái. Già mới đeo tai nghe, tai cũng sắp chai rồi.”

Tôi bới tai anh nhìn kỹ, đúng vậy, sau tai có vết bầm màu đỏ.

Lòng tôi đau đốn, hôn chụt một cái lên chỗ đó. Viên Lăng ra hiệu cho tôi, ý bảo trong nhà còn có người khác.

Tiểu Cẩn cầm thứ gì đó ra ngoài, nhét vào trong túi của Viên Lăng: “Dép lê mới mua, số 42, chắc anh ấy mang vừa.”

Đưa đồ và Tiểu Cẩn tới bệnh viện, Tề Hoàn cười tíu tít mắt nằm trên giường bệnh nhìn Tiểu Cẩn hầu hạ anh. Cảm giác kia cứ như thể không phải anh ta bị thương nằm viện mà là nghỉ lễ tình nhân.

Thấy Tiểu Cẩn chạy lên chạy xuống không biết mệt, thấy Tề Hoàn vui tươi hơn hờ hững thụ sự quan tâm, tôi và Viên Lăng không hện mà cùng thở dài một hơi.

“Rất cuộc em đã có thể cảm nhận được, năm đó lúc anh nằm viện, hai ta cũng quá khiến người khác buồn nôn.” Tôi nói với Viên Lăng.

“Không coi ai ra gì, nhưng, lúc đó trong lòng thật thoải mái, suốt ngày cười ngây ngô, y như Tề Hoàn bây giờ.” Viên Lăng đáp lại.

Tôi siết chặt tay anh, cười hiểu ý.

Bồi Tề Hoàn ăn trưa ở bệnh viện, Viên Lăng trở về trụ sở.

Tôi cũng không có việc gì, nói chuyện phiếm với Tề Hoàn, trò chuyện với Tiểu Cẩn.

Với bạn gái này, Thái Dao không hề nhiều lời, tôi cười nhắc cậu ta nên nhìn rõ bản chất của sự việc. Thái Dao suy nghĩ hồi lâu, nói: “Em yêu bản chất vô cùng hồn nhiên của cô ấy.” Thừa nhận rất nghiêm túc.

Buổi chiều, Tề Hoàn ăn một chút, có lẽ trong nước chuyền có thuốc an thần gì đó, mặt trời vừa xuống núi cậu ta liền ngủ thật say.

Tôi nháy mắt với Tiểu Cẩn: “Đi uống rượu!” Đuôi hồ ly của Tiểu Cẩn lộ ra lập tức.

Hai người tìm một quán lẩu sạch sẽ mát mẻ gần đó, xách theo chục chai bia đối ẩm.

Tửu lượng của tôi không lớn, căn bản không dính rượu trắng, không kể tới chuyện tiếp khách, bia thì hai chai, nhiều hơn thì dạ dày không chịu nổi.

Nói chung, rượu là một trong những thứ tôi hạn chế. Nhưng chỉ lúc ở chung với em họ nhà mình, lại không thường gặp mặt, huống chi lúc này dường như nó sẽ lập tức nổi gót tôi, trở thành người nhà của lão A đáng chết, có tiếng nói chung.

Cho nên tôi bất tri bất giác đã thả tửu lượng, trong nháy mắt, ba chai bia đã xuống bụng. Dĩ nhiên, nhiệt độ cũng là một nguyên nhân, quá nóng, uống nước ngọt thì ngán chết, bia tuy đắng một chút nhưng giải nhiệt rất nhanh.

Thật ra thì sau này tôi nghi ngờ mình bước vào thời kỳ mãn kinh, nếu không sao lại cần nhẫn với Tiểu Cẩn chứ?

“Thật à? Tiểu Cẩn, em định theo Tề Hoàn thật à?”

“Đã như vậy rồi. Đang ở chung đó thôi.” Tửu lượng Tiểu Cẩn tốt hơn tôi, mặt không đổi sắc mà uống cạn ba ly bia, lại khui một chai ra rót.”

“Tới mức nào rồi?” Tôi biết rõ còn cố hỏi.

“Lấy giấy chứng nhận kết hôn liền sống với Tề Hoàn.” Từ lúc Tiểu Cẩn chấm dứt cuộc sống độc thân, da mặt càng ngày càng dày.

“Chị hai này, người cũng sắp ba mươi rồi, chuyện kết hôn này không dễ như vậy đâu.” Tôi phân tích cho nó.

“Ồ, chơi cưới nhanh nên hối hận?” Con nhóc này còn dám chê cười tôi.

“Em khác chị. Em làm nghề tự do, muốn đi lúc nào cũng có thể nhấc chân là tới chân trời góc biển.”

Tiểu Cẩn không nói lời nào.

“Em khác, đã là phó giáo sư rồi nhỉ? Kết hôn là Tề Hoàn về với em, vậy em cũng theo quân, tới trụ sở làm ở căn tin?” Rất thực tế.

Tiểu Cẩn không lên tiếng, híp mắt lại uống bia, uống một ly lớn.

“Cùng lắm thì em nghỉ phép tới thăm anh ấy.” Cuối cùng cùng mở miệng.

“Em tới thăm cậu ta? Chị cách Viên Lăng chỉ mấy giờ xe, số lần gặp nhau còn không bằng số lần chị gặp nhà cung cấp. Năm trước hẹn nghỉ phép sẽ ra ngoài chơi, kết quả chị đợi anh ấy bốn tháng...Suýt chút nữa thì anh ấy không về.”

Lần đó, Viên Lăng rơi vào sông Lan Thương. Không đề cập nữa, ký ức rất đau đớn.

“Thật đấy, bây giờ chị không tự tin với mình nữa rồi.” Tôi mở chai bia thứ tư, hoàn toàn không phát hiện mình sắp say.

“Kết hôn mấy năm, chị cũng không biết rốt cuộc anh ấy làm những gì ở đơn vị. Không thể gọi điện thoại, không thể hỏi thăm, cái gì cũng đều giữ bí mật.” Tôi bắt đầu lẩm bẩm một mình, Tiểu Cẩn yên lặng lắng nghe.

“Anh ấy chưa từng nói nhưng chị đã thấy. Lần đó bọn chị đi Vân Nam chơi, gặp được bọn họ đang thu đội. Có thể chắc chắn là bọn họ. Không tin em hỏi Tề Hoàn, à, cậu ta sẽ không nói, nhưng đây tuyệt đối là bọn họ. Chị đã quá quen với thân hình Viên Lăng rồi, cho dù anh ấy mặc quần áo gì hoặc không mặc gì...” Tôi đang nói nhảm à?

“Chị cách bọn họ không tới một trăm mét, thị lực của chị em là 1.5. Mũ giáp, tai nghe, áo ba lỗ chiến đấu, súng, dao găm cắm trong giày, túi xách trên lưng kia nặng ít nhất ba mươi cân.”

“Cái gì bọn họ cũng giữ bí mật. Lúc tới nhà chơi, chị hỏi bọn họ thì họ chỉ cười. Ngay cả Tiểu Hứa là đứa trẻ thành thật cũng không nói. Không nói thì thôi, chị tra trên mạng, có mạng mà. Chị tra về bộ đội đặc chủng.”

“Trên người Viên Lăng toàn là vết thương. Tề Hoàn có không?”

“Có, không ít.” Tiểu Cẩn gật đầu.

“Vậy thì được rồi. Tề Hoàn chính là Viên Lăng thứ hai.” Tôi xác định.

“Trên vai Viên Lăng có một vết sẹo lớn...Ừm, lớn thế này này.” Tôi dùng ngón tay vẽ một chút.

“Anh ấy nói là bị M16 bắn. M16 là thứ gì, chị không biết, chị tra trên mạng.” Tôi cảm thấy trong lòng âm ỷ đau.

“Bán kính nhỏ, độ chính xác khi bắn cao, khả năng tác chiến lâu mà mạnh, hiệu quả sát thương tốt nhất là trong tầm bán bốn trăm mét. Chị xem xong thì nhớ rất rõ câu này, hiệu quả sát thương cao.” Nước mắt của tôi lăn ra.

“Một câu này, chị tận mắt kiểm chứng câu này. Vết sẹo trên vai anh ấy lớn như vậy, phía trước lớn như củ đậu phộng, phía sau là một cái hồ lớn như vậy, viên đạn mang theo máu thịt ra ngoài. Hiệu quả sát thương cao...Chị nhớ vào!” Tôi trộm dùng từ Cao Thành hay dùng.

“Thấy anh ấy cảm lạnh chị cũng đau lòng, thấy anh ấy uống trà chị cũng thối một chút. Em nói người như bảo bối của một người, sao tới chiến trường lại thành một ký hiệu tượng trưng? Sống hay chết cũng chỉ là một con số.”

“Mỗi lần thấy anh ấy làm nhiệm vụ trở về, chị liền cảm giác cuộc sống mỗi ngày của mình đặc biệt buồn cười. Ngày nào chị cũng tiếp xúc với người ngoài. Không chừng những người này ngày nào đó sẽ xung đột vũ trang với anh ấy trên chiến trường. Buồn cười là chị còn khách khí với bọn họ, còn phải quan tâm bọn họ đã ăn xong chưa, có nghỉ ngơi tốt không. Phì, chị chỉ muốn quan tâm Viên Lăng nhà chị có ăn không, đã ngủ chưa, nằm mơ thấy gì không. Nhưng không phải ngày nào chị cũng có cơ hội này. Chị muốn quan tâm cũng phải thấy được anh ấy.” Tôi gấp thức ăn nhưng lại gấp vài nỗi.

“Ngày nào đó chị phát sốt, bốn mươi độ. Cả ngày không ăn cái gì, cả ngày không uống nước, căn bản không dậy nổi. May mà đi động ở ngay dưới gối, chị gọi cho 120, gọi xe cấp cứu tới đón. Lại gọi cho bên quản lý vật tư để họ khóa cửa giùm. Chị truyền nước trong bệnh viện một tuần, đều là mời y tá hộ lý tới chăm sóc. Viên Lăng thì sao? Đến bây giờ anh ấy cũng không biết. Anh ấy đã đi làm nhiệm vụ, chờ anh ấy về thì trong nhà đã bình thường lại. Trong tủ lạnh có món ăn mà anh ấy thích, trong tủ quần áo có quần áo sạch, còn ngã trên ghế sofa cho bà xã cắt móng tay.” Tôi lải nhải.

Tiểu Cẩn im lặng.

“Nghĩ gì vậy? Cô bé ngốc.” Tôi cho Tiểu Cẩn một hạt dẻ.

“Aiz, aiz, chị nói với em.” Tôi kéo nhẹ ống tay áo Tiểu Cẩn, khẽ nói đầy thần bí.

“Nói thật, dù trong lòng chị đau đớn thế nào thì vừa thấy anh ấy liền vui vẻ, không từ mà biệt, vóc người kia, hơn ba mươi tuổi, một chút thịt dư cũng không có.” Hai người phụ nữ say cười ha ha.

“Ai da, chờ em kết hôn với Tề Hoàn, nhờ có không muốn ở khu của người nhà trong đơn vị, đúng lúc phòng bên cạnh chỗ bọn chị có cho thuê phòng, không thì mua cũng được. Hai ta làm bạn với nhau.” Tôi đề nghị.

“Vậy không bằng em ở chỗ chị, còn tốn tiền thuê nhà làm gì.” Tiểu Cẩn em tiết kiệm tiền làm gì, đây cũng không phải là tác phong của em.

“Vậy không được.” Tôi từ chối ngay, “Hai ta ở với nhau, lỡ buổi tối nhà nào đó đấu thể lực thì sẽ ảnh hưởng tới hàng xóm.” Cuộc nói chuyện này đã kết thúc bằng việc phụ nữ đã có chồng nói với giọng điệu háo sắc trước sau như một.

Sau này Tiểu Cẩn nhắc tới cuộc nói chuyện khuê mật này, tôi sống chết không nhớ ra, viện cớ là tôi uống say.

Cho nên rượu thật ra là đồ tốt, mọi người thấy sao?

32. Q.3 - Chương 20: Trà Lạnh Trường Đảo

Đàn ông ba mốt là một đóa hoa, đương nhiên Viên Lăng nhà tôi là một đóa hoa, đang lúc nở rộ rõ đẹp dễ nhất.

Ý cười dịu dàng, Viên Lăng như đóa hoa thơm mùi mật, không nghi ngờ chút nào là sẽ dẫn tới rất nhiều ong bướm. Chỉ nên tôi cảm thấy người này quanh năm suốt tháng bị nhốt trong trụ sở là chuyện thật tốt, để tôi vô cùng yên tâm.

Dường như Viên Lăng biết rõ vấn đề của mình trong lòng nên lúc anh tiếp xúc với người khác phải rất chú ý giữ khoảng cách thích hợp, rất chú ý giọng điệu và cách diễn đạt. Dù sao anh có lòng có lực nhưng không có thời gian bắt chước người ta hưởng thụ ánh mắt ngưỡng mộ của các cô bé với mình.

Đối với lần này, tôi rất hài lòng. Nhưng rõ ràng tôi đã đánh giá thấp sức quyến rũ cá nhân của đồng chí Viên Lăng. Việc này khiến tôi buồn bực thật lâu.

Một người đàn ông quá thu hút, đến tận cùng là may mắn hay là bất hạnh?

Cuối tuần này, tôi quá mệt mỏi. Vừa sắp xếp xong một dự toán phức tạp, trong đầu tôi toàn là hồ đản, thực không định nấu cơm.

Lúc Viên Lăng về tôi đang dựa vào ghế sofa ngả người.

Thấy tôi như vậy, Viên Lăng treo mũ và áo khoác lên, xắn tay áo đi vào phòng bếp.

“Chồng, đừng nấu cơm, ra ngoài ăn đi.” Tôi gọi Viên Lăng.

“Được, anh thay đồ đã.” Viên Lăng đồng ý.

“Đói rồi, đừng tahy, mặc vậy cũng rất dễ nhìn.” Tôi đứng dậy thay giày.

Trên thực tế, nếu biết Viên Lăng mặc quân trang sẽ xảy ra chuyện xưa sau đó, tôi thà rằng chết đói cũng để anh thay quần áo rồi mới đi.

Đi vào quán ăn, thấy trong đại sảnh âm ỉ, tôi thuận miệng hỏi người phục vụ có phòng riêng không.

Tôi đáng bị thiêu chết. Đại sảnh thì không thể ngồi à? Ăn một bữa cơm mà thôi, thuê phòng riêng gì chứ.

“Còn một phòng trung, có thể ngồi khoảng bảy, tám người.”

“Không còn phòng nhỏ à?”

“Không còn.”

“Được, tính tiền đi.”

Sao tôi lại phải xa xỉ vậy chứ? Dù cho tôi vừa lĩnh phần trăm chức vụ cũng không thể quên bản sắc gian khổ mộc mạc của gia đình quân nhân chứ.

Trên thực tế, tôi đã quên rồi. Cho nên đáng đời!

Ngồi trong phòng trung, tôi gọi hơi nhiều món Viên Lãng thích ăn, lại gọi thêm mấy món mình thích.

Người phục vụ hỏi thật cẩn thận: “Có phải hai vị gọi hơi nhiều không?” Đây chính là một trong những điểm khiến tôi thích quán ăn này. Người phục vụ sẽ nhắc nhở khách, gọi món thỏa đáng, tránh lãng phí không cần thiết.

“Đi đi! Ăn không hết thì tôi gói lại.” Tôi không biết nên cắt bớt món nào.

Người phục vụ đi rồi, Viên Lãng hỏi: “Có phải đặc biệt mệt không?”

Tôi gật đầu. Viên Lãng rất hiểu tôi như tôi hiểu anh vậy.

Tôi lấy điện thoại ra, bắt đầu hẹn người ăn cơm.

“Tiểu Kim, tới dùng cơm, tôi mời...”

“Tiểu Tạ, tới dùng cơm, tôi đang ở...Gi? Có bạn nữa à? Kêu đi luôn đi...”

Gọi từng người từng người, nửa giờ sau, một bàn đồ ăn lớn, một bàn người lớn, có cả nam lẫn nữ, hi hi ha ha, ồn ồn ào ào.

Tất cả mọi người còn trẻ nên ầm ĩ chúc rượu nhau, pha trò. Tôi ngồi ở vị trí chủ, xót xa cho hàng đơn vị trên tờ hóa đơn. Viên Lãng ngồi bên cạnh, cạnh anh là Tiểu Kim, một cậu bé mập mạp tròn tròn chơi rất vui. Một người bạn ngồi cạnh Tiểu Tạ, cô bé đặc biệt mềm mại đáng yêu, đôi mắt long lanh ngập nước.

Mọi người đều biết Viên Lãng có tử lượng không tốt nhưng thế nào cũng phải uống mấy ly rượu khai cuộc. Chỉ lát sau Viên Lãng đã cởi cúc áo.

Tôi gọi người phục vụ vào: “Có đồ uống gì mới không?” Người phục vụ đưa menu rượu lên.

Tôi nghiêng đầu hỏi Viên Lãng: “Chồng, đừng uống rượu, uống chút đồ uống đi.” Viên Lãng gật đầu, trên mặt hơi đỏ.

Tôi lật menu soạn soạn, đều là chút đồ uống bình thường.

Cô bé mắt ngập nước bên cạnh đề nghị: “Uống trà lạnh Trường Đảo đi, mùi vị không tệ.”

Tôi vừa nghe: “Trà lạnh? Được, ột ly!”

Uống cho Dư Bội tôi tung hoành trong giới ẩm thực nhiều năm, vẫn không thể nào tránh khỏi số phận lật thuyền trong mương.

Trà lạnh Trường Đảo! Thứ nổi tiếng như vậy, người ngốc cũng biết, đáng tiếc là tôi không ngốc nên không biết.

Một ly lớn, tôi nhìn cũng không nhìn liền đưa cho Viên Lãng.

Viên Lãng ném thử một miếng: “Vị tạm được.” Người khác lại mời rượu tiếp, anh liền ra hiệu mình không thể uống.

Tôi kêu bọn anh chị em ăn uống thoải mái. Quan niệm của tôi là ăn cơm uống rượu thì phải ăn tới mức thống khoái, không thì đừng ăn.

Qua hơn mười phút đồng hồ, tôi cảm thấy chuyện bất thường. Nhìn Viên Lãng có vẻ chóng mặt. Anh không uống thêm ly rượu nào mà, sao thế nhỉ?

Hình như Viên Lãng hơi nóng. Anh lão đảo đứng lên, đi tới bên cửa sổ, lắc đầu một cái, cởi cúc áo đầu tiên ra, từ từ cởi từng cúc từng cúc một.

Tôi thật nghi ngờ. Viên Lãng đây là thế nào? Tôi nhìn ly trà lạnh, còn nửa ly.

Bụng tôi ném thử...Sắc mặt tôi thay đổi ngay lập tức. Viên Lãng không ném ra được nhưng tôi từ nhỏ đã lớn lên trong làng nấu rượu, công việc lại tiếp xúc nhiều hơn, tôi ném ra rất rõ ràng thứ trong ly kia là rượu London, Vodka, rượu brandy...

Ngoài Đặc Kỳ Lạp thì trên cơ bản các loại rượu mạnh phương Tây đều đủ. Vì để át đi mùi rượu nên bỏ thêm nước trái cây và hương liệu, uống thấy ngọt, cay cay nhưng trên thực

Gả cho Viên Lãng

Chương 20: Trà lạnh Trường Đảo

... tế là một ly rượu trộn loại mạnh. Viên Lãng không say mới là lạ!

Cô bé này còn nói mùi vị không tệ. Cô ta không biết đây là cocktail à? Tôi nghi ngờ liếc mắt ngáp nước một cái. Cô ta đang rót đầy một ly nước. Ly nước che đi khuôn mặt của cô ta. Đáng tiếc, thật đáng tiếc, tôi ngồi trước mặt cô ta, có thể dễ dàng nhìn thấy ánh mắt liếc về phía Viên Lãng của cô ta.

Quá tập trung chú ý, hoàn toàn không phát hiện ra tôi đang nhìn cô ta.

Tôi tìm theo ánh mắt của cô ta: Viên Lãng mặt đỏ bừng bừng đang đứng trước cửa sổ hóng gió, cúc áo mở ra, lộ ra áo trong quân trang, mà anh đang rút vạt áo sơ mi dầm mồ hôi từ lưng quần ra, từng chút từng chút....

Mắt ngáp nước đã quên uống nước, vẻ mặt si mê ngẩn nhìn.

Tôi bỗng tức giận trong lòng, ruột gan lộn lên, khóe miệng từ từ nhếch lên.

Tôi nhớ Tề Hoàn từng nói, lúc tôi có ý định hư hỏng gì thì nụ cười rất giống Viên Lãng. Bây giờ, tôi cảm thấy nụ cười của mình còn giống Viên Lãng hơn chính nụ cười của anh.

Viên Lãng phanh áo ra hóng gió, có lẽ rượu đã có tác dụng. Anh từ từ chuyển tới ghế sofa bên cạnh, ngồi xuống.

Mắt nhắm lại, lại mở ra, nhìn về phía tôi, nhếch lên một nụ cười, dùng khẩu hình nói: Anh ngủ một lát.

Tôi cười với anh, cũng dùng khẩu hình đáp: Được!

Bên cạnh xoảng một tiếng, ly của mắt ngáp nước rơi xuống, nước tung tóe trên đất, ướt cả thảm trải sàn. Hừ hừ, không phải nhìn cô cười, cô hồi hộp cái gì?

Viên Lãng ngã vào sofa thiếp đi, tôi cố ý không tới chăm sóc anh.

Tôi muốn xem xem sẽ xảy ra chuyện gì.

Lát sau, mắt ngáp nước rời khỏi bàn, mở TV hát K với Tiểu Hạ. Đương nhiên hiệu quả trong phòng riêng không bằng KTV nhưng gào hai tiếng thì cũng có thể.

Hát một bài, mắt ngáp nước đưa mic cho người bên cạnh, mình thì tới ngồi trên ghế cạnh sofa.

Tôi vừa chiến đấu từ nam ra bắc với đám Tiểu Kim, vừa liếc cô bé.

Người hát K đứng cạnh cô ta, dường như cô ta có ý muốn nhường ghế, ngồi xuống sofa một cách tự nhiên.

Cô em, gót áo của cô đụng tới quần của chồng chị rồi!

Mắt ngáp nước không thèm liếc Viên Lãng một cái, chăm chú nhìn màn hình TV, vỗ tay theo nhịp.

Dường như là nhìn lướt qua trong lúc vô tình, thuận tay cầm lên áo khoác không biết của ai trên lưng ghế, đắp cho Viên Lãng.

Gần như tôi muốn cười lớn, Viên Lãng, quả dưa leo già, lại còn có cô bé nhớ thương anh. Lần này anh đặc ý nhé.

Tôi liếm liếm môi, tuyên bố: “Tiểu Kim, chúng ta chơi trò khác. Chị thua thì uống một ly lớn, em thua thì phần thưởng là hôn chồng chị. Chị biết em thâm mến anh ấy đã lâu.” Cả nhà cười ầm.

Tiểu Kim nhìn mập mạp, bộ dạng như thể hành động chậm chạp nhưng thực ra là người tinh ý, lập tức đồng ý.

“Một con ong nhỏ bay tới bụi hoa.”

“Bay, chắc chắc.”

“Bayyyyyyyyy.....”

“Bayyyy....”

Tôi thua, uống một ly lớn. Đấu lại.

“Một con ong nhỏ bay vào bụi hoa....”

Tiểu Kim thua, mặt cậu ta bị trắng, quẹt miệng một cái, đi về phía Viên Lãng.

Ôm đầu anh, hôn một cái thật kêu lên mặt anh. Viên Lãng say thật, không tỉnh.

Trong phòng võ bàn, giậm chân, hú lên quái dị, tôi thách: “Ai tới nữa?”

Phía sau tiếp trước giờ tay đăng ký.

Tôi chỉ đích danh: “Tiểu Chu!”

Tiểu Chu là thư ký phòng tiêu thụ, là một cô bé không hề có tâm cơ, cởi mở.

Tiểu Chu thua, mọi người hét ầm lên, cô cười khúc khích, bị đẩy qua.

Tôi nhìn trộm mắt ngập nước, vẫn giả vờ bình tĩnh nhưng ánh mắt đã khác thường.

Cô có muốn tới chút không? Tôi chống tay lên bàn.

Tiểu Chu lắc lư tới cạnh ghế sofa, đang lấy dũng khí thì Viên Lãng lật người một cái, mặt quay vào trong mà ngủ.

Tiểu Chu mờ mịt nhìn tôi: “Chị Sư, đây không phải là em chơi xấu nha.”

Tôi rộng lượng vung tay lên: “Qua!”

Đứng dậy: “Chị say rồi, đến đây là kết thúc, mọi người về nhà đi, chị cũng về ngủ.”

Mọi người dọn dẹp đồ đạc của mình. Tôi đánh thức Viên Lãng: “Chồng, về nhà.”

Trên đường đi, tôi không nhin được mà cười vui vẻ, Viên Lãng không có biểu tình gì.

Tôi hỏi: “Ngủ thiếp đi thật à?”

Viên Lãng không nói gì, lấy tay quẹt quẹt chỗ bị Tiểu Kim hôn.

Tôi cười tới mức ngã vào lòng anh: “Căn bản là anh không ngủ.”

Viên Lãng thở dài: “Bị người ta nhìn chăm chăm nửa giờ, ai còn không tim không phổi mà ngủ được. Lại còn bị đàn ông hôn, anh thật oan ức.”

Về tới nhà, tôi thay đồ ngủ: “Anh tỉnh rồi? Tỉnh thật nhanh.” Bước tới bên cạnh anh: “Aizzz, lại uống trà lạnh Trường Đảo thôi.”

Viên Lãng cởi đồ: “Cảm ơn, không cần.”

“Thật ra thì mùi vị cũng không tệ lắm, qua đây uống một ly đi.” Tôi nhìn anh cởi thắt lưng, bàn tay cởi đồ, vòng eo dẻo dai như ẩn như hiện.

Viên Lãng thành khẩn từ chối, “Cảm ơn, thật không cần, thân thể không chịu nổi.”

Tôi cười sâu xa, đập đập giường rồi ngẩng đầu lên: “Cùng tắm đi...”

Viên Lãng liếc nhìn tôi: “Em muốn làm gì?”

Tôi nhìn anh cúi tất, cái quần lính từ từ trượt xuống mu bàn chân, ngấn ra, híp mắt đánh giá từ dưới lên trên một cách tà ác: “Đêm này, trong bồn tắm...” Răng cắn vào môi dưới.

Viên Lăng đứng thẳng lên, duỗi lưng một cái: “Tiếp nhận khiêu chiến!”

33. Q.3 - Chương 21: Tự Chăm Sóc Mình

Trên bàn rượu ồn ào khiến đầu tôi đau như muốn nổ.

Công việc của tập thể mình không thể không làm, lão đại cũng chỉ có thể đi theo với khuôn mặt tươi cười, bằng không tiền lương của đám người này tháng này, tháng sau, tháng sau nữa cũng phải đi theo.

Cảm hai ngày. Buổi sáng trước khi đi làm uống hai viên thuốc. Vốn cũng không phải bệnh cần nghỉ ngơi gì nhưng tôi lại cảm thấy như mình sắp chết.

Khuôn mặt trước mắt rất mơ hồ, chất cồn của rượu, thuốc, ầm ục trong lòng cộng thêm lời nói hư tình giả ý, tôi chợt nhớ tới Viên Lăng.

Cách nói chuyện của anh trong các trường hợp vô cùng tốt, có thể khen ngợi người ta mấy giờ mà không trùng lời. Miệng là anh bằng lòng thì có thể biến người xa lạ vừa quen thành anh em xả thân vì anh chỉ trong một buổi trưa. Mà tôi, nhìn đám nhà thiết kế gà mờ trước mặt đã sắp không tìm được lời để nói rồi.

Thầy Hàn, anh cả Hàn, anh Hàn, anh, anh của tôi... Nhưng xách gọi này tiến hành theo chất lượng, tôi sắp ới ra rồi.

Cho nên nói, lời trên bàn rượu không được tin, không có lời thật, đặc biệt là lời của những người như tôi.

Viên Lăng và Cao Thành cũng từng đi uống rượu, còn uống tới mức say chưa từng có trong lịch sử. Nhưng tôi biết bọn họ đều nói thật, lời thật lòng.

Cao Thành, em ghen tỵ với anh. Mấy người có thể khiến Viên Lăng nói lời thật lòng, trừ anh em trong đội ra có lẽ chỉ có em và anh. Nhưng đối với tôi, không phải cái gì anh cũng nói. Anh đã quen che giấu, lão A nha, A người A tới mức không biết mình nói câu nào là thật, câu nào là giả.

Sắp xếp cho những người này đi hộp đêm để thỏa ước mong, tôi nhìn đồng hồ, nói với trợ lý: “Tửu lượng em tốt, hào phóng, không tệ, trông nom những người đó thật tốt. Chúng ta là công ty lớn, có rất nhiều người tài.” Trợ lý còn trẻ vừa tới không lâu, được tôi khen ngợi tới mức đ L q đđỏ cả mặt, lập tức vỗ ngực rằng một mình cậu ta có thể giải quyết bọn họ. Vì vậy tôi chạy trốn một cách thuận lợi.

Hôm nay là ngày lễ, Thanh Minh, công ty chỉ có một lái xe rảnh rồi xin nghỉ. Ngày giỗ của ông cụ nhà người ta, phải trở về. Tôi hiểu nên đứng bên đường chờ xe.

Một chiếc, chạy vụt qua...

Lại một chiếc, phóng vụt qua...

Lại một chiếc nữa, chợt...

Quên đi, hôm nay nghỉ lễ, người ta cũng cần nghỉ ngơi mà.

Không có xe tôi về bằng gì? Đùa gì vậy? Bắc Tam Hoàn đâu? Ngồi bên cạnh đài phun nước một lát.

Từ đầu tới cuối, trên bàn rượu đều dùng khuôn mặt tươi cười, uống chút rượu, ăn chút thức ăn gì tôi cũng chẳng nhớ, trợ lý nhỏ mún cho tôi chén canh, uống cũng không ném ra vị gì.

Trong dạ dày rất khó chịu, hẳn nên uống chút sữa tươi trước khi uống rượu. Hôm nay quên mất, trong dạ dày nóng hừng hực, muốn ới mà không được.

Đầu rất choáng váng, tôi mua một ly trà sữa trân châu, ngồi bên cạnh đài phun nước từ từ uống.

Viên Lãng, anh đang làm gì vậy?

Cả ngày nay em chưa ăn cơm, anh ăn chưa?

Anh nhất định phải ăn thật ngon, cường độ huấn luyện lớn như vậy, nhất định phải ăn thật ngon. Huống hồ tay nghề của Dương Ban rất tốt, đứng đầu tập đoàn quân hậu cần, muốn ăn gì người ta cũng đều làm được.

Viên Lãng, anh đang làm gì vậy?

Chắc chắn anh lại đang ở trong phòng gõ phương án A người, đúng không?

Em biết anh có kinh nghiệm, em không giúp gì được. Em không trách anh. Lúc anh thức trắng cả đêm d L q đ thì hút ít thôi, về nhà em sẽ kiểm tra. Anh đừng nghĩ tới chuyện giờ trò, em có mắt, còn cả Tiểu Hứa nữa.

Viên Lãng, em nhớ anh quá.

Tôi tra trên mạng. Bộ đội đặc chủng, AK47, M16, dao găm Tùng Lâm...Kinh hồn bạt vía.

Đây là công việc của anh. Nghề nghiệp cách cái chết gần nhất trong thời kỳ hòa bình.

Anh đừng trêu em, em không nói gì. Em không nói muốn anh chuyển ngành.

Anh thích quân đội. Anh thích làm lính. Anh thích A bí đỏ. Anh thích quân phục xanh biếc trên người.

Cởi quân phục, anh có dạng gì?

Em chưa từng nghĩ tới. Anh có từng nghĩ không?

Em biết anh đã từng nghĩ. Những ngày anh bệnh, anh đã nghĩ tới chuyện chuyển ngành một cách nghiêm túc, lo lắng tới mức lông mày nhăn thành một cục.

Thật muốn sờ sờ lông mày nhú lại của anh, chơi rất thích!

Viên Lãng, Viên —— Lãng!

Viên Lãng, người ta nói sinh đôi thì có cảm ứng tâm linh, vợ chồng già cũng có.

Em thử xem nào: Viên Lãng, Viên Lãng, Viên Lãng, anh có nghe thấy em gọi anh không?

Viên Lãng, đêm đã khuya, trước khi ngủ nên ngâm nước nóng, tự xoa bóp. Vợ không có ở đó, anh phải tự lực cánh sinh mà xoa bóp đi. Kể cả cái gì kia, năm đánh một. Ha ha, mười đánh một, chúng ta là quân bạn...

Tôi hút trà sữa ròn rột, uống không ra vị gì, lưỡi cứng như gỗ. Mũi cũng không ngửi được mùi trà sữa nên có. Hình như tôi lại nóng rần lên, đầu hơi nóng.

Ở đâu đó trên đường truyền tới tiếng hát loáng thoáng của Chu Đồng: Làm phác họa bằng ngòi bút sắc bén Thanh Hoa từ nồng sang nhạt...

Tôi khe khẽ hừ theo: Chuối tây ngoài rèm chọc mưa rào, cái vòng cửa chọc gỉ đồng màu xanh, mà em đi ngang qua trần nhỏ Giang Nam chọc anh...

Âm nhạc như có như không: Màu xanh da trời chờ sương khói, mà em đang đợi anh. Khói bếp lượn lờ, cách nghìn vạn dặm sông...

Tôi ngẩn ngơ tại chỗ, suy nghĩ bay lên: Sương khói...Em đang đợi anh...Cách...nghìn vạn dặm...

Tôi chôn đầu vào đầu gối, khóc thét lên. Tiếng nước ở đài phun nước ào ào, che đi nước mắt và tiếng khóc đầy tủi thân của tôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi biết mình bị cảm phát sốt, sờ sờ cái trán, sẽ không thấp hơn bốn mươi độ.

Tôi lấy điện thoại di động dưới gối ra, văng đầu hoa mắt mà gọi 120.

“Là 120 à? Ở đây có một bệnh nhân, nhanh tới đón, đúng, không rời giường được, phải dùng cáng cứu thương...”

Gọi một cú nữa: “Phòng vật tư à? Tôi là phòng 202 tầng ba. Tôi bị ốm không thể rời giường, kêu một bảo vệ lên mở cửa cho 120...Không có chìa khóa? Phá cửa cũng được...”

Tôi liên tiếp nện cửa tới trên giường bệnh. Trước khi ngủ, tôi kéo một y tá lại: “Phiền cô tìm giùm tôi một hộ lý, nhà tôi không có ai...Một trăm đồng một ngày? Được, kêu tới giúp tôi.”

Bị cảm còn uống rượu, trúng gió, kết quả là nằm viện một tuần, tốn hai ngàn, mất nhiều ơn được. Sau này sẽ không buông thả thế nữa, may mà Viên Lăng không biết.

Viên Lăng, anh chỉ cần biết rằng em vui vẻ là được, đau đớn và cô đơn lạnh lẽo cũng để em tự lặng lẽ xử lý đi. Bởi vì, em không nỡ khiến anh đau lòng. Bởi vì, em yêu anh.

34. Q.3 - Chương 22: Chiến Tranh Không Thuộc Về Nhân Dân

Vừa gặm gà hầm, xé thịt gà, vừa nuốt một miếng cơm lớn chan nước thịt bò cà ri.

Viên Lăng nhìn thấy tướng ăn này, nhìn xung quanh một vòng, nói: “Anh tới phòng bếp xem xem trong nồi còn gì không?”

Viên Lăng đi, tôi nhìn chằm chằm người trước mặt đầy oán hận: “Em không để cho chị chút mặt mũi à? Ăn cứ như bị ngược đãi tại Thượng Hải vậy.”

Không nói lời nào, chan chút nước cà ri lên bát cơm trắng cuối cùng Viên Lăng bưng tới, vung thìa như bay. Mãi cho tới khi chén trên cái khay trên bàn trống không, nâng người lên, thở dài một hơi đầy thỏa mãn, kéo một tờ khăn giấy ra lau miệng đầy tao nhã.

Không nhìn tôi, cười cười với Viên Lăng, nói ra câu đầu tiên sau khi anh về nhà: “ , , , .” (Xin chào anh, Shimazu Teruhiko, lần đầu gặp mặt, xin quan tâm nhiều hơn).

Viên Lăng sững sờ, trả lời: “ , , , .” (Xin chào, Viên Lăng, thật hân hạnh được gặp anh, Shimazu.)

Hai người liếc nhau, Đào Tân cười nói: “Dư Bội nói chồng của chị ấy thông thạo sáu ngoại ngữ, xem ra không phải nói dối.”

Viên Lăng khách khí nói: “Đâu có, đâu có, công việc đòi hỏi, hiểu sơ một chút, chỉ là bề ngoài, chỉ là bề ngoài.”

Tôi nhìn hai người hư tình giả ý, da gà rơi đầy đất.

“Được rồi, được rồi, tùy tiện giả dối đi L q dhai câu là đủ rồi. Viên Lăng, em trai của em, làm phiên dịch viên ở Thượng Hải. Shima, anh rể của em, khỏi phải phải giới thiệu nhỉ?”

Đào Tân rất khiêm tốn: “Kiếm miếng ăn ở Thượng Hải mà thôi.”

Tôi dọn dẹp bàn, liếc nó một cái: “Kiếm cơm ăn? Lại đổi đồng hồ rồi hả? Thanh Cương?”

Đào Tân nhìn cổ tay mình một chút, che giấu sự chột dạ: “Bạn mở cửa hàng, nửa bán nửa tặng.”

Tôi xì nó: “Em có tiền thì không tiết kiệm đi, sao phải mua thứ đắt như vậy? Chẳng phải nhãn hiệu đồng hồ này rất nổi tiếng à?”

Đào Tân không định thảo luận sâu vào vấn đề tộc Nguyệt Quang với tôi, quay mặt sang nói chuyện với Viên Lăng: “Không thể hút thuốc ở trong phòng à?”

Viên Lăng cười: “Em cũng biết à?” Đứng dậy, “Ra ban công hút đi.”

Hai người mời nhau lên ban công hút thuốc.

Tôi lau bàn xong, đưa cái gạt tàn thuốc sạch cho bọn họ, tiện thể còn rót Hồ Sinh Phổ để giúp cho tiêu hóa.

Khoảng hút hết một điếu thuốc, hai người mang theo toàn thân đầy mùi thuốc ngồi vào trên sofa, nước trà đã ấm rất

vừa.

“Tân Ba, ném thử một chút Sinh Phổ của chị đi.” Tôi gọi.

Tân Ba hít khê một hơi, nước trà đảo một vòng trong miệng nó, nuốt xuống.

“Chưa ngấm lắm.” Tân Ba phát biểu nhận xét.

“Mới năm năm, khí hậu bên này quá lạnh, không ngấm được.” Tôi rất tiếc nuối.

“Thật ra thì anh quen uống Thực Phổ.” Viên Lãng nói.

Chồng đã lên tiếng, tôi đổ Sinh Phổ trong ấm vào ly trà lớn, đưa cho Tân Ba: “Của em.” Rồi đi pha Thực Phổ, lần này Viên Lãng rất thoải mái.

Tân Ba nhìn lắc đầu: “Dư Bội à Dư Bội, em đã biết địa vị của chị trong nhà rồi. Anh Viên, em với anh một đội, chúng ta liên thủ DA chèn ép Dư Bội.”

Viên Lãng dựa vào ghế sofa, uống trà, không nói lời nào mà chỉ cười.

Tôi cắn chặt răng: “Em không thể bình thường một chút, gọi chị là chị như em trai nhà người ta à?”

Tân Ba: “Bởi vì em không phải em trai nhà người ta.”

Da đầu tôi tê dại: “Đừng nói với chị bằng cái giọng ba hoa khoác loác đấy!”

“Chuyện của em xong chưa?” Tôi hỏi.

“Bản công tử làm việc luôn mạnh mẽ vang dội, vừa xuống máy bay em liền đi thẳng vào vấn đề. Hai giờ đã giải quyết xong!” Tân Ba mèo khen mèo dài đuôi.

“Cho nên em cơm trưa cũng không ăn, ba giờ chiều đã chạy tới ăn chùa?” Mặt tôi đầy khinh thường.

“Đúng thế, hơn nữa em còn định hai ngày này sẽ ở đây.”

“Không tới khách sạn à? Các em không có phí công tác à?”

Viên Lãng đá vào chân tôi dưới ghế sofa, trách lời của tôi quá không khách sáo.

Từ nhỏ Tân Ba đã theo chân tôi nên đã quen, nói tiếp: “Có chứ, ở chỗ này của chị có thể tiết kiệm tiền. Được rồi, tìm chi em hóa đơn nghỉ và ăn uống nhé.”

Tôi nhìn nó: “Em lấy về để báo thanh toán hả?”

“Đúng vậy!”

Tôi cảm thấy mặt mũi cũng mất hết, lại còn ở trước mặt Viên Lãng.

Viên Lãng móc túi quần, lấy ra một hóa đơn: “Lần trước ăn cơm giữ lại, có hơn một ngàn đồng, đủ chưa?”

Tân Ba cũng không khách sáo, nhận lấy: “Gần đủ.”

Buổi tối, tôi trải giường cho Tân Ba ở thư phòng. Hai anh em xem TV nói chuyện phiếm ở phòng khách. Vóc người Tân Ba cao hơn Viên Lãng một chút, cởi áo ngoài có thể thấy rõ cơ bắp cuộn cuộn trên tay. Vừa nhìn thì thấy vóc dáng hai người không khác nhau lắm nhưng vừa nhìn là đoán được Tân Ba luyện trong phòng tập thể thao, không so được với Viên Lãng phơi nắng ra sự vạm vỡ và khỏe mạnh tại nơi hoang dã.

Tân Ba đổi kênh quân sự, thích quân nghiệp dư, thích bộ máy WU, cho tới nay chưa từng sờ qua, chỉ là lý luận suông.

Viên Lăng trò chuyện về cảm giác sủng ở trên tay, độ chính xác, tầm bắn vân vân. Tân Ba không thể tin được mà hỏi: “Anh từng dùng hết rồi?”

Viên Lăng nhún vai: “Công việc yêu cầu.”

Khuôn mặt Tân Ba lập tức đầy sùng bái, khoa trương y như ngửa mặt nhìn lên núi cao. Với chuyện thỉnh thoảng nó mang khuôn mặt như tranh biếm họa này, tôi hối hận là khi còn bé đã cho nó mượn tiền mua truyện tranh.

Hai người trò chuyện về bộ máy WU, từ từ hàn huyên cho tới thực lực quân sự của mỗi nước.

“Trên mạng phân tích, giữa năm 2012 nước ta tất phải đánh một trận với Nhật Bản ở biển Đông. Anh thấy phần thắng có lớn không?” Hiếm thấy Tân Ba nghiêm túc như vậy.

“Không chắc, ngoài mặt Nhật Bản nói mình chỉ có mười sáu chiếc tàu ngầm nhưng trên thực tế hàng năm đều xuất thêm mấy chiếc, đổi mới mấy chiếc. Cho nên nếu đánh thật thì nó hẳn có thể điều động được hai trăm chiếc trở lên cùng một lúc.” Viên Lăng phân tích

Tân Ba như có điều suy nghĩ: “Mà tàu ngầm của nó mạnh hơn chúng ta. Hải quân của Trung Quốc tương đối yếu.”

Viên Lăng suy nghĩ: “Anh không hiểu lắm về hải quân. Nhưng anh cảm thấy thực lực trên biển của Nhật Bản cũng không mạnh như bọn họ nói, nói có thể phá hủy hải JUN của Trung Quốc trong ba mươi phút.” Viên Lăng không thể trò chuyện quá sâu trong vấn đề quân sự. Anh không chế đề tài.

“Sống cuộc sống yên bình vài chục năm, bỗng nhiên phát hiện chiến tranh đang ở trước mắt. Có biết không? Lúc còn bé trong nhà không cho chơi game, trong lòng nghĩ, nếu Trung Nhật khai chiến em sẽ chạy tới Nhật Bản, có trò để chơi không hết, thật sướng. Học tiếng Nhật cũng là vì chuyện này. Bây giờ suy nghĩ một chút, thật quá ngốc. Anh Viên, anh nói sao lúc còn bé luôn có những ý nghĩ không thực tế thế?” Tân Ba lên đại học liền ở Thượng Hải. Chúng tôi đã gần mười năm không sống với nhau, cho nên dường như càng ngày tôi càng không hiểu nó.

“Trẻ con có thực tế của trẻ con, không phải ai sinh ra cũng biết tất cả.” Viên Lăng nhìn đồng hồ. Anh hơi mệt.

“Ngày đó xem Nam Kinh trên mạng, liền hận không được đánh ngay lập tức, đi lính đánh giặc.” Tân Ba vô cùng căm phẫn.

“Đánh giặc có bọn anh là được, các em ở hậu phương gây ngô cho tốt còn mạnh hơn bất cứ thứ gì khác.” Viên Lăng cười.

“Cho dù không thể đi lính, bọn em cũng phải để Nhật Bản nếm thử mùi vị chiến tranh nhân dân một chút.”

Sắc mặt Viên Lăng từ từ trầm xuống: “Không có chiến tranh nhân dân đâu. Chiến tranh không thuộc về nhân dân.”

35. Q.3 - Chương 23: Đi Hết Toàn Bộ Hành Trình

Viên Lăng đang thay quần áo: “Anh đi ra ngoài mua cho anh em ít đồ. Em có đi không?”

Tôi gơ hai tay còn đầy bọt, ló ra khỏi toilet: “Em muốn đi, em muốn đi.”

Tắt vòi nước, đập nắp máy giặt lại, tôi lột sọt loạt soạt thay váy, đập đôi giày da trâu: “Đi thôi!”

Viên Lăng đang xem bật lửa trong cửa hàng tổng hợp: “Có loại in làm kỷ niệm không?”

Người bán hàng: “Loại in làm kỷ niệm đã bán hết. Loại này mới ra, ngài xem một chút.”

Cũng là bật lửa, Từ Thụy trong đội thích ZIPPO hơn, chỉ cần ra kiểu mới là nhất định cậu ta sẽ thu thập. Tiền lương mỗi tháng chủ yếu dùng vào thứ này. Lúc đầu tôi còn hơi khó hiểu, nhìn Viên Lãng chọn bật lửa cho cậu ta dùng sức thật cẩn thận, chọn nhẵn cho tôi cũng không hơn thế.

Tôi như đang uống dấm chua. Người này đối xử rất tốt với các anh em, tốt tới mức tôi cũng muốn làm anh em của anh, ít nhất có thể ở bên anh hàng ngày.

Ở bên anh mỗi ngày...Tôi suy nghĩ một chút, sau đó vứt ý nghĩ không thực tế này đi.

“Đi thôi, đi mua đồ nam.” Viên Lãng chọn bật lửa, đi về phía lầu hai.

“Chọn cho Tam Đa hai bộ đồ thường. Cậu ta mặc quần áo của Ngô Triết không hợp.” Viên Lãng nhìn giá treo đồ ở nhà.

“Cái này đi.” Trong nhiều quần áo như vậy, sao anh có thể lựa ra? Tôi cảm qua, so so trên người, suy nghĩ đáng người Tiểu Hứa, thật sự thích hợp.

Viên Lãng, anh rất rành về dáng người Tiểu Hứa nha. Có hiểu rõ vợ của anh là em như vậy không?

Lại ghen tỵ nhiều hơn một chút. Tôi chưa chát nhìn Viên Lãng xách túi quần áo lên, nhắm mắt theo đuôi anh.

Viên Lãng ở trước mặt đang vừa đi vừa nhìn, bỗng dừng lại, quay đầu ra hiệu với tôi: Tân Ba.

Tôi giương mắt tìm kiếm, ơ, Tân Ba, để tôi bắt được rồi.

Trên khu cà phê lầu hai, Tân Ba đang mặt đối mặt uống trà sữa trân trâu với một cô bé.

Tân Ba, em cũng ba mươi tuổi rồi, còn uống trà sữa trân trâu với cô bé chưa chồng. Răng tôi ghê tới mức sắp rụng luôn rồi.

Đi qua chào hỏi, cho bạn gái nó che giấu ra ánh sáng để nó đỡ phải giả vờ, già rồi mà cũng không mang về nhà.

“Bạn à?” Tôi biết rõ còn cố hỏi. Ánh mắt Tân Ba trùng lớn tới mức không gì so sánh được.

“Khụ, việc này, bạn em ở Bắc Kinh, cô Cúc Trì.” Tân Ba giới thiệu.

A? Gái Nhật Bản?

Khuôn mặt của cô Cúc Trì rất bình thường, lễ phép rất đúng mực: “Tôi là Cúc Trì, xin chào!”

Tôi sững sốt, nói một hơi tiếng Đông Bắc.

Tân Ba giải thích: “Lúc còn bé Cúc Trì từng ở Đông Bắc vài năm. Bây giờ đang học nghiên cứu sinh ở Bắc Kinh, tiếng Trung.”

Tôi thấy Viên Lãng đã mua được bảy tám phần, mời: “Trưa đi ăn đi. Ăn cá Tam Thủy được không?”

Tân Ba nhảy dựng lên ngay lập tức: “Được đó. Cúc Trì, đi chung nhé.”

Cô bé từ chối: “Cảm ơn chị. Em còn hẹn bạn, lần sau sẽ đi.”

Ngồi vào bàn, tôi liếc mắt một cái liền hiểu rõ lòng Tân Ba: “Đảo Tân Tang, không coi bề trên trong nhà ra gì à?”

Tân Ba gấp thức ăn: “Bạn trên mạng, tới Bắc Kinh, hẹn ra ngoài gặp mặt, nói chuyện.”

Người phục vụ đang viết soạn soát trên hóa đơn, tôi liếc nhìn: “Cái này, còn cả cái này nữa.”

Cười mị mị nhìn nhìn Viên Lãng, rất chân chó mà nói: “Chồng à, em gọi món anh thích.”

Viên Lãng sờ sờ đầu tôi: “Ngoan, yêu em.”

Tân Ba ở bên cạnh rùng mình một cái rất khoa trương.

Một nồi cá lớn, còn bốc hơi nóng, thơm phức!

Tôi gấp một miếng lưng, kiên nhẫn lựa xương.

“Bỏ vào miệng thì lưỡi tự lựa ra, còn lựa làm gì.” Tân Ba uống bia.

“Chị tự nguyện, quan tâm được à?” Tôi lườm nó một cái, để cá đã lựa xương vào chén Viên Lãng.

Viên Lãng ăn một cách đàng hoàng không khách sao cho Tân Ba nhìn.

“Con gái hướng ngoại.”

“Lắm bầm gì vậy? Rốt cuộc hôm nay chi tiền cho ai hả?”

Lời bị trấn áp một cách tàn nhẫn.

“Aiz, chị nhớ ra rồi. Chẳng phải lần trước em có một bạn gái người Hà Bắc à? Sao, tan vỡ?” Tôi gấp một miếng rau xà lách.

“Tan vỡ!” Tương ăn của Tân Ba khá tao nhã, tao nhã mà còn càn quét thức ăn trên bàn rất nhanh.

“Chẳng phải nói đáng đáp không tệ à?” Rau xà lách ngâm bằng nước đá, gói ruốc chim bồ câu, cần rắc rắc.

Rau xà lách rất giòn, ruốc chim bồ câu mềm mại, tôi gói một miếng cho Viên Lãng.

“Nói thật là đáng người rất cao, khuôn mặt dễ thương, tính tình cũng tạm được, đối xử với em tạm được.” Tân Ba nuốt thứ trong miệng xuống.

“Vậy thì tới đi.” Viên Lãng gấp một miếng sủi cảo chiên đút cho tôi.

Vỏ chiên quá cứng, muốn cho hơi nhiều. Nhưng đời này tôi chưa từng ăn sủi cảo chiên ngon như vậy, là Viên Lãng gấp cho tôi.

“Em tới nhà cô ấy, nhà cô ấy rất thích em. Nhưng nhà cô ấy chỉ có một mình cô ấy, bà cô ấy bảo em ở rể.”

Suýt chút nữa tôi phun ngum bia trong miệng ra: “Ở rể?”

Lau miệng một cái, đồng tử tôi xoay tròn. Nếu Tân Ba cưới, nhà cũng không cần mua nhà làm quà kết hôn cho nó, có thể bớt được không ít tiền.

“Tốt, người ta thích em như thế.” Tôi giựt dây nó, Viên Lãng trừng tôi.

“Đùa à, anh rể cũng không ở rể, sao em phải đi?”

Lần này tới lượt Viên Lãng bị sặc. Tôi vỗ lưng cho anh.

“Em đã bao lớn rồi, cũng nên kết hôn.” Tôi tiếp tục dạy dỗ.

“Kết hôn? Em mới ba mươi, còn chưa chơi đủ đâu.”

“Nói nghe thật dễ. Ưu điểm đầy người của anh rể em thì không học lại đi học câu này.” Đứa trẻ hư!

Rốt cuộc Viên Lãng không chịu nổi: “Vợ, em đang khen ngợi anh đấy à?”

Tôi vô cùng kinh ngạc mà gật đầu: “Đúng vậy, khen anh đấy.”

Lúc này sắc mặt Viên Lãng vô cùng có giá trị chụp lại làm kỷ niệm. Người trung đội ba chắc chắn sẽ bằng lòng bỏ ra số tiền lớn để mua về cất.

”Được, được, coi như anh chưa hỏi.” Viên Lãng đầu hàng.

“Thật ra nói thật, có phải ở rể không không phải là vấn đề với em. Mấu chốt là em chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt để sống với cô ấy cả đời.” Tân Ba thở dài.

“Em biết chị sao lại kết hôn với anh Viên. Người khác không biết, em còn không hiểu sao? Hai ta lớn lên bên nhau từ nhỏ mà.” Tân Ba nói tiếp.

“Lúc đó chị là tâm huyết dâng trào, vì một ngày này mà chị chờ hai mươi chín năm, cuối cùng chờ được anh ấy.” Tôi nói toạc ra bí mật trong lòng.

“Anh còn lâu hơn em. Anh chờ em ba mươi năm.” Viên Lãng vỗ vỗ gáy tôi.

“Cô ấy không phải là người em muốn nắm tay đi suốt cuộc đời. Cô ấy không rõ nhưng em rõ. Cho nên để cả hai tự do đi.” Tân Ba thông thả uống một ngụm bia lớn.

Tôi im lặng, gật đầu, nâng ly: “Vì cuối cùng em không còn là đứa trẻ hư, vì sự tự do của em, cạn ly!”

Buổi tối, tôi nằm trên giường ngây ra.

Viên Lăng mang theo sự mát mẻ, cúi xuống: “Nghĩ gì vậy?”

Tôi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn anh: “Năm đó anh nhận lời cưới em, anh liền khẳng định chúng ta có thể sống cả đời với nhau à?”

Viên Lăng xoay mặt tôi qua: “Anh chưa từng nghĩ tới. Sau này xảy ra chuyện gì anh cũng không biết. Nhưng anh muốn thử đi theo em trên suốt chặng đường.” Đôi môi nhẹ nhàng hôn xuống, đây là lời hứa của anh.

Viên Lăng, cả đời quá dài, chúng ta dùng từng bước từng bước bây giờ và khoảnh khắc để đi hết nó đi, nắm tay nhau đi tới ngày đó. Đoạn đường này rất dễ đi, anh, và em!

36. Q.3 - Chương 24: Anh Nhẹ Nhàng Tối.

“Ngài xem, khách sẽ thích hai mươi sáu quán này không?” Giám đốc hành chính hơn năm mươi tuổi nhưng lời nói cũng rất khách sáo.

”Mùi vị Nga của chúng ta luôn rất chính cống, anh bạn già Tổng, tôi tin tưởng anh! Tôi rất kính trọng vị nhân viên kỹ thuật cẩn thận này.

Ra khỏi phòng bếp kiểu Tây, tôi tới phòng bảo vệ.

“Trưởng phòng Trần, trọng điểm mấy ngày nay là phải tăng cường hai mươi sáu quán, tiệm cà phê, tuần tra vài quán ăn Tây, đề phòng người hâm mộ cuồng nhiệt làm ra hành động gì quá khích.” Tôi nhìn máy theo dõi, nói với trưởng phòng bảo vệ.

“Tôi đã điều người nghỉ phép tối, nhân viên vậy là đủ rồi.” Trưởng phòng Trần luôn tận tâm tận lực.

“Cảm ơn!” Tôi vỗ vỗ vai ông ta. Đây là bộ đội giải ngũ.

Nhận điện thoại đặt phòng trước, bận rộn một tuần.

Bình thường ở đây tiếp khách trong và ngoài nước là chuyện thường. Phòng tiếp khách quý có trình tự hoàn chỉnh của mình. Nhưng lần này người liên lạc chỉ định tôi tự tiếp đón, khách hàng cũ có yêu cầu, tôi đương nhiên phải nhận lời. Nhưng giọng điệu của người liên lạc này rất tệ. Nếu không phải cô ta là bạn học cũ của tôi, tôi sẽ đập cái khay bánh gaô đường này vào mặt cô ta.

“Mình cho cậu biết nhé Bội Bội. Cậu biết anh ta có tiếng tăm lớn như thế nào không?”

“Mình biết, VITASS nha, nhà nghiên cứu tiếng cá heo nổi tiếng nhất thế giới.”

“Biết là tốt rồi. Mình đã nói với cậu, công việc lớn nhất năm nay mà mình nhận là tổ chức concert cho anh ta. Nếu xảy ra rủi ro mình sẽ tính sổ với cậu.”

“Được rồi được rồi, mình bảo đảm thật trong lòng cậu sẽ không bị người hâm mộ vây xem, sẽ không bị phóng viên báo nhỏ đuổi theo chụp hình, sẽ không có người ngồi trước cửa phòng chờ anh ta trong một tuần này, được chưa?”

Vì vậy, tôi dặn dò kiểm tra từng khâu một. Nếu có chuyện gì xảy ra thật, bị chôn sống cũng không sao, nhưng tiếng tăm của tập đoàn...Dù sao vị này là VITASS, là người có tiếng trên thế giới.

Từ tầng 20 trở lên là phòng xa hoa, trở xuống là phòng thương vụ, nhà ăn ở lầu 5-8, lầu 2 tới lầu 4 là hội sở thương vụ, lầu 1 là đại sảnh và tiệm cà phê. Bộ phận hành chính và đám hậu cần đều chuyển tới góc không ai nhìn thấy.

VITASS ở phòng tổng thống tầng 26, có bảy phòng. Một cửa thợ chịu trách nhiệm trang điểm cho anh ta, nhà tạo hình cá nhân, trợ lý cá nhân vân vân. Bạn nói xem còn có không gian cá nhân nữa không?

Dùng một câu nói đang thịnh hành bây giờ: Làm nghệ sĩ, không thành công chính là chết! Thành công thì sao? Chính là sống không bằng chết!

Nhân viên làm concert và tất cả thiết bị ở tầng 19. Bởi vì vừa hay có ban công lớn, có thể để dụng cụ.

Chuyện kể rằng buổi sáng hôm đó, nhân viên và máy móc tới trước. Mở concert cần nhiều đồ như vậy, đây là lần đầu tiên tôi thấy.

Từng thùng lớn nhỏ được chuyển từ bãi đỗ xe dưới tầng ngầm lên bằng thang máy, lục đục sắp xếp trên ban công, bận rộn mà không loạn, rất chuyên nghiệp.

Chiều, VITASS tới.

Phòng bảo vệ và các anh em đã được huấn luyện nghiêm chỉnh cản trước những người hâm mộ đang gọi lớn “VITASS”.

Nói thật, cá nhân tôi thấy những người hâm mộ bạn học Tiểu V khá có tư cách.

Chiếc xe Lincoln màu đen chở VITASS dừng trước cửa lớn, cậu bé đứng ở cửa mở cửa xe.

Một mỹ nhân mặc áo đen phối với khăn quàng cổ màu đỏ từ từ xuất hiện.

Sao tôi lại dùng từ mỹ nhân?

Tôi không khỏi lau mồ hôi. Nhưng lúc ấy phản ứng đầu tiên trong đầu tôi chính là người này có một loại mì hoặc phát ra từ tận đáy lòng.

Rất quen, rất quen...

Tôi ngênh đón sau VITASS. Đây là lần đầu tiên tôi đại diện chịu trách nhiệm chính tổ chức concert cho người ta, cũng là bạn học khiến tôi đau đầu nhất, Lưu Bình.

Bọn họ xuống xe, đi tới cửa, tôi ra ngoài ngênh đón, vẻ mặt tao nhã, nụ cười chuyên nghiệp xinh đẹp...

Lúc khó khăn lắm mới gặp được nhau, tôi cười đưa tay ra, định biểu đạt chút hoan nghênh khách sạn chào mừng khách quý, người hâm mộ VITASS hai bên bỗng phát ra tiếng hoan hô, cùng vung tay trên không.

Chỉ thấy cánh hoa hồng tuôn xuống từ trên trời, bao phủ người bọn họ yêu giữa cơn mưa hoa.

VITASS cả kinh, ngay lập tức trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ thật to. Nụ cười này rất đẹp cũng rất quen?

Về mặt người này, nụ cười này, rốt cuộc tôi đã gặp ở đâu?

Có hai thang máy tới lầu 26. Một ở khu TOP 1, một ở khu TOP 2, còn có một thang máy qua lầu này nhưng không ở lầu này mà chạy thẳng tới quán trà lộ thiên trên tầng 27. Một căn phòng lắp đặt ở tầng cao nhất, đủ mọi loại hoa được trồng xung quanh, lấp lánh rực rỡ như phòng thủy tinh.

VITASS đang ở TOP 1, phòng tổng thống, dùng bình phong chạm rồng ngăn cách, là TOP 2, một căn phòng tổng thống khác.

TOP 2 có khách, qua phòng đặt trước, tôi nhân tiện tra xét ghi chép trong sổ đăng ký. Một cái tên xa lạ.

Sẽ là nhân vật nổi tiếng nào đây?

Buổi tối, vẫn có người hâm mộ canh trước khách sạn, phòng bảo vệ dẫn bày thế trận chờ quân địch. Các chị hai phòng PA cảnh giác dò xét hoa hoa cỏ cỏ trước cửa, thủy tinh rơi trên đất và đèn trên mặt cỏ. Tương đối có trách nhiệm!

Tôi dạo dò Lưu Bình vài việc có liên quan. Cô ấy đã mệt mỗi mấy ngày nay, không rảnh tìm tôi gây chuyện. Tôi cũng đã chuẩn bị tuần tra lần cuối rồi tan làm.

Có vài vị khách đi vào từ ngoài vừa. Vào đây đương nhiên là khách. Mặc cũng rất bình thường, rất thỏa đáng, đi không nhanh không chậm, rất nhịp nhàng. Tôi nghiêng người nhường đường theo thói quen.

Một vị đi qua, lại một vị đi qua...

Một vị cuối cùng, anh ta vẫn nghiêng nửa mặt ra ngoài cửa, lúc này quay lại.

Có phải chư vị thần Phật nghe thấy tiếng gọi của phụ nữ đã hai tháng không gặp chồng mình, nên bàn bạc một chút, quyết định nơi tốt nhất để người phụ nữ đáng thương này được gặp người vẫn luôn mong ngóng. Sau đó, lại tàn nhẫn tách bọn họ ra.

Được rồi, chuyện đúng là như vậy. Người đi qua cuối cùng bên người tôi, mắt nhìn thẳng nhưng khóe môi hơi nhếch lên, khiến tôi tắt máy trong nháy mắt, chính là Viên Lăng!

Nụ cười nghề nghiệp cũng cứng trên mặt tôi. Nhưng tôi bình tĩnh, khi nhóm bọn họ sắp bước vào thang máy số 2, tôi lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ: 21:58.

Có quyền khỏi phải quá hạn trở thành phế thải.

Đây thật ra không phải là tác phong của tôi. Nhưng lúc này tôi chỉ muốn lấy việc công làm việc tư.

Tôi rảo bước vào thang máy nhân viên, tới phòng bảo vệ, lấy lý do là kiểm tra phòng, điều tra băng theo dõi thang máy số 2 vào lúc 21:58 hôm nay.

Nhóm Viên Lăng có năm người, đi bằng thang máy số 2 tới lầu 26, khu TOP 2, bọn họ chính là vị khách thần bí ở phòng tổng thống số 2.

Tôi về phòng làm việc, chui vào chiếc ghế làm việc lớn ngậm bút suy nghĩ. Viên Lăng xuất hiện tại TOP 2, phòng tổng thống, vậy đã nói rõ là có nhiệm vụ.

Chẳng lẽ mang tính chất người giám hộ? Hay là bảo vệ nhà khoa học quan trọng? Hay là mai phục để bắt ai đó?

Nhìn sắc mặt anh thật sự đoán không ra.

Cũng đúng, tôi cũng có thể đoán được thì anh cũng đừng lẫn lộn nữa. Cả đại đội A cũng đừng lẫn lộn nữa.

Không được, phải đùa giỡn anh ấy một chút!

Tôi nhắc điện thoại nội bộ lên: “Này, phòng đưa cơm hả? Đưa chút thức ăn khuya cho TOP 2. Sầu riêng chiên giòn, hồng trà Ceylon, tặng rượu CHATEAUDES—GRAVES trước khi ngủ, một phần năm, tính cho tôi. Nếu khách hỏi thì nói là khách sạn tặng, làm liền đi!”

Cúp điện thoại, tôi sửa sang lại bộ đồ lao động màu xanh đã bạc phéch rất khó mặc này.

Tối nay không về. Viên Lăng ở đây, tôi về làm gì.

Đi dạo tới trước lầu 1, tôi ngồi ở đại sảnh, trên ghế của phó quản lý Đại Ban, cười nói: “Tiểu Mục, tối nay tôi trực với cậu, có chào đón không?”

Tiểu Liêu nở nụ cười trong sáng khéo léo: “Dư luôn lo lắng cho tôi, muốn đích thân chỉ đạo.”

Trời đã tối thui, đèn trần sáng ngời. Ven ánh đèn, người hâm mộ VITASS ngồi bên cạnh bồn hoa, thức trắng đêm chờ đợi, chỉ hy vọng sáng sớm hôm sau có thể nhìn thần tượng khi ra cửa một cái.

Tôi nhìn ra từ cửa sổ sát đất, phẳng phất như thấy lại tuổi thơ của mình. Đáng tiếc là thần tượng của tôi đã không còn ở đây. Ông ấy đã hóa thành thiên thần. Đây là chắc chắn. Ông ấy mỹ lệ như vậy, nhất định là được Thiên Chúa gọi về. Tôi thà rằng tin có Thượng Đế.

Bốn giờ sáng, lúc người ta ngủ gà gật, tôi thừa dịp lên thang máy tới tầng cao nhất, tuần tra từ trên xuống.

Trong phòng thủy tinh đen như mực, chỉ có bóng hoa bông bênh tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

Bảo vệ cũng tuần tra kiểm soát ở đây, thấy tôi thì gật đầu ra hiệu.

Lầu 26 yên tĩnh

như màn đêm bên ngoài. Hành lang trải thảm Rashell mềm mại thoải mái.

Viên Lăng, anh có thích không? Thảm thủ công từ Tân Cương, anh giẫm lên có thoải mái không?

Thử dùng chân trần bước lên, như một đóa mây ấm áp bao lấy hai chân. Đối với bàn chân phải từng bị thương của anh mà nói thì y như được xoa bóp mềm mại dịu dàng nhất trên đời. Mai em sẽ gọi điện ẹ chồng, gửi một cái tới đây để trải trong phòng ngủ.

Concert của VITASS được đích thân lãnh đạo tổ chức, nếu như bình thường tôi sẽ rất quan tâm. Lúc đầu còn định tìm Lưu Bình lấy vài tấm vé, hoặc là thay mặt đám H phòng hành chính kia xin VITASS ký tên. Nhưng bây giờ, tôi càng quan tâm tới mấy vị khách ở lầu 26 hơn.

Bọn Viên Lăng ở ba ngày, đúng 8:00 sáng sẽ ra ngoài, 9:30 tối về.

Dường như bọn họ đi rất tùy ý nhưng mỗi lần cũng là đội hình giống nhau, mấy ngày qua chưa từng thay đổi. Hơn nữa, người ở giữa được bảo vệ. Nhìn, quan sát qua chút chi tiết nhỏ là có thể nhìn ra một số thứ.

Tối hôm sau, đưa túi Tuyết Sơn.

Tối ngày thứ ba, đưa tổ yến đánh trứng.

Ông Lưu làm bữa sáng coi như là nửa sư huynh của tôi, một người có tay nghề tuyệt vời về món Việt - Quảng Đông, xuất thần nhập hoa. Viên Lăng không thích món Quảng Đông nhưng lại rất thích ăn bữa sáng của ông. Tôi cũng thường xuyên mua một ít về, chờ Viên Lăng về ăn. Nhưng không nhất định có thể đợi được nên căn bản tự tôi ăn hết. Ăn một mình tuyệt không ngon chút nào...

Bọn Viên Lăng đi rồi, yên tĩnh, yên tĩnh như bọn họ vậy.

Sáng sớm hôm đó, bọn họ lướt qua tôi như trước đây.

Tôi nghiêng người, mỉm cười, gật đầu.... Bóng dáng quen thuộc trước mắt, vạt áo mang theo gió, đi sát qua người, hơi thở như có như không của Viên Lăng...

Tôi nhìn bọn họ rời đi, nhìn chằm chằm bọn họ lên xe, đi xa, ánh mắt lạnh nhạt, sau đó đi vào lối đi dành cho nhân viên, đi tới phòng giám sát và điều khiển, ghé vào chỗ vắng, duỗi cái lưng mệt mỏi một cách thống khoái.

Ba ngày không về nhà. Phải về thay quần áo.

Mấy ngày sau, concert của VITASS kết thúc mỹ mãn. Tôi nhịn thở thật nhiều ngày, trước khi anh ta ra khỏi cửa vẫn không thể buông lỏng.

Lưu Bình tìm tôi, nói VITASS muốn tổ chức một bữa tiệc rượu cá nhân nho nhỏ, cảm ơn các nhân viên đã khổ cực tổ chức thành công concert lần này cho anh ta, chỉ định nhà hàng trong khách sạn, bởi vì anh ta muốn nếm thử món ăn Trung Quốc lừng danh thế giới một chút, đồng thời, anh ta muốn tôi tham gia, bởi vì anh ta rất hài lòng về cách phục vụ thân thiết của khách sạn.

Tôi thầm nói trong lòng, bản khách sạn đối xử bình đẳng, cho bao nhiêu tiền thì phục vụ bấy nhiêu.

Nghĩ một chút thấy mình cũng đã vài ngày không ăn thật ngon, cho nên lòng tôi vui vẻ mà nhận lời mời.

Trên bàn rượu, VITASS nghiêm túc mà thân thiện cảm ơn đã người đã giúp đỡ anh ta.

Nhìn ra được cách cư xử của anh ta đã trải qua quá trình huấn luyện nghiêm túc. Ví dụ như mức độ nụ cười, ví dụ như ánh mắt như xa như gần, ví dụ như đối xử thân thiện hồ hững với người.

Tôi đã từng gặp rất nhiều người như vậy, nho nhã lễ phép lại khiến người ta cảm thấy cách xa vạn dặm.

May mà trong mắt VITASS thỉnh thoảng lóe ra chút vui vẻ hồn nhiên.

Mong anh mãi vui vẻ, VITASS! Tôi nâng ly về phía anh ta, anh ta mỉm cười đáp lại.

Rốt cuộc qua thời gian tiếp khách cao điểm trong năm, không có sai lầm, không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tổng kết lại là đám người quản lý cấp cao có thể thở phào nhẹ nhõm.

Tôi quay về ngày nghỉ bình thường.

Chiều chủ nhật, ánh mặt trời ảm áp chiếu vào phòng, chiếu lên đùi tôi rất ảm áp, tôi nhai kẹo rôm rốp trong miệng, nằm trên sofa xem TV.

Tiếng cửa mở truyền tới từ sau lưng, tiếng thay giày, tiếng cởi áo khoác, tiếng bước vào toilet, tiếng bước chân tới gần....

Một hơi thở quen thuộc dừng trước mặt tôi, tôi cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Sầu riêng chiên có ngon không?”

“Khách sạn tặng? Là phó tổng Dư người mời khách à?”

“Biết là được rồi.”

“Trêu chọc anh vui lắm à?”

Rốt cuộc tôi đặt cái điều khiển xuống, giương mắt nhìn lên, nói rất nghiêm túc, “Ừ, chơi rất vui!”

Một giây sau, một bóng người nhào lên, mạnh mẽ mẽ mẽ đè tôi trên sofa: “Biết tội trêu chọc quân nhân là gì không?”

Tôi nhìn gương mặt cách mình không tới hai cen-ti-mét, vẫn giây giũa: “Trêu chọc? Đó là nhẹ đấy, thật ra thứ em muốn là... Áp đảo.”

Đôi mắt trên khuôn mặt trước mặt hơi nheo lại: “Áp đảo à? Đó là do em nói đấy nhé!” Hai tay luồn vào quần áo.

Tôi cười khanh khách, nói: “Cứu mạng, rút cái tay còn ướt của anh ra...”

Lính đặc chủng trước mặt, đấu tranh là không có ích lợi gì, tất cả lời nói đều bị chặn lại trong cổ họng.

Lúc thần trí còn tỉnh táo, tôi còn rảnh rỗi mà nghĩ tới: “Em nói ánh mắt kia của VITASS em đã từng thấy ở đâu đó, người quen thuộc nhất mà em lại quên mất.”

Lúc này có đôi mắt cũng mịn hoặc như VITASS, đang ở ngay trước mắt tôi, hàng mi dày quét qua khuôn mặt tôi....

37. Q.3 - Chương 25: Nỗi Nhớ Nhà

Đi công tác một mình ở ngoài, không biết nên tiêu phí đêm dài dằng dặc như thế nào.

Gọi điện? Không thể tùy tiện gọi điện cho lão A.

Gửi tin nhắn? Anh đang ở trụ sở nên căn bản không mở điện thoại, không thể mở được.

Lên mạng? Không có hứng thú nói chuyện phiếm. Ban ngày đã mệt muốn chết, làm gì có tinh thần mà gõ chữ.

Tôi đổi kênh xoành xoạch, xem chương trình của đài truyền hình địa phương, cùng cười ngây ngô với Lý Bá Thanh. Chợt nhớ tới chuyện Viên Lăng cũng nghe hiểu được tiếng Tứ Xuyên, chỉ có nói là không tốt lắm.

Nói ra thì ai sẽ tin? Một người nói được sáu ngoại ngữ, dám nói là không nói được tiếng quê mình à? Dù sao thì anh cũng không sinh ra và lớn lên ở đây cho nên nó chỉ là một cái tên với anh mà thôi.

Anh cũng không hợp với khẩu vị ở đây, thậm chí ăn không nổi ớt. Mỗi lần tôi rang toàn là sau khi anh đã đi rồi, sợ lây vị cay cho anh.

Bộ đội đặc chủng mà sợ khói dầu?

Không phải là anh yếu đuối, là tôi nuông chiều anh.

Tôi thích nuông chiều anh. Tôi chỉ quen làm vậy với một mình anh, Viên Lăng của tôi.

Những ngày đi công tác đó, ăn cơm với khách hàng tại quán cơm, mình ăn mấy món bình dân ven đường, món ăn truyền thống, món ăn khắp bốn phương, món ăn cách tân...Rất hợp với khẩu vị của tôi nhưng ăn lại không có cảm giác vui vẻ.

Tôi gặm lười vệt thâm nghĩ, mặt đối mặt với Viên Lăng ăn thịt dê xiên ở Tân Cương cũng không phải là thứ tốt nhất như lại ăn ra ý cười trong mắt Viên Lăng. Đôi mắt cười cong cong là thứ gia vị tốt nhất.

Tôi khẽ bật cười. Chủ nhà mời khách hôm nay cảm thấy mời tới đúng chỗ, cũng cười nâng ly. Tôi uống một hơi cạn sạch. Viên Lăng, anh cũng biết chính là em đang uống nổi nhớ anh vào lòng.

Làm đêm làm ngày để hoàn thành việc làm ăn, hai ngày cuối, chủ nhà mời tôi đi thăm thú. Tôi uyển chuyển từ chối đi cùng bọn họ, tự mình tìm đường tới nhà cô.

Nhà cô đã được sửa sang lại, có hương vị hơn mười năm trước. Trúc trồng thành khu rừng lớn, dòng nước uốn quanh, cầu nhỏ, nhà là. Mua một quyển hướng dẫn món ngon dành cho khách du lịch.

Đang uống trà trong phòng của nhà cô thì thấy du khách bên cạnh đánh bài. Là người địa phương à? Người từ bên ngoài tới đều vội vàng nhìn qua, lại hấp tấp mà đi, không có sự rảnh rỗi này.

Lại tới nhà thờ, nhìn tượng, quỳ gối một cách mẫu mực, ở đây bảo vệ con chiên của mình.

Đang chụp hình kỷ niệm trong đình nhỏ, bên cạnh đặt một con gấu Pooh.

Vốn là một đôi, bạn bè tặng lúc kết hôn. Một con mặc quần yếm, là Viên Lăng. Một con mặc quần hoa, là tôi.

Tôi mang theo con mặc quần yếm ra ngoài để nó thay Viên Lăng đi du lịch với tôi.

Tách tách, ghi lại khoảnh khắc này ột người một gấu.

Con dê được Thái Thú tu sửa trong lời đồn quá xa, không đi được; gà chưng bằng tàn hương trong lời đồn quá đất, cũng không đi. Đi viện Văn Thù.

Không phải mùa du lịch, trong viện đang sửa chữa. Đi theo đám người phía trước vòng qua công trường, đi vào hậu viện.

Rộng mở thông thoáng, cầu gỗ cao lớn, cây cao lớn, thỉnh thoảng có tiếng chim hót trong tán cây. Hay nhất là sâu trong viện có một quán trà.

Trong cửa hình bán nguyệt, khay trà bằng gỗ giữ nguyên diện mạo vốn có, ghế dựa bằng nan tre, ánh mặt trời xuyên qua bóng cây, chiếu xuống mặt đất, tạo thành từng chấm nhỏ.

Sáu đồng một ly trà hoa nhài. Nước nóng khiến lá trà nở ra, tỏa ra mùi hoa thơm ngát.

Tôi thỏa mãn dựa vào ghế, nhìn tán cây trên đầu, bỗng nghĩ tới một chuyện. Lấy điện thoại di động ra, chụp cảnh tượng bình yên vui vẻ xung quanh. Viên Lăng, đây là nhờ các anh bảo vệ mọi người. Bọn em đang hưởng thụ cuộc sống. Cảm ơn!

Trước khi đi, ăn một bữa cơm chay ở cạnh quán trà. Nấm đông cô xào măng, phần ăn ba người, loại to nhưng chỉ cảm thấy vị hơi nhạt. Từ từ nhai, nguyên liệu nấu ăn tươi ngon giòn rụm khiến người ta cảm thấy ngon bất ngờ. Tôi ăn một mạch hai chén cơm lớn. Tiếc là Viên Lăng không ở đây. Anh sẽ thích bởi vì không có ớt. Nhắc tới ớt tôi lại càng tiếc hơn, cuộc sống à, dù sao cũng không thể mười phần vẹn mười được.

Tính toán thời gian, nếu tôi đi tàu về thì tiền sẽ được trả nhưng quá lâu; nếu đi máy bay về thì thời gian sẽ ngắn nhưng chỉ được trợ cấp tiền vé máy bay.

Xem ngày một chút, tôi chọn máy bay. Lúc về đến nhà vừa vặn là tối thứ sáu, có lẽ Viên Lăng sẽ về nhà.

Trước khi lên máy bay thì nhìn di động một chút, tắt đi. Một đường vô sự, tới nơi thì trời đã tối đen. Ra khỏi sân bay, lấy điện thoại ra định xem thời gian một chút, tiện thể gọi về nhà. Trong túi trống trơn như không có gì cả.

Tôi buông hành lý xuống, dùng tốc độ nhanh nhất để lục soát xem trên người mình có chỗ nào để được điện thoại không. Lòng tơ dưng đứng. Điện thoại di động không còn!

Tất cả số điện thoại của khách hàng, tất cả cách thức liên lạc, cũng bị mất! Không sao, tôi sẽ gom lại lần nữa. Nhưng chết tiệt chính là, tất cả ảnh chụp Viên Lăng mặc quân trang, mặc đồ thường, sinh hoạt của anh, ảnh chụp mấy năm nay của Viên Lăng, hình ảnh cuộc sống của chúng tôi, còn có cả ghi âm tiếng gọi “Vợ...” đây mị hoặc của Viên Lăng mà tôi lén ghi lại, toàn bộ! Không còn! Rồi!

Tôi đứng ngoài sân bay, máu toàn thân ngưng lại. Tôi cũng không báo cảnh sát bởi vì căn bản tôi không biết bị trộm ở đâu.

Dĩ nhiên, dĩ nhiên là bị trộm. Trước khi lên máy bay đã để trong túi áo ngoài, chưa đi qua đâu, không thể nào rơi được.

Tôi kêu xe về nhà như đưa đám. Về tiểu khu, qua một căn nhà riêng, nhìn ánh đèn chiếu qua ban công nhà mình.

Viên Lăng, Viên Lăng có nhà!

Tôi đã quên đi chuyện buồn lúc nãy, ba bước thành hai bước mà nhào lên lầu.

Ấn chuông cửa, trong nhà có tiếng người đáp, dừng lại một giây, cửa cách một tiếng, mở ra...

Một khuôn mặt cười títt mắt ló ra theo ánh đèn từ trong cửa.

Răng trắng?

Tiểu Hứa?

Tiểu Hứa vui vẻ: “Chị dâu!” Đưa tay nhận lấy hành lý trên tay tôi.

Tôi sững sờ lướt qua Tiểu Hứa vào nhà, nhìn mấy khuôn mặt cười tươi như hoa nở với tôi.

Viên Lăng đâu?

Tôi gãi đầu, vào nhà, chào hỏi: “Ở đây hết à?”

Một người vừa rửa trái cây xong đi ra ngoài, thấy tôi, mặt lộ ra nụ cười còn sáng lạn hơn sao trên trời: “Về rồi à?”

Trái tim tôi trở về vị trí cũ, thở ra một hơi thật dài: “Đã về!”

Viên Lăng, em đã về!

Tôi nhìn khuôn mặt tươi cười trước mắt, rục rịch như hoa mùa xuân, trong lòng cũng thấy sung sướng như giữa trưa hè được uống một ly nước lạnh.

Viên Lăng đặt trái cây lên bàn, mấy bàn tay vươn tới, trong nhà vang lên tiếng cấn táo rộp rộp. Viên Lăng dùng ánh mắt dò xét một phen, quay sang cười cười: “Ổn cả, đều ở đây!” Nghe lời này, trong lòng tôi bỗng thấy đau đớn. Tiểu Ngô từng nói với tôi, mỗi lần trước và sau khi làm nhiệm vụ, đội trưởng bọn họ cũng đều vỗ đầu họ đếm số, khiến mũ sắt của bọn họ kêu bồm bộp, đếm số xong mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Mà bọn Ngô Triết thối cam tâm tình nguyện để anh vỗ. Bọn họ lo một ngày nào đó người này sẽ không còn vỗ vào đầu bọn họ nữa.

Các anh lo cho nhau như vậy sao? Lo cho chiến hữu của mình, lo cho anh em của mình...

Điện thoại vang, tôi nhận.

“A? Long Ngũ? Cậu ở đâu?”

“Em tới đây rồi hả? Nói với tài xế là quẹo trái ở trước mặt, tiểu khu Dật Hương Uyển. Chị xuống đón em ngay.”

Cúp điện thoại, tôi đi giày ở cửa: “Viên Lãng, chiều nay em đón người, lát nữa sẽ về.”

Viên Lãng ngẩng đầu đáp một tiếng, lại cúi đầu xuống hí hoáy ghi âm. Bọn Tiểu Mã cầm một cái micro, nhìn chăm chăm vào màn hình TV một cách chăm chú.

Đợi trước cửa tiểu khu khoảng mười phút, có một chiếc taxi tới. Xe dừng lại, một người mặc đồ cảnh sát vũ trang bước xuống.

“Chị Bội Bội!” Hai gạch một sao lấp lánh trên vai.

“Em tới sớm một chút là gặp chị rồi. Chị vừa xuống máy bay.” Tôi dẫn cậu ta lên lầu.

Khuôn mặt trẻ trung y như Tiểu Thạch, vóc người đầy sức sống như Viên Lãng, sống lưng thẳng tắp như Cao Thành, Long Ngũ, thiếu tá cảnh sát vũ trang, anh em kết nghĩa của Tân Ba.

Mở cửa vào nhà, một phòng đầy người mặc quân trang lục quân đồng loạt nhìn sang, cùng nhìn chăm chú với cảnh sát vũ trang mặc thường phục trong một giây.

Hai bên đánh giá kỹ xong, trong nhà lập tức khôi phục sự ấm ỉ.

Viên Lãng đi qua chào hỏi, Long Ngũ cười tí mắt đáp: “Anh Viên ạ? Tân Ba đã nói với em.”

Hai người bắt tay, trong lòng bàn tay đều có vết chai do cầm súng quanh năm.

Long Ngũ ngồi xuống. Tôi treo mũ quân đội và áo khoác của cậu cạnh cửa.

Cậu ta cởi cà vạt ra, cởi cúc áo. Một đám lão A đang hút thuốc lá, trong nhà rất nóng.

Viên Lãng rót ly trà cho cậu, tôi ngồi bên cạnh nói chuyện phiếm với cậu ta.

“Tới đây họp, xin địa chỉ của chị từ chỗ Tân Ba.”

“Đã nhiều năm không gặp, vẫn còn ở Vân Nam à?”

“Đã điều đi, tới biên phòng Quảng Đông.”

“Lên chức? Trung đội trưởng?”

Cười hì hì...

Biết nhau khoảng hai mươi năm. Khi đó đám trẻ con vừa lên trung học, thường xuyên hẹn nhau ra ngoài chơi game, đánh đánh, kết nghĩa, từ lão đại tới lão cừu, mười anh em. Tân Ba là lão nhị, bọn họ cũng gọi tôi là chị theo.

Thời gian thấm thoát trôi đi, thoáng một cái đã trưởng thành hết. Mười anh em, hai lựa chọn: Học đại học, đi lính.

Đi lính là hai lão ngũ. Hai người bằng tuổi, đều không muốn gọi người kia là anh.

“Tuấn giải ngũ rồi à?” Tôi hỏi.

“Rồi. Lúc em còn ở chi đội từng gặp cậu ấy. Trung đoàn diễn tập, cậu ấy gọi em ở ven đường, trời rất lạnh, hỏn hỏn hít nước mũi.” Long Ngũ miêu tả cho tôi lúc đó Tuấn nhếch nhác bao nhiêu. Thật ra thì Tuấn rất tuấn tú, cao 1.83 mét, khuôn mặt đẹp, là người đẹp nhất của nhà họ Long.

“Vậy hả? Em tham gia diễn tập, vậy nó làm gì?”

“Cậu ấy? Cậu ấy là quân địch.” Đáp lời không chút nghĩ ngợi.

Tôi ngạc nhiên, ngay sau đó cười ha ha. Quân địch, thân phận thật không tưởng tượng nổi.

“Hình như Long Tam đã kết hôn? Mới bao lớn mà đã kết hôn.” Tôi cảm thán.

“Chị, bọn em cũng ba mươi cả rồi.” Long Ngũ nhắc nhở tôi.

A, cũng đã ba mươi cả, đúng nhỉ, cũng chơi đủ rồi. Tôi đưa mắt nhìn người đã ba mươi tuổi mà còn chưa chơi đủ nhà tôi.

“Long Đại thì sao? Cũng kết hôn rồi à?” Tôi hỏi tình hình các anh em một cách tỉ mỉ.

“Anh ấy? Không.”

“Chị nhớ năm đó cậu ấy tới nhà chị chơi, dẫn một cô bé theo, phong cách quá em gái, chị không thích lắm.” Tôi nhớ lại.

“Thẩm mỹ của anh ấy không giống chúng ta. Anh ấy thích quần mỏng roi da và đùi đeo mang tất.” Long Ngũ quá thẳng thắn.

Mã Kiến cách chúng tôi rất gần, thính lực lại tốt, thật không may mà nghe được rõ ràng, miếng táo trong miệng lọt vào khí quản, cúi gập người ho khan.

“Này, này, em cũng là người cầm vũ khí, kín đáo chút.” Tôi rất bất đắc dĩ. Người này ngoài mặt nhìn rất chín chắn, rất nội liêm, thật ra thì trong xương vẫn còn là một đứa trẻ.

Năm ấy cậu ta vừa lên Trung úy, về nhà thăm người thân, vò đầu trước mặt tôi, nghĩ mãi không ra, hỏi: “Chị, đây đường là các cô bé làm mại dâm trái hình. Mại dâm trái hình là gì?” Mặt tôi vụt đỏ bừng tới tận cổ. Chẳng lẽ lại giải thích với cậu ta là cô bé dùng áo ngực để biểu diễn sao?

Hàn huyền cho tới khi trăng treo cao trên bầu trời, Long Ngũ phải về nhà khách. Tôi tiễn cậu ta ra ngoài.

Ra khỏi tiểu khu, cậu ta cười đùa: “Mọi người mỗi người một nơi, có lẽ rất khó để tụ tập.”

Tôi thuận miệng nói: “Chờ em kết hôn, bọn chị sẽ tranh thủ tới đầy đủ.”

Long Ngũ im lặng một chút, lại cười rộ lên: “Em cũng muốn tranh thủ kết hôn sớm chút. Nhưng vẫn không tìm được loại hình mà em thích.”

“Em muốn tìm loại hình nào? Mập? Gầy?” Tôi phân tích.

“Ha ha, thật ra thì em rất thích dáng người như chị, không mập, có chút thịt, ôm rất thoải mái.”

“Ôm thoải mái? Em chưa từng ôm, sao biết ôm sẽ thoải mái?” Tôi bật cười, nói.

Long Ngũ dừng bước lại, xoay người, nhìn tôi.

Tôi cũng dừng lại, nhìn cậu ta.

Quen cậu từ nhỏ tới lớn, chị còn sợ cậu nhìn chị à?

Ôm tôi? Tôi cá là cậu ấy không có can đảm này.

Chúng tôi mắt to trừng mắt nhỏ. Tôi thấy chút ánh sáng khác lạ thoáng qua trong mắt cậu ấy. Sống với Viên Lăng đã lâu, tôi đặc biệt nhạy cảm với ánh mắt người khác.

Tôi thấy rớt cuộc cơ bắp đang căng lên của cậu ấy thả lỏng, khôi phục nụ cười: “Chị, em đi đây, tới lúc đó nhất định phải tới đó.”

“Được, tới lúc đó trời có sập xuống chị cũng tới.” Lời hẹn giữa anh em.

Đi ra tiểu khu, Long Ngũ ngồi lên xe đi xa.

Tôi đứng ở cửa tiểu khu, nhìn về phương hướng cậu ấy đi xa, có câu nói trở thành bí mật vĩnh viễn.

Chị động lòng với em, năm đó...

38. Q.3 - Chương 26: Ngủ Đi, Ngủ Đi, Cục Cưng Yêu Quý Của Em

Lúc về nhà thay giày thì thấy giày đi rùng của Viên Lăng, dính bùn.

Tôi ném chum chìa khóa cái “cạch” lên bàn, cởi áo khoác.

Trong phòng rửa tay truyền ra tiếng hỏi: “Bội Bội, em về rồi à?”

Tôi vận tay nắm cửa. Viên Lãng đang gội đầu dưới vòi hoa sen, đầu đầy bọt dầu gội trắng xóa.

“Đúng lúc quá. Tôi tắm lưng cho anh.” Viên Lãng cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục công việc,

Tôi bước vào, đóng cửa, lấy tay thử độ ấm của nước. Hơi nước ẩm áp xông tới, tôi tránh sang bên cạnh nhưng vẫn bị ướt ống quần. Tôi nhìn một chút, dứt khóa cửa toàn bộ đồ ra, hai người cùng tắm.

Viên Lãng chống hai tay lên thành bồn rửa tay, tôi quần khăn mặt trên tay, tỉ mỉ lau cho anh từ trên xuống dưới trên làn da bốc lên khói trắng.

Lướt qua chỗ da bị thương đã đóng vảy, cổ, lưng, vai, dưới nách, dưới thắt lưng, khe mông, bắp đùi, đầu gối, bắp chân...

Tôi chà khăn mặt: “Quay lại.”

Cằm, xương quai xanh, trước ngực, bụng, đan điền, xương hông...Tôi nhìn một chút, địa hình khá phức tạp, lướt thẳng qua, đùi, đầu gối, cẳng chân...

Tôi ngồi xổm xuống, Viên Lãng tự giác rút chân ra khỏi đôi dép lê. Ngón chân lớn, ngón chân nhỏ, tôi tiện tay gãi gãi vào lòng bàn chân anh, trên đầu truyền tới tiếng cười ha ha.

Hơi nước, tôi vừa gội đầu vừa hỏi: “Vai bên phải của anh sao vậy?”

“Trật khớp, không sao, không gãy xương, ngay cả đầu cũng không có.”

“Em bảo sao hôm nay anh lại tình thú tắm uyên ương, thì ra vốn là tay không thể tự làm được.”

“Em không thể nghĩ lãng mạn chút sao? Ví dụ như, anh nhớ em...”

“Nhớ em?” Ánh mắt tôi đi xuống một chút, “Không biết đó nha.”

Viên Lãng búng vào gáy tôi: “Nhìn đi đâu vậy?”

Tôi quay lưng lại, rút cây lược gỗ, ngoặt tay ra sau đưa cho anh: “Chải cho em đi.”

Tay Viên Lãng không thể dùng sức trong thời gian dài nhưng chải tóc cho tôi thì không thành vấn đề.

“Đã dài như thế rồi.” Viên Lãng nói. Cây lược gỗ trượt theo mái tóc như nước chảy, từ đỉnh đầu tới eo.

“Rất khó xử lý. Hai ngày nữa đi cắt.” Tôi rửa sạch sữa rửa mặt trên mặt, trơn mịn.

“Đừng cắt, nhìn rất đẹp.” Viên Lãng nhẹ nhàng chải.

“Đẹp không?” Tôi ngoảnh đầu lại.

“Đẹp. Anh thích, giữ lại vì anh đi.” Viên Lãng vươn tay ôm tôi vào vòng tay.

Tôi dán vào ngực anh, phát hiện sau lưng có gì đó cấn lên mình.

Viên Lãng nhắc đầu đặt lên hóm vai tôi: “Sáng nay trên máy bay không ngủ được, từ đầu đến chân đều ẩm ướt, liền muốn về nhà tắm nước nóng.”

Tôi tránh né vật lạ sau lưng: “Trụ sở cũng có thể tắm mà. Không có nước nóng? Không ai trực ở phòng đun nước à?”

“Có nước nóng. Nhưng chỉ nghĩ về nhà tắm để vợ kỳ lưng, ha ha...” Viên Lãng cấn lên tai tôi.

Lời này khiến lòng tôi nóng lên, người ta nhớ nhung, trả giá nhiều như vậy, chỉ muốn báo đáp chút xíu tắm nước nóng như thế mà thôi.

Tôi vẫn còn cảm động, quên mất lời của Viên Lãng mười câu thì hết chín là A người, nửa câu khác không A người nhưng người nghe sẽ phải trả giá rất đắt.

Tôi chống hai tay lên thành bồn rửa tay, quay lại: “Viên Lãng, anh không cảm thấy lời của mình rất khác với hành động bây giờ của anh à?”

Viên Lăng không rảnh trả lời...

Dòng nước xối lên hai người, da rất nóng, mặt cũng rất nóng...

Trên đầu tôi trùm khăn tắm, nằm trên giường cắt móng chân cho Viên Lăng.

Hai chân như một, nhìn kỹ là có thể nhìn ra ngón chân phải hơi méo.

Tôi chậm rãi vuốt ve, chữa eo ở đây, quần dạ dày là ở đây, quần chóng mặt là ở đây, trĩ mắt ngủ là ở đây...

Từ từ xoa bóp, trong căn phòng yên tĩnh, tiếng ngáy của Viên Lăng vang lên khe khẽ.

Tôi kéo chăn qua, đắp lên, ôm chặt anh qua cái chăn. Tôi nhắc đầu đặt bên hông anh, tay phải vỗ nhẹ, hát một bài hát thiếu nhi Bắc Âu:

Ngủ đi, ngủ đi, cục cưng yêu quý của em. Đêm đã khuya, trong này rất ấm áp...

39. Q.3 - Chương 27: Giải Thích

Tôi lay hoay pha tràđtúi lọc trong phòng làm việc, điện thoại di động vang lên đúng lúc.

Tôi tức giận, nghe: “Này, ai vậy?” Chắc chắn người gọi không phải là khách hàng, không cần phải khách khí với bạn bè như vậy.

“Anh, Viên Lăng. Sao hỏa khí lớn thế?” Đầu dây bên kia ngừng một chút mới trả lời.

“A? Chồng à? Trời ơi, em bạn muốn chết, sắp chết đói rồi...” Tôi chớp thời cơ làm nũng.

“Còn đang trong phòng làm việc à?”

“Á? Sao anh biết?” Tôi rất ngạc nhiên. Nhưng thật ra là do tôi quá ngốc. Rất bạn chứng tỏ đang tăng ca còn gì.

“Điện thoại trong nhà không ai bắt.”

“À, em đang đuổi theo kế hoạch, từ giữa trưa tới giờ không kịp ăn gì. Chồng...” Tôi chu môi.

“Chờ anh tới ăn chung đi. Anh sắp tới rồi.” Cúp điện thoại.

Sắp tới rồi hả? Anh lái xe tới? Vừa lái xe vừa gọi điện không phải thói quen tốt, chút nữa phải phê bình anh.

Cả tầng chỉ còn mình phòng tôi là sáng đèn, yên tĩnh.

Thang máy “tinh” một tiếng, cửa mở ra.

Có tiếng bước chân từ xa tới gần.

Một bóng người dừng ngoài cửa, nhìn qua cửa kính thủy tinh mờ chỉ thấy lờ mờ.

Không gõ cửa, trực tiếp vặn nắm cửa.

Một bóng dáng mang theo hơi thở quen thuộc bước nhanh vào.

Đặt thứ gì đó trong tay lên bàn, Viên Lăng đi qua xem tôi thảo bản biểu.

“Cũng sắp làm xong. Đây là thu nhập sáu tháng cuối năm của em, phải đặc biệt cẩn thận.” Tôi gõ chữ lạch cạch lạch cách.

Viên Lăng cúi mũi xuống, thả lên bàn làm việc của tôi, vừa cúi cúc áo vừa quan sát xung quanh.

“Chỗ này của em sắp bắt kịp ký túc xá của anh rồi. Gọn gàng tới mức chậu hoa cũng không có.

“Em dị ứng với phấn hoa, nghĩ thấy sẽ tái phát hen suyễn.”

” Dù gì đặt một chậu cây Brazil gì đó cũng được, nhìn nhiều cây xanh mới có lợi ắt của em.”

Tôi ngẩng đầu lên, liếc anh một cái, cười ha ha: “Nếu anh có thể tới thường xuyên, ngay cả cây xanh cũng có thể tiết kiệm.” Viên Lăng mặc quân trang, vô cùng đẹp mắt.

Trên đầu bị vỗ một cái.

Tôi nhấn nút “Save” rồi một bản ra USB.

“Được rồi, hoàn thành nhiệm vụ.” Tôi nhảy qua, xem thức ăn Viên Lăng mua.

“Ồ, đây là gì vậy?” Tôi giả vờ ngạc nhiên cầm đĩa lên, một đôi đĩa to đặt cạnh thịt nướng.

“Mua ở quán thịt nướng. Có thể ăn chưa?” Viên Lăng mở mấy hộp cơm khác ra.

“Ồ, đây là cái gì?” Tôi vừa tiếp tục ngạc nhiên vừa mở lon bia ra, uống một ngụm lớn.

Viên Lăng cầm lon bia trong tay tôi, lấy ra một tờ khăn giấy lau miệng lon sạch sẽ rồi đưa lại cho tôi.

Tôi nhắc một cái bánh bao lớn lên, cắn một miếng thật to.

Viên Lăng cười cười: “Thức ăn này của em y như bọn anh lúc dã ngoại sống còn trở về vậy.”

Tôi nịnh nọt, gấp thịt nướng đút cho anh: “Chồng thật khổ, ăn thịt đi.”

Hai người cũng đều đói bụng, im lặng mà nhanh chóng nuốt, chỉ thỉnh thoảng có tiếng cụng lon bia vang lên.

Thu dọn hộp thức ăn cuối cùng, tôi mới hỏi: “Lái xe của đội tới à?”

Viên Lăng đứng dậy, lấy trà trên bàn làm việc của tôi, uống một ngụm: “Ngày mai có việc phải làm, dùng xe thường.”

“Nhân tiện lấy việc công làm việc tư.” Tôi bổ sung.

Mắt Viên Lăng như dao, tôi tránh!

Thân là lãnh đạo, hẳn nên lấy mình làm gương, tiết kiệm chi phí quân sự vì quốc gia. Bây giờ xăng đắt như thế, đúng không?” Tôi tiếp tục trêu ghẹo.

Viên Lăng trừng tôi, chưa nuốt nước trong miệng xuống.

“Trừng cái gì mà trừng. Anh có trừng thế nào cũng không lớn được như Cao Thành nhà người ta...” Tôi cười, tránh ra, bởi vì Viên Lăng đã nhào qua rồi.

“Này, này, đây là chỗ làm việc. Anh mà nhào qua là em kêu lên đấy.” Tôi cười không thở nổi.

“Em đang nhắc nhở anh à? Cô Dư, ăn no ấm cật, tư tưởng của em quá không lành mạnh.”

Tôi bị Viên Lăng bắt được, dựa lưng vào bệ cửa sổ.

Viên Lăng thấy tôi vẫn đang chớp mắt, đồng tử xoay tròn, dán lên tai tôi nói khẽ: “Em nói xem, nếu hôm nay anh làm em ở đây, say này mỗi ngày em nhìn thấy chỗ này sẽ không cảm thấy đặc biệt có ý nghĩa chứ?”

Hơi thở nóng bỏng phả lên cổ tôi, tôi vụt đỏ mặt.

Viên Lăng cố ý dùng chớp mũi cọ tới cọ lui trên mặt tôi, nhìn tôi căng thẳng tới mức mặt đỏ gân căng, cười lớn rồi buông tôi ra: “Nhanh thu dọn đồ đạc rồi về nhà, nghĩ gì vậy? Đồng chí Tiểu Dư, em sa đọa quá, trong đầu toàn là suy nghĩ sắc dục thấp kém.”

Tôi nhổ vào, lại bị anh chơi. Tôi oán hận tắt điện thoại, sau đó mới nghĩ tới lời anh vừa nói...

Tôi nhổ vào, đây chẳng phải là lời tôi từng dùng để trêu anh à? Người này vẫn nhớ để trả lại cho tôi hả? Trí nhớ gì vậy, không, đức hạnh gì vậy...

Cảm giác ngồi xe quân sự rất tốt, rộng rãi, thoải mái hơn xe của chủ tịch. Chủ yếu nhất là người ngồi bên cạnh khác nhau. Vấn đề là ở tâm trạng! Vấn đề là ở tâm trạng!

Về tới nhà, tôi vùi vào ghế sofa suy nghĩ thật lâu. Nói với anh thế nào đây? Anh có tức giận hay không? Nếu anh tức giận thì tôi nên làm cái gì bây giờ?...

Tôi nhìn Viên Lãng, lầy dững khí: “Viên Lãng, em có chuyện muốn nói cho anh biết.”

Viên Lãng đặt bình hoa xuống, quay lại: “Chuyện gì?”

Nhìn tôi một chút, bước qua giãn lông mày ra cho tôi: “Sao? Mày nhú thật chặt.”

Tôi nói một mạch: “Viên Lãng, em muốn thế chấp nhà này.”

Viên Lãng nhìn tôi, tôi nhìn anh.

“Ý là sao?”

“Em muốn thế chấp nhà để vay ngân hàng.”

Trên mặt Viên Lãng âm tình bất định, vẻ mặt biến đổi như mây.

Anh quay người qua, ngồi vào bên cạnh tôi: “Nói lại từ đầu!”

“Em muốn hùn vốn làm ăn với một người bạn. Bọn em làm tổng đại lý cho khu Đông Bắc của công ty Phúc Nhã. Tổng cộng vốn đầu tư phải bỏ ra là một trăm vạn, mỗi người năm mươi vạn. Bây giờ em chỉ có không tới hai mươi vạn, cho nên muốn thế chấp nhà để vay, kiếm tiền.” Tôi không thương lượng với anh, hoàn toàn là tự chủ trương.

“Công ty gì? Làm cái gì?” Viên Lãng chưa từng nghe.

“Làm vật liệu xây dựng.”

“Em hiểu về vật liệu xây dựng à?”

“Không hiểu.”

Bỗng chốc Viên Lãng không tìm được lời để nói.

“Em không hiểu mà cũng dám làm?”

“Trước kia em từng làm đ L q ở phòng địa ốc, hẳn là vật liệu xây dựng đơn giản hơn những thứ đó một chút. Bọn em phân tích, hình thức hiện nay không tệ, có thể làm được. Dù sao cũng không phải công nghệ cao gì.”

Viên Lãng đứng lên, đi xung quanh phòng.

“Khi nào thì cần?”

“Nếu đàm phán thành công thì tháng sau cần.”

“Viết một báo cáo nhanh thật kỹ càng tỉ mỉ cho anh. Nếu anh cảm thấy có thể thực hiện thì sẽ đưa giấy tờ bất động sản cho em.”

“À.”

...

“Em không được, cô ấy có thể đi xử lý được à?” Viên Lãng đọc hết báo cáo của tôi, hỏi.

“Năng lực các phương diện của cô ấy không tệ. Hành chính, tiêu thụ, quản lý, tài vụ đều hiểu một chút.”

“Nếu thua lỗ thì phải làm sao?” Đây là một vấn đề thực tế.

“Nếu thua lỗ em sẽ vay tiền khắp nơi, trả tiền ngân hàng trước, không thể để chúng ta bị liên lụy.”

“Nếu có lời thì sao?” Vậy còn phải hỏi à?

“Nếu có lời thì cuối năm đưa cho bọn em họ xây một thư viện miễn phí, để những đứa trẻ ở đó có thể đọc sách ngoài giờ.”

Viên Lãng nhìn tôi chăm chăm, một hồi lâu không nói lời nào.

“Làm thủ tục cho vay cần những giấy tờ gì?”

“Chưa hỏi. Có lẽ phải có giấy chứng nhận quyền sở hữu bất động sản, bản sao giấy chứng minh của chủ nhà và vài thứ linh tinh.”

Viên Lăng lấy giấy chứng minh trong túi áo ngoài ra, ném cho tôi: “Cầm đi sao rồi trả cho anh.”

Tôi nhận chứng nhận sĩ quan, lặng người: “Chồng, anh đồng ý à?”

Viên Lăng duỗi lưng một cái: “Muốn làm thì làm, cùng lắm thì không có nhà. Anh tìm phòng được chia quay vòng trong đội. Mấy năm trước có phân cho anh mà anh chưa dùng. Anh còn có tiền lương, không để em bị đói. Trình độ tư tưởng của vợ anh vẫn còn vô cùng cao nha, xây một thư viện miễn phí.”

Tôi hoan hô một tiếng, nhào tới, sự tôn sùng Viên Lăng cuộn cuộn như nước sông, rộng lớn tràn lan như sông Hoàng Hà, càng không thể thu thập được.

“Chồng, anh chính là chúa cứu thế, có trái tim từ bi.”

“Chồng, anh chính là ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, vĩnh viễn soi rọi con đường phía trước của em.”

“Chồng, sự xuất hiện của anh như tia chớp trong đêm đen, chiếu sáng con đường sinh tồn phía trước của chúng em.”

“Chồng, hô hấp của anh như nắng hạn gặp mưa rào, đổ xuống vào lúc con chiến lầm đường như em cần trợ giúp nhất.”

Rốt cuộc Viên Lăng giãy ra, dề bần tay đang tàn sát bờ bãi của tôi: “Bội Bội, anh rất cảm động nhưng em có thể đừng vừa nói để nghe vừa kéo quần áo của anh thế không?”

Lúc này, ánh sao đầy trời bên ngoài.

40. Q.3 - Chương 28: Làm Nũng

Tôi ủ rũ cúi đầu về nhà, Viên Lăng đang giặt quần áo. Tôi ném túi xách lên ghế sofa, xắn tay áo lên: “Để em. Anh nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Viên Lăng lau nước trên tay: “Sao vậy? Phờ phạc.”

“Chồng, trả giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà cho anh, trả cả bản sao chứng nhận sĩ quan nữa.”

“Các em đàm phán không thành?”

“Thấy người ta làm khá dễ dàng, mình thử một chút, nước quá sâu, xem không hiểu.” Tôi thở dài.

” Trò chơi này, vừa tiêu chuẩn này, vừa phải đảm bảo chất lượng sản phẩm trong thời hạn. Gì mà tiền bảo đảm, gì mà tư chất, gì mà một lát thì nhận xây cho thương nhân, một lát lại lấp đặt thiết bị cho công ty. Em sắp hồ đồ luôn rồi.”

Giọng Viên Lăng truyền tới từ ban công: “Không hiểu thì thôi. Em yên tâm làm kinh doanh hàng tiêu dùng của em đi.”

Tôi ném quần áo vào máy sấy, xắn ống quần lên, lấy vòi hoa sen xuống, mở nước ấm xả vào chân. Rất dễ chịu, tôi dứt khoát cởi dép lê, chân trần đứng trên nền gạch, dòng nước đánh thẳng vào như đang được xoa bóp vậy.

“Bội Bội...Em đặt...Ở đâu...” Viên Lăng hỏi tôi gì đó trên ban công. Không nghe rõ, tôi nghiêng đầu ra ngoài cửa nghe.

Viên Lăng lại nói một câu, vẫn không nghe rõ. Tôi ngồi dậy, vẩy vẩy nước ở chân, trượt chân một cái. Chỉ nghe trời ối một tiếng, chân trước trượt đi, đầu đập vào phòng tắm.

Gáy đập thật mạnh trên sàn nhà, tôi đau đến mức đầu vầng mắt hoa.

Nghe tiếng dép bình bịch ở bên cạnh.

“Sao vậy? Té ở đâu?” Giọng của Viên Lăng.

Tôi chưa nói gì, Viên Lăng nhắc chân tôi lên, ôm ngang tôi lên. Nếu là bình thường tôi sẽ cười như mèo ăn vụng thịt, nhưng bây giờ, gáy truyền tới từng hồi đau đớn, không nghĩ được gì.

Đặt tôi nửa nằm trên ghế sofa, Viên Lăng kiểm tra cho tôi.

“Có một cục u, sẽ không bị chấn não đâu.”

“Khớp cánh tay không thành vấn đề.”

“Chân có vết xước, vợ, em bị hòn gạch vỡ cửa vào à?”

“Mất cá chân, mô mềm bị tổn thương.”

“Không sao.”

Viên Lăng chạy lạch bạch đi lấy hòm thuốc. Hòm thuốc trong nhà chúng tôi cũng là màu xanh biếc của quân đội.

Tôi bấu mình nhìn Viên Lăng xoa cồn khử trùng trên đùi cho tôi, hơi đau. Khử trùng xong, bôi bột thuốc trắng Vân Nam lên, cắt miếng gạc, đặt lên vết thương, cắt hai miếng băng dính, dính lên.

“Được rồi, hai ngày này đừng tắm, không sao, chỉ sụt qua thôi.” Viên Lăng vỗ vỗ tôi.

Tôi không đứng lên nổi: “Trời ơi, đầu em đau, trời ơi, chân em đau...”

Hừ hai tiếng, tôi hỏi Viên Lăng: “Vừa rồi anh gọi em gì vậy?”

“Anh hỏi em để gạt tàn thuốc ở đâu?”

“Tôi lẩn qua lẩn lại trên sofa: ”Vì một cái tàn thuốc mà anh hại em đầu vật.”

Viên Lăng dở khóc dở cười: “Đúng, đúng, anh sai rồi. Sau này anh tự tìm, được chưa?”

“Trời ơi, không được. Em không đi được, anh phải ôm em đi. Em muốn uống nước...”

Viên Lăng bưng nước tới. Tôi uống cạn ngay trên tay anh. Hì hì, thật ngọt!

“Em đói, chồng làm món ăn ngon cho em đi.” Tôi cảm thấy giả vờ bệnh là chuyện rất vui vẻ.

“Được, em muốn ăn gì?” Viên Lăng khó có cơ hội cưng chiều tôi chút.

“Tùy, em muốn ăn cháo thịt nạc trứng muối.” Đây gọi là tùy à?

“Nếu nấu cháo bây giờ thì em có chờ được không? Anh mời em ra ngoài ăn, tới quán trà ăn, còn có thể ăn xương sườn hầm và cánh gà.” Viên Lăng biết tôi thích kiểu bán trà rộng rãi.

“Hả? Thật à?...” Tôi vui mừng, đang chuẩn bị thì thấy khóe môi Viên Lăng nhếch lên thành một nụ cười nhạt.

“Trời ơi, em không đi được, em bị thương.” Tôi nằm lại.

Viên Lăng nhìn vết xước bất luận thế nào cũng không thể xem là bị thương đang bị băng lại chặt chẽ, đầu hàng.

“Được, anh làm cho em, đồng chí thương binh.”

Viên Lăng vào phòng bếp, tôi ở bên này thỉnh thoảng sai bảo anh.

“Chồng, lấy cái điều khiển cho em.”

“Chồng, em lạnh, lấy chăn cho em.”

“Chồng, nói chuyện phiếm với em.”

“Chồng...”

Nhìn anh chạy tới chạy lui, trong lòng rất thoải mái, rất biến thái.

“Trời ơi...” Trong phòng bếp truyền ra tiếng kêu đau.

Tôi nhảy dựng lên, chẳng lẽ bị bỏng dầu rồi?

Tôi xóc chân lên nhảy xuống, lạch bà lạch bạch chạy vào.

Viên Lăng che tay, tôi vội vàng bước lên nhìn.

Lật qua, lật lại, trên tay không có vết bỏng, cũng không có vết dao cứa.

Tôi rất nghi ngờ: “Không sao mà...”

Ngẩng đầu lên thì thấy Viên Lăng cười, cười tới mức phong thanh vân đạm: “Vốn là không sao.”

“Anh cười gì?”

“Anh muốn xem xem rốt cuộc chiến sĩ bị thương nào đó bị thương tới mức nào.”

Tôi im lặng không nói, một lúc lâu sau mới liếc anh một cái: “Cắt...”

Cầm lấy cái thìa cạnh nồi: “Quên đi, anh đi nghỉ ngơi đi, để em.”

Quấy rồi quấy, nhớ tới một chuyện khác. Quần áo ướt còn đang trong máy sấy, chưa lấy ra.

Việc vặt trong nhà là địa ngục của mỗi người đã kết hôn!

41. Q.3 - Chương 29: Trưởng Thành

Đi tới dưới lầu, tôi bắt đầu lấy chìa khóa. Vừa quẹo vào cầu thang lầu hai thì nghe thấy có người gõ cửa, hình như từ phía nhà mình.

Quả nhiên, trước cửa có một người mặc quân trang khá tuấn tú. Dáng người không cao, vóc người cũng khá mảnh mai. Đây là ai?

Mặt tôi đầy ý cười bước lên chào hỏi: “Xin chào...”

Bóng lưng mặc quân trang nghe vậy thì xoay sang, quân hàm binh sĩ học viên màu đỏ, Diêu Thần!

“Thần Thần?” Tôi vô cùng kinh ngạc.

Vào nhà, Diêu Thần quen việc dễ làm cởi mũ quân đội ra, cởi áo khóa quân phục, treo trên giá quần áo cạnh cửa.

Tôi không hỏi, chờ cô ấy giải thích.

Diêu Thần tự rót ừng một ly nước, ngồi vào ghế sofa, thấy ánh mắt nghi ngờ của tôi, nụ cười ảm áp như ngày xuân.

“Chị Bội Bội, em không nói ọi người biết là em học học viện quân sự ở Bắc Kinh à?”

Tôi nhìn mái tóc vương tiêu chuẩn của cô ấy, hơi tức giận: “Em không nói cho bọn chị biết. Còn nữa, tháng chín khai giảng đúng không? Nửa năm mà em mới nhớ tới qua đây thăm bọn chị à?”

Diêu Thần hơi xấu hổ: “Trước kia em chưa từng sống một mình bên ngoài, tới trường hơi luống cuống tay chân. Sau đó nhà trường lại huấn luyện chặt, em không thích ứng kịp. Bây giờ đã tốt hơn nhiều, em chạy tới đây ngay. Em nhớ bọn chị,

Chị Bội Bội.”

Tôi cười: “Là nhớ chị hay nhớ anh Lãng Lãng của em?”

Về mặt Diêu Thần đầy bất đắc dĩ: “chị, đây chỉ là chuyện từ lúc nào rồi.”

“Trước khi tới cũng không gọi điện. Em nên biết chắc chắn chị có ở nhà chứ.”

“Chẳng phải là muốn cho hai người một ngạc nhiên vui mừng à?”

Tôi đánh giá cô ấy từ trên xuống dưới: “Đúng là ngạc nhiên vui mừng! đừng nói, Thần Thần, em mặc quân trang rất đẹp. khi nào thì về đơn vị?”

“Em xin nghỉ, mai về.”

Tôi cười ha ha, tiến tới trước mặt cô ấy: “Chờ anh Lãng Lãng của em về hả?”

Diêu Thần sắp khóc: “Chị, đó là từ lâu rồi, người đừng nhắc tới được không?”

Trong lòng tôi thật vui. Dù cuối tuần Viên Lãng không về thì tôi có trò để chơi rồi.

Buổi tối, Viên Lãng vừa trong dự liệu lại ngoài dự liệu về.

Cửa mở ra, Viên Lãng mặc thường phục vừa hiện thân, bên này Diêu Thần đứng bật dậy, “Cộp” một cái đứng nghiêm, giơ tay làm quân lễ tiêu chuẩn: “xin chào đồng chí trung tá.”

Viên Lãng đáp lại một cái quân lễ theo phản xạ có điều kiện.

“Diêu Thần?” trí nhớ của Viên Lãng vô cùng tốt.

Viên Lãng dùng ánh mắt thưởng thức đánh giá Diêu Thần. Tuy anh thường giả vờ đứng đưng như binh lính càng quấy nhưng trên thực tế, anh thích người có quân tư cao ngất. ví dụ như Cao Thành, như Tề Hằng, hay Hứa Thanh Đa.

Nửa năm này, Diêu Thần như thay đổi thành người khác, toàn thân tràn ngập sức sống như ánh mặt trời.

Đây là cô bé rời nhà trốn đi tìm thần tượng lúc trẻ nửa năm trước ư?

Diêu Thần ngồi nói chuyện phiếm với Viên Lãng, nói về những chuyện vớ vẩn, lý thú và xấu hổ khi mình tới học viện quân sự.

Tư thế ngồi tiêu chuẩn, ánh mắt thận trọng, giơ tay nhắc chân luyện quân sự theo hệ thống một cách nghiêm khắc. cô ấy chừng chạc, cô ấy giỏi giang, cô ấy thành thực, cô ấy là người có thể dựa vào.

Viên Lãng mỉm cười lắng nghe cô nói chuyện, trong ánh mắt có quý mến, có tự hào, ó sự yêu mến của trưởng bối với văn bối.

Lão bí đồ đang chờ bí đồ nhỏ trưởng thành. Có lẽ bọn họ đã từng ngây thơ, có lẽ bọn họ đã từng hết sức lông bông, có lẽ bọn họ đã từng coi trời bằng vung, có lẽ bọn họ đã từng được cưng chiều từ bé nhưng bọn họ đang cố gắng trưởng thành. Cuối cùng có một ngày cả thế giới này là của bọn họ.

Tôi dọn dẹp giường trong thư phòng cho Diêu Thần. Kể từ khi hai anh em họ tới lần đó, tôi dứt khoát mua một cái giường, để người tới có thể nghỉ ngơi, không ai tới thì để cất sách. Sách của tôi cũng là vấn đề. Giá sách đã sớm không chất được, trên bàn, trong tủ đầu giường, khắp nơi đều chất đầy, hôm nào phải tìm thợ mộc tới làm một cái giá sách lớn hơn mới được.

Có lẽ Diêu Thần luôn suy nghĩ từ ngày đầu tiên mặc quân trang đã suy nghĩ. Cho nên cô thổ lộ hết những gì mình hiểu cho Viên Lãng.

“Anh, thật đấy, chẳng qua là em cảm thấy quân trang rất đẹp, vô cùng oai, nhưng mình mặc vào thì lại không có cảm giác đó.”

Cô đã không dùng cái giọng trẻ con ngọt ngào nũng nịu mà gọi “Anh Lãng Lãng” nữa.

“Mình mặc vào thì có cảm giác gì?” Viên Lãng hỏi.

“Trách nhiệm, bảo vệ tất cả là trách nhiệm. bây giờ em nhìn người đi trên đường sẽ nghĩ bọn họ yếu đuối, cần phải bảo vệ. mà em, em làm tất cả là bảo vệ bọn họ, để bọn họ mãi sống bình yên như vậy.” Trong đôi mắt đồng chí binh sĩ học viên lóe lên quang mang thánh thiện.

Viên Lăng nhìn cô đang có vẻ mặt tự khuyến khích mình, nở nụ cười, vươn tay tới, xoa mái tóc như con trai của Diêu Thần, như vỗ lên đầu lính của mình, xoa xoa mái tóc ngắn thẳng của cô đầy cương chiều.

Tôi hiểu ánh mắt của Viên Lăng, ánh mắt anh như đang nói tiếp tục cố gắng đi, đứa trẻ ngoan, em đã tìm thấy hy vọng trong cuộc đời. sau này em sẽ thấy mảng tối của cuộc sống. khi em trải qua tất cả nghi ngờ, đau lòng, thất vọng, thống khổ và hoài nghi, thấy ánh sáng một lần nữa thì em đã thật sự trưởng thành. Lúc đó, bọn anh có thể yên tâm giao thế giới này cho em.

Nói chuyện cả đêm.

Giữa trưa ngày hôm sau Diêu Thần phải trở về đơn vị.

Tôi và Viên Lăng tiễn cô ấy, tới cửa tiểu khu.

Diêu Thần sửa lại mũ quân đội của mình, sử dụng lại quân dụng từ trên xuống dưới, xoay người, đứng nghiêm, nghiêm túc, đoan đoan chính chính hành một cái quân lễ tạm biệt với Viên Lăng. Viên Lăng cũng nghiêm túc như thế, đoan đoan chính chính hành một cái quân lễ tiêu chuẩn nhất với Diêu Thần trong đời này.

Đây là hai đời quân nhân thay thế một cách thiêng liêng.

Trong năm tháng sau này, tôi vẫn có thể nhớ rõ tình hình ngày đó.

Ngày xuân gió nhẹ, Diêu Thần cao ngất như ánh mặt trời rực rỡ, không thể bắt bẻ, quân tư khiến người ta vĩnh viễn không thể quên được.

Đó là một trong những hình ảnh đẹp nhất mà đời này tôi có thể nhớ tới.

Mấy năm sau, Diêu Thần đã là trung đội trưởng hi sinh khi tới giải nguy cho người bị nạn, hưởng dương hai mươi ba tuổi.

42. Q.3 - Chương 30: Suối Nước Nóng Trơn

Diễn tập quý này kết thúc, thành tích của đại đội A nổi bật, sau khi hoàn thành báo cáo tổng kết, Thiết Đầu Khai ân cho người trung đội ba nghỉ dài. Cái gọi là nghỉ dài ngày cũng chỉ một tuần mà thôi. Tôi đang tính phải làm thế nào thì Tiểu Lâm gọi tới.

“Bội Bội, mình nhớ cậu quá.”

“Thanh Nhan, mình cũng nhớ cậu.”

“Bội Bội, mình nhớ cậu nhớ tới mức gầy đi.”

“Thật à? Mình còn có hiệu quả hơn thuốc giảm cân nữa. Mình nhớ cậu nhớ tới mức mập lên. Được rồi, đừng giả dối nữa, nói đi, định làm gì?”

“Có rảnh không? Chủ nhật đi ngâm suối nước nóng đi.”

Suối nước nóng? Xung quanh đây có suối nước nóng? Tôi chớp mắt với cái điện thoại.

“Suối nước nóng nhân tạo. Một người bạn mới mở, chúng ta tới thì giảm 50%.”

“Nhân tạo à?”

“Ừ, tình huống này của hai nhà chúng ta sao có thể ngâm suối thiên nhiên được. Ngũ Đại Liên thì có thiên nhiên, cậu có thời gian à?”

“Vậy thì đi thôi. Vừa hay Viên Lăng được nghỉ, có thể đi cùng.”

“Vậy à? Cao Thành cũng đang nghỉ.”

“A? Trùng hợp vậy à? KHÔNG phải là bọn họ hẹn nghỉ phép chung chứ? Aiz, Thanh Nhan, chồng cậu và chồng mình có vấn đề, rất không trong sáng nha...”

Tôi nghe thấy tiếng có người ngắt xiu bên kia đầu dây.

“Theo mình cậu mới là không trong sáng! Lúc ở trường cậu đã thăm mền mình!”

“Cái gì? Mình thăm mền cậu? Mình nhớ mình là chủ tịch Hội sinh viên đó nha.”

Hai người cùng cười to.

Tôi hỏi Viên Lăng, anh cũng không bắt ngờ.

“Diễn tập lần này đại đội A hợp tác với sư đoàn doanh trình sát. Anh và Cao Thành là quân mình. Diễn tập xong bọn anh được nghỉ thì bọn họ cũng vậy, rất bình thường!”

“Hai người các anh bắt tay nhau? Sao, có thuận lợi không?” Tôi rất có hứng thú.

“Không tệ, phối hợp rất tốt, tỷ lệ tổn thất là 1:32. Bọn anh thắng.” Viên Lăng vùi trên ghế sofa, hết sức chăm chú chơi PSP, thuận miệng đáp.

1:32 là cái gì? Tôi không biết.

Sau này tôi hỏi Cao Thành thì anh cười tới mức đặc ý.

“Ý là Người lãnh đạo quân sự bên đó bị cấp trên mắng tới mức suýt chút nữa phải cúi đầu xin lỗi.”

Viên Lăng là một quái thai. Nhiệt độ cơ thể anh thấp hơn người bình thường nửa độ. Nếu ngày nào đó nhiệt độ của anh bằng của tôi thì chứng tỏ anh bị sốt nhẹ. Ngâm trong suối nước nóng, không chừng có thể trị tốt bệnh xấu này của anh.

Tuy là suối nước nóng nhân tạo nhưng cũng thật tốn không ít tâm tư.

Nền bằng sỏi, núi giả làm thành bình phong, cánh cửa bằng trúc xanh bên con đường nhỏ được chống bằng một cái cây, cuối con đường nhỏ có rừng trúc đang xào xạc.

Tôi đứng cạnh mép hồ, ngẩn ra với Tiểu Lâm.

“Lộ thiên à?”

Hơn nữa còn nghe thấy tiếng của Viên Lăng và Cao Thành phía bên kia núi giả. Nói cách khác, hồ nước bên tôi chảy qua bên bọn họ, rồi lại từ bên bọn họ về bên tôi.

Tôi quan sát xung quanh, hỏi Tiểu Lâm: “Không thành vấn đề chứ? Người bên kia không nhìn thấy gì chứ?”

Trái tim Tiểu Lâm cứng rần: “Không có gì lớn.” Cởi khăn tắm trên người ra, thả mình vào hồ.

Nước hồ ấm áp mang theo mùi lưu huỳnh như có như không.

Trên đầu là trời xanh mây trắng, bên cạnh là gió mát mang theo hơi nước. Tôi xếp cái khăn mặt thành hình vuông, bắt chước người già Nhật Bản để tay lên đầu, thả lỏng tứ chi, ngâm trong nước. Thỉnh thoảng có tiếng chim lú lo khiến lòng người bay theo gió.

Nhà nghỉ mới mở, không có nhiều khách, chúng tôi bao hết không chút khách khí.

Viên Lăng trò chuyện với Cao Thành ở bên kia tới mức cao hứng bưng bưng, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng cười đặc biệt của bọn họ.

Tôi và Tiểu Lâm liếc mắt nhìn nhau: “Mình đã nói bọn họ có vấn đề mà. Hiện nguyên hình rồi kia. Không được, chúng ta không thể để cho bọn họ quá kiêu ngạo, phải để bọn họ biết rõ.”

Tôi dò xét một vòng, không có thứ thích hợp, giương mắt nhìn lên, cái này hay.

Lấy khăn mặt trên đầu xuống, vắt khô, tính toán một chút vị trí phát ra tiếng của bọn họ, vung tay lên, khăn mặt vẽ thành một đường vòng cung duyên dáng, bay về phía cách vách.

Tiểu Lâm cười ha ha: “Chơi thật vui. Mình cũng làm.” Lại một đường vòng cung.

“Tôm”, là tiếng khăn mặt rơi xuống nước.

“Trời ơi”, là ai bị khăn mặt rơi trúng.

Tôi và Tiểu Lâm cười tới mức thắt cả ruột.

Cách vách bỗng không có chút tiếng động nào.

Tôi nghiêng đầu nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh, một vật bay xuống, không, là một thứ đã được tính chuẩn bay xuống, hơn nữa còn rơi vào đầu tôi hết sức chính xác.

“Trời ơi.”, “Trời ơi”, “Trời ơi”, “Trời ơi”...

Tôi kêu: “Ai đấy? Ném chuẩn vậy.” Bốn cái khăn mặt đã được xếp lại nổi lên trên mặt nước.

Bên kia truyền tới tiếng cười kiêu ngạo của Viên Lăng.

Tôi nhún chuông. Người phục vụ bước vào.

“Mang cho chúng tôi hai cái khăn mặt mới, cũng đưa cho cách vách hai cái, nhớ ghi cho tôi.”

Ngâm xong thì ra ngoài ăn cơm tối. Hàn huyền tới việc giải ngũ cuối năm.

Cao Thành nhắc tới một người lính của anh: “Người rất tốt, việc quân cũng tốt. tất cả các phương diện cũng rất tốt. Đáng tiếc là trình độ văn hóa kém một chút. Xem ra năm nay không giữ lại rồi.”

Viên Lăng hỏi lại: “Năm nhất sơ trung?”

Cao Thành gật đầu: “Năm ngoái đã bắt đầu xây dựng chế độ năm hai sơ trung, buộc lòng phải làm vậy, trình độ tự động hóa càng ngày càng cao, bọn họ cũng biết là không giữ lại được.”

Viên Lăng nghĩ kè: “Nghĩ cách để dân chính địa phương sắp xếp vào ngành nhà nước.”

Cao Thành bắt đầu đi: “Chiến sĩ nông thôn.”

Viên Lăng cũng gật đầu. Chiến sĩ nông thôn không có hộ khẩu của thành phố, không cách nào sắp xếp vào các xưởng.”

“Nếu không thì dùng phí giải ngũ mua một chiếc xe cũ để chở hàng. Chiến sĩ của doanh trình sát của sư đoàn các cậu làm cái này là chuyện nghiệp.” Viên Lăng đề nghị.

“Anh ta muốn ở lại đây một hai năm, nói là bảo vệ thủ đô ít năm như vậy nên muốn nhìn thủ đô cho thật kỹ xem rốt cuộc có dạng gì.”

Cao Thành quay đầu qua hỏi tôi: “Chỗ bọn em có việc gì hợp không?”

Tôi cắn một miếng tôm chiên xù, trả lời: “Chỗ bọn em? Chỉ có thể làm bảo vệ. Tiền lương không cao.”

Cao Thành: “Nếu không thì em sắp xếp một chút?”

“Em xem đã, được thì sẽ gọi điện cho anh.”

“Được.”

Tôi bắt đầu thẩm vấn: “Vừa rồi là ai ném khăn mặt vậy? Thật là chuẩn xác.”

Viên Lăng chỉ cười.

Cao Thành thẳng thắn: “Là anh ném.”

Không phải nói, không chế chính xác, là nghề chính của người ta.

43. Q.3 - Chương 31: Say Rượu

Lúc chạy tới bệnh viện tôi thật hơi tức giận.

Tiểu Hứa đứng đón tôi ở cổng, vừa đi về phía phòng cấp cứu vừa nói chuyện xảy ra cho tôi.

“Diễn tập xong, quân Hồng Quân giữ bọn em lại ăn liên hoan. Đội trưởng bảo mệt nên không tụ tập. Thủ trưởng bên kia không thả. Rồi đội trưởng gọi điện thoại cho đại đội trưởng, chúng em liền ở lại.”

“Lúc liên quan, bên Hồng Quân sắp xếp cho tất cả các cán bộ lên mời rượu...”

Tôi nói xen vào: “Tửu lượng của đội trưởng các cậu kém, các cậu đỡ một chút không được à.”

Tiểu Hứa: “Bọn em đỡ, bên Hồng Quân nói không tính. Rồi liền trưởng lại thay đội trưởng, bên kia bảo đội trưởng và liên trưởng liên thủ thu thập bọn họ trên chiến trường, trên bàn rượu không được liên thủ nữa. Rồi đội trưởng liền tự uống.”

“Uống bao nhiêu?”

“Mười bảy mười tám ly.”

“Ly to bao nhiêu?”

“Như thế này.” Tiểu Hứa dùng tay vẽ một vòng tròn.

“Rượu gì?”

“Bia.”

Tôi dừng lại, hỏi Tiểu Hứa: “Vậy cũng mới bốn năm chai bia, sao lại uống tới mức phải vào viện?”

Tiểu Hứa bổ sung: “Bên kia có mấy người Đông Bắc, nói bia không tính là rượu, phải uống rượu trắng.”

“Không uống thì không được à? Đội trưởng của các cậu thành thật như thế từ khi nào vậy? Người ta nói uống anh ấy liền uống à.”

Tiểu Hứa bắt đầu cà lăm: “Việc này, mấy người bên kia bảo hôm nay không làm một ly thì sau này có chiến sĩ hạt giống sẽ giấu đi, bẻ gãy bí đồ mầm non của bọn em. Bọn họ...Bọn họ trực tiếp đưa hai ly chặn lại trước mặt đội trưởng, rót đầy, sau đó bưng lên uống cạn.”

Tôi cảm thấy mặt mình hơi trắng bệch. Bộ đội mời rượu lợi hại hơn những chỗ khác.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó...Sau đó đội trưởng uống.”

“Uống mấy ly?”

Tiểu Hứa lúng ta lúng túng: “Ba, bốn ly.”

Tôi đau cả đầu: “Ba, bốn ly? Chẳng phải là gần một cân rượu trắng à?”

Bây giờ tôi không lo dạ dày Viên Lăng bị xuất huyết. Tôi lo anh uống tới chết. Một vị lão A, không hy sinh trên chiến trường mà lại chết ở trên bàn rượu, quá mất mặt.

“Đưa tới lúc nào?” Y ta phòng cấp cứu nói đã đưa về phòng bệnh, tôi và Tiểu Hứa chờ thang máy.

“Đội trưởng uống xong một lát thì ra. Em đi nhà vệ sinh, thấy anh ấy ngồi cúi thấp đầu bên ngoài. Em gọi anh ấy nhưng anh ấy không trả lời mà vẫn ngồi ở đó. Em liền đi tới xem thì thấy mặt anh ấy đầy mồ hôi. Anh ấy bảo em đưa tới bệnh viện, anh uống say. Sau đó em liền đưa anh ấy tới.”

Tới phòng bệnh, Tề Hoàn ra ngoài. Có thể nhìn ra được cậu ta cũng hơi choáng váng, cũng bị rót không ít.

“Được rồi, cậu về nghỉ ngơi đi. Cậu mà còn uống nữa thì Tiểu Cẩn ăn thịt chị mất.”

Tề Hoàn và Tiểu Hứa tạm biệt tôi. Tôi phất tay một cái, ánh mắt nhìn về phía người trên giường.

Sắc mặt tái mét, mày nhú lại tới mức có thể kẹp được một cái bút, cánh mũi phập phồng, môi không có chút máu nào, kim ghim trên tay, dịch nhỏ từng giọt từng giọt.

Tôi biết anh khó chịu. Tôi cũng từng

Say, muốn ói mà ói không ra, dạ dày bị cồn chà đạp thành miếng giẻ rách, đứng không được, nằm cũng thấy trời đất quay cuồng, không có cảm giác đang đứng trên mặt đất.

Nhưng tử lượng của tôi tốt hơn anh mà những thứ hôm nay anh uống tôi cũng phải say, huống chi anh.

Say thành như vậy, anh vẫn không rên một tiếng, như thể mấy lần bị thương nằm viện trước. thuốc tê hết tác dụng. vết thương đau đớn nhưng trên mặt anh không có vẻ đau đớn gì. Bác sĩ nói đám người này được huấn luyện thành yêu quái, không có cảm giác đau. Đương nhiên là anh có, đương nhiên anh sẽ đau nhưng chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài.

Tôi liếc nhìn một vòng, mở túi ra, lấy dép của Viên Lăng, lấy cái ly uống nước, lấy khăn mặt của anh, lấy hộp đựng khăn giấy ra. Dọn dẹp gọn gàng, nhìn lượng dịch một chút, ba bước cũng thành hai chạy xuống siêu thị nhỏ dưới bệnh viện, mua vài ly cháo bát bảo. chắc chắn người này chưa ăn gì.

Tôi người phụ nữ khác có thái độ gì tâm trạng gì khi thấy chồng mình uống say. Tôi chỉ biết một việc anh làm đều có lý do của mình. Anh sẽ không buông thả mình. Anh biết rõ mình nên làm gì, không nên làm gì.

Trước đây Tiểu Thành từng nói. Anh hỏi Tiểu Hứa có nhớ kỷ mỗi ngày mình sống không? Tiểu Hứa bảo nhớ. Tôi dùng vấn đề này để hỏi Viên Lăng anh nói mỗi ngày anh chưa từng quên, đặc biệt là từ sau khi gặp được tôi.

Nói thật là có lẽ đó là giả nhưng tôi thích nghe. Phụ nữ đều dễ dàng thỏa mãn như vậy ư? Những người khác thì tôi không biết, còn tôi, mỗi thánh có thể nghe được anh nói hai câu hoặc giả hoặc chân thành hoặc đùa giỡn, lời ngon tiếng ngọt nơi riêng tư bên tai là tôi sẽ vui vẻ cả tháng.

Dùng lời ngon tiếng ngọt để dụ vợ vui vẻ, tính toán chi phí thì có lời. đúng thật là có vài người đàn ông cứ cố tình keo kiệt mấy câu như vậy. chắc có lẽ vợ của bọn họ cũng hơi xót xa.

Trong dịch được tăng thêm 80% thuốc chống nôn. Đêm nay vẫn an toàn.

Rạng sáng hôm sau, tôi đang nằm úp trên mép giường anh, chạm vào đầu ah ngủ say sưa thì cảm thấy có thứ gì đó đặt lên đầu tôi.

Mở mắt nhìn lên, Viên Lăng đã tỉnh.

“Tỉnh rồi a?”

Gật đầu.

“Đầu vẫn còn choáng váng à?”

Cười cười nhẹ nhàng có ý xin lỗi: “Còn có chút.”

Cái bộ dạng này khiến người trung đội ba mà nhìn thấy sẽ bị hù chết. trung đội trưởng Viên yêu nghiệt ngàn năm mà cũng có loại vẻ mặt này, nếu bị các trung đội trưởng khác nhìn thấy thì sẽ nói: “Lão Tam không bình thường.”

Nhưng tôi biết đây mới là anh.

“Có đói không? Ăn chút gì đ.” Tôi mở cháo bát bảo đã ngâm trong nước sôi ra, bỏ cái thìa nhỏ vào, đưa cho anh.

Viên Lăng ngồi dậy, từ từ ăn.

“Sao không uống ít đi một chút? Chẳng phải người chịu tội là mình a.” tôi cũng mở một ly cháo bát bảo ra ăn.

“thực sự không đẫy được, đều là chiến hữu cùng quân khu. Lần này bị anh và Cao Thành gọi tới mức khá thắm, quên đi, chẳng phải là say sao? Lại không chết được.” anh nói rất nhẹ, tôi nghe xong thì cực kì tức giận.

Thấy tôi thở phì phò, mím môi trừng anh, Viên Lăng vội vàng bổ sung: “Nhưng thật ra anh cảm thấy không uống được rượu là nhược điểm lớn nhất của anh. Nhỡ ra chiến trường, không may rơi vào tay địch, bị chuốc hai cân rượu trắng thì cái gì cũng gây ra được. vậy thì phải làm sai bây giờ?”

“anh, nói càn cái gì đó?”

“Anh say không nói mê.”

“Nếu anh vừa uống rượu đã nói mê thì anh còn có thể sống trong đại đội A à?”

“Lại bị em đoán trúng. Vợ, em thông minh như vậy sẽ khiến chồng có vẻ ngốc nghếch.”

“Ồ, nghe có vẻ mình cũng thông minh.”

Viên Lăng cười ha ah. Cười hai tiếng, anh đặt cháo xuống bên cạnh, lấy khăn mặt, xuống giường.

Tôi lấy bình nước trên giá xuống giúp anh, trên trên tường nhà vệ sinh, không có ý tốt mà kè sát vào anh.

“Có muốn em cởi giúp anh không?”

Viên Lăng thoái thác khách khí: “Cảm ơn, không cần, anh có tay.”

“Đừng khách khí, hai ta tuy hai mà một.” Tôi có ý chặn ở cửa.

“Cảm ơn, thật sự không cần, thật sự.” mặt Viên Lăng rất chân thành.

Một lúc lâu sau, ra ngoài.

“Đi ngoài à?”

Gật đầu.

“có tật xấu y như em, uống rượu trắng vào là ngày hôm sau liền đi ngoài.”

“Em nói này, sau này đừng uống nữa, một giọt cũng không được, không được uống với ai.”

Tôi đắp kín chăn cho anh, vươn hai tay ra bao lấy anh.

“Anh làm nhiệm vụ đã rất nguy hiểm, trở về cũng đừng chơi mấy trò nguy hiểm nữa. em sợ.”

“Được, anh cai rượu.”

“Tiện thể cai thuốc lá luôn đi.” Tôi được đằng chân lân đằng đầu.

Chần chừ, do do dự dự mà trả lời: “Chúng ta giống nhau, cùng cai rượu trước.”

Tôi lườm anh một cái: “Giống nhau? Là anh không bỏ được thuốc chứ gì?”

Cười hì hì.

Viên Lăng cai rượu thật.

Cao Thành ồn ào đầy sâu sa: “Cậu là lão A đáng chết, nói liều mạng với mình mà kết quả là bỏ đám người kia. Thật vất vả mới hẹn được cậu ra ngoài, cậu lại kiêng rượu.”

Viên Lăng cười tít mắt: “chúng ta là quân tử chi giao. Uống trà, uống trà.”

44. Q.3 - Chương 32: Cuộc Sống Tình Thú

Tôi rất buồn bực mà nói với Viên Lăng: “Chồng, thuật cận chiến anh dạy em không dùng được.”

Viên Lăng: “Sao chiêu đó không dùng được?”

Tôi khoa tay múa chân: “Thì chiêu này, tay chém ra. Em không cao bằng người ta, căn bản không chém tới cổ.”

“Còn nữa, anh nói phải giữ chân người ta lại trước, vóc người em vốn lùn, giữ chân lại, ngoài dưới nách ra thì em căn bản không đánh tới những chỗ khác.”

Viên Lăng buông trà sữa trong tay xuống, bước qua nhìn tư thế của tôi.

“Anh từng thấy kém thông minh nhưng chưa từng thấy ai kém thông minh như vậy.”

Viên Lăng để tôi đứng sau lưng anh: “Kẹp cổ anh.”

Tôi nhón chân lên nhìn xung quanh: “Cổ của anh? Ở đâu?”

Vừa dứt lời thì đã bị người ta trở tay vật ngã chổng gọng trên nệm một cái.

“Chồng tha mạng cho em đi. Em sai rồi. Em không nên tự vạch áo cho người xem lưng.” Tôi cầu xin tha thứ.

Viên Lăng để tay ngang hông tôi: “Nhắc lại lần nữa?”

Tôi gió chiều nào xoay chiều nấy: “Em sai rồi. Em không nên khiêu chiến quyền uy của chồng. Em không nên nghi ngờ chồng phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong. Dán người khỏe đẹp của chồng là người thì ai cũng thấy, là người thần cùng phần nộ, là đã được chứng nhận ISO 2000...”

Viên Lăng xóc tôi lên: “Kẹp cổ anh từ phía sau.”

Tôi bắt chước bắt tội phạm.

Viên Lăng kéo chặt tay phải đang kẹp cổ anh của tôi. Tôi mất thăng bằng; chân phải anh lui về sau giẫm lên mu bàn chân tôi, đồng thời tay phải đặt lên khớp xương tay phải của tôi. Tôi trời ơi một tiếng; khuỷu tay phải bị một khuỷu tay khác đánh cái bốp. Tôi té bịch xuống đất.

Tôi nhảy dựng lên từ trên mặt đất: “Mặc kệ mặc kệ, lần trước anh nói là dùng chân giữ lại chứ không nói có thể đạp lên nha.”

Viên Lăng: “Lúc đối phó với côn đồ thì phải dùng đầu, đại tiểu thư. Em giẫm lên chân hắn thì mới có thể đánh tới hắn chứ.”

Tôi bắt lấy cánh tay Viên Lăng, từ từ thả về, kéo, đập, nâng, đánh. Có chút thú vị, chơi thật vui.

Còn một thắc mắc nữa: “Lần trước anh dạy chiêu khóa họng kia, em không dám dùng. Lỡ không chế không tốt, đánh chết người thì phải làm sao?”

Viên Lăng nhìn tôi: “Bất cứ ai vào lúc ngã xuống thì chân cũng sẽ nâng lên theo quán tính, nhân cơ hội giữ chặt lại, sau đó...”

Viên Lăng làm tư thế đạp mạnh một cái lên hạ bộ.

Đầu tôi đầy vạch đen mà nhìn anh: “Liền, đạp, như vậy?”

“Cứ đạp như vậy!”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì kết thúc chiến đấu, thu đội! Anh đi hâm lại gà!” Viên Lăng ném tôi xuống, bước nhanh vào phòng bếp hâm gà mâm lớn của anh.

Buổi trưa nấu sủi cảo nhân nấm, gà mâm lớn đã hâm để bên cạnh, úp vung lên.

Thấy đúng mười hai giờ, Viên Lăng mặc áo khoác: “Anh đi đây.”

Tôi hỏi: “Em đi cùng nhé?”

Viên Lăng sửa lại cúc áo: “Không cần, xe không ngồi được nhiều người.”

Tôi nhún vai: “Được rồi.”

Tiếng chuông điểm hai giờ, cửa truyền tới tiếng động, tôi chạy tới mở cửa.

“Chị cả, dì, hai người tới rồi.” Đây không phải là nói thừa à? Người đã đứng trước mặt mình rồi.

Chị cả và mẹ chồng vào phòng, Viên Lăng xách hành lý theo sau.

Mời hai người ngồi, tôi xách hai đôi dép lê mới qua. Đổi giày, tôi thả giày của chị cả và mẹ chồng lên kệ.

Viên Lăng đặt hành lý xuống, đập lên dép lê, đi vào toilet vắt một cái khăn mặt nóng ra, đưa ẹ chồng.

Mẹ chồng là một bà cụ cực thích sạch sẽ. Ngồi xe từ Thổ Lỗ Phiên đi Ô Lỗ Mộc Tề, từ Ô Lỗ Mộc Tề ngồi xe về tới nhà, ngồi một đường đã sớm toàn thân không thoải mái rồi. Nhận khăn mặt từ tay con trai, vui vẻ lau cho thoải mái.

Tôi rót trà đưa qua: “Dì, chị cả, uống trà đi.” Là hồng trà hiệu Lạc Đà.

Tôi biết mọi người không hay uống trà xanh. Chị cả thích ăn sữa chua. Năm ấy lúc tôi ở Tân Cương, chị thích nhất là sau khi ăn xong thì bưng hai chén sữa chua làm từ trái cây khô ra ngoài, mỗi người bưng một chén với tôi, vùi trên ghế sofa vừa xem TV vừa nói chuyện phiếm vừa ăn, tiêu thực.

Viên Lăng bưng thức ăn ra, mang ra bốn bộ chén đĩa.

“Mẹ, chị, ăn cơm đi.” Viên Lăng gọi.

Tuy tôi không đói nhưng vẫn ngồi trên bàn gấp thức ăn ẹ chồng. Mắt của bà không tốt. Lần này chị cả có thời gian rảnh, tiện thể theo bà tới gặp bác sĩ.

“Dì, đây là Viên Lăng làm. Anh ấy nấu ngon lắm, làm ngon hơn con.” Bình thường nói con trai tốt thì người làm mẹ còn cao hứng hơn khen ngợi mình.

Tôi trộm liếc mẹ chồng, mặt cười rục rờ như hoa nở. Trong lòng tôi nghĩ: “Đúng là anh nấu ngon nhưng con dâu ngài là con không hay có lộc ăn.”

Viên Lăng nấu mì sợi bưng ra, thấy tình hình này thì cười hỏi: “Cao hứng như vậy à? Bội Bội, em báo cáo nhỏ sau lưng anh hả?”

Tôi thề một cách nghiêm túc: “Không có, thật không có.”

Chị cả gấp mì ẹ chồng: “Không đâu, Bội Bội người ta đang khen em đó.”

Viên Lăng thật bất ngờ: “A, hôm nay mặt trời mọc đằng tây à? Chị, cô ấy không nhân cơ hội mà nói xấu em là may rồi, nào dám hy vọng xa vời cô ấy sẽ khen em.”

Tôi đá anh một cái dưới gầm bàn. Viên Lăng đá lại một đá.

Mẹ chồng và chị dâu cười ha ha, giả vờ không biết nói gì.

Cảm giác này rất kỳ lạ: Trong mắt tôi, Viên Lăng và tôi là chủ nhà, mẹ chồng bọn họ là khách; nhưng trong mắt mẹ chồng bọn họ thì họ và Viên Lăng mới là chủ, còn tôi thì từ bên ngoài tới.

Tôi luôn luôn lo lắng phải chung sống với nhà chồng thế nào. Bởi vì bạn học bên cạnh kết hôn ở nhà chồng, quan hệ không quá hòa thuận với cả nhà. Lần này mẹ chồng muốn tới ở vài ngày, lòng tôi rất bất an.

Xà phòng thơm là tôi mới mua, sữa tắm là mới, lược là mới, drap giường mới thay. Mẹ chồng và chị cả ngủ trên giường của chúng tôi. Tôi và Viên Lăng ngủ ở giường thấp trong thư phòng.

Báo vị trí các thứ trong nhà một lần, đang định đi tắm thì chị cả nhớ ra gì đó, a một tiếng, đi mở cái túi mình mang đến ra.

Mở một bọc gì đó bên trái ra, mở một bọc gì đó bên phải ra.

Tôi thành thật mở ra không chút khách khí.

Tôi thích thu xếp hành lý cho người khác, lựa thứ mình thích ra, không thích thì nhét lại. Lần này không phải là tôi quên mà là Viên Lăng biết cái bệnh này của tôi, đã cảnh cáo tôi từ trước.

Một bọc nho khô, một bọc sung khô. Tôi hoan hô một tiếng, cầm một quả sung lên nhét vào miệng.

“Mẹ nói em thích ăn nên mang tới.” Chị cả nói.

Viên Lăng ở bên cạnh nói với giọng chua lè: “Mọi người đều cưng chiều cô ấy, không có phần của em.”

Chị cả vội vàng nói: “Có phần của em, có phần của em.” Lục xuống, mở một bọc hạnh nhân ra.

Viên Lăng nhận lấy: “Ha ha, đây là thứ em thích ăn.” Cầm lên cắn răng rắc, cắn cắn, tiếng động nhỏ dần: “Đã nhiều năm không được ăn.”

Trong nhà bỗng nhiễm lên một tầng xót xa và cô tịch.

Mẹ chồng và chị cả đi một ngày nên đi ngủ sớm. Tôi rửa mặt xong, nhào lên giường thấp.

Viên Lăng đi vào, khóa cửa.

Tôi ngược mắt nhìn anh: “Viên đội, hôm nay khổ cho anh rồi. Anh ngủ dưới đất đi.”

Viên Lăng nhìn sần một chút, khom lưng vỗ vỗ tôi: “Ngủ rồi à?”

“Anh làm gì?”

Viên Lăng chui vào, ôm tôi: “Ngủ.”

“Không chê em chen chúc với anh à?”

Lắc đầu: “Không chen chúc.”

...

“Ngủ thì ngủ, anh sờ cái gì vậy?”

“Anh sờ vợ mình, được luật pháp bảo vệ.”

“Đây là anh đang quấy rối tình dục.”

Im lặng...

Giọng nói đầy đau lòng: “Anh đi ngủ trước.”

Nú lấy: “Đốt lửa rồi chạy, dập lửa trước.”

...Giường sắt vang lên tiếng lạch cạch.

“Anh làm nhẹ một chút, giường kêu lên kìa.”

“.”

Kéo giường đơn...

“Ôi trời ơi, lạnh thật.”

“Thả lỏng.”

“Trên mặt đất cứng như vậy, anh thả lỏng thử xem?”

“Nếu không thì anh ở dưới?”

“Là anh nói đó.”

Di hành hoán ảnh (chuyển ngôi đối ảnh) đại pháp.

“Khá hơn nhiều, nhưng sao em cảm thấy em vẫn thiệt thòi nhỉ?”

“Lải nhải ít thôi, tự giác một chút. Đây mới là đồng chí tốt. Nhanh lên, đứng rồi, nhanh hơn chút nữa...”

Tiếng ngáy truyền tới từ cách vách.

Sáng sớm hôm sau, trước khi đi Viên Lăng nói với tôi: “Thật ra mẹ và chị anh chưa bao giờ ngáy.”

“Hả? Vậy tôi qua?”

“Bại lộ. Em ngủ đi, anh trở về trụ sở.”

Tôi ném một cái gối qua.

“Anh lại chạy, để mình em ở đây mất mặt. Viên Lăng, con sói già Viên Lăng, hồ ly Viên Lăng...”

Cuộc sống vốn dĩ là như vậy...Có tình thú.

45. Q.3 - Chương 33: Dạ Minh Châu Trong Đêm Tối

Có mất mặt nữa cũng phải dậy.

Nghe động tĩnh bên ngoài, mẹ chồng và chị cả còn đang ngủ. Hôm qua bọn họ đi đường mệt nhọc, thật sự là mệt mỏi, lại còn nửa đêm bị chút tiếng động mờ ám quấy rầy, đúng là cần phải ngủ thêm một lát.

Tôi cầm đồ ngủ dưới đất lên, đi rửa mặt, vừa vào toilet thì thấy bất ngờ.

“Anh còn chưa đi à?”

”Ăn sáng rồi mới đi.

“À, để em làm cho anh.”

Tôi tùy tiện tắm một chút rồi tới phòng bếp.

Châm nước vào nồi, đặt lên bếp, nhẹ nhàng bỏ vào vài quả trứng; đặt chỗ lên, bỏ mấy cái bánh bao vào, xách bốn bịch sữa tươi ra bỏ vào trong chỗ.

Lấy su hào Vân Nam vừa mua ra, nổi lên ánh sáng như hoa hồng, cắt nhỏ, thêm hành lá cắt nhỏ, trộn dầu vừng; trang trí mấy miếng chao trong đĩa nhỏ; đặt tỏi vỏ tím ở hai đầu.

Cắt heo quay, đang mở hũ cá đuối phượng thì cách vách truyền tới tiếng nói. Cũng thức cả rồi, tôi nắm chặt thời gian nấu bốn chén canh rau thái mịn. Dù sao rau thái mịn cũng có sẵn.

Rót sữa tươi vào ly, bày ra còn nóng hổi, đây là bữa ăn sáng mà nhà chồng quen ăn.

Thật ra thì bình thường căn bản tôi sẽ không làm ỉn ăn. Căn tin của nhân viên công ty cái gì cũng có. Tuy Viên Lăng nghỉ phép ở nhà nhưng tôi cũng vẫn nắm chặt thời gian ngủ nướng, sau đó nấu vằn thắn luộc sủi cải, anh cũng không kén chọn, ăn rất vui vẻ.

Bổ sung một chút: Anh dám kén chọn, tôi lưng đau chân nhũn nấu thức ăn cho anh. Anh bắt bẻ một chút thử xem.

Viên Lăng kéo ghế ẹ anh, diu cụ ngồi xuống. Bưng canh qua, cầm đũa: “Mẹ, nếm thử tay nghề của con dâu người một chút.”

Mẹ chồng nếm thử một chút, cười: “Ừ, ngon, hơi nhạt.”

Tôi vọt vào phòng bếp cầm lọ muối như nhận thánh chỉ.

Chị cả rất thân với tôi. Cách trộn su hào cho bữa sáng là chị dạy tôi.

”Bội Bội, mai chị làm bữa sáng. Chị vừa học được một cách trộn mì, vô cùng ngon.

Ăn mì trộn buổi sáng? Không phiền phức à?

“Được. Nhưng nghe nói ở gần đây có một quán trà kiểu rộng rãi mới mở, các thứ không tệ. Nếu không thì mai chúng ta đi thử nhé?” Tôi muốn ăn gà bọc nấm*, ăn xong thì tiện đường đi làm luôn.

Không có ý kiến.

Viên Lăng gấp thức ăn ẹ chồng hết sức chuyên chú, mẹ chồng từ chối: “Không cần gấp ẹ. Mẹ nhìn được.”

Chung sống đã lâu, tôi cảm thấy tính tình mẹ chồng hơi giống Cao Thành, vô cùng thẳng thắn. Chị cả cũng vậy. Vậy Viên Lăng thì sao? Tính tình kia không giống ba chồng, cũng chẳng giống ai, chẳng lẽ là ôm nằm trong bệnh viện rồi?

Tôi nghĩ tới đây thì cắn răng không để ỉnh bật cười.

Từ hai năm trước khi đi qua Tân Cương trở về nhà một chuyến, ngày người hồi lâu. Đã mười mấy năm chưa từng gặp người nhà. Lúc này dính vào cạnh mẹ, vẻ mặt như một đứa trẻ được cho kẹo, vô cùng dễ thương.

Tôi ngậm đũa nhìn anh, nhìn tới mức ngày người.

Mẹ chồng nhìn con trai nhỏ năm đó tức giận cãi nhau muốn làm lính như đứa trẻ, cảm giác xa lạ lúc vừa gặp đã bị kỷ niệm và sự quen thuộc thay thế. Trong mắt mình thì nó vẫn là đứa trẻ nho nhỏ khiến mình không yên tâm nhất.

Viên Lăng bóc một tép tỏi ẹ chồng: “Lớn tuổi rồi, không thích ăn cái này nữa.”

Viên Lăng “à” một tiếng, quăng tỏi vào miệng.

Tôi chớp mắt mấy cái, nhớ ra trong nhà còn một lọ bằng gỗ đựng kẹo cao su, lát nữa phải nhớ đưa cho Viên Lăng cầm theo.

Lúc Viên Lăng ra cửa, đứng ngoài cửa dặn dò tôi: “Anh đi đây. Mấy ngày này em phải vất vả rồi.”

Tôi vuốt phẳng vạt áo cho anh: “Không sao, mẹ anh chính là mẹ em, không khổ, thật.”

Viên Lăng hôn nhẹ lên trán tôi: “Bội Bội thật hiểu chuyện. Có một số việc, không thể nói thì đừng nói, đỡ khiến bọn họ lo lắng.”

Tôi cười nói: “Em có chừng mực, anh yên tâm.”

“Đi đây, lại đây, goodbye kiss.”

“Ặc!”

Theo cù tới bệnh viện về, tôi lấy một quyển giống như sách ra.

Tôi thích chụp hình, thích dùng ảnh để lưu lại mẫu chuyện cuộc sống và kỷ niệm.

Bây giờ chụp hình cũng rất dễ. Máy ảnh kỹ thuật số, điện thoại di động, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu. Vài năm trôi qua, mấy cuốn album thật dày.

Mẹ chồng và chị cả từ từ lật xem. Xem người trước, xem bối cảnh, xem thời gian, lại xem người, xem thật tỉ mỉ từng chi tiết cho rõ ràng, khắc ghi trong lòng. Lần này trở về, không biết năm nào tháng nào mới gặp lại.

Tôi đọc thoại bên cạnh: “Đây là đang chụp trong quán rượu, bạn kết hôn; đây là chụp ở nhà con, tết Trung thu. đây là chụp cùng vài chiến hữu, đều là lính của anh ấy; đây là lúc sinh nhật năm ngoái của con; đây là lần anh ấy bị thương phải nằm viện...”

Tôi phát hiện mình nói lộ, vội vàng lật qua: “Người xem, đây là lúc sinh nhật anh ấy...”

Xem hết hình, xem huy chương chiến công của Viên Lăng.

”Đây là huy chương chiến công hạng ba. Lần quân diễn đó bọn họ đánh cho người nhà 1

Tôi không rõ thật. Tôi biết lần đó Viên Lăng nằm viện hai tháng, không nói cho tôi biết. Sau này biết được từ chỗ Cao Thành là lúc anh được đưa vào bệnh viện thì đã bị sốc, hô hấp tạm ngừng, trễ mấy phút nữa là không còn sống. Viên Lăng nói, không nên nói thì đừng nói, cho nên tôi không nói.

“Đây là giấy chứng nhận của anh ấy. Máy tính, thi đấu súng, huấn luyện về ánh sáng, tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Nhật, tiếng My-an-ma, tiếng Việt, tiếng Nga...”

“Trường Đảng; trao đổi học tập; giữ gìn hòa bình...”

Tôi phát hiện ra lại nói hớ, om lạng bỏ qua duy trì hòa bình.

“Đây là của ông ngoại con để lại cho Viên Lăng, huy chương của ông cụ.”

Lấy từng cái từng cái ra. Đây là thứ có thể xem, còn có những nhiệm vụ không thể cho ai biết, tuy không về được cũng không thể nói bất cứ thứ gì về nhiệm vụ. Nếu lần đó anh không bỏ ra khỏi sông Mê-kông được thì đơn vị cũng sẽ không có bất cứ lời giải thích nào. Tôi chỉ có thể nhận được di thư và tiền trợ cấp.

Mà những thứ đó, một mình tôi biết là được rồi. Để cho bọn họ chỉ nhìn thấy vinh quang phía trước của Viên Lăng, để cho bọn họ chia sẻ nụ cười và sự vẻ vang của Viên Lăng.

Viên Lăng là dạ minh châu trong đêm tối, càng là hào quang rực rỡ trong bóng tối, chiếu soi cho người của mình theo bước. Anh đang ngấm ngấm chịu đựng và hướng tới ánh sáng trong tịch mịch, nhưng đúng là bọn họ lặng lẽ trả giá để mang tới sự vui vẻ dưới ánh mặt trời cho người khác.

Em biết đây là cuộc sống của các anh. Em hiểu cuộc sống như vậy.

Bởi vì hiểu cho nên yêu anh!

Bởi vì yêu anh cho nên em lựa chọn chờ đợi!

46. Q.3 - Chương 34: Dẫn Vào Cửa

Buổi sáng đi dạo các phòng một vòng theo thông lệ, xem xem có bỏ sót khâu nào không, xem xem có khách hàng khiếu nại gì không, xem tư cách tiếp đãi của công nhân viên, cuối cùng mới về phòng làm việc thẩm tra tình hình tiêu thụ của các chi nhánh.

Lúc đi dạo tới đại sảnh, có mấy người đang di chuyển hai bồn hoa cao bằng đầu người ở cửa. Mùa đã qua, là công ty cây cảnh tới thay cây.

Bồn hoa lướt qua, một bóng dáng lóe ra, tóc ngắn, mặc quần áo nghề nghiệp, ngẩng đầu, trên mũi là mắt kính viền vàng hợp với khuôn mặt nhẹ nhàng.

Tôi đứng trên lầu hai nhìn xuống, rất chần chừ, đây là...?

Cô ấy và mấy người nước ngoài đăng ký trước quầy. Tôi bước nhanh tới, hạ giọng, gọi cô một cách không xác định: “Lương Mai?”

Bỗng quay đầu lại, vẻ mặt kinh ngạc.

Tôi nở nụ cười chào đón: “Là cậu thật!”

Lương Mai hoan hô một tiếng: “Bội Bội!” Nhào lên ôm một cái thật chặt, sau đó hôn lên mặt theo cách thức tiêu chuẩn.

Mấy người nước ngoài bên cạnh cô ấy cũng xoay người lại, nghe cô giải thích liền thoáng mấy câu, tất cả nở nụ cười, lần lượt ôm tôi, sau đó hôn tôi theo cách thức tiêu chuẩn.

Thật đáng thương cho tôi khi không quen thân thiết với đàn ông khác như vậy. Ý tôi là kể từ sau khi kết hôn, tôi ngay cả nụ hôn mang tính chất lễ phép này cũng hơi kháng cự.

Thật vất vả mới hôn xong, tôi và Lương Mai đưa mấy người kia tới phòng, sau đó hai người vào quán cà phê ở lầu hai, tìm chỗ nói chuyện phiếm.

“Đã nhiều năm không có tin tức của cậu. Cậu vẫn còn ở phía nam nước Pháp à?” Tôi nhấp một ngụm Lam

Sơn. Tuy không thích Lam Sơn nhưng mỗi lần tôi sẽ uống một chút, giả vờ cho Viên Lăng một ngụm, đây dường như là một thói quen.

“Vẫn còn ở đó. Nhưng không phải là đi học. Mình đã đăng ký tạm trú, ở lại đó.” Lương Mai uống cà phê, day huỵt thái dương, hơi có cảm giác mệt mỏi.

“Hai năm trước lúc vẫn còn độc thân, mình muốn tới Provence xem ruộng hoa một chút, tiện thể thăm cậu.”

“Cậu kết hôn rồi?”

“Kết rồi, hai năm rồi.” Tôi thở dài.

“Hóa ra tang thương như vậy là vì người đó à?” Lương Mai hỏi.

“Không phải. Người đó đã sớm không tồn tại. Mình gả ột anh lính đặc chủng. Thú vị không?” Tôi cười, như thể mình đang đánh trống lảng.

“Lính đặc chủng?” Lương Mai nhìn tôi từ trên xuống dưới.

Tôi nhìn cô ấy cười. Viên Lăng nhà tôi từ trước tới nay luôn là người thần bí không bao giờ xuất hiện cùng với thế giới của chúng tôi.

“Xem không?” Tôi lấy điện thoại di động ra, trên đó là hình chụp Viên Lăng mặc quân trang và thường phục. Thứ ngày trước đã không tìm về được, thật đáng tiếc.

Lương Mai cầm lấy, nhìn kỹ.

“Không tệ, rất thú vị.” Lương Mai đánh giá.

“Vậy là đánh giá rất cao hả? Có thể được Lương đại tiểu thư nói rất thú vị thật không dễ dàng.” Tôi lấy điện thoại lại.

“Sao? Còn cậu thì sao?” Tôi hỏi ngược lại.

“Sống hai người, bây giờ độc thân. Người nước ngoài không hợp với khẩu vị của mình.” Lương Mai cố ý chớp mắt mấy cái.

“Tìm một người trong nước thôi.” Tôi thuận miệng đề nghị.

“Ha ha, với yêu cầu của mình, ngay cả người trong nhà cũng nói mình soi mói.” Lương Mai cười nói.

“Thật à? Muốn dạng gì? Nói nghe một chút.”

“Tuổi xấp xỉ mình, lớn hơn một chút cũng không sao.”

“Ừ.”

“Trình độ học vấn không thể thấp hơn mình.”

“Thạc sĩ, không khó.”

“Vóc người phải phù hợp với tỷ lệ vàng của mình.”

“Ừ. 180 trở lên, 182 trở xuống.”

“Tư duy nhanh nhạy, không được là một con mọt sách.”

“Còn gì nữa không?”

”Không được mập quá, không được gầy quá, phải cường tráng lại không được có quá nhiều cơ bắp.

“Phụ?...” Tôi phun cà phê lên bàn.

“Vừa vàng chút, mình còn chưa nói hết đâu.”

“...” Tôi bắt đầu không biết phải đáp lại thế nào.

“Phải có sự nghiệp của mình. Mình phiêu bạt đã quá mệt mỏi, không muốn tìm một người không ổn định như thế.”

Tôi lau khôe miệng, tiện tay lau mồ hôi trên trán: “Yêu cầu này của cậu,... Cậu ỉnh là công chúa à?”

“Mình hy vọng cả đời chỉ kết hôn một lần, không muốn quá uất ức mình.” Lương Mai rất buồn bã.

Tôi im lặng. Có rất nhiều người phụ nữ như vậy, có văn hóa, có năng lực, còn rất xinh đẹp động lòng người, cuối cùng chỉ còn lại một mình. Đến tận cùng là bọn họ yêu cầu quá cao hay là xã hội này có vấn đề.

“Lần này về cậu ở mấy ngày?” Tôi nghĩ tới một chuyện, nhưng chưa biết còn chưa thêm nét, tạm thời tôi không muốn nói ra.

“Lần này là theo cấp trên tới đây đàm phán một hạng mục, phải ngây ngô nửa tháng.”

“Chờ mình sắp xếp xong thì mấy ngày nữa tới nhà mình chơi.” Lam Sơn đúng là nâng cao tinh thần, tôi cảm thấy như mình đang đánh tiết gà, xuất hiện ý tưởng kỳ kỳ quái quái.

Tôi về phòng làm việc, trăm cay nghìn đắng mới gọi được cho điện thoại trong đội của Viên Lăng.

“Cuối tuần sau có về không? Đưa Ngô Triết về cùng.... Vì sao? Em cần cậu ta!”

Cúp điện thoại, tôi tự kiểm điểm câu cuối kia quá mập mờ. Ngô Triết, nếu cậu bị đội trưởng “thối nát” nấu lên, chị cũng chỉ có thể nói “sorry”.

Chị cả theo mẹ chồng tới bệnh viện. Không có bệnh gì lớn, chỉ là bệnh già bình thường, phải đeo kính. Cô bé binh đoàn thiết giáp năm đó phải uất uất ức ức đeo cái kính tượng trưng cho sự già nua. Thật ra thì tôi cũng biết rõ, nói đến khám bệnh chẳng qua chỉ là lý do, chủ yếu vẫn là tới xem con trai già, lớn tuổi, nhớ con trai.

Tôi phải đi làm, vì vậy liền rút tiền nhét vào tay chị cả, để chị theo bà cụ ra ngoài thăm thú, Cổ Cung, Trường Thành...

Trời rất tối hai người mới về, vừa hỏi là đi Thiên Tân một chuyến để thăm bạn học cũ. Tinh thần thật tốt!

Chủ nhật, mẹ chồng đi máy bay về. Tối thứ sáu Viên Lăng về, vì vậy tôi hẹn Lương Mai thứ bảy tới nhà.

Mọi việc đã sẵn sàng. Tối thứ sáu, Viên Lăng dẫn nhân vật chính – Ngô Triết – về nhà.

Ngoài tôi, tất cả mọi người ù ù cạc cạc, kể cả Viên Lăng. Tôi dĩ nhiên chưa nói tôi muốn làm bà mối.

Sáng thứ bảy, gọi điện thoại trước, sau đó người đẹp đúng chuẩn thành phần tri thức muôn vẻ đúng hẹn mà tới.

Tôi cố ý không đi đón cô ấy muốn cho cô ấy một kinh hỉ.

“Bon-jour!” Tôi chào.

“Bon-jour!” Lương Mai hoàn toàn phản xạ có điều kiện.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, ánh mắt Ngô Triết quét ngay tới: “Bon-jour!”

Chuyện tiếp theo cũng không trong phạm vi khống chế của tôi, để hai tình anh này tự trao đổi đi. Sự phụ dẫn vào cửa, tu hành là do mình.

Sau này Viên Lăng nói, phải là bà mối dẫn vào cửa, pha rượu là ở mình. Tôi nói Viên Lăng anh càng ngày càng đáng ghét, đừng nhìn thấu tôi thế chứ.

Sau này lúc mẹ chồng cô đi có nói, đôi này thật xứng, nếu quả thật có thể thành, bà muốn tới uống rượu mình.

Bà cụ mù tịt mà tuyệt không say mấy bay.

47. Q.3 - Chương 35: Vô Tâm

Tôi thở hổn hển khiêng hai cái thùng giấy tới cửa, lách ca lách cách móc chìa khóa ra định mở cửa. Một cơn gió lướt qua, cửa chống trộm đang mở. Dĩ nhiên không phải là gió mở ra, bóng dáng Viên Lăng lóe ra phía sau cửa.

Hơi thở của tôi chưa ổn định: “Sớm biết anh ở nhà, tội gì em phải khiêng lên đây. Mệt chết em.”

Viên Lăng nhìn trên đất, hai tay hai thùng nhấc vào. Tổ chức thân thể cách nhau thật quá lớn. Lúc người bảo vệ gác cổng tiểu khu khiêng lên vai giúp tôi cũng rất cố sức, vậy mà anh lại xách như xách gà con. Tôi vụng trộm nghĩ, nếu có ngày anh lui xuống, có thể mở một công ty vận chuyển, ngay cả công khuôn vác cũng có thể bớt được hai người.

Thả cái thùng lên bàn ăn, tôi nhìn danh sách dán trên đó trước, lại còn có đảm bảo. Thứ gì mà trịnh trọng như vậy?

Tôi lăm bằm, tìm dao rọc giấy mở nắp thùng ra, một mùi đồ sấy tỏa ra.

Thịt khô lạp xưởng đầy một thùng!

Tôi và Viên Lăng bốn mắt nhìn nhau. Một thùng lớn, sợ là phải ăn tới sang năm. Nhìn lại phí bưu điện, không nhịn được mà phá lên cười: Hàng chuyển phát nhanh. Phí bưu điện cũng có thể mua được nửa thùng lạp xưởng rồi.

Có một tờ giấy, thứ nhất là để bảo treo lạp xưởng lên hong khô; thứ hai là nói bên trong có đồ của mẹ tôi gửi cho Viên Lăng.

Hí hí, rất thần bí nha. Thứ gì vậy?

Mở ra, lại mở ra, một cái túi nylon chống thấm. Cắt từng tầng từng tầng, cảm giác mềm mại.

Một cái áo len size lớn màu tím than tự tay đan.

Là mẹ làm, chuyện này có thể chắc chắn. Xem kiểu dáng một chút, rất quen thuộc, suy nghĩ một chút, Tân Ba cũng có một cái. Tôi cười hì hì, mẹ già ngàn năm không thay đổi cách chiều đãi con trai bí truyền, có thể xin độc quyền rồi.

Viên Lăng cầm cái áo len lên, nụ cười trên mặt hơi có vẻ xấu hổ. Được người cách thiên sơn vạn thủy lo lắng, yêu mến, chiều chuộng, nhớ nhung, sau đó dùng cách thức biểu đạt không lời này, vẻ mặt của Viên Lăng nói cho tôi biết, bây giờ anh rất hạnh phúc.

Tôi dùng cùi chỏ huých anh: “Aiz, vui không?”

Viên Lăng nhìn trái nhìn phải, trông áo len qua đầu. Chỗ nên chặt thì chặt, nên rộng thì rộng, quả là làm theo số đo của anh.

Tôi dọn cái thùng: “Aiz, cởi ra giặt rồi mặc, cả người toàn mùi thịt khô.”

Viên Lăng: “Không cởi, cứ mặc như vậy, thoải mái.”

Mặt đắc ý. Gì chứ? Có gì mà đắc ý? Tôi sờ sờ cái nhẫn ruby trên tay.

Tôi đang lấy gạo chuẩn bị làm cơm tối, Viên Lăng gọi tôi nghe điện thoại. Tôi vẩy nước trên tay, dùng hai ngón tay cầm ống nghe.

“Bội Bội, có cơm ăn không?” Giọng Tiểu Lâm.

“Có. Sao vậy? Đường đường là con dâu quân đội mà không có chỗ ăn à?”

“Vậy mình tới. Mình muốn ăn ngon.” Tiểu Lâm làm nũng.

“Được, được, làm mình sờn cả da gà.” Da gà nổi đầy người tôi.

Thịt khô dày thì trong suốt, mỏng thì đỏ tươi; thịt dày xen lẫn thịt mỏng, đây là cách pha mà tôi bày cho ba: Tám phần thịt heo, hai phần thịt bò. Từng miếng đều đặn tản ra mùi thơm khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Tối cùng Tiểu Lâm còn có một đồng nghiệp của cô ấy. Cô vừa thi đậu công chức năm nay, tới đơn vị làm công chức nhỏ. Thanh Nhan không chút khách khí, ra sức gấp thức ăn vào chén cô bé.

Bởi vì trên bàn còn có khách, rời bàn trước không quá lễ phép nên Viên Lăng thả chậm tốc độ ăn cơm cho thích hợp.

“Sao hôm nay lại muốn tới ăn cơm vậy?” Tôi lên tiếng hỏi Nhan. Viên Lăng đá tôi một cái dưới bàn.

“Bà nội đứa bé dẫn theo bảo mẫu, mang nó đi thăm bà con. Cao Thành lại không về, chỉ có ba anh ấy và cảnh vệ ở nhà. Mình không nói chuyện với ba anh ấy được nên mới tìm cậu chơi thôi.” Tiểu Lâm vẫn thành thật như trước đây, đương nhiên là chỉ ở trước mặt tôi.

Ăn cơm xong, tôi dọn dẹp bàn, Viên Lăng nói: “Em đi chơi với các cô ấy đi, để anh.” Tôi dùng ánh mắt hiểu vạn tuế mạnh mẽ sùng bái anh.

Nước trong máy vừa ấm, tôi rót một bình trà trái cây, cầm ba cái tách, ngồi vào bên cạnh Thanh Nhan. Tôi bỏ thêm đường vào tách cho cô bé công chức. Cô bé rất ngại ngùng.

Tiểu Lâm nhìn lướt qua phòng bếp: “Viên Lăng nhà cậu thật chịu khó. Cao Thành nhà mình lười muốn chết.”

Tôi uống trà: “Cao Thành nhà cậu mà còn gọi là lười hả? Anh ấy nổi tiếng thích sạch sẽ trong doanh trình sát sự đoàn đay. Ngay cả huấn luyện cũng mang theo khăn lông mặt mùi trà xanh.”

Tiểu Lâm thanh minh: “Đúng vậy, huấn luyện xong rồi thì khăn mặt trắng biến thành đen, liền vứt ỉn giặt.”

Tôi cười: “Thứ đồ chơi này mà giặt sạch được à?”

“Chắc chắn không sạch được. Mình đem đi làm giặt lau rồi. Vài đồng một cái, cũng không thể vứt đi.”

“Thanh Nhan nhà chúng ta cũng học được tiết kiệm để lo việc nhà, thật hiếm thấy. Thảo nào lão Viên Lăng nói trại phó Cao làm công tác tư tưởng tốt hơn anh ấy, đặc biệt là tạo nên nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan chính xác, rất thống nhất. Nói không giả...” Tôi cảm khái.

Tiểu Lâm đứng lên, xắn tay áo: “Có chửi lông gà không? Hôm nay mình phải tạo ba quan chính xác cho cậu. Điều thứ nhất là giao hữu quan chính xác...”

Tôi cười ha ha: “Thì ra là cậu bị Cao Thành dạy dỗ bằng chửi lông gà à?”

Tiểu Lâm phát hiện mình bị xoay vòng, a ơ một tiếng rồi nhào qua.

Công chức nhỏ ở bên cạnh tay chân luống cuống. Viên Lăng bưng trái cây ra, gọi: “Ăn trái cây, đừng khách sáo, coi như nhà mình đi.” Nghiêng đầu nhìn chúng tôi đang xoay thành một cục trên sofa: “Cao Thành tới.”

Tôi và Tiểu Lâm nhảy dựng lên, vừa sửa sang lại từ trên xuống dưới, vừa nhìn về phía cửa.

“Không tới mà?”

“Ở đâu vậy?”

Viên Lăng cắn lê, xem TV: “À, anh tùy tiện nói một chút.”

Tiểu Lâm hóa đá một phút đồng hồ: “Anh ấy đang A người à?”

Tôi tiếp tục hóa đá: “Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, suốt đời.”

Hai người ôm đầu khóc lóc: “Chúng ta gả cho ai vậy hả?...” Ngắc đầu khuyên bảo công chức nhỏ: “Ngàn vạn lần đừng kết hôn sớm, hôn nhân là địa ngục.” Tới phiên cô bé hóa đá: “Em...Em đã kết hôn, không kịp nữa rồi.”

“Em...Ba người chúng ta thật là người bất hạnh hy sinh vì hôn nhân.”

“Này, người bất hạnh hy sinh, đưa điều khiển cho anh.” Viên Lăng gọi tôi.

Tiếng chuông cửa vang lên. Tôi bật lên, đi mở cửa.

Thượng đế Maria chúa Jesus của tôi, ban ngày không nhắc người, ban đêm đừng nhắc quỷ.

Cao Thành đang cười không ngớt đứng ở cửa. Sao tôi lại dùng từ cười không ngớt? Mặc kệ, người ta quả thật có khuôn mặt rất vừa ý.

“Anh tìm Viên Lăng.”

Viên Lăng phát hiện mình rất có thiên phú tiên đoán, vì vậy anh gọi tôi: “Vợ, mua giùm anh hai tờ vé số ở cửa tiểu khu.” Tôi lườm anh một cái.

Tôi nhiệt tình dẫn Cao Thành vào cửa. Sau đó anh nhìn thấy Tiểu Lâm, Tiểu Lâm nhìn anh.

Cao Thành là người không dễ dàng bày tỏ tình cảm, cho nên hai vợ chồng gặp nhau rất khách sáo.

“Ồ, em ở đây à?”

“A, em ở đây. Anh tới rồi à?”

Chuyện gì vậy? Đây là hai vợ chồng à? Viên Lăng đứng dậy chào Cao Thành: “Có chuyện gì vậy?”

Cao Thành thấy Viên Lăng thì có vẻ thân thiết hơn: “Mình gọi điện thoại tìm cậu thì nói cậu về nhà. Mình liền chạy thẳng tới đây.”

Hai người ngooifi vào bàn cơm cách xa chúng tôi, đầu chạm đầu thăm thì. Thăm thì một lát, Viên Lăng ngó ngó bên này, kéo Cao Thành vào thư phòng.

Tôi nói với Tiểu Lâm: “Có vấn đề. Một bộ đội thường quy, một bộ đội đặc chủng, có chuyện gì mà phải lén lút bàn bạc chứ.”

Tiểu Lâm gật đầu: “Vốn mình tưởng rằng quan hệ giữa hai ta mập mờ, thì ra là chính hai người bọn họ có quan hệ mập mờ.”

Công chức nhỏ giả vờ như không nghe thấy.

Nhưng thật bất hạnh là Viên Lăng ra ngoài nghe được những lời này. Vì vậy đêm đó sau khi mọi người đi rồi, tôi bị một người dùng hành động thực tế để tính sổ “giáo dục”, “giáo dục thân thể” khắc sâu, từ thể xác tới linh hồn.

“Cách giáo dục này thật sinh động. Có thể tăng thêm ấn tượng thêm mấy lần.” Tôi sờ lên dấu răng trên cổ, nghĩ.

48. Q.3 - Chương 36: Hải Sản

Tôi nhảy xuống giường, nhìn đồng hồ, sắp tới mười một giờ, nói với Viên Lăng: “Chờ em gọi điện thoại đã.”

“Alo, ông chủ Trần hả? Sáng nay có cua mỡ tươi không?”

...

“Được, tôi tới ngay lập tức.”

Tôi mặc quần áo: “Chờ em nửa tiếng. Anh có thể nấu cơm trước.”

Chín cái mười đực, không biết câu này có thể dùng với cua biển không. Tôi chọn bảy, tám con cua có mai chắc nịch, lại nhặt tôm he và sò huyết, thắng lợi trở về.

Tôi hì hà hì hục kéo cái túi vào cửa, Viên Lãng uống cà phê, đổi kênh, nói: “Em ra bãi đánh cá hả? Ông quần toàn là nước.”

Tôi ném cái túi to vào phòng bếp, mặc tạp dề, dùng tốc độ như tia chớp để rửa cua, lột vỏ tôm. Viên Lãng đi vào: “Cần giúp một tay không?” Tôi ném một bó hành lá nhỏ cho anh: “Xử lý đi.” Anh thành thành thật thật bưng một cái ghế nhỏ ngồi xử lý lá hành ở cửa phòng bếp.

Thêm nước vào nồi nước lớn, tôi thả cua và dây cỏ vào ngâm nước sôi, nếu không cua sẽ bị rụng chân trong lúc nấu. Cho thêm vào nồi mấy lát gừng, bỏ nửa ly rượu, thêm chút muối, ném một nửa hành Viên Lãng đã xử lý vào, nắp vung lên, để tự nó chín.

Nồi cơm điện phát ra một tiếng “tinh”, cơm đã chín.

Nồi nước trên bếp cũng đã tỏa hơi, sò huyết nóng, vớt ra, vẩy tương hải sản lên.

Tôm he dùng rượu Thiệu Hưng, tiện thể tráng luôn đĩa.

Trộn hai đĩa rau nhỏ, bỏ thêm chút gừng trong rượu Hoa Điều nóng, thả vào một quả mơ, thêm chút đường phèn.

Bưng cả cua lớn đồ rừng rực nóng hôi hổi lên bàn, bữa cơm trưa này quá xa xỉ.

Viên Lãng cầm một con cua, cởi dây ra: “A? Sao lại thế này?”

Tôi liếc nhìn: “Em dùng sống dao đập.”

“Đập nó để làm gì? Gạch cua vỡ hết.”

“Cua mỡ có màu vàng. Trước tiên phải đập chết thì mới nấu được.”

Tôi bóc vỏ cua, nói thêm: “Để động vật giảm bớt đau đớn hết khả năng, đây là đạo làm đầu bếp.”

Viên Lãng cắn càng cua, lộ ra thịt trắng nõn, thịt cua chắc nịch. Anh cẩn thận đưa tới khoe môi tôi: “Vợ cực khổ, ăn miếng đầu tiên đi.”

Tôi a ô, một miếng nuốt trọn. Cảm giác ngon khiến người ta rơi nước mắt. Huống chi lại còn là do Viên Lãng tự tay bóc cho tôi. Trên đời không có càng cua nào ngon hơn, kể cả từ hồ Dương Trì ra hay ở biển ra.

Tôi thuận thế hôn lên mu bàn tay anh một cái, chỉ thấy một nụ cười thật to nở ra trên mặt anh. Đây là cảnh vật đẹp nhất trên thế gian sao?

Tôi vớt một con tôm ngâm rượu, lột vỏ, gỡ chỉ lưng, chấm chút mù tạt, đút cho Viên Lãng.

Viên Lãng ăn rất hạnh phúc, trong nháy mắt hoa lê dầm mưa.

Tôi cười tới mức không khép được miệng, hỏi: “Anh khóc cái gì? Đùng quá cảm động.”

Viên Lãng rút khăn giấy lau nước mắt: “Anh quá cảm động, quá hạnh phúc, không kìm được...”

A được đội trưởng A thành công, có giá trị kỷ niệm. Tôi gọi: “Ăn sò huyết sẽ không già.”

Tiếng chìa khóa ngoài cửa vang lên, tôi ngạc nhiên nhìn qua.

Viên Lãng không ngẩng đầu: “Tân Ba tới.”

“Sao nó có chìa khóa?”

“Anh đưa.”

Tân Ba như về nhà mình, thả túi, đổi giày, rửa mặt, tới phòng bếp, cầm chén dưa tới, ngồi xuống liền gỡ chân cua.

“Lại tới đây làm gì?” Cuối cùng, tôi phải lên tiếng hỏi.

“Tới đón khách.” Tân Ba ăn gì tốc độ cũng có thể sánh ngang với thần lục.”

“Sau đó?”

“Xế chiều đi.”

“Cho nên?”

“Cho nên tới đây ăn cơm. Đẩy sò huyết lại gần đây chút.”

Tôi vội vàng san một nửa trong đĩa trước mặt Viên Lăng: “Chồng, ăn nhanh đi, nếu không sẽ không có mà ăn đâu.”

Tân Ba bắt măn: “Thật keo kiệt. Em không ăn được nhiều như vậy.” Vừa nói vừa đưa tay cầm lấy hai con cua.

Nhớ anh cả Trịnh Uyên Khiết từng nói, con người khi còn sống nên ăn, có thể ăn bao nhiêu thì âm phủ đã định cả. Thật đây.

Chiều, lúc Tân Ba về thì cả người nổi chấm đỏ như bị sỏi. Viên Lăng chở cậu ta tới phòng khám gần tiểu khu để khám.

Rất lâu sau hai người cũng chưa về, tôi gọi điện hỏi.

“Dị ứng với hải sản, châm cứu, đang nằm.” Viên Lăng trả lời.

“Dị ứng? Ai bảo nó ăn một lúc nhiều như vậy.” Nói tới nói lui, lo lắng là tất nhiên. “Không sao chứ?”

“Bác sĩ nói quan sát một chút, nếu muốn khỏi dị ứng thì phải châm cứu.”

“Vậy thì làm thôi.”

“Một tuần hai lần, một tháng một đợt, ít nhất châm nửa năm.”

Đầu tôi đầy vạch đen.

Lúc ăn cơm tối, hai người đã về. Tân Ba ngủ thẳng trên ghế sofa, lẩm bẩm. Tôi bóc nôm tôm lúc trưa, chiên cơm Dương Châu, hỏi cậu ta: “Dị ứng với hải sản thì ăn cơm chiên này được không? Tôm he không tính là hải sản chứ?”

Tân Ba nằm trên ghế sofa, xoay loạn: “Em không kiêng. Hai người có thể ăn, em nhìn mà thèm.”

Tôi ném một cái liếc qua cho cậu ta, xới cơm: “Chồng, ăn nhiều một chút.”

Viên Lăng vẫn còn rất quan tâm tới dáng vẻ của cậu ta: “Em đừng ăn cơm. Anh nấu cho em tô mì nhé.”

Tân Ba chưa kịp đáp thì điện thoại di động của cậu ta đã reo.

“Alo, Mai Tử hử? Em ở đâu? Đương nhiên là anh ở Trung Quốc. À, anh ở Bắc Kinh.”

“Mai Tử, anh bị Dư Bội Bội hại. Chị ấy biết rõ anh bị dị ứng mà còn ra sức cho anh ăn hải sản. Suýt chút nữa anh không ngất đầu lên được...”

Cái tên ăn nói bừa bãi này! Hôm nay tôi không cắt nó ra không được.

“Viên Lăng, tìm dao cho em!” Tôi xoay quanh phòng.

“Ăn cơm cho ngon đi. Người ta nói chuyện với bạn gái, không phải chuyện của em.” Viên Lăng gõ cạnh chén tôi.

Tôi ngồi xuống, trong lòng thật không có mùi vị gì. Lương Mai này là tôi giới thiệu cho Ngô Triết. Ngày đó hai người cũng nói chuyện rất hợp. Ai ngờ sau này lúc gần đi lại xảy ra chuyện này.

Ngô Triết rất thành khẩn mà nói với tôi: “Chị dâu, cảm ơn chị. Em biết chị dâu vẫn quan tâm tới chúng em. Nhưng tính chất của đội bọn em, chị cũng biết. Lương Mai nhập quốc tịch, em đang thi hành nghĩa vụ quân sự. Theo quy định bọn em không thể nói yêu đương. Cô ấy rất xuất sắc nhưng...Quên đi, chị dâu, cảm ơn chị nhiều...”

Tôi biết không phải là cậu ấy từ chối, cũng không phải là khách sáo, chỉ là do lúc đó tôi vốn không cân nhắc tới vấn đề quốc tịch này. Một người quen như vậy sao chỉ chớp mắt đã thành người ngoại quốc. Buồn bực thật...

Thấy Tân Ba tâm sự với Lương Mai liên tục, tôi muốn nói một câu: Con người ta khi sống rất có thể sẽ gặp được ba người. Một người là người yêu của mình, một người là người mình yêu, cuối cùng ở chung một chỗ lại là một người khác. Ví dụ như Hồ Phỉ. Trình Linh Tố yêu anh ta, anh ta yêu Viên Tử Y, cuối cùng lại ở chung với Miêu Nhược Lan.

Thật đúng là thế sự biến ảo vô thường, không ai trong chúng ta có thể nắm trong tay.

49. Q.3 - Chương 37: Quá Khứ

Lúc tôi xuất hiện ở cửa tiểu khi đón Tiểu Duệ thì bộ dạng của cậu ấy cũng không quá thay đổi so với mười năm trước. Nhưng vẻ mặt đã sớm không còn ngây ngô như năm đó.

Anh liếc mắt một cái liền nhận ra tôi. Tôi cười cười xem như là chào hỏi.

Bốn năm đại học, hai năm làm việc, yêu đương sáu năm, đã từng bàn về chuyện cưới xin, bây giờ gặp nhau cũng chỉ chào hỏi lẫn nhau coi như xong.

“Sao không đi máy bay tới?”

“Mùa du lịch, không đặt được vé máy bay. Ngay cả vé tàu cũng khó. Anh mua được một vé giường nằm cuối cùng.”

“Chưa đặt khách sạn đúng không? Đi thôi.”

Dẫn Tiểu Duệ tới khách sạn gần đó đặt phòng, tôi mời anh ăn cơm trưa. Tôi đưa thực đơn cho anh, anh rất khách sáo: “Em gọi là được rồi.” Tôi liếc anh một cái, tùy tiện để nhân viên phục vụ viết vài món ăn.

“Đi với em mà còn khách sáo như vậy. Lúc đầu tính tình của anh cũng không như thế.” Tôi châm trà cho anh.

“Thật ra thì không quá giống. Em chín chắn hơn năm đó nhiều.” Anh hơi khó chịu.

“Ha ha, anh định nói em già rồi chứ gì?” Tôi cười.

“Ha ha, anh còn già hơn em.”

“Có con chưa?”

“Hơn hai tuổi rồi.”

“Anh làm việc rất nhanh. Là anh gấp gáp kết hôn hay là cô ấy gấp?”

“Không ai gấp cả. Nói chuyện nửa năm, tuổi của hai người cũng lớn, thì kết hôn thôi. Dù sao cũng đều là sống qua ngày, không phải sao?” Anh uống trà.

Đã từng cho là mình có yêu anh, đã từng nói chuyện yêu đương với anh, đã từng, miễn cưỡng như vậy.

Tôi cười, anh cho là tôi cười anh nên gật đầu kiểu đánh trống lảng.

Đồ ăn được bưng lên, thịt dê xào hành. Anh gấp món ăn khác. Tôi đã quên Tiểu Duệ không ăn thịt dê. Có lẽ, tôi vốn không từng quan tâm xem anh thích ăn gì. Tôi như thể tiện tay gọi chút đồ ăn. Tất cả đều là món Viên Lăng thích.

Viên Lăng. Tôi và anh mới gọi là yêu ư? Thường xuyên chú ý chuẩn bị quần áo sạch cho anh, thường xuyên chú ý thời gian anh về nhà để làm đồ ăn chờ anh. Khi anh tsc giận thì chủ động nhận sai. Lúc anh vui vẻ thì cùng vui vẻ với anh. Lúc anh đau lòng thì nhỏ giọng an ủi... Những thứ này không phải là tình yêu, mà là tình thân. Viên Lăng, em yêu anh ư?

Tiểu Duệ đi đường mệt mỏi, không có khẩu vị.

“Ngày mai anh định đi Hà Bắc. Trước khi đi thì gọi chồng em tới, chúng ta cùng uống rượu. Năm đó là một trong những thần rượu của khoa, bây giờ càng lợi hại hơn trước chứ?” Tiểu Duệ mời.

“Ngày mai? A, em không biết anh ấy có rảnh hay không. Để sau đi.” Tôi cũng không muốn để hai người gặp nhau. Dù Tiểu Duệ không sao cả thì Viên Lăng có bằng lòng nâng ly vui vẻ với người yêu cũ của vợ không? Tôi không dám chắc.

Tôi nghe điện thoại: “Alo? Viên đội, anh đang ở trụ sở mà cũng dám mở điện thoại à?”

“Anh không ở trụ sở. Anh đang làm việc trong nội thành. Buổi chiều cùng ăn cơm đi.”

“Anh không về nhà à?”

“Ăn cơm xong phải về ngay, không về nhà.”

“Được, chiều gặp.”

...

“Bội Bội, có phải em không tiện nói chuyện không?”

“Hả? Sao anh biết?”

“Nghe thấy.”

Giọng trong điện thoại hơi lạ lùng. Tôi nhướn mày, hiểu ra.

“Anh lại vừa lái xe vừa gọi điện! Sao anh không nghe lời như vậy? Nguy hiểm lắm đó!”

“...Được rồi, làm xong việc anh đi đón em.” Người này cúp điện thoại thật nhanh. Tôi cũng hơi giận anh.

“Xem ra tình cảm của em và chồng em tốt lắm.” Tiểu Duệ cảm khái.

Thấy bạn trai cũ đánh giá tình cảm bây giờ của tôi, tôi hơi mất hứng. Không nói được là tại sao, chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu.

Tạm biệt Tiểu Duệ, đứng ven đường chờ xe. Viên Lăng từng nói, em trải qua mỗi người mỗi chuyện thì đều cần em trả giá thời gian và tính mạng. Đối xử tử tế với người và chuyện mà em trải qua. Bọn họ sẽ không thể làm lại. Đã đi rồi thì sẽ không quay đầu lại.

Chiều Viên Lăng tới đón tôi đi ăn thịt dê xiên. Cục thịt này ăn động vật, biến tôi thành kẻ không thịt không vui rồi.

“Chồng, em đổi dầu mè cho anh.”

“Vợ, ăn cái này đi...”

“Anh lái xe, ăn thịt; em về nhà, uống rượu.”

“Anh cũng dứt cho em...”

Ngọn lửa dưới nồi lẩu trên bàn tỏa ánh sáng, chiếu lên khuôn mặt tươi cười của Viên Lăng. Trán anh toát ra một tầng mồ hôi mỏng, tỏa ánh sáng rực rỡ, tay áo xắn tới khuỷu tay, lộ ra bắp thịt cường tráng.

Tôi ngẩn ngơ: “Chồng, em muốn ăn chân dê.”

“Được, hồi phục vụ xem có không?” Tay cầm đũa của Viên Lăng ngừng lại một chút.

Tôi thừa dịp nắm chặt: “Không cần hỏi, ở đây có sẵn.” A ô cắn xuống một miếng, Viên Lăng hít một hơi khí lạnh.

Điện thoại di động reo: “Xin chào, tôi là Viên Lăng. Thiết đội người nói đi. Sáng sớm mai? Đi đâu? À, được, vậy sáng mai tôi làm xong rồi về. Vâng, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.”

Để điện thoại xuống, Viên Lăng cười tí mắt: “Hôm nay không cần phải về, ăn xong thì về nhà.”

Tôi hoan hô một tiếng, uống sạch rượu trong ly, lấy tay chùi miệng, không có ý tốt mà nhìn Viên Lăng từ trên xuống dưới. Viên Lăng tỉnh bơ thả tay áo xuống, kéo cao cổ áo lên.

“Anh làm gì vậy? Lạnh à?” Tôi bướng bỉnh hỏi.

“Mặc kín chút, phòng sỏi!” Khóe môi Viên Lãng không kìm được mà nở nụ cười.

“Anh...” Tôi ngó ngó thực khách xung quanh, hạ giọng, “Anh không muốn nhìn thấy mặt trời ngày mai hả?”

Viên Lãng vội vàng ăn, thừa dịp trước khi tôi bùng nổ ăn cho no: “Ngày mai trời đầy mây!”

“Không ăn, về nhà!”

...

Dọc đường, tôi thường thức vẻ mặt Viên Lãng khi lái xe. Gò má, cổ, bàn tay cầm tay lái, chân giẫm trên bộ ly hợp, cuối cùng ánh mắt dừng trên đôi mắt thỉnh thoảng nhúc nhích theo tốc độ lái xe của anh. Ánh trời chiều chiếu vào qua cửa sổ, quần lính rộng thùng thình khiến đường cong cơ bắp lộ ra. Tôi nhìn một chút, vươn tay sờ lên, cảm giác và nhiệt độ quen thuộc.

“Đừng làm phiền tài xế.” Mắt Viên Lãng nhìn thẳng.

“Anh lái của anh, đừng quan tâm người ta.” Tôi sờ soạn tiếp tới đầu gối khêu gợi.

“Em sờ lên nữa sao anh có thể xuống xe gặp người?”

“Thả lỏng chút đi, đừng nhạy cảm như vậy.”

“Á...Dư Bội Bội, hôm nay em chết chắc rồi.” Viên Lãng đánh tay lái, xe rẽ vào một chỗ.

...

“Đây là đâu?” Tôi thò đầu nhìn ra ngoài. Đồng núi hoang vu, gió thu lạnh lẽo.

Viên Lãng dừng hẳn xe, quay cửa sổ xe lên. Tôi rút đầu về: “Làm gì vậy?”

Viên Lãng cởi khuya áo: “Em đoán đi!”

Tôi chớp mắt: “Chồng, em sai rồi. Bây giờ em hô ngừng có được không?”

“Không còn kịp rồi.”

“Vậy em hô cứu mạng có được không?”

Bóng dáng anh áp xuống: “Em nói xem?”

Còn có cái gì để nói? Một người hoàn toàn không chiếm ưu thế về thể lực như tôi, lại còn cứ muốn trêu chọc một con sói, kết quả sẽ ra sao?...

Đêm khuya về tới nhà, xuống xe, tôi lấy gờ vỏ ghế phụ lái ra, ném trong máy giặt, giặt sạch, sấy khô, phơi lên.

“Ngày mai lúc đi đừng quên.” Tôi nhắc Viên Lãng.

“Biết rồi. Bây giờ xe này với anh mà nói có ý nghĩa đặc biệt, sẽ không quên.” Viên Lãng trêu ghẹo.

Tôi nằm dài trên giường: “Viên Lãng, em hỏi anh chuyện này.”

Viên Lãng nhắm mắt lại: “Nói.”

“Anh yêu em không?”

Viên Lãng mở mắt ra, quay sang nhìn tôi: “Em cứ nói đi?”

“Không biết. Anh có yêu em không?”

“Cả ngày trong đầu cứ nghĩ mò gì vậy?” Viên Lãng dán qua, ôm lấy tôi, “Anh có thể trả lời em một cách chắc chắn rằng anh yêu em!”

“Trả lời nhanh như vậy, có phải vậy thật không? Vậy anh trả lời một vấn đề nữa của em, không được nghĩ, phải nói ngay lập tức, quá thời gian quy định em sợ là giả.”

“Hỏi đi, anh không nghĩ.” Viên Lăng nhắm mắt lại lần nữa.

“Anh có từng nhớ người yêu cũ không?”

“Không từng...”

“Thật à?”

“...Là không thể nào.”

“Hả?” Tôi nằm úp trên người Viên Lăng, mắt đối mắt. “Nói, anh nghĩ tới cô ấy làm gì? Nghĩ tới lúc nào?”

“Không nói, ngủ.” Viên Lăng dùng tay chặn mắt tôi lại.

“Nói cho em nghe một chút. Cô ấy có xinh đẹp không? Là anh theo đuổi cô ấy hay là cô ấy theo đuổi anh? Chuyện khi nào?” Tôi phẩy tay anh ra, tình chân lý thiết hỏi.

“Nhiều lắm. Em hỏi ai?”

“Cái gì? Nhiều? Nói từng người.” Tôi bưng mặt anh, không cho phép anh lộn xộn.

“Một người trước khi tham gia quân ngũ, bạn học, không ai theo đuổi ai, là bạn học trêu chọc, nói bợn anh là một đôi, vậy là ở bên nhau.”

“Ồ, mối tình đầu ngây thơ. Đã tới mức nào?”

“Cả tay đều không từng nắm, nào có mức gì.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh tham gia quân ngũ, cô ấy vào đại học. Ban đầu còn thư từ qua lại, sau này anh đi học trong trường quân đội nên cắt đứt.”

“Mối tình đầu cứ như vậy mà xong rồi? Người tiếp theo?”

“Người tiếp theo? Lúc ở đoàn lão Hồ thì bị bệnh phải nằm viện. Y tá. Ở bên nhau hai năm. Sau này anh điều tới lão A thì nhiệm vụ huấn luyện rất chặt, nhiệm vụ cũng cấp bách, sao còn có thời gian mà nói yêu đương, thì chia tay.”

“Hai năm? Anh và cô ấy có từng cái gì kia không?”

“Cái gì hả?”

“Còn giả vờ ngốc? Là cái gì kia đó.”

...

“Từng có, nghiêm túc mà nói thì cô ấy mới là mối tình đầu của anh, là bạn gái chân chính. Thẳng thắn toàn bộ, không còn ai khác.”

“Còn một người nữa.”

“Còn một người nữa? Sao anh không biết?”

“Người này.” Tôi dùng chóp mũi cọ lên mặt anh.

“Ha ha, em không phải là bạn gái. Em là hoàng hậu chính cung.”

“Hoàng hậu chính cung? Anh còn có Tây Cung?”

“Có đó. Tề Hoàn là Đông Cung, Ngô Triết là Tây Cung, toàn bộ trung đội ba là hậu cung của anh.”

“Ha ha, anh nam nữ đầu giết à.”

“Đúng vậy. Chồng em có sức quyến rũ tỏa sáng nghìn thu...”

“Từ này dùng như vậy à?”

Giọng nói mang theo hơi thở nhẹ nhàng, người phía dưới đã chìm vào mộng đẹp. Nhẹ nhàng hôn lên mặt, những chuyện anh trải qua đã thành chuyện xưa. Từ nay về sau để em viết truyền kỳ, bất kể xuân hạ thu đông, em sẽ vĩnh viễn bảo vệ anh, không rời không bỏ. Đây là lời hứa không nói ra của em, vĩnh viễn không nuốt lời.

50. Q.3 - Chương 38: Sợ

Dành thời gian học lái xe. Học nhiều tháng, tại mục thứ ba thì đuôi xe đụng vào cột, không qua.

Từ nhỏ tôi đã rõ thân kinh vận động của mình không phát triển. Nhưng lái xe đồ chơi này cũng không khó lắm. Bạn nhìn đại đội A, doanh trình sát của sư đoàn, tùy tiện lấy một người cũng có thể như kẻ trộm. Tiểu Hứa biết lái xe tăng, Viên Lăng biết lái máy bay trực thăng.

(Có tiếng nói: Cô so với ai chứ? Người ta là dùng bao nhiêu xăng quân dụng mà nên đấy.)

Thật ra thì tôi cảm thấy lái xe là một việc quen tay hay làm, thường xuyên chạy, chạy mỗi ngày, từ từ sẽ biết. Bây giờ vấn đề là cơ hội tôi ngồi trước tay lái rất ít. Một xe mà tám học viên, mọi người thay nhau lên đường, chạy không được bao nhiêu cây số thì phải đổi người.

Đổi thì đổi, lúc tới phiên tôi, bạn nhìn sắc mặt xanh mét, tay chân cứng ngắc, ánh mắt hoảng sợ kia của huấn luyện viên xem. Tôi không phải thường đạp nhầm thắng, đổi lỗi khác không được à? Đường ngoại ô vốn không bằng phẳng, tôi chạy thành như vậy hoàn toàn có thể giải thích được. Ngày nào cũng thấy vẻ mặt hoảng sợ kia của huấn luyện viên, lòng tự tin của tôi bị đả kích nghiêm trọng.

Tôi đề nghị lần sau đổi huấn luyện viên có thân kinh khá hơn, trái tim khỏe mạnh để học viên có môi trường học tập thoải mái hơn.

Vốn là định tam làm sẽ mượn xe của công ty luyện tay một chút, ai ngờ đội trưởng đoàn xe Tiểu Trần thấy tôi chạy một lần thì chạy đi tìm Thịnh lão đại khóc, nói anh ta thật không dám đưa xe cho tôi mượn đi, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì trong nhà anh ta trên có già dưới có trẻ, không bồi thường nổi.

Cho nên xuất hiện vấn đề. Không có xe thì chắc chắn không học được. Học được lại không có xe đi, thành một cái vòng quai dị.

Lúc ngồi trên xe thuê về, tôi luôn suy nghĩ tới vấn đề này.

Xe taxi dừng ở ven đường vào tiểu khu, tôi nhắc tài xế: “Queo phải vào.”

Tài xế buông tay: “Cô nhìn đường xem, không vào được.”

Quả nhiên, bên trái bên phải đường đều có xe đậu. Tôi cầu nhàu: “Là ai vậy? Không đỗ ở vị trí mà lại đi l q chiếm đường như vậy, thật đáng giận.” Nhớ ra ngộ nhỡ mình mua xe, nếu tiểu khu không có chỗ đỗ xe thì chẳng phải tôi cũng phải đỗ xe ven đường à?

Đi bộ vào, trước mặt là một bóng dáng quen thuộc. Tôi lặng lẽ chạy tới, chột bỏ nhào về phía trước: “Á...” Tay bị người ta cầm lấy, ném qua vai bóp một cái. Tôi hoa lệ lệ nằm trên đất.

“Vợ té có đau không?” Viên Lăng vươn tay kéo tôi lên, phủi bụi trên người cho tôi.

“May mà nghe ra tiếng của em, nếu không hôm nay em phải vào bệnh viện.”

Tôi xuýt xoa, trong lòng lại nghi ngờ. Bình thường cảm giác của Viên Lăng cực kỳ nhạy bén. Tôi tới gần cách anh ba bước là anh đã biết có người, không tới nỗi phải nghe tiếng la của tôi mới biết là tôi.

Sau khi về nhà, Viên Lăng rất bình thường, tôi càng nghi ngờ hơn. Lúc Tiểu Mã đùa từng nói, ngày nào đội trưởng bình thường thì chứng tỏ anh ấy không bình thường.

Viên Lăng cầm điều khiển từ xa, đổi kênh từ đầu tới cuối rồi đổi lại. Tôi thấy trên mặt anh có thêm một vết xước.

Tôi giữ trong lòng, lúc đi ngủ thì dán vào anh.

Nửa đêm, trong lúc ngủ say, người Viên Lăng bỗng căng ra tựa như cảm thấy anh sẽ đập một cước vào không khí, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng thở rất khê của anh. Là bị ác mộng nên tỉnh ư?

Tay của anh chạm vào tôi, thở phào một hơi. Lật người, ôm tôi, trên người là một tầng mồ hôi mỏng. Anh chôn đầu vào cổ tôi, trên trán cũng là mồ hôi, cơ bắp trên người bởi vì dùng sức mà còn hơi run rẩy.

Tôi cũng không thể giả vờ ngủ được nữa, vươn tay ôm lấy anh, vỗ nhẹ lên lưng anh.

Tay anh ôm chặt eo tôi, ý là, xin lỗi, đã đánh thức em.

Tôi cọ lên cổ anh một chút, ý là, không sao, có em ở đây, không sao.

Làn da dán vào nhau, cảm nhận nhịp tim của nhau, chỉ ôm nhau ngủ như vậy, tựa như mỗi tối trong ngày tháng đằng đằng sau này.

Ngày hôm sau tôi hỏi Viên Lăng đang đánh răng: “Trên mặt anh là sao vậy?”

Viên Lăng uống một ngụm nước, nói mơ hồ: “Đạn sượt qua, vết thương nhỏ.”

Tôi ồ một tiếng, không nói thêm nữa. Đạn sượt qua? Chỉ sượt qua mặt? Nếu lệch 0.5 cm thì... Tôi cảm thấy lông tơ dựng thẳng đứng lên. Chẳng lẽ thời gian trước bọn họ phải đi làm nhiệm vụ? Nếu bị thương lúc huấn luyện vậy hẳn tính là tai nạn, đạn thật đó.

Lúc ăn sáng thì vẻ mặt Viên Lăng sáng láng, cùng với người hôm qua hoàn toàn là hai người. Tôi biết anh có khả năng tự điều chỉnh, nhưng tôi không có bản lãnh này.

Anh bóc vỏ trứng gà thấy tôi đang nhìn anh thì cười hì hì: “Tối hôm qua dọa vợ, ăn trứng đi, coi như anh xin lỗi.”

“Chồng, trong lòng có chuyện thì nói với em. Anh không nói thì em sẽ nhớ lâu, ghen khuấy thì hỏng mất.”

“Thật ra cũng không có gì. Chỉ là nghĩ tới chuyện ngày hôm qua nên hơi sợ.” Viên Lăng vẫn cười.

“Là chuyện này hả?” Tôi chỉ chỉ mặt.

“Ừ, lệch một chút là thành liệt sĩ rồi. Lúc đó anh sờ thì thấy mặt toàn là máu, trong lòng còn thấy mừng đấy, nói lần này cũng giống Cao Thành. Sau này lại sợ, đặc biệt là khi về nhà, trong lòng càng ngày càng sợ. Nhớ lệch thật thì sao làm bạn với em?” Viên Lăng rất rõ ràng vấn đề trong lòng mình, càng sợ thứ gì đó thì càng phải nói ra, nói ra là tốt rồi. Hơn nữa còn trêu đùa, gạt bỏ sự sợ hãi trong lòng.

“....” Tôi không biết.

“Vợ, nói cho em biết một chuyện nhé. Lúc bị thương lần đầu tiên, anh cho là mình chắc chắn tiêu rồi, dốc hết sức hô to một câu với Thiết, đổi quần áo nhỏ hơn một cỡ cho anh. Trước khi làm nhiệm vụ mới nhận thường phục, cỡ sai rồi, anh sợ lúc mặc trong lễ truy điệu sẽ khiến mặt bị mập. Thú vị không?” Viên Lăng cười, múc cho tôi một chén cháo. Tôi nhìn chén cháo kia, làm sao cũng nuốt không trôi.

Tôi muốn kể lại một chuyện xưa. Chuyện kể rằng có một quân nhân già, lúc còn trẻ chiến đấu vô cùng dũng cảm. Nhóm người trẻ xung quanh nghe chuyện xưa về chiến đấu của ông cũng đều rất sùng bái ông. Có một ngày, một tên trộm nhớ tới bay qua viện của ông, tất cả mọi người đều cho là ông sẽ ra ngoài bắt kẻ trộm, kết quả không có. Sau này ông nói, già rồi, nhớ tới chuyện trước kia nên sợ.

Bọn họ cũng đều trải qua chiến tranh, trải qua cái chết, bọn họ cũng biết sợ, bởi vì bọn họ cũng giống như người bình thường chúng ta.

Tôi đổi chủ đề, “Gần đây hình như anh thường làm việc ở nội thành.”

“Đúng vậy. Anh cũng rất kỳ lạ. Trong đội cũng không thiếu người, lão Yêu, lão Nhị, lão Lục bọn họ đều ở đây, lần nào cũng gọi anh. Nếu để truyền đạt tinh thần cuộc họp thì anh nhớ chắc chắn không bằng lão Ngũ.” Viên Lăng nói.

“Anh có khuôn mặt đẹp trai mà.” Tôi bắt đầu cười đùa với anh.

“À, có thể. Nhưng anh không tính là đẹp trai nhất. Biết bây giờ đội bốn là ai không?” Viên Lăng thừa nước đục thả câu. Anh đã ra khỏi bóng ma khi Tỉnh đội hy sinh.

“Ai vậy?” Ai có thể tiếp nhận công việc của Tỉnh đội? Đội bốn cũng là một đám yêu nghiệt. Bị Tỉnh đội làm thành quen.

“Cao Hưng!”

“Cao Hưng?” Tôi chớp mắt mấy cái Viên Lăng bày ra vẻ mặt đúng vậy.

“Vậy anh không tính là đẹp trai trong số các trung đội trưởng thật?” Cao Hưng lại được điều về.

Đại đội A từng hình dung Viên Lăng là yêu nghiệt. Tỉnh Lệnh là yêu tinh, mị hoặc như nhau.

Người đi qua trung đội ba nói, mười phong cảnh của đại đội A thì đứng đầu là Viên Na cười như Mona Lisa, người trung đội bốn nói, Tỉnh Lệnh dù làm mặc áo sơ mi trắng cũng đẹp trai hơn tất cả. Tôi từng gặp Đàm Tu, có khuôn mặt xinh đẹp không giống với mặt quân nhân. Nhưng Cao Hưng không có trong số này. Lần đầu tiên tôi gặp Cao Hưng là trong đám cưới của tôi và Viên Lăng. Anh trong khoảnh khắc anh xuất hiện, trong lòng tôi liền có hai chữ : Chấn động.

Cao Hưng vào lập tức khiến mọi thứ lộn xộn. Anh nên đi làm ngôi sao, mê chết đông đảo người hâm mộ. Kết quả lúc anh thành lính đặc chủng thì không khác lắm, vẫn có rất nhiều người chết trong tay anh. Vẻ đẹp của anh thật kinh hồn, vẻ đẹp của anh cùng đoạt phách. Bề ngoài khô ngô động lòng người, sát phạt trái tim một cách quyết đoán trong phút chốc.

Tôi cảm thấy may mắn khi mình yêu Viên Lăng. Qua sự bắt cần đòi của anh, giả vờ yêu nghiệt của anh thì có thể thấy mềm mại và giàu tình cảm.

:Chồng, chiều em làm gà trắng cắt miếng cho anh ăn.” Món gà trắng cắt miếng của tôi là do lão Quảng Hoàng Sư đích thân truyền, là tiết mục tôi giữ để đãi khách.

“Được. Nhưng anh chỉ muốn ăn gà mâm lớn.”

“Chồng, anh không thể thay đổi khẩu vị à? Đừng cứ ăn mãi món Tân Cương thế.”

“Anh muốn, thừa dịp còn ở nhà, muốn ăn thứ mình thích...” Viên Lăng rất tửu thân.

“Được rồi, được rồi, em làm cho anh. Anh đừng bày ra vẻ mặt đó, em đau lòng muốn chết.” Tôi đầu hàng.

Chỉ thấy sắc mặt Viên Lăng thay đổi: “Ừ, trứng gà hôm nay ăn thật ngon.”

Tôi hoàn toàn ngất xỉu. Không bao lâu, yêu nghiệt, anh diễn là yêu nghiệt. Dù anh có giả vờ thành thô trắng nhỏ cũng không thay đổi được bản chất yêu nghiệt.

51. Q.3 - Chương 39: Hẹn Hò

Mưa dầm liên miên, tôi không thích thời tiết này. Tôi sinh ra ở Tây Nam nhưng lại thích phương Bắc, nóng là nóng, lạnh là lạnh. Hoặc là ánh nắng là ánh nắng gay gắt, hoặc là mưa tuyết lớn, khô khô ráo ráo.

Hôm nay mưa phùn mênh mông, nước nhỏ tí tách, đi trên đường cũng khiến tôi nhớ quê hương.

Mùa xuân, mưa nhỏ liên tiếp hai ba ngày đã ngừng. Trên núi có thêm rất nhiều nấm mọc lên, đi qua chân núi, mùi thực vật đơn bào thoang thoảng đặc biệt dễ chịu. Có nông dân đang hái, dùng cành trúc mảnh xâu thành một chuỗi, tiếng rao hàng vang trên đường.

Ba thích mua thêm ọi người chút đồ ăn. Nhẹ nhàng rửa sạch bùn đất trên nấm trong dòng nước trong veo, cẩn thận xé từng nếp mịn màng, ướp thêm chút tỏi. Nghe nói tỏi là để khử độc trong nấm. Nấu một chút,

để ráo nước, thêm ớt xanh, thịt xé sợi xào, mùi hương mùa xuân sẽ truyền ra theo tiết tấu của nồi chén muối.

Tôi thu hồi ký ức, đi vào khách sạn.

“Chúc mừng chúc mừng, người có tình sẽ thành thân thuộc.” Tôi cười, chào đón cô dâu.

“Hôm nay có phải chị Dư nên chơi thêm một lát không, không theo người được, người đừng trách em đây.” Mạnh Mạnh chỉ vào áo cưới được mang tới từ cửa hàng kế bên khác sạn.

“Em còn bận việc của em. Người ta cả đời này chỉ có một ngày bận rộn, cũng phải tự mình ra trận, không ai có thể thay thế.” Tôi cười hí hí hiểu ý với Mạnh Mạnh. Ôi, đầu năm nay không có mấy người trong sáng.

Chú rể chạy tới phát thuốc lá, tôi cười cậu ta: “Bạn đến xui rồi nhỉ? Phát thuốc lá cho chị.”

“Chị Dư, thật đúng là bạn tới ngất xui, vẫn nhớ chào hỏi, phát thuốc lá.” Tiểu Băng vừa chào hỏi đám anh em trong đội xe.

“Các cậu bạn đi, tôi vào xem bọn họ một chút.” Tôi dạo một vòng trong đại sảnh, giống như tất cả các chỗ kết hôn khác, từng bừng mà vui mừng. Tán gẫu vài câu với người quen, tôi viết tên trên bàn tiếp khách, đưa tiền mừng.

Nhân tình qua lại, làm vậy mới có lòng thành, đặc biệt là khách từ bên ngoài tới như tôi.

Viên Lăng ở đơn vị cũng không ngoại lệ. Có lẽ là chung sống với mọi người nhiều năm nên càng hứng thú hơn trong xã hội. Lần trước lúc trung đội trưởng lão Hồ Đoàn chuyển ngành tới chỗ khác, kết hôn lần thứ hai, anh không đi được. Kết quả phái tôi đi ăn đám cưới, tiện thể đưa tiền mừng. Hình như anh còn chưa trả lại tiền này cho tôi, phải nhắc anh mới được.

Đi ra từ cửa hông, vừa may gặp được một chiếc taxi đang úp bâng, thật may, đi trên con đường đầy hơi nước, tới chỗ hẹn.

Xuống xe, tôi lắc lư trước tủ kính bên đường, hơi hồi hộp mà sửa sang lại quần áo. Đã nhiều năm không hẹn hò, nếu gặp anh thì phải nói gì?

Tôi len lén lấy một cái gương nhỏ ra, nhìn lông mi một chút, nhìn màu môi một chút, nhìn mascara một chút...Năm tay, rất hoàn mỹ, cố gắng lên!

Nơi góc đường, một người đi thẳng tới. Trong dòng người như nước chảy, vóc dáng người này cũng không cao, lại khiến người ta nhìn một lần là khó quên, tựa như ánh sáng toàn thể giới cũng đều bị anh hấp dẫn.

Ánh mắt đảo qua, tôi thấy khóe môi anh có nụ cười. Tôi nhìn anh tới gần, cắn cắn môi: “Anh tới rồi.” Một bó hoa hồng to đưa tới trước mặt tôi, mưa bụi rơi lất phất trên cánh hoa, càng đỏ tới lóa mắt hơn.

“Anh đã đoán sai. Vốn anh nghĩ hôm nay em sẽ mặc theo phong cách Bohemian.”

Tôi sờ sờ mũi beret không có lưỡi trên đầu: “Mua trên Taobao, Sophia Roland trong Mỹ vị tình duyên đội một cái. Đẹp không?”

Tay anh xoa nhẹ lên vành tai tôi, khuyên tai có tua lướt qua đầu ngón tay anh: “Đẹp. Chưa từng thấy em trong bộ váy này, rất đẹp.”

Anh cầm tay tôi: “Đợi lâu không?”

Tôi lắc đầu: “Không quá lâu.”

“Muốn đi xem phim không?” Giọng anh mang theo chút quyến rũ, mang theo chút ra lệnh, mang theo chút khẳng định.

“Được.”

Trước rạp chiếu phim, hai người chọn đồ ăn vặt: Khoai tây chiên, coca, popcorn, ô mai... Một đồng lớn. Lúc ăn trả tiền thì vẻ mặt cứng chiều mà buồn cười của anh khiến tôi có cảm giác mình là một cô công chúa kiêu ngạo.

Trong rạp chiếu phim tối om, ánh đèn yếu ớt hơi lóe lên từ màn ảnh, là một bộ phim kinh dị.

Tôi suy nghĩ một cách nghiêm túc lại nhìn xung quanh một chút. Từng đôi từng đôi, các nữ sinh thì thỉnh thoảng phát ra tiếng hét sợ hãi khe khẽ, sau đó các nam sinh tỏ rõ dũng khí và độ tin cậy của mình, ôm lấy bạn gái nói rằng không phải sợ, có anh ở đây linh tinh. Tôi len lén liếc người bên cạnh, anh xem một cách kỹ lưỡng khác thường. Da đầu tôi cứng ngắc, giả vờ yếu đuối, từ từ dựa vào vai anh.

Sao tôi không nhìn rõ tên phim đã vào? Sao tôi không chọn một bộ khác, ví dụ như phim tình yêu? Sao tôi không giống mấy cô bé kia, sợ tới mức chui vào lòng bạn trai? Phim kinh dị quay trong nước, với người đã xem “Trinh tử” thành quen như tôi mà nói, là một sự hành hạ.

Một lát sau, cách lớp vải lạnh như băng, cảm nhận được độ ẩm trên vai anh. Anh khẽ đưa tay, ôm tôi thật chặt, một tay khác thì nắm chặt tay tôi. Tôi không dám động đây, sợ phá hỏng khoảnh khắc lãng mạn này. Nhưng thật ra tôi muốn nói, như vậy thì tôi không thể ăn đồ ăn vặt được.

Nữ chính trong phim hét chói tai, đầu ngón tay anh nhẹ nhàng vẽ lên, hơi ngứa. Tôi lại nắm chặt ngón tay anh, trên ngón vô danh có một thứ cứng rắn, lạnh như băng.

Anh nghiêng qua, khẽ cọ trán lên trán tôi, đôi môi ẩm áp lướt qua mũi tôi, tìm kiếm. Tôi để mặc anh, ánh mắt lướt qua cánh tay anh. Đôi tình nhân nhỏ sau lưng đang hôn đến quên đường đi quên tất cả, căn bản không rảnh để chú ý phía trước. Vì vậy tôi dịch lại, nghiêng đón, cảm nhận hơi thở nóng bỏng của anh, vị thuốc đắng đắng thoang thoang nơi lưỡi anh.

Ra khỏi rạp chiếu phim, tôi ôm lồng ngực và hoa hồng của mình. Anh hỏi: “Bây giờ muốn đi đâu?” Tôi cúi đầu không nói, trên mặt vẫn còn lưu lại cảm xúc da thịt chạm nhau vừa nãy.

“Sắp tới năm giờ, đi ăn đi. Anh mời em ăn bữa tiệc lớn.” Trong ánh mắt đầy quyến rũ. Ánh nến, hoa hồng, âm nhạc, thức ăn ngon, quà tặng, người yêu... Tất cả ước mơ trong lòng thiếu nữ đều được thực hiện trong tối nay.

Tôi ước, một lòng bảy trên tám dưới (đây là một trò chơi trên bàn rượu. Đếm từ một tới sáu, người thứ bảy không được lên tiếng mà chỉ giơ một ngón tay lên, người thứ tám cũng không được nói.)

Khăn trải bàn màu hồng phấn, kẻ ô vuông phủ lên bàn, nhân viên phục vụ đeo nơ, nụ cười dịu dàng trước mặt...

“Thật là một ngày hoàn mỹ!” Tôi thầm tổng kết, mở thực đơn ra.

Tiếng chuông điện thoại tinh tinh tang tang. Của tôi.

“Xin chào, ai vậy? Tôi là Dư Bội.”

“Dư tổng, Thịnh tổng bảo em thông báo cho chị trở về công ty lập tức, họp khẩn cấp.” Giọng của thư ký.

“Được, tôi biết rồi, tới ngay đây!” Tôi gấp điện thoại.

“Công ty có việc gấp, em phải về ngay, không ăn được rồi.” Tôi xin lỗi.

“Ngại quá, lần sau trở lại. Cảm ơn.” Viên Lăng xin lỗi người phục vụ.

Ra khỏi nhà hàng, tôi đứng ven đường vẫy xe.

“Anh về nhà nấu cơm chờ em về.” Viên Lăng nhận lấy bó hoa của tôi.

“Anh ăn trước đi, không biết lúc nào em mới về được.” Tôi nói, “Hôm khác lại đi chơi nữa.”

“Còn chơi? Lần này chơi trò mới tình đầu, lần sau chơi cái gì?” Viên Lăng cười.

“Lần sau? Lần sau chơi... Tình cờ gặp gỡ!” Tôi chui vào xe, vẫy tay hẹn gặp lại.

Từ công ty về, sắc trời đã tối om. Tôi mở cửa vào nhà, Viên Lăng quay sang nhìn tôi.

“Đã ăn chưa? Cơm ở trên bàn, vừa hâm rồi.”

“Đã ăn một chút nhưng chưa no.” Tôi rửa tay, mở lồng bàn. Đậu ve xào thịt, đậu phộng trộn xà lách, canh cải bẹ thịt băm.

“Chồng, cảm ơn!” Tôi ăn không chút khách khí.

“Chuyện rất nghiêm trọng à?” Viên Lăng thuận miệng hỏi.

“Khá nghiêm trọng, một mất một còn.”

“Sao vậy?”

“Ừm...” Tôi vừa ăn vừa nói, “Bây giờ còn không thể tiết lộ, bí mật kinh doanh.”

“Ha ha, học điều lệ giữ bí mật thật tốt.”

Tôi ăn hai ba miếng đã xong, quệt miệng, ngồi vào cạnh anh, bưng ly anh đã dùng qua, uống một ngụm hồng trà.

“Thương trường như chiến trường. Thật ra bọn em cũng giống bọn anh. Không cẩn thận một cái là có thể bị diệt toàn quân. Nhẹ thì thiệt chút vốn, nặng thì tai ương lao ngục.”

“Không nghiêm trọng như vậy, nghĩ kỹ một chút, làm tốt chuyện của mình.” Viên Lăng khuyên tôi, “Dù không có gì cả anh cũng vĩnh viễn ở cạnh vợ.”

“Vĩnh viễn ở bên cạnh vợ, yêu em, bảo vệ em, cưng chiều, nuông chiều em, được chưa?” Viên Lăng khẽ cười nói với tôi.

“Được.” Tôi cuộn người vào trong lòng ấm áp của Viên Lăng, “Cảm ơn chồng. Vậy bắt đầu từ bây giờ anh hãy nuông chiều em đi. Vợ mệt rồi, chồng đi rửa chén.”

Viên Lăng bất khả tư nghị mà nhìn tôi: “Vợ, em thật thực tế!”

Buổi sáng trước khi tôi đi làm, Viên Lăng mặc áo khoác vào: “Hôm nay anh còn một ngày nghỉ, đưa em đi làm.”

Tôi mừng rỡ: “Thật à?”

“Đưa vợ đi làm cũng là một trong những trách nhiệm của chồng mà.”

Tôi chỉ huy xe taxi: “Quẹo trái ở đầu đường.”

Tài xế dừng ở đối diện cổng công ty, nói giọng Thiên Tân: “Không thể quẹo trái ở đầu đường được, chị gái.”

Tôi nhìn biển báo giao thông, đúng vậy, trước kia đều là đi từ bên kia tới, chưa hề để ý.

Xuống xe, đứng ở bên lề đường chờ đèn giao thông. Bên cạnh có một người khuyết tật, từ từ xuống không có gì, phần chân còn lại được cột chặt thành hai cục, cứ lấy tay chống như vậy, di chuyển từng bước từng bước. Nhìn dáng vẻ thì có thể mới tới từ vùng khác.

Mắt thấy đèn xanh dành cho người đi bộ sắp sáng, Viên Lăng cúi đầu hỏi một câu: “Qua đường hả?” Người nọ không biết chuyện gì, gật đầu.

Đèn sáng, Viên Lăng cúi người, ôm ngang người nọ bằng một tay, sải vài bước qua đường.

Tôi theo sát phía sau, thấy cảnh hai người tạm biệt.

Nụ cười của hai người rất đẹp rất đẹp...

52. Q.3 - Chương 40: Phản Công Cướp Lại

Chủ nhật tăng ca, đào tạo cán bộ quản lý. Nửa trước thì tôi ngồi nghe, nửa sau tôi lên nói. Buổi chiều nghỉ ngơi bình thường, buổi trưa cơm nước xong, tôi làm tổng kết đào tạo trong phòng làm việc. Đánh được một nửa thì cảm thấy trong bụng khác thường, lấy một miếng “bánh quy” vào toilet. Trở về đánh tiếp, càng

ngày càng thấy khác thường, bụng dưới đau từng hồi từng hồi, đau đến mức hít một hơi khí lạnh. Tôi kéo ngăn kéo, đổ hai viên thuốc giảm đau, hơi ngửa cổ lên uống.

Lo trước khỏi họa! Tôi lại còn có sức mà đắc ý.

Gõ máy tính, thuốc bắt đầu phát huy tác dụng. Bụng dưới không còn đau mãnh liệt như trước nhưng đầu óc bắt đầu mơ màng, tứ chi bắt đầu như nhũn ra. Con số trên máy tính lặp đi lặp lại, tôi lắc lắc đầu, mắt không tập trung. Dứt khoát nhấn nút, tắt máy.

Nằm sấp trên bàn làm việc, cảm giác mình sắp ngất đi. Thảng nào cũng như vậy, lần này đặc biệt nghiêm trọng hơn, toàn thân lạnh run. Nằm sấp trong chốc lát, suy nghĩ một chút, vẫn nên gọi điện thoại.

Cũng không ngại đầu lên, mò điện thoại ngoại tuyến, bấm số điện thoại nhà.

“Chồng, tới đón em.”

...

Lúc Viên Lăng xuất hiện ở cửa phòng làm việc thì tôi nằm sấp trước máy vi tính, rất buồn bã mà nhìn anh.

“Uống thuốc chưa?” Viên Lăng hỏi.

“Hai viên.” Tôi uể oải giơ tay lên, vươn ra hai ngón tay.

“Đi bệnh viện khám một chút đi.” Viên Lăng đề nghị.

“Vô dụng, bao nhiêu năm nay đều như vậy. Muốn về nhà.” Tôi cảm thấy về nhà nằm là liều thuốc tốt nhất.

Viên Lăng ôm tôi, xuống lầu gọi xe.

Mơ mơ màng màng dựa vào vai Viên Lăng trên xe, ngửi mùi xe khiến cảm giác buồn nôn trào lên. Xuống xe, Viên Lăng công tôi vào tiểu khu, tôi nhắc đầu lên chôn vào trong cổ áo anh, ngửi mùi cơ thể thoang thoảng, hòa cùng mùi sữa tắm nhẹ nhàng, trong lòng thực thoải mái.

“Ồ, đây là làm sao?” Trên đường đi gặp chị Trương trong hội ở nơi cư trú.

“Cô ấy hơi khó chịu, có lẽ bị cảm.” Nghe thấy Viên Lăng cười đáp.

“Chắc vậy. Mấy ngày nay lúc lạnh lúc nóng, dễ bị cảm. Tiêm một mũi là tốt thôi.” Chị Trương rất nhiệt tình.

“Đã tiêm rồi, khỏi cần, về nhà nghỉ lưng một chút.” Viên Lăng mở miệng nói dối ngay, nghe anh nói tự nhiên như thế tôi cũng cho là mình mới tiêm xong ở bệnh viện về.

Vào cửa, tôi còn chơi xấu nằm trên lưng anh.

Viên Lăng bắt đầu dĩ cười nói: “Ngoan, xuống đi, anh thay giày.”

Tôi trượt xuống rất không tình nguyện, nhìn anh cầm dép lê đổi giày cho tôi. Sau đó hai tay tôi ôm bụng, đi từ từ, đi từ từ, đi từ từ tới ghế sofa, cuộn thành một cục, giả vờ mình là con nhím trong mùa đông.

Viên Lăng vỗ tôi: “Lên giường ngủ đi, ngủ ở đây sẽ bị cảm thật đấy.”

“Không đi, em muốn nằm đây nhìn anh.” Tôi mở nửa mắt.

Viên Lăng đã quen, đi lấy gối và chăn cho tôi, đặt tôi nằm ngang, dùng chăn bọc tôi lại thật chặt. Lại một lát nữa, một thứ gì đó đặt lên bụng dưới tôi. Tôi sờ thì thấy âm ẩm, là một cái túi chườm nóng nhí. Tôi che túi chườm trên bụng, trong lòng cực kỳ ấm áp.

Mở TV lên, đặt điều khiển từ xa vào tay tôi, nhận điện thoại.

“Ở phòng của người gác cổng có thư của em. Ngoan ngoan xem TV, anh đi lấy.”

“Được.”

Lấy ra mấy tấm hình từ trong thư, Viên Lăng cho tôi xem. Trong hình là bức tường rào trắng như tuyết, cửa màu đỏ, cạnh cửa là một tấm biển “Nhóm dân làng mong có một thư viện miễn phí.”

Lấy ruột thư ra, Viên Lăng cười rộ lên: “Hóa đơn lấp đặt thiết bị.” Tôi nhận lấy xem, thấy trên đó dùng bút máy viết rất nắn nót rõ ràng rành mạch, cẩn thận mỗi một khoảng chỉ phí lấp đặt thiết bị, chính xác tới hàng đơn vị thứ hai sau mỗi dấu phẩy. Tôi cũng cười rộ lên, thầy Ngô này thật là người cẩn thận.

Viên Lăng cầm một tờ hóa đơn lên vừa xem vừa cười. Tôi cọ qua: “Cái gì vậy?” “Hóa đơn sách trong thư viện.” Viên Lăng đưa cho tôi, tôi liền ngả vào đùi anh, giơ hóa đơn ra, hai người cùng xem.

“Đây là gì vậy? Sách tra cứu: Từ điển Tân Hoa, từ điển thành ngữ, từ điển từ trái nghĩa, từ điển dành cho học sinh học tiếng Anh, từ điển Oxford song ngữ Anh - Hán...Sách tham khảo: Tuyển tập bài viết được giải của học sinh tiểu học, Văn mẫu dành cho học sinh thi vào đại học, Tâm đắc khi thi đại học của thủ khoa khoa học tự nhiên, Phân tích đề thi hàng năm...Lịch sử phổ cập khoa học: Mười vạn câu hỏi vì sao?, Thượng hạ năm ngàn năm, Kỹ thuật nuôi trồng mới nhất, Các mặt sinh thái nông nghiệp, Nhập môn sửa chữa ô tô, Lịch sử Trung Quốc tổng quát, Lịch sử thế giới tổng quát...Lịch sử thế giới tổng quát? Năm đó lúc tôi còn đi học có một bạn học thuộc khoa lịch sử, há miệng là nói về lãnh thổ sông ngòi, ngậm miệng là vương triều Khổng Tước, coi bọn học kinh tế chúng tôi như kẻ mù chữ, ôi Lịch sử thế giới tổng quát đọc suốt đêm, thấy trước mắt toàn là kim tự tháp Ai Cập.” Tôi phát biểu cảm xúc.

Viên Lăng cười rộ lên, trán của tôi liền cảm nhận được cơ bắp cường tráng ở chân và xương anh một cách rõ ràng.

“Sách nhân văn: Freud Lý giải giấc mơ, Câu chuyện Kinh Thánh, Bách khoa toàn thư trẻ em Great Britain, Tập tản văn của các tác giả Trung Quốc cận đại, 300 bài thơ Đường, Tinh tuyển Tống Từ, Sở Từ, Thi thoại Tù Viên...Tiểu thuyết: Tổng tập tiểu thuyết Ônng Tăng Kỳ, Tinh tuyển tác giả vườn trường, Kim Dung toàn tập, Tinh tuyển tác phẩm truyện ngắn nước ngoài, Tuyển tập tiểu thuyết Bychkov...Tập chí: Độc giả, Trích tác phẩm Thanh niên, Kiến thức quân sự...Ừm, thầy Ngô định bồi dưỡng hiểu biết về quốc phòng cho trẻ con...Cách nấu Tứ Xuyên, Bách sự thông về nông thôn, những thứ này rất thực dụng...Truyện cổ tích: Truyện cổ tích Green, Truyện cổ tích Andersen, Truyện cổ tích Trịnh Uyển Khiết toàn tập...Báo: Tin tức tham khảo, nhật báo, báo chiều...” Tôi đọc xong thì ngắc đầu: “Hóa đơn này của thầy Ngô khiến em đọc mà choáng váng, có thể phân loại như vậy à?”

Viên Lăng đọc một chút: “Có thể đấy. Mỗi người đều có cách phân chia thống kê của mình.”

Tôi suy nghĩ: “Còn thiếu một loại nữa, manga. Thầy Ngô không mua manga.”

Viên Lăng: “Theo bọn họ thì manga chỉ là để tiêu khiển, không quan trọng, lại rất đắt, mua thứ đó thì không bằng mua thêm chút sách bài tập cho bọn trẻ.”

Tôi chọc chọc anh: “Chồng, đem bút cạnh điện thoại tới đây cho em. Em viết hóa đơn, mua rồi gửi qua cho bọn họ.”

Tôi vừa viết vừa lẩm bẩm: “Trẻ con không đọc manga sao được? Phải tăng trí tưởng tượng. Cha và con, Mèo Garfield, Fujiko F. Fujio...”

Ngoài cửa sổ truyền tới tiếng vẩy nước quét đường. Là công nhân vệ sinh của tiểu khu đang rửa đường. Cửa sổ không đóng chặt, rèm cửa sổ khẽ lay, đưa tới hơi nước nhàn nhạt trong không khí, thoải mái vui sướng.

Viên Lăng động động chân: “Tự ngủ đi, anh đi nấu cơm. Chiều nay muốn ăn gì?”

Tôi trở tay ôm chặt eo anh: “Không cho đi, em muốn anh theo em.” Viên Lăng không chịu được tôi làm nũng, bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu, trăm thử trăm trúng.

“Được, được, được, anh không đi. Cơm thì phải làm sao bây giờ? Gọi bên ngoài mang tới?” Viên Lăng nhắc điện thoại.

“Em muốn ăn sushi.” Tôi giơ tay.

“Thứ đó lạnh, bụng em không đau à? Ăn pizza đi.” Viên Lăng đề nghị.

“Em không ăn bánh nóng. Sáng nào cửa tiểu khu cũng bán bánh rán trái cây để ăn sáng, còn ngon hơn thứ kia.” Tôi phủ định.

“Aiz, chồng, anh lật danh bạ điện thoại, trên đó có số của một quán mỳ thịt dê xào.” Tôi kéo áo thun của Viên Lăng, che lên đầu, đầu chạm vào cơ bụng anh, nhìn từ trong áo anh ra, ánh đèn trong phòng mờ mờ.

“Đúng, lâu hai, một phần lớn...” Giọng của Viên Lăng truyền tới.

“Em làm gì vậy?” Viên Lăng lôi đầu tôi ra khỏi áo anh. Tôi chớp chớp mắt nhìn anh: “Chồng, em thấy cơ ngực của anh rồi.” Nhìn về mặt Viên Lăng, chắc chắn anh đang hồi thần. Lúc mình đào tạo bí đồ diễn kịch, trêu ghẹo đội viên trong đội, trêu ghẹo anh em binh lính chủ chốt lúc diễn tập, Thượng Đế rất công bằng, cho nên khi anh về nhà thì bị vợ trêu ghẹo.

Tôi thấy sắc mặt anh biến ảo, lặng lẽ quay đầu, đối mặt với bụng dưới của anh, nhin cười, vươn lưỡi, khe liếm lên cơ bụng anh, sau đó rất hài lòng khi thấy anh khẽ run, bắp thịt cứng lại ngay lập tức. Dứt khoát ngậm chặt, mút vào...Nhìn một chút, đỏ, đánh dấu của riêng mình, người này chỉ thuộc Dư thị, tất cả không cho ai mượn.

Viên Lăng rất bình tĩnh, nhẹ nhàng bỏ tay tôi vào trong chăn: “Đắp kín, đừng để bị lạnh.” Nghiêng người qua, dùng chân gói kỹ tôi từng tắc từng tắc, lấy danh nghĩa mỹ miều là chăm sóc người bệnh, sau đó nhìn tôi bị bọc chặt chỉ chừa lại cái đầu, lộ ra nụ cười không có ý tốt. Chuông báo động trong lòng tôi reo vang: “Muốn làm chuyện xấu!” Chỉ thấy anh nhấn nút điều khiển từ xa, trời ơi, trên TV liền xuất hiện hình ảnh bạn học lão Mã đang gào rất cổ bọng họng, là diễn vai dì.

“Anh có yêu em không? Anh nói đi. Anh nói anh yêu em đi. Anh nói cho bọn họ biết là anh yêu em...”

“Anh nói, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em. Anh chưa từng yêu ai khác. Anh chỉ yêu em...”

“Anh lừa em, anh lừa em. Người anh yêu không phải là em. Anh chưa từng yêu em...”

Nam chính nữ chính trên màn hình đang gào thét biểu đạt tình cảm của bọn họ. Tôi cảm thấy mình sắp học máu, vì vậy tôi phản kháng, tôi nhắm mắt.

Viên Lăng sẵn sàng, mở mí mắt tôi ra: “Ngoan, xem anh Cảnh Đào mà em thích nhất chút đi.”

Tôi rơi nước mắt: “Chồng, em sai rồi, em thật sự sai rồi.”

Viên Lăng cười híp mắt: “Lần này sai ở đâu?”

“Em sai rồi, em không bao giờ trêu chọc anh nữa. Anh tha cho em đi. Em thật không dám chọc anh nữa...”

“Vậy nếu lần sau tái phạm thì sao?”

“Lần sau mà đùa giỡn chồng thì anh cứ cột em lại, cầm tấm chống mắt em lên, chiếu Cách Cách từ bộ thứ nhất tới bộ thứ ba.” Viên Lăng rất cao hứng. Cuối cùng anh cũng tìm được tử huyệt của tôi, buông tôi ra, đứng dậy mở cửa nhận thức ăn gọi bên ngoài.

Mì rất nóng, thịt dê rất thơm, nước rất đậm đà. Tôi không cam lòng, vừa ăn vừa tính toán tìm sân khấu của mình về.

Viên Lăng hiểu rõ, cắn thịt dê, hỏi: “Đang nghĩ cách quỵ gì vậy?”

“Không có.”

“Không có? Nhìn đồng tử em đảo tròn kia.”

“Có à? Đồng tử em đảo tròn à?”

“Còn nói không có. Vẫn còn đang đảo đấy. Đồng chí Dư Bội, em phải chấp nhận thất bại, tổng kết bài học kinh nghiệm, buông bỏ suy nghĩ phản công cướp lại trong đầu đi. Đối đầu với chồng em, có thể có kết cục tốt hả?”

Tôi hừ một tiếng, đẩy nửa bát mỳ sợi lớn tới trước mặt anh: “Em không ăn được nữa. Anh ăn giúp em đi.”

Viên Lăng liếc nhìn: “Toàn là ớt.”

Tôi nghiêm túc hỏi anh: “Lúc anh đã ngoại sinh tồn có ăn chuột chưa?”

“Ăn rồi.”

“Châu cháu?”

“Ăn rồi.”

“Rau dại?”

“Thường xuyên ăn.”

“Vậy mà anh còn kiêu cách gì? Ăn nhanh lên, không được lãng phí.” Dứt lời, tôi cứ thế mà đi đổ đầy túi chườm nóng, che trên bụng, cắn hạt dưa xem đài truyền hình trung ương.

Viên Lăng à Viên Lăng, hai ta còn vài chục năm phải sống với nhau, còn nhiều thời gian, tục ngữ nói: Vô địch là tịch mịch. Em sẽ không để anh tịch mịch.

53. Q.3 - Chương 41: Nói Nhiều Sai Nhiều

Lần công tác này đi rất vội vàng, đáng lẽ không phải tôi đi, điều chỉnh tạm thời, thế là bây giờ tôi đang ngăn người ở trên ban công khách sạn. Nhà cửa còn chưa dọn dẹp, quần áo phơi trên ban công cũng chưa lấy vào, lỗ như Viên Lăng cũng không về nhà, chờ hai tuần sau tôi trở về nhà, trong nhà chắc đầy bụi bặm, ruồi nhặng bay đầy luôn.

Tôi vò đầu: Gọi điện thoại? Vì việc này mà gọi đến trụ sở cũng thật buồn cười; gửi tin nhắn? Lúc anh ấy ở trong đội vốn không mở điện thoại.

Điện thoại trong phòng reo vang: “Dư tổng, ăn cơm.” Là chủ quản Tiểu Tiểu tới gọi đi ăn.

Căn tin của nhân viên ở lầu hai mặt sau là phòng ăn các món Trung, đúng là cảnh quan không đồng nhất với giá trị thương mại của toàn bộ cao ốc. Các thiết bị lắp đặt rất đơn giản nhưng rất nhẹ nhàng, thoải mái. Lúc ăn cơm các nhân viên tự giác xếp hàng lấy cơm, chúng tôi trao đổi học tập với đồng nghiệp được đơn vị cử đến ở một cửa sổ khác nhận cơm.

Mỗi nơi có một khẩu vị ăn uống, tôi nhìn đĩa cơm, toàn là hương vị Thượng Hải: cải thìa xào, thịt viên Tứ Hỷ, cá hoa vàng kho tàu. Tiết thanh minh vừa qua, đúng là mùa cá hoa vàng. Cơm rất thơm mềm, chất lượng gạo tẻ bên này rất tốt, ngay cả cơm của nhân viên cũng thật thơm ngon.

Tôi nhìn Tiểu Tiểu, cô ấy vừa ăn vừa quan sát, thỉnh thoảng ghi lại trên sổ tay. Bệnh nghề nghiệp.

“Dư tổng, thật ra tôi thấy thức ăn Trung Quốc sau này không cần dùng gạo Thái để nấu cơm cho khách, chỉ phí cao, hương vị cũng không ngon hơn bao nhiêu. Dùng gạo tẻ vị ngon, chi phí cũng thấp hơn.” Tiểu Tiểu đề nghị.

“Vậy lúc về cô bàn bạc với quản lý Hồ thử xem.” Ăn uống vốn không thuộc quyền quản lý của tôi, nhưng tôi muốn có trách nhiệm với khách hàng của mình.

Sau khi ăn xong đi tham quan khách sạn, Tiểu Tiểu cẩn thận quan sát thiết bị của họ, quan sát đồng phục của họ, quan sát bảng khai hóa đơn của họ, quan sát phục vụ của họ trả lời. Tôi cười cười, thật là một đứa bé ngoan chịu khó.

Tôi đang nhìn cảnh vật chung quanh khách sạn, giao thông, an ninh, biển báo hiệu, tầng mái phun vẽ, còn nói chuyện với bộ phận bán hàng của họ, hiểu biết về khách hàng của họ, phương hướng tiêu thụ, tôi còn muốn hỏi họ một chút về giảm giá dành cho nhóm khách hàng lớn, hì hì, họ không nói. Cơ mật buôn bán, tôi cũng không hỏi lại, dù sao tôi cũng có thời gian, sẽ từ từ tìm hiểu rõ.

Buổi tối sau 9 giờ, trừ bộ phận dọn phòng, chủ yếu các bộ phận khác đều hết giờ làm. Tôi trở lại phòng, vẫn đang suy nghĩ về chuyện trong nhà. Hay là nói cho anh ấy biết một tiếng, nếu không anh ấy tưởng tôi mất tích.

Di động vừa vang lên, nhận được một tin nhắn.

“Chị đoán xem em đang ở đâu?” Tân Ba gửi tin tới.

Tôi trực tiếp chuyển qua: “Em đoán chị đang ở đâu?”

“Chị ở chỗ nào hả?” Tân Ba cũng lười suy nghĩ.

“Chị đang ở Phổ Đông.”

“Hả? Chị đến Thượng Hải làm gì? Em đang ở Bắc kinh!” Cậu ấy đến đó làm gì vậy?

“Đi công tác à?”

“Đi công tác, nhân tiện ... Chị, em và cô ấy đang ở cùng nhau.” Tân Ba ngập ngừng.

“Ai? ... A? Là cô ấy à?” Tôi nghĩ lại, chắc chắn là em gái Nhật Bản kia.

“Đúng.”

“Mai Tử này ...”

“Cô ấy không trở lại, em lại không thể đi nước Pháp. Ngôn ngữ không hiểu, đi làm gì?” Vấn đề thật cụ thể.

“Chuyện của em, em tự xem mà làm đi.” Thực ra tôi cũng có chút tiếc nuối, Mai Tử là một người không tệ, vậy mà mặt tình cảm lại không như ý.

“Vốn nghĩ tìm chị ăn cơm, mà chị lại không ở nhà. Thôi, em đi dạo phố đây.”

Tôi hẹn Tiểu Tiểu đi dạo đường Nam Kinh. Bóng đêm mờ lung, ánh đèn mập mờ. Tôi thật không có hứng đi dạo.

Ăn một ít bánh bao, lại ăn cháo gà, mỹ thực Giang Nam cũng tinh tế giống như trong truyền thuyết. Chợt thấy lòng chua xót, nhớ tới lúc thi hành nhiệm vụ Viên Lăng thường xuyên ăn bánh quy nén, khô cứng và nhạt nhẽo. Viên Lăng là một người cẩn thận nhạy cảm, ăn sẽ có cảm giác gì, cho dù không thể ăn cũng sẽ cố chịu đựng.

Anh ấy chưa bao giờ ở trước mặt tôi nói về chuyện huấn luyện nhiệm vụ của bọn họ, có lẽ đây đều thuộc phạm vi giữ bí mật, tôi không thể nào biết được chân thật về đại đội A. Hàng năm liên hoan người thân, thấy doanh trại quân đội của anh không khác nhiều với doanh trại, sân huấn luyện, căn tin, ký túc xá, đời chút. Nghe nói bếp ăn đại đội chiến đấu A đều theo tiêu chuẩn, nhưng nhìn lại trong căn cứ, mỗi người đều cao lớn vạm vỡ giống nhau, những nhiệt lượng kia đã tiêu hao ở nơi nào.

Bánh bao lớn ăn rất thỏa mãn, Viên Lăng chắc sẽ thích, gà Tam Hoàng ăn rất thơm ngon, nhưng không hợp khẩu vị của Viên Lăng, vả lại với trọng lượng này, một đĩa bằng bàn tay, Viên Lăng sau khi vận động e rằng cũng không đủ nhét kẽ răng.

Tất cả tổng hợp lại, Giang Nam rất dịu dàng, không thích hợp với người đàn ông phương bắc như Viên Lăng, cũng không thích hợp với Tây Nam “Ít đa lễ” như tôi (thái nói: con gái).

Trước khi ngủ, rốt cuộc tôi nghĩ đến, có thể viết thư cho anh ấy.

Đã lâu không sử dụng chữ viết bày tỏ tình cảm, lần trước viết thư là lúc đang ở Tân Cương. Hai vợ chồng ở cùng một chỗ quá lâu, có nhiều lời ngược lại sẽ không nói ra, cảm thấy rất buồn nôn. Có trời mới biết tôi muốn dùng ngôn ngữ thơ của Shakespeare bày tỏ vấn vương của mình với chồng.

Khách sạn cung cấp giấy viết thư rất dày, có loại cảm giác xa xỉ. Viết máy ở trên trang giấy viết lên vòng cung đẹp đẽ. Năm đó ở trong ký túc xá vui mình luyện “Bảng Trung Hoa”, chính vì muốn khi viết bảng đen có thể kiêu ngạo trước các khoa khác, không nghĩ tới mười năm sau còn có thể dùng viết thư tình, viết thư tình cho ông xã.

Ông xã:

Cách gọi nào mới có thể bày tỏ được mong muốn chân thật trong lòng em nhất?

Tình yêu à? Gọi thế này rất dễ dàng gọi ra nghĩa khác.

Thân mến? Theo lời anh nói là “Vô cùng Tây hóa”.

Ông nhà? Một chút cũng không hợp thời.

Cha đứa trẻ? Cũng quá sớm rồi.

Có lẽ vẫn gọi là – Viên Lãng.

Viên Lãng, em khe khẽ gọi, dường như mưa xuân phơi phới mở rộng đầm nước sâu trong lòng. Một chút nhàn nhạt gọi là nhớ nhung, từ từ thấm đẫm mỗi góc.

Viên Lãng, khe khẽ gọi, bên tai dường như nghe tiếng cười của người xa xa đáp lại. Đó là anh, chiếm cứ toàn bộ thân thể và tâm hồn em.

Nếu như ông trời có thể cảm nhận được, ông ấy sẽ biết rằng có anh trong đời này, thật là ngạc nhiên vui mừng của em.

Anh đối với em, đó là ánh sao phía cuối chân trời, sáng lấp lánh, đặc biệt rực rỡ.

Anh đối với em, là Bích Thủy trôi giạt trên biển tình cờ gặp Minh Châu, dịp may bất ngờ.

Anh đối với em, là Tuyết liên kiều ngạo nở rộ trong tuyết trắng, khiến cho lòng em bừng bừng nở hoa.

Anh đối với em, là cơn gió mát dẫn dắt lúc chung quanh đang mờ mịt, để cho em thoát ra, đuổi theo, mãi mãi không quay đầu lại ...

Khe khẽ gọi – Viên Lãng. Để cho rằng cảm nhận rung động của hai âm tiết, từ từ phát ra, mang theo hương hoa lan thơm mát. Sao nở lòng không gọi một lần, như là tên của một loại nhạc thần tiên, chính là anh, Viên Lãng.

Ra khỏi phòng, thấy ánh nắng sớm nơi chân trời mờ mịt. Anh đang ở trong mơ à ? Trong giấc mơ của em có anh, trong giấc mơ của anh có em ư? Lúc anh nghĩ đến em thì khóe miệng sẽ mỉm cười nhàn nhạt ư? Nếu như anh nói, anh có. Em sẽ vui sướng đến nhường nào, trong lòng sẽ ngọt ngào đến tột cùng.

Ngủ đi, người em yêu. Vào giữa đêm, còn nhớ có em ở phương xa lo lắng cho anh, nhớ anh, yêu anh say đắm, âu yếm anh ...

Nhắm mắt lại, cảm nhận được không? Nụ hôn chúc ngủ ngon. ILOVEYOU, BABY!

...

Câu cuối cùng, bức thư này em chủ yếu viết cho anh biết, em đến Thượng Hải công tác, có thể cuối tháng mới về, nếu anh trở về nhà, nhớ lấy quần áo quét dọn nhà cửa, không được làm biếng, trở về em sẽ kiểm tra.

Bà xã của anh Bội Bội

Năm nào tháng nào ngày nào

Sau khi dùng chuyển phát nhanh gửi thư, tôi an tâm làm công việc của tôi ở Thượng Hải.

Nửa tháng sau, mang theo túi lớn túi nhỏ đồ ăn vặt trở về nhà. Trong nhà một phòng toàn là người, khí thế nhất trời. Thấy tôi đi vào, trên mặt mỗi người đều là vẻ mặt muốn cười lại không dám cười, càng kỳ lạ là, Viên Lãng lại đỏ mặt.

Tôi để túi xuống, bối rối.

Đêm khuya khi mọi người đi về, Viên Lãng một tay đè tôi vào trên giường: “Nói, có phải em cố ý hay không?”

Tôi ngơ ngàng: “Cố ý cái gì?”

“Bức thư!”

“Thư? ... Thế nào?” Tôi nhớ là tôi có viết một bức thư cho anh ấy. Không phải là báo cho anh biết tôi đi công tác ư? Có cái gì không đúng sao?

“Thư từ gửi tới đều phải qua quá trình kiểm tra.”

“Em biết mà, hình như là đại đội trưởng và chính ủy kiểm tra thôi mà.”

“Chính là hai người họ, anh bị bọn họ cười nửa tháng, bây giờ đội trưởng Thiết nhìn thấy anh là gọi BABY. Bà xã, em khiến sau này anh làm sao gặp người.” Anh vùi đầu trong bả vai tôi giả khóc.

Tôi nhin nửa phút, cất tiếng cười to.

Tiếp đó người nào đó lấy hành động thực tế cho tôi biết, anh thật “Nhớ” tôi, anh sẽ cho tôi biết, sao rục rĩ bao nhiêu, làn gió ẩm áp tới cỡ nào...

Sau đó anh nói, bức thư tình kia anh đã lưu trữ rồi, làm bằng chứng tôi theo đuổi anh, muốn giữ lại suốt đời.

Bỗng nhiên tôi thấy hối hận, tại sao có thể lưu lại bằng chứng chứ? Vậy về sau cãi nhau, anh lấy bằng chứng ra, tôi hết cơ hội cãi lại.

Nói nhiều sai nhiều, tôi hiểu được đã quá muộn.

54. Q.3 - Chương 42: Bên Nhau Dài Lâu

Tôi nhìn ông chủ Thịnh, cười gượng: “Thịnh tổng, tôi đi công tác ở Thượng Hải mới về.”

Ông chủ Thịnh cười như gió xuân phe phẩy: “Không tệ, hoàn thành khá tốt, năm tới chúng ta tiến quân đến Thượng Hải công lao của cô rất lớn.”

“Vậy lần này...” Tôi nhắc nhở ông ấy đừng chuyển đề tài.

Tổng giám đốc Thịnh thân thiết như anh trai: “Tiểu Dư, thế kỷ hai mươi một cái gì quý giá nhất?”

“Người có tài.”

“Vậy đối với ngành khách sạn ở thế kỷ hai mươi một điểm gì quan trọng nhất?”

“Đặc sắc.”

“Cái gì gọi là đặc sắc?”

“Là liên tục làm cho người ta cảm thấy mới mẻ thoải mái, mà ở nơi khác không tìm được trải nghiệm mới lạ đó.”

“Cho nên chúng ta phải không ngừng học tập, liên tục đổi mới. Cô không phát hiện ra điểm đặc sắc của tập đoàn chúng ta đã bắt đầu lạc hậu rồi sao?”

“Quả thực có chút, khách sạn khác cũng bắt đầu mô phỏng theo chúng ta, với lại chi phí cũng thấp hơn.” Tôi thành thật.

“Đúng vậy, Tiểu Dư, tôi vẫn cảm thấy cô là trợ thủ đắc lực nhất của tôi, có văn hóa, có chuyên môn, thông minh, có tầm nhìn xa, dũng cảm...”

“Được rồi, được rồi, Thịnh tổng, tôi đi, tôi đi được chưa, ông còn khen tôi như thế nữa tôi sẽ nôn mửa.” Thật là một ông chủ xảo quyệt, không cho thương lượng.

“Nói đi, lần này sẽ đi đến vùng hẻo lánh nào?” Tôi cam chịu số phận.

“Nghe cô nói, cái gì mà vùng hẻo lánh? Đó được gọi là vùng tập trung dân tộc thiểu số, khắp nơi đều là đặc sắc.” Tổng giám đốc Thịnh xóa nạn mù chữ cho tôi.

“Cũng không nhất định phải là dân tộc thiểu số chứ?”

“Tiểu Dư, cô đã quên, về đặc sắc dân tộc có một câu nói rất nổi tiếng, là gì ấy nhỉ?” Tổng giám đốc Thịnh rõ ràng đang giả ngu.

“Càng dân tộc, càng thể giới.” Tôi cắn câu.

“Đúng rồi, cho nên lần này cô phải đi thêm vài nơi, đi sâu khai thác một số điểm bán hàng. Làm xong, tháng sau thêm tiền thưởng.”

“Vậy nếu không có cái gì đáng giá?”

“Có, sẽ có, những thứ chúng ta nhìn quen đối với người khác có lẽ sẽ có sức hấp dẫn chết người. Cô phải đi khám phá, khám phá thật tốt ...”

Tổng giám đốc Thịnh vừa nói vừa vỗ vai tôi, đưa tôi ra khỏi phòng làm việc.

Tôi bắt đầu dĩ gọi điện thoại cho Tiểu Duệ: “Này, tôi đây. Anh có bạn tộc Mao ở phía nam không?”

Người đón tôi vừa gặp mặt liền tự giới thiệu: “Xin chào, tôi họ Mao.”

Tôi sửng sốt: “Mèo?”

Người được cử đến giải thích: “Chính là con hổ Hổ, dùng làm họ gọi là miêu.”

Này thật sự chưa nghe nói qua, chọn thời điểm tốt nói chút chuyện phiếm, ở đây có cái gì không có chuyện xưa tích cũ ..., thú vị.

Gặp lúc họp chợ, dọc theo hai bên chợ là lều vải dựng thấp thấp, các loại sản vật núi rừng bày la liệt, quần áo, hàng hóa nhỏ dùng hằng ngày ... Sắp tới giữa trưa, đồng chí lão Hổ muốn mời tôi ăn cơm.

Nơi thị trấn nhỏ, có loại náo nhiệt sâu sắc mang theo chút mộc mạc thôn quê làm hài lòng thỏa dạ. Tôi và lão Hổ ngồi xuống ở một lều sát đường, chủ quán là một cô gái trẻ.

“Hai phần cơm thịt bò xào.” Lão Hổ gọi.

Tôi không có ý kiến, nhập gia tùy tục. Quả nhiên, chủ quán bày chén đĩa, đưa nước chấm, chút thức ăn, sau đó xoay người lại lấy ra một miếng thịt bò tươi sống từ trong tấm vải trắng dầy trên cái mẹt, để lên thớt cắt. Lách cách cắt xong, nhanh tay nhanh chân bỏ vào chảo dầu, đảo hai ba cái liền bùng lên bàn. Đúng là thịt bò tươi sống, cắt qua loa một chút, cũng không ướp gia vị, cũng không dùng bột tương. Tôi rất nghi ngờ, đồ chơi này nhai làm sao?

Vào miệng, nóng hổi, mềm mại, còn có một vị ngọt nhẹ nhàng, đây là mùi vị thịt trong tự nhiên. Tuy là tôi nấu nướng tạm chấp nhận nhưng mong muốn học hỏi những thức ăn ngon tôi ra ngoài ăn được. Xem một chút nhà bếp, chỉ là mấy thứ gia vị bình thường, nước tương, muối, bột ngọt ...

Tôi hỏi chủ quán: “Cái này không phải là thịt bò bình thường phải không?”

Chủ quán chỉ người bên ngoài: “Là bò Tiểu Hương ở đây của chúng tôi.”

Lão Hổ nói thêm: “Bên chúng tôi nổi tiếng nhất là bò Bạch thiết hương, lúc đến đây nhất định phải ăn nếu không trong lòng sẽ tiếc nuối.”

Tới đây tôi thích thú: “Thật sao? Giá tiền thịt tươi sống thế nào? Thịt đông lạnh có thể thay đổi chất lượng không? ...”

Lão Hổ nở nụ cười: “Tôi dẫn cô đi đến nơi làm thịt, cô hỏi bọn họ đi.”

Xế chiều đi nhìn một chút trụ sở nuôi dưỡng bò hương, để lại phương thức liên lạc, kèm theo tư liệu của họ. Trở về nghiên cứu một chút, có lẽ có thể hợp tác một chút, tăng thêm một điểm bán hàng.

Lão Hổ đề nghị tôi đi xem một chút trăm dặm đỗ quỳên , trăm dặm đỗ quỳên? Đã nghe danh từ lâu, vẫn không có cơ hội nhìn thấy.

“Đến đúng lúc lắm, đang mùa hoa nở, lúc này chắc là nở hết rồi.” Lão Hổ nói.

Dù sao cũng đã thanh toán, chúng tôi thuê một chiếc xe mini, cùng nhau đi về nơi có hương hoa.

Sau khi xe nổ máy xuất phát được vài giờ, tôi ở trên xe bắt đầu buồn ngủ, mơ thấy Viên Lăng. Đang ở trong mơ chơi kéo búa bao phân việc nhà với Viên Lăng, xe run lên, ngừng lại.

Tới nơi, ở chân núi, trên núi có một ít bụi hoa, nhưng cách đó hơn trăm dặm.

Tôi nhìn lão Hồ, anh ấy vung tay lên: “Lên núi.”

Đẩy lá cây che tầm mắt, chúng tôi tiến bước trên con đường nhỏ quanh co. Cũng may là vào mùa xuân, nếu là mùa hè, bụi cỏ có thể cao hơn người, mép lá sắc bén đến nỗi cắt ra vết máu.

Tôi thở hồng hộc, đi ra ngoài mang giày thường đúng là tiện lợi, nếu như mang giày da, trên chân đã sớm nổi lên hai vết phỏng.

Rải rác xung quanh là hơi thở trong veo của cây cối, cảnh này khiến cho chuyện leo núi cực nhọc có chút hứng thú.

“Tới rồi.” Phía trước truyền đến tiếng nói của lão Hồ.

Tôi bước nhanh hơn đuổi kịp tới. Đẩy ra bụi rậm cuối cùng, tôi gạt đi lá cây dính trên đầu, giương mắt nhìn.

A, đây thật là một cảnh tượng tuyệt đẹp!

Tôi đứng trên đỉnh núi, dưới chân là núi non trùng điệp, gió núi lướt qua, thổi tan đi sương mù che phủ trong lúc đó, bạt ngàn rừng hoa bất ngờ hiện ra trước mắt.

Từng bụi lớn rậm rạp, đỏ thắm, hồng phấn, trắng như tuyết ...

Nở rộ, đua nhau, mềm mại ...

Liên tục không ngắt, từ dưới chân thẳng tới nơi ánh mắt không thể nhìn thấy, xa đến chân trời.

Tôi quay người, sau lưng càng nhiều bông hoa đang nhảy múa, tràn trề giữa núi rừng.

Chúng tôi đang ở giữa rừng hoa, giống như một Giới tử trong trời đất, bị trùng điệp Hoa nhi vây quanh, che chở, lưu luyến, ngửi hương hoa đầy trời ...

Tôi đứng ở chỗ đó, trong lòng dâng lên một khát vọng: “Viên Lăng, anh thấy rồi sao? Núi rừng tươi đẹp này làm quà tặng sinh nhật anh, anh có vui mừng không? Gió núi cương liệt giống như anh, tất cả Hoa nhi giống như em, nếu anh ở đây bây giờ, em muốn nói, ân ái cùng nhau đi, ở chỗ đẹp nhất thế gian, để chúng ta hòa mình vào thiên nhiên ...”

Nỗi nhớ mong và khát khao đối với Viên Lăng vẫn lan tràn đến khi về nhà.

Lúc sáng sớm, vẫn còn dư âm của sương mù, tôi đảm nhiệm mang về tài liệu, hàng mẫu và ghi chép công việc từ Tây Nam, lách cách mở cửa vào nhà.

Trong nhà có người!

Khứu giác nhạy bén nói cho tôi biết, trong không khí tràn ngập hơi thở ấm áp, trong nhà có người đang ngủ say.

Treo áo khoác lên móc áo, tôi rón rén đi vào phòng ngủ.

Đứng ở cạnh cửa, tôi không nhận được nét cười yếu ớt trong mắt. Dù cho tôi toàn bộ thể giới tôi cũng không muốn đổi lấy khoảng khắc này.

Căn phòng quen thuộc, chiếc giường quen thuộc, chăn tơ tằm mềm mại, thân hình làm tâm trạng xao động.

Tôi nhẹ nhàng đến gần, ngồi xổm xuống. Mở ra gương mặt đang sa vào mộng đẹp, lông mi phủ xuống, đôi môi khẽ nhếch, hơi thở thơm như hoa lan.

Tôi không dám làm phiền anh ấy, mặc dù tôi biết rõ, từ lúc tôi mở cửa, dù cho anh ấy đang ngủ, anh ấy cũng biết tôi đã về.

Rửa mặt mũi tay chân, tôi lặng lẽ trượt mình vào chăn.

Tôi thoải mái thở ra một hơi, lật người. Mũi chân chạm vào da thịt trơn bóng ấm áp của Viên Lăng.

Tôi nhắm hai mắt sờ soạng trong chăn, nghĩ thầm: “Chiếm được tiện nghi rồi ngủ.”

Từ eo đi xuống, vòng hông nhẵn nhụi săn chắc. Trong đầu tôi lơ mơ phát hiện ra, khát vọng vẫn luôn kiềm nén trong lòng như dây cung “pạc” đứt lìa.

Leo lên, ôm mặt cổ hôn lên mãnh liệt, người phía dưới khẽ hừ mấy tiếng, cũng không mở mắt. Tôi dứt khoát găm cắn, đây là sự nhớ nhung của tôi, đây là tình yêu của tôi, anh biết không?

Eo bị ôm chặt, cơ thể cường tráng lật người đè tôi ở phía dưới. Tôi vui mừng, phản ứng rất bình thường thôi, chưa tỉnh ngủ thì ngoan ngoãn ở phía dưới đi.

Tôi gắng sức, lần nữa lật người lên trên. Bên tai có người không kiềm chế được cười trầm thấp: “Lật người nữa sẽ lăn xuống giường, bà xã.”

Tôi nhìn chăm chú, đôi mắt kia giống như thủy tinh đen nhìn thông suốt, đôi mắt che giấu tình cảm sâu kín như biển cả.

“Ông xã ... “ Tôi lẩm bẩm khẽ gọi một câu. Hôn lên đôi môi mềm mại đó.

Viên Lăng bận rộn ở trong bếp, tôi sắp xếp lại hành lý.

“Ngày mai bọn Tiểu Dương muốn đến.” Viên Lăng bưng sủi cảo đã nấu chín ra.

“Thật sao? Vậy lát nữa em đi mua một ít thức ăn và rượu, trong nhà cũng không còn gì cả.” Tôi ngồi vào bàn, eo với chân như nhũn ra.

“Mua chút nước trái cây là được. Tiểu Dương mang đồ ăn đến làm.” Viên Lăng đổ dấm chua vào sủi cảo, sau đó khuấy mấy cái, sủi cảo trắng trong liền trở thành màu tương.

“Để cho cậu ấy mua thức ăn tới không hay lắm đâu?” Tôi không ăn giấm, đổi lấy chén nước chấm hạt tiêu.

“Cuối năm cậu ấy muốn chuyển nghề. Lần trước em nói muốn ném thử sở trường của cậu ấy, cậu ấy vẫn nhớ kỹ đấy.” Vừa ăn vừa nói.

“Chuyển nghề?” Tôi rất lấy làm tiếc cho Tiểu Dương.

“12 năm làm lính. Tiếp thu chuyên môn cũng không tệ lắm, hiệu quả và lợi ích rất tốt.” Viên Lăng ném thử nước chấm của tôi, cay đến run rẩy.

“Vậy thì tốt. Không thể ăn thì đừng miễn cưỡng, muốn uống nước không?” Tôi đưa ly nước đá cho anh.

“Muốn cùng em kề vai chiến đấu thôi.”

...

Tiểu Dương vác một cái bao lớn đến, mở ra, tất cả đều là chai chai lọ lọ.

Tôi lấy ra dụng cụ làm bếp cần dùng, Tiểu Dương rất khách sáo: “Chị dâu, chị nghỉ ngơi đi, em làm một mình là được rồi.”

Trong phòng khách, Viên Lăng và cả đại đội dũng mãnh, vui vẻ với một nhà Từ Duệ, đánh bài mà giống như đánh giặc, vây Ngụy cứu Triệu, ám độ trần thương, thập diện mai phục, ba mươi sáu kế

Tiểu Hứa ở trong thư phòng tìm sách xem, thật là đứa nhỏ ham học tập.

Thành Tài và Ngô Triết thì nghiên cứu trà cụ của tôi, đem Thiết Quan Âm, hồng trà, Phổ Nhĩ, Mi đàm lục, hoa hồng, Ô long nhân sâm, kể cả trà Khổ Đinh, hễ là trong nhà có đều rót một lần, đều nếm thử một lần. Tôi nhìn hai người trần trề hứng thú, nghĩ thâm, hai đứa bé này đêm nay đừng mong ngủ được.

Sau nghe Ngô Triết nói, đêm đó cậu ấy và Thành Tài uống một bụng trà đặc, cả đêm tinh thần sáng láng, kết quả ngay hôm sau quảng mắt thâm đen, bị Viên Lăng phạt mất đi 375 lần thêm cơm. Tôi cười to.

Lúc ăn cơm tôi hoa mắt nhìn một bàn lớn món ăn, đặc biệt là đĩa to ở chính giữa.

“Tiểu Dương, không đến nổi đó chứ? Ngày xài hết bao nhiêu tiền vậy?” Tôi tưởng mình nhìn lầm rồi, đây dùng nắm Bách Linh làm phải không?

“Không có việc gì, chị dâu, là bào ngư Đại Liên đóng hộp, không mắc.” Tiểu Dương cười rất thật thà.

“Không phải em muốn ăn sao?” Viên Lãng nói.

“Em nói muốn ăn bào ngư khi nào chứ?” Tôi trừng anh.

“Chính em nói muốn nếm thử sở trường của Tiểu Dương. Cả đại đội cũng biết, sở trường của Tiểu Dương là món ăn Quảng Đông, trong món ăn Quảng Đông thì bào ngư là nhất.”

Tôi nhìn bốn phía, mấy người kia gật mạnh đầu. Về mặt tôi hối hận.

“Chị dâu là người trong nghề, biết nấu ăn, nếu đổi lại mấy người bọn họ, tôi sẽ không hao phí sức lực đâu. Chị dâu, ly này mời chị, sang năm em xuất ngũ, hàng ngày có thể qua đây xin chị dâu dạy bảo.” Trong nụ cười của Tiểu Dương mơ hồ lộ ra khí phách riêng biệt của đại đội A.

Tôi nở nụ cười, bưng ly rượu lên: “Thường sang đây, đây chính là nhà của mọi người, cạ!”

Đời này tôi muốn bên nhau dài lâu, với Viên Lãng, cũng với mọi người.

55. Q.3 - Chương 43: Thật Yêu Anh

Sau khi tiễn nhóm Tiểu Dương đi, Viên Lãng thu dọn phòng. Thấy anh mặc áo len ấm áp, tôi nhớ trong túi có đồ cho anh.

“Em thuận đường trở về nhà một chuyến, mọi người trong nhà đều rất nhớ anh.” Tôi lục trong túi.

“Thật không? Anh cũng rất nhớ bọn họ.” Viên Lãng thuận miệng nói.

“Biết ai nhớ anh nhất không? Là em trai họ nhỏ.” Tôi cười nói.

“Thằng bé mới có mấy tuổi mà biết nhớ anh rồi.” Viên Lãng thật bất ngờ.

“Lần trước không phải anh dạy thằng bé đánh quyền sao? Thằng bé vừa thấy em đã nói, em chờ hai người thật lâu! Sau đó phát hiện anh không có tới, liền khóc lên.” Rốt cuộc tôi tìm thấy rồi.

Mở máy tính lên, bỏ đĩa vào. Trong nhà liền tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ.

“Viên Lãng, nhanh tới đây, tìm cho anh xem đây.” Tôi gọi.

Viên Lãng bỏ đồ trong tay xuống chạy tới, vừa thấy liền cười như hoa.

Trên màn ảnh là ba mẹ vợ và mẹ vợ của ba mẹ vợ, là bà ngoại của tôi, cùng với dì dưỡng cậu vợ, em họ, cô dì, phàm là những người thân thích có ở nhà vào lúc đó đều có mặt cười vui vẻ, ầm ĩ chào hỏi Viên Lãng.

“Tiểu Viên, công tác có tốt không? Thời tiết bên đó sao rồi? Nhớ chú ý thay đổi quần áo đừng để ngã bệnh...” Bà ngoại tôi nói. Bà rất quan tâm đến thân thể của con cháu.

“Tiểu Viên, tính tình Dư Bội không tốt, nhường con bé một chút, ủy khuất con rồi...” Đây là ba tôi nói. Kỳ thật đây không phải lời thật lòng, ông luôn tuân theo “một nhà có nữ bá gia cầu”, chính là con gái là phượng hoàng trên trời cao, ai cưới được thì người đó là cóc đòi ăn thịt thiên nga.

“Tiểu Viên, áo len lần trước mặc có vừa không, nếu không vừa thì gửi về mẹ sửa lại...” Đây là mẹ tôi nói. Thích việc thủ công, tôi đề nghị mẹ mở cửa hàng áo len thủ công, vừa giải trí vừa kiếm tiền, không ảnh hưởng gì nhau.

“Anh Viên, anh Viên, em nói với bạn học, anh rể em là bộ đội đặc chủng, còn có thể đàn piano làm bọn họ nghe đến choáng váng...” Em trai họ lớn, còn chưa tới lượt liền giành ống kính nói chuyện.

“Đến em, đến em, mọi người đều chờ sau đi. Anh Viên Lãng, khi nào thì anh trở về? Em nhớ anh lắm ...” Em trai họ nhỏ không kiên nhẫn được nữa.

“Anh Viên, lần sau hai người cùng nhau trở về, Dư Bội về một mình không ý nghĩa, khiến mọi người trong nhà đều oán trách...” Em gái họ lớn, có cơ hội tôi phải đánh chết em ấy.

“Tiểu Viên con thật không thành thật, lần đó con nói con sẽ không đánh bài, sau lại nghe Dư Bội nói con đánh tốt vô cùng. Tranh thủ thời gian quay về, con theo mợ đánh tám vòng...” Đổ Thần trong nhà, mợ nhỏ.

.....

Ông kính xẹt qua, huyền thuyên một hồi, ghi lại chi tiết nụ cười, lời nói của mỗi người.

Tôi nhìn Viên Lăng, anh mỉm cười chuyện chú xem qua, từ đầu cười đến rất vui vẻ, càng về sau cười đến thâm trầm.

“Anh sẽ trở về.” Viên Lăng thì thảo nói.

CD chiếu xong, Viên Lăng thấy tôi đang nhìn anh, ngượng ngừng cười nói: “Anh có chút thụ sủng nhược kinh.”

Anh ôm chầm tôi, đầu đặt trên vai tôi: “Nhà chúng ta ở Tân Cương không có nhiều thân thích, nguyên quán bên kia thì vô cùng nhiều nhưng hai mươi mấy năm không có tới lui nên cũng phai nhạt. Khó có được người nhà đều yêu quý anh, cảm giác thật tốt. Trước kia không cảm thấy, về nhà thăm người thân không dám nói thêm cái gì, gặp hàng xóm bạn bè, hỏi cái gì đều phải giữ bí mật, người ta còn tưởng anh tính tình kiêu ngạo, không thích nói chuyện. Không giải thích tốt liền ít về nhà. Anh không nghĩ tới tại sao ở nơi xa còn có người nhớ thương mình...”

Nói xong, vùi đầu thấp xuống, giọng nói cũng càng ngày càng thấp: “Lấy tờ khăn giấy cho anh.”

Tôi nghe thấy tiếng sột soạt nhỏ: “Viên Lăng, anh sẽ không cảm động đến khóc chứ?”

Viên Lăng ngẩng đầu, dùng khăn tay xoa khóe miệng: “Anh không khóc, là anh ngửi thấy mùi hương trên người em nên chảy nước miếng.”

Tôi thấy một hồi điên cuồng: “Cho anh bắt chước Châu Tinh Trì, cho anh bắt chước Châu Tinh Trì ...”

Tôi ở trên ban công giặt sạch quần áo của anh và tôi.

“Viên Lăng năm nay anh có trở về nhà hay không?” Tôi hỏi.

“Không phải em vừa trở về hay sao?” Viên Lăng đang sửa kế hoạch huấn luyện trên máy tính. Thông thường, anh sẽ không mang công việc về nhà làm, thật sự phải làm thì khi làm xong liền lưu vào USB.

“Em nói quay về nhà anh.” Tôi giữ áo lót quân phục của anh.

Trong thư phòng, âm thanh gõ chữ ngừng một chút, lại vang lên: “Không trở về.”

Tôi phơi xong quần áo, đến phòng bếp chiên một mâm bánh treó rán đi ra, dựa đến trên sofa vừa xem tivi vừa ăn.

Viên Lăng tắt máy đi ra, ngồi vào bên cạnh tôi ăn một miếng.

“Anh không phải muốn về thăm nhà sao? Thế nào, năm nay không nghỉ à?” Nhân nắm hương, miếng, hành thái ăn ngon.

“Chờ trời lạnh lại quay về.” Viên Lăng ăn rất ngon miệng.

“Vì sao nha? Trời đông giá rét, hai người mặc giống như gấu mèo.” Tôi phản đối.

Viên Lăng ngừng miệng, xoay lại đối mặt với tôi, cởi quần áo.

Tôi trừng mắt: “Làm sao anh? Anh, anh đùa giỡn lưu manh?”

Viên Lăng cởi áo, trên cơ bắp lộ ra vết sẹo chằng chịt: “Trời nóng trở về mặc áo ngắn tay để ba mẹ xem người đây sẹo sao? Không phải dọa ra bệnh tim à?”

Tôi nhìn chăm chú.

Thật sự, tôi đã muốn làm như không thấy, đã quên thân thể người khác không có thứ này, đã quên công việc của anh thực chất là múa trên lưỡi dao tử thần, đã quên hầu hết thời gian anh đều ở sân huấn luyện và chiến trường ...

Tôi nhẹ nhàng sờ trên vết thương đã bình phục và chưa bình phục. Ở nơi tôi không thấy, thân thể mà tôi quý trọng đã chịu bao mạo hiểm mà người bình thường không tưởng tượng được, mà anh còn cười đến sáng sủa, một đĩa CD bạn bè thân thích ân cần hỏi thăm cũng làm cho anh vui vẻ, làm cho anh thỏa mãn.

Anh mặc xong quần áo. Tôi buông cái đĩa, nghiêng qua ôm lấy thắt lưng anh, đầu đặt ở trước ngực anh. Nghe trái tim đang đập trong ngực anh, đơn giản mà mạnh mẽ.

“Ông xã, ánh mắt anh lại lớn.”

“Phải không?”

“Ông xã, em biết anh vẫn rất ghen tỵ với đôi mắt của Cao Thành, mà em không chê anh, anh không cần như vậy, thật sự không cần.”

“ ... ”

“Anh nhìn em làm gì? Thật, ở trong mắt em, anh thật sự rất tuần tú, tuy rằng chân anh không dài như mẹ Tề, thắt lưng không mảnh như cái cuốc, trí nhớ không tốt như Tiểu Hứa, ánh mắt không lớn như Cao Thành, má lúm đồng tiền không có sâu như hoa, khí chất không khốc bằng đội trưởng Thiết, vóc dáng không cao bằng Tiểu Thạch ... ”

“Không cần nói nữa, anh đã chẳng còn thừa lại cái gì.”

Tôi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh đỡ khóc đỡ cười, thật lâu sau, phun ra một câu:

“Nhưng em, thật sự yêu anh.”

56. Q.3 - Chương 44: Tình Yêu Không Vụ Lợi

Viên Lãng làm xong thủ tục, giúp tôi mang giấy, mặt cười như không cười nhìn tôi: “Về nhà thôi, người hùng.”

Tôi đỏ mặt: “Hừ!” Rồi nằm sấp lên lưng anh.

Cho tới bây giờ, tôi chưa từng thấy qua vẻ mặt này của Viên Lãng, vẻ mặt vừa tức lại vừa đau lòng, sau khi thấy rõ vết thương trên đùi tôi thì tức giận trách móc: “Em thích làm người hùng lắm à? Em đánh thắng được người ta sao? Em cho là em học được mấy chiêu nửa vời là có thể cầm kiếm xông khắp thiên hạ rồi hả? Chẳng may hấn có đồng bọn thì làm sao bây giờ? Chẳng may người chung quanh không giúp một tay thì làm thế nào? Chẳng may gần đó không có cảnh sát thì làm sao bây giờ? Tay không chặn dao, em thật đúng là muốn làm liệt sĩ hả?”

Tiểu Lâm ở bên cạnh khuyên: “Thôi, thôi, cô ấy không xảy ra việc gì là tốt rồi.”

Tôi nhìn Tiểu Lâm oán trách, đáng lẽ bệnh viện muốn thông báo cho người nhà nhưng tôi sợ Viên Lãng biết nên báo cho cô ấy, ai ngờ cô ấy căng thẳng lên liền báo cho Cao Thành, Cao Thành trước tiên liền báo cho Viên Lãng, kết quả tôi bị Viên Lãng mắng xối xả.

Cao Thành giảng hòa: “Anh - lão già đáng chết này, cô ấy dầu gì cũng là thấy việc nghĩa hăng hái lắm, sao anh không an ủi hai câu, tôi thấy đội viên của anh sau khi bị thương đều được hỏi han ân cần mà.”

Viên Lãng từ từ bình tĩnh lại: “Cô ấy có thể so với chúng ta sao? Tay trái gà không chặt, còn học người ta bắt trộm. Đau không? May là không tổn thương tới gân cốt, nếu không em thành người tàn tật rồi, bà xã ngọc.”

Vì thế sau khi băng bó tôi liền vinh quang về nhà.

Cao Thành sau khi đưa chúng tôi về nhà, dặn dò một phen, Viên Lãng cũng theo đó khách sáo một chút, sau đó hai người đều có chuyện nên liền ra về.

Tôi như vậy thì nhất định không thể xuống giường rồi, đùi cũng không thể dính nước. Viên Lãng ôm tôi vào phòng ngủ, giúp tôi thay đồ dơ ra, đem quần áo vào toilet, lát sau, nghe thấy tiếng máy giặt vang lên.

Viên Lãng lau tay ướt lại gần: “Đói bụng không? Muốn ăn cái gì nào?”

Tôi cười ha ha: “Ông xã, anh không phải trực à?”

“Tuần này Chu lão nhị trực, trong đội còn có Tề Hoàn. Em hãy an tâm để cho anh phục vụ mấy ngày đi.” Bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Thật không? Em muốn ăn cơm trộn.” Tôi liền yêu cầu.

“Được, chờ anh.” Đây là sở trường của anh.

“Em muốn nhìn anh làm.” Tôi càng đòi hỏi.

Yêu cầu của người bệnh được thỏa mãn. Tôi ngồi ở cửa phòng bếp lột vỏ hành tây, nhìn Viên Lãng cắt thịt.

“Đưa anh dao gọt vỏ hình răng cưa.” Viên Lãng nhận lấy cắt thành từng khối, cho vào nồi xào cùng thịt dê.

Tôi ghé đầu vào xem: “Anh đổ dầu nhiều quá vậy?”

Viên Lãng quay đầu chỉ tôi: “Cơm trộn ngon phải cho nhiều dầu, một cân gạo một cân dầu, đây mới là cơm trộn chính tông.”

Tôi bĩu môi: “Em đã ăn rồi.”

Viên Lãng khuấy đều gạo, đẩy nắp nồi. Anh lại gần ôm đầu tôi rồi xoa loạn.

“Ai nha, đáng ghét, tay anh đều là dầu.” Tôi giầy dụa.

Tôi sờ sờ tóc: “Em muốn gội đầu.”

“Ăn rồi tắm.” Viên Lãng trộn đều cơm.

Tay nghề anh ấy quả nhiên tốt, từng hạt gạo trong suốt nguyên vẹn, thịt dê thơm mềm, hành tây mềm ngọt.

Viên Lãng múc một chén canh xương cho tôi: “Ăn gì bổ vậy.” Tôi giải quyết trong nháy mắt. Chép miệng, ăn ngon.

Ăn cơm xong tôi ngồi cạnh bồn rửa mặt gội đầu, Viên Lãng cầm vòi sen kéo qua xả nước cho tôi.

Nước nóng chảy xuống sau đầu, da đầu liền giãn ra.

“Ai nha, mát em...” Tôi gọi. Một cái khăn đưa tới tay tôi.

Thân vô thái phượng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông. Bỗng nhiên tôi nghĩ đến câu thơ của Thương Ẩn.

Ăn uống no đủ, tắm rửa nhẹ nhàng sáng khoái, tôi vui mình thoải mái trên sofa lắm lắm.

“Có ông xã phục vụ như vậy, em tình nguyện vết thương mãi không lành.”

Viên Lãng bỏ đĩa vào DVD: “Thể chất em chỉ uống nước cũng có thể béo, em muốn trở thành heo hả?”

Tôi bĩu môi lấy đậu phộng ném anh.

Anh tránh được: “Ai, đừng làm rộn, cẩn thận.”

Hình ảnh xuất hiện, tôi mặt đỏ tới mang tai, nói thẳng: “Vạn nhỏ âm thanh lại, coi chừng hàng xóm nghe thấy.”

Viên Lãng vạn nhỏ âm thanh: “Không sợ, cùng lắm bọn họ tưởng em kêu.”

Ôm chầm tôi, hai người vui mình một chỗ tập trung tinh thần xem.

Cốc cốc cốc, có người gõ cửa. Viên Lãng quay đầu lại lên tiếng: “Ai vậy?”

“Đội trưởng, là chúng tôi, mau mở cửa,...”

Thiếu chút nữa tôi rơi xuống từ trên sô pha: “Ông xã, tắt máy! Tắt máy! Cái đĩa, nhanh lấy cái đĩa ra.”

Viên Lãng một bên trả lời gọi cửa, một bên tay chân luống cuống tắt máy, lấy đĩa ra bỏ vào ngăn kéo.

Một đám người cười nhón nháo đi vào, tôi giơ tay chào.

“Chị dâu, chúng em tới thăm chị.”

“Chị dâu, nghe nói một mình chị đối phó ba tên côn đồ cầm dao, thật lợi hại.” Ai nghe nhầm đồn bậy vậy, ba tên, còn cầm dao, vậy hôm nay phải tới nhà tang lễ để thăm tôi rồi.

“Đội trưởng, anh chăm sóc chị dâu, để chúng em tự nhiên.” Tiểu Mã cầm lấy ly trà trong tay Viên Lãng. Tiểu Thạch vội vàng để trái cây và cái gì đó lên bàn, vô số túi lớn, tôi liếc mắt nhìn, lại còn có mấy hộp thuốc bổ xương Ly Ngư. Ông trời ơi, tôi cũng không phải bị gãy chân, cần gì phải uống thuốc bổ xương. Cũng may đám người đại đội A tiền lương cao, mua được.

Tôi đếm đầu người, quen một thời gian, tôi biết sơ sơ quy luật ra ngoài của bọn họ.

Tiểu Mã và Tiểu Hứa là lính đột kích, Tiểu Mã ra ngoài, Tiểu Hứa phải ở lại trực; Viên Lãng và Thành Tài là tay súng bắn tỉa, chỉ có thể ra ngoài một người; Tề Hoàn là trợ thủ của Viên Lãng, Viên Lãng ra ngoài thì anh ấy sẽ không thể ra ngoài, cho nên, nếu Viên Lãng ra ngoài, Thành Tài và Tề Hoàn đều phải ngoan ngoãn ở lại đội; Ngô Triết và Tô Lạc Hoài sở trường là máy tính, nếu Ngô Triết nghỉ, Tô Lạc Hoài sẽ không thể nghỉ... Chỉ có một trường hợp có thể tụ tập đông đủ, chính là nhiệm vụ hoàn thành, đội trưởng Thiết cho phép, toàn thể trung đội ba được nghỉ ngơi. Nhưng trên thực tế bọn họ cũng không thường xuyên có nhiệm vụ, cho dù có, căn cứ tổng cộng bốn trung đội, cũng không nhất định phải bọn họ đi, kìm nén lắm, các trung đội trưởng còn có thể tranh nhiệm vụ ra ngoài xả hơi. Chẳng hạn như khi diễn tập cho các anh em bộ đội tìm kiếm..., chính là miếng mồi ngon, không nguy hiểm tính mạng, còn đã ghiền. Đương nhiên, anh em bộ đội cũng không phải luôn như vậy.

Kỳ thật tôi rất nhớ Tề Hoàn, tuy anh ấy không chính thức kết hôn với Tiểu Cẩn, tốt xấu gì cũng xem như nửa người nhà, cảm giác thân thiết hơn một chút.

Viên Lãng tiếp đón các anh em. Tôi cười cười, đây không phải là đến thăm tôi? Rõ ràng chính là lấy việc thăm bệnh để ra ngoài chơi mà.

Tôi nửa nằm ở trên sô pha, danh chính ngôn thuận cùng mấy anh chơi đấu địa chủ, để Viên Lãng bận việc đi.

Cốc cốc cốc, lại có người gõ cửa.

Vừa mở cửa ra liền thấy, một cô gái, giơ giấy chứng nhận phóng viên nói muốn phỏng vấn tôi.

Ngồi xuống bên cạnh tôi, bắt đầu đưa ra câu hỏi.

“Xin chào, tôi là phóng viên tạp chí XX, chị có thể kể lại việc làm tốt đẹp và quá trình bị thương không?”

“Quá trình? Được chứ. Đó là lúc tôi đi ngang qua góc đường, phát hiện trước mặt có một tên trộm cầm một cái nhíp dài thừa cơ cặp nách người khác, sau đó tôi liền kêu lên, tên trộm thấy tôi có một mình, liền muốn uy hiếp tôi, sau đó tôi đánh nhau với hắn, sau đó hắn rút dao đâm tôi, tôi né tránh, dao trượt qua đùi tôi, sau cùng, người chung quanh tới hỗ trợ, 110 cũng tới, bắt được tên trộm, cứ như vậy.”

Cô gái vội vàng ghi chép.

“Cô không có bút ghi âm sao?” Tôi hỏi.

“A, hôm nay quên mang theo.” Hắc, một phóng viên hỏi hợ.

“Lúc đó sao chị có can đảm đánh nhau với tên trộm cao to như thế?”

“Cao lớn? Không, không, là một tên trộm nhỏ, chiều cao xấp xỉ tôi, lại còn gầy, tôi nghĩ trừng trị hắn thì không thành vấn đề, tôi bắt chước mấy chiêu vật lộn.”

Ánh mắt phóng viên sáng lên: “Chị học qua vật lộn à? Xin hỏi chị cảm thấy muốn mở rộng chính nghĩa xã hội sao? Chị học vật lộn ở đâu ạ? Là gia truyền sao?”

Gia truyền, tôi nghĩ cô ấy xem quá nhiều tiểu thuyết võ hiệp rồi.

“Không phải, tôi học từ chồng tôi, anh ấy là bộ đội đặc chủng, tùy tiện dạy tôi mấy chiêu phòng thân.” Nói xong tôi liền hối hận, em gái phóng viên chuyển sang phỏng vấn Viên Lãng.

Viên Lãng cười tủm tỉm nói: “Chúng tôi không thể nhận phỏng vấn, tiết lộ bí mật quân sự là sẽ ra tòa án quân sự.”

Cô phóng viên nhỏ bị dọa sợ, bỏ qua ý tưởng phỏng vấn bộ đội đặc chủng, tiếp tục nói chuyện với tôi. Tôi lựa những chuyện có thể nói cho cô ấy nghe, như gia đình quân nhân rất tịch mịch, dành một thân một mình cố gắng vầy vãn vãn.

Cô phóng viên nhỏ hài lòng hoàn thành công việc đi về.

Bên kia Viên Lãng kêu lên: “Lẩu chín rồi, nếu không tới là khỏi ăn.” Một đám người gào thét lấy chén giành thức ăn.

Tôi được Viên Lãng ôm qua, ngồi im, nhìn anh tranh giành thức ăn trong đám người đói khát.

Tất cả như một pha quay chậm, để cho thật lâu về sau tôi vẫn còn nhớ rõ: nồi lẩu sôi sục tỏa hơi nóng, khuôn mặt Viên Lãng phủ tầng mờ mờ mỏng, một đám người lớn nhỏ cùng cười, vớt đồ ăn trong nồi ra, lại bị người khác cướp đi, ánh mắt Viên Lãng rất sáng, cười rộ lên rất đẹp ...

Chẳng mấy chốc vết thương của tôi đã lành, vốn chỉ bị thương nhẹ, nghỉ ngơi một thời gian rồi đi làm lại. Tạp chí mới xuất bản đã gửi cho tôi một cuốn, làm kỷ niệm. Tôi vừa mở ra nhìn tiêu đề: “Tình yêu không vụ lợi, cô ấy vì trung tá bộ đội đặc chủng gánh vác một vùng trời”.

Tôi buồn bực vạch đen đầy ót.

57. Q.3 - Chương 45: Cám Dỗ

Hai người cho rằng tuổi mình không phải quá già lại không cần lo lắng nhà cửa, ba mẹ yêu dấu của tôi, quyết định đi du lịch. Không muốn du lịch theo đoàn, sợ không được tự do. Nơi muốn đi lại rất khéo là – Tân Cương.

Khi tôi được điện thoại báo tin thì hai người tới sân bay Urumqi (Ô Lỗ Mộc Tề) đẹp đẽ và rực rỡ. Trong lòng tôi hiểu rõ, đây đâu phải là du lịch, rõ ràng lấy cớ tới xem một chút ông bà sui gia chưa từng gặp mặt mà.

Mặc dù oán thăm, tôi vẫn là ngay lập tức báo cho ba mẹ chồng: tới sân bay đón đã không kịp, ở nội thành Urumqi tụ họp vậy.

Sau khi từ từ nói điện thoại nhà, điện thoại di động, hình dáng, chiều cao của đôi bên cho từng người xong. Tôi ở trong phòng đi tới đi lui, suy đoán cuộc gặp mặt mang tính lịch sử lần này mà người liên quan không có mặt rốt cuộc tình hình sẽ ra sao.

Ba chồng là người ít nói không biết có thể nói chuyện cùng nhau với ba thân yêu của tôi; mẹ chồng là người rất thẳng thắn chắc là có thể gặp lần đầu đã quen thân với mẹ thân yêu của tôi; tôi ăn thức ăn chỉ hai làm mặt nhạt vừa đủ, nhưng đối với người cha thích ăn mặn của tôi mà nói thì lại quá nhạt nhẽo ...

Mãi cho đến buổi tối, không có tin tức. chẳng lẽ mấy người già nói chuyện hợp đến nỗi đã quên vẫn còn hai người trẻ tuổi tồn tại rồi?

Rốt cuộc cũng có điện thoại, nhưng là của Viên Lãng.

“Ha ha, đội trưởng Viên ngài chiếm dụng điện thoại quân đội nha.” Tôi rất vui mừng khi có thể nghe tiếng nói của anh ấy.

“Ba mẹ em đã đến nhà của anh.”

“Cái gì ba mẹ em? Là ba mẹ chúng ta.” Tôi sửa lại.

“Đúng, là ba mẹ chúng ta. Ba mẹ đã đến nhà của anh.” Đội trưởng Viên tiếp thu giáo dục, nhanh chóng đổi cách xưng hô.

“Quá mức rồi, ba mẹ đến cũng không gọi điện thoại cho em. Ài, em nói này Viên Lãng, bốn người bọn họ ở cùng nhau sẽ không viết cho em hai báo cáo nhỏ về lẫn nhau đấy chứ?”

“Ha ha ... chắc sẽ không đâu, em cho rằng ai cũng nhàm chán giống em à.” Viên Lãng cười như ánh sao rơi rạc ở chân trời trong đêm tối.

“Mẹ anh gọi điện thoại cho anh, bọn họ ăn cơm cùng nhau, bây giờ đang nói chuyện phiếm. Bội Bội, anh ở đây không tiện nói lâu được, em gọi điện thoại qua thăm hỏi một chút.” Viên Lãng trao nhiệm vụ.

Tôi gọi điện thoại cho ba tôi.

“Hà? Cái gì? A, ba mẹ đã tới nơi. Ủ, ăn cơm rồi. Ủ, cũng đã gặp mặt. À? Nghe hiểu được, làm sao nghe không hiểu chứ?” Giọng điệu ba tôi không để ý, còn có chút không tập trung.

“Ba, ba mẹ đang làm gì thế? Tối nay ba mẹ ở trong nội thành à?” Tôi hỏi.

“Ba mẹ? Tối nay ba mẹ ở Thỗ Lỗ Phiên ... Bốn mươi ngàn!” Không cần hỏi cũng biết bọn họ đang làm gì rồi.

Bốn người già có cùng một yêu thích – chơi mạt chược. Tôi hoàn toàn có thể tưởng tượng ra ba chồng hơn sáu mươi tuổi với ba tôi sắp tới sáu mươi tuổi, dáng vẻ hai người ngậm điều thuốc như hút lại như không hút híp mắt nhìn bộ bài, sau đó người thắng tiền nhất định là không lên tiếng không hà hơi mẹ tôi, trong nhà chỉ có trình độ đánh bài của Viên Lãng có thể cạnh tranh lại. Cho nên mẹ tôi đặc biệt thích Viên Lãng, quan tâm như con ruột của mình vậy.

Lại gọi điện thoại ẹ.

“Hà? Con chưa ăn cơm à? Tự nấu chút gì ăn đi? Ba mẹ? Ba mẹ với ba mẹ Viên Lãng ăn cá nước lạnh ở đây, năm đen (một loại cá rô, do trên mình có năm sọc đen nên gọi là năm đen). Ăn rất ngon. Được rồi, ba mẹ đang đánh bài.” Bà cụ này, gác điện thoại cũng nhanh chóng giống với ông cụ.

Thế là tôi vừa nghĩ tới món ngon năm đen, vừa ăn mì sốt tương tự mình làm, xem tivi.

Trưa ngày hôm sau khi hoàn thành công việc, tôi nghĩ nên quan tâm một chút. Gọi điện cho ba tôi.

“Cái gì? Ba mẹ ở thung lũng nho? A, nho vẫn còn chưa chín? Dâu đã chín? Tự mình hái, không tốn tiền? Tốt lắm, có thể ăn hăng hái. Dạ? Không quá ngọt? Thứ này là vậy, càng ăn càng ngọt. Đang xem tộc Duy ca múa à? Chàng trai cô gái đều đẹp. Nho khô ở đó có rất nhiều loại, mỗi loại mua một ít, dù sao cũng hiếm khi đi một lần. Được, con không làm phiền ba mẹ, ba mẹ đi chơi.” Người già đều như vậy, không gọi điện thoại hỏi, nói bạn không quan tâm tới bọn họ, thường xuyên gọi điện thoại, lại nói mình dài dòng, quá trông coi bọn họ. Thật mâu thuẫn.

Ngày thứ ba sau khi hết giờ làm, mới nhớ tới chuyện gọi điện hỏi thăm.

Trong điện thoại tiếng gió thổi vù vù.

“Ba mẹ ở Thiên Sơn... Đúng Tự mang thịt ăn ... Đúng, luộc ... Ăn ngon ... Con muốn ăn? ... Vậy tới đây ... À, ba mẹ ăn giùm con? ... Còn có ... Ô, mới vừa nướng ... Giòn ... Xiên thịt dê mới nướng xong? ...” Tiếng nói của mẹ tôi mặc dù ở trong gió vẫn truyền tới ha hả kéo dài cho tôi nghe được. Tôi cũng muốn đi.

Người già hai nhà đi chơi thật hứng khởi, lại hẹn cùng nhau ngồi xe lửa đến Đôn Hoàng ở Cam Túc. Khi Viên Lãng về nhà, bốn người đang đi chơi ở Mạc Cao Quật bên cạnh Minh Sa Sơn, còn dùng đi động chụp hình gửi cho tôi.

Viên Lãng rất hứng thú lật từng tấm xem. Xem xong, lấy tôi làm cảnh nền, chụp vài tấm trong phòng khách gửi lại. Đúng vậy, tôi chỉ là cảnh nền thôi.

Ba vợ con rể nói chuyện thân thiết với nhau trong điện thoại.

“Bác Ba, dạ, con biết rồi. Dạ, được. Dạ, tốt. Ba mẹ chơi vui vẻ. Dạ, con cúp máy.”

Lần đó về nhà, ba tôi bảo Viên Lãng gọi ông là bác Ba, tôi nhắc nhở: “Viên Lãng ba anh ấy còn lớn hơn so với ba.”

Mất ông cụ lồi lên: “Ba thích nó gọi như vậy.”

Sau đó Viên Lãng hỏi tôi, tôi nói: “Điều này chứng tỏ ba đối xử với anh như người trong nhà, những em họ này, em họ đó em họ kia, đều gọi ông ấy như vậy.”

Viên Lãng suy nghĩ một chút: “Vậy anh phải gọi em là chị họ hay em họ đây?”

Tôi nghiêm mặt nói: “Xong rồi, Viên Lãng, thì ra hai ta là kết hôn họ hàng gần.”

Viên Lãng buồn cười, vỗ ót tôi: “Đứa nhỏ ngốc!”

Từ đó, sui gia hai nhà liên lạc mật thiết, xưng anh xưng em, thường xuyên hẹn nhau đi du lịch, sau đó điện thoại kể cho người không thể cùng bọn họ đi du lịch lại yêu thích món ăn ngon, miêu tả cận kề bọn họ ở nơi nào ăn cái gì ngon, ở nơi nào chơi cái gì vui, ví dụ như ở trên Hoàng Hạc lâu nhìn về nước sông cuộn cuộn vui vẻ ăn món đậu xanh ba lớp; ví dụ như tới trúc hải ở Thanh Phong Từ ăn măng tươi cắt vân vân.

Mỗi khi nhận được ảnh chụp khoe khoang của bọn họ gửi cho tôi, tôi liền giả vờ vùi vào lòng Viên Lãng giả khóc, Viên Lãng sẽ dỗ tôi giống như dỗ trẻ nhỏ: “Được rồi, đừng khóc, chúng ta tự mình đi, muốn chơi thể nào thì chơi như thế, anh đi với em ...”

Anh ấy nói như vậy, tôi lại chưa từng tưởng là thật. Có một số việc, không thực tế, tốt nhất không nên hy vọng nhiều, hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều. Trong rất nhiều gia đình, người làm vợ hy vọng quá nhiều ở người chồng của mình, cho nên cả ngày bọn họ đều thất vọng. Không phải sao?

Có một khoảng thời gian Viên Lãng về nhà tương đối có quy luật, tôi dùng thời gian rảnh rỗi sắp xếp lại một ít lớp học, bỏ mấy chương trình học có thời gian xung đột, ví dụ như yoga nóng, vốn chưa đi học một lần nào, uống phí tiền, ví dụ như múa bụng, thầy giáo lừa gạt tôi tiếp tục học lớp cao hơn, tôi lại không xem việc này như nghề nghiệp, học nhiều như vậy làm gì, bỏ ... Có mấy lớp có thể giữ lại, ví dụ như đi chăm sóc da mỗi tuần một lần; ví dụ như thể dục nhịp điệu.

Vợ lão A, phải giữ gìn sức khỏe thể chất thật tốt, để bất cứ lúc nào cũng có tinh thần và thể lực đối phó một loạt đau khổ xảy ra bất ngờ, ví dụ như cầm mảnh đồng hồ thất lạc giao cho bạn nói đây là đồ vật cuối cùng của người nào đó ...

Buổi sáng tôi nấu bữa sáng bùng ra, Viên Lãng ở trên sân thượng căng cơ chân. Tôi vui vẻ: “Biết bây giờ em đang nhớ tới cái gì không?”

Viên Lãng tiếp tục tập luyện: “Nhớ tới cái gì?”

“Lần đó đi Thượng Hải, xem một chương trình giải trí, Tiểu S biểu diễn ballet, ôm chân ngồi dưới đất nói rất thống khổ: ballet, tôi biết cơ bắp tôi rất cứng nhắc, làm sao cũng kéo không ra. Sau đó ‘người da đen’ bắt chước, ngã xuống mặt đất vẻ mặt buồn bã nói: ballet, một vận động viên bóng rổ làm sao có thể nhảy ballet, cho dù thật sự có thể, đánh chết cũng không thể nói ... Động tác này của anh rất giống với ‘người da đen’.”

Viên Lãng thu chân về, gọi tôi: “Tối đây, anh kéo cơ bắp chân cho em.”

Tôi biết rõ sẽ không có chuyện tốt: “Không làm.”

Anh ấy lại gần bên tai tôi: “Buổi tốt khiêu vũ đi.”

Tôi vui vẻ miệng toét tới mang tai: “Được, tốt. Các anh được đi phòng nhảy sao?” thật lâu không nhảy theo tiêu chuẩn trong nước, có hơi nhớ thời gian nghỉ lễ năm ấy cùng khiêu vũ với Viên Lãng ở căn cứ.

Viên Lãng nghiêm túc gật đầu một cái: “Mặc quần áo thường đi.” Đáng buồn là tôi chưa từng nghĩ những lời này là giả.

Sau đó, ... một tiếng kêu vang dội trên bầu trời khu chung cư.

“Ông xã, đừng kéo, em không muốn khiêu vũ. Cứu mạng, kéo chân nữa sẽ gãy á ...”

Lau nước mắt : tôi biết cơ bắp tôi rất cứng nhắc, làm sao cũng kéo không ra...

58. Q.3 - Chương 46: Ăn No Không Có Việc Gì Làm.

Một lần Viên Lăng về nhà liền hỏi tôi: “Gần đây các em bồi dưỡng trình độ cổ văn?”

Tôi nhin cười: “Làm sao anh biết?”

Viên Lăng lấy đồ này nọ ra, đọc: “Sơn vô lăng, giang thủy vi kiệt, đông lôi chấn chấn, hạ vũ tuyết, thiên địa hợp, nãi cảm dữ quân tuyết ...” (nghĩa là núi không còn, nước sông cạn kiệt, sấm chớp mùa đông chấn động, mưa tuyết mùa hè, trời đất hợp lại, mới cùng anh cắt đứt..)

Tôi cũng sắp nhin không nổi: “Ông xã, anh đọc thật là dễ nghe.”

“Bội Bội em cố ý chơi anh? Lá thư lần trước em chép lại mười bốn dòng thơ Shakespeare, còn viết toàn bộ bằng Anh văn.”

“Hả, không phải anh nói là Tề Hoàn may mắn, tìm được bà xã có văn hóa biết viết thư tình bằng tiếng Anh ư?”

Viên Lăng bị đánh bại gật đầu: “Đúng, anh có nói. Vậy còn lần này? Cổ văn coi như xong, tất cả đều là chữ phồn thể, còn phải dựng thẳng đứng bút lông, tất cả đại đội đều nói nhìn có cảm giác trở về thời trước công nguyên.”

Tôi cải chính: “Không đến nỗi, nhiều nhất là năm 1898, em vẫn còn học được cách viết chữ triện.”

Viên Lăng đã cam chịu số phận của mình: “Nói đi, Bội Bội, về thư tình, em còn có trò gian trá nào, để anh chuẩn bị tâm lý trước.”

Tôi sờ cằm, suy nghĩ: thư tình à, chẳng qua là về chất liệu, phương pháp sáng tác, chữ viết, còn có thể có trò gian trá nào mới chứ?

“Nếu không, ông xã, lần sau em dùng cánh hoa hồng ...”

“Quên đi anh tìm Thiết đại nhân xin ra ngoài làm nhiệm vụ... Còn không em viết huyết thư đi, kích thích hơn.” Viên Lăng vui vẻ.

Tôi lại còn nghiêm túc suy nghĩ: huyết thư? Dùng kim đâm ngón tay?

Viên Lăng nghiêm túc nói cho tôi biết: “Dùng dao cắt mau hơn.”

Tôi giật mình: “Viên Lăng anh biến thái.”

Viên Lăng thở dài: “Bà xã, em thật giả dối.”

Lời này như cây kim đâm vào lòng tôi, tôi vẫn mạnh miệng: “Ai nói? Em không có giả dối chút nào.”

Viên Lăng nhẹ nhàng kéo tôi qua, ôm tôi vào trong lòng anh: “Anh biết em có rất nhiều lời muốn nói, nhưng không tìm được người để nói.”

Dưới lớp vỏ cứng là chạm đến được mềm mại, tôi bỗng ghen ngào: “Có mấy lời, không phải người nào cũng có thể nghe.”

“Ông xã có thời gian, em còn nói không được.” Viên Lăng tiếp tục nói rõ.

Tôi không thể khống chế nước mắt.

“Một mình, sinh hoạt ở nơi mình không quen thuộc, yên lặng cô độc.”

“Cho nên tìm mọi loại phương pháp làm mình tưởng rằng thực ra cuộc sống của mình rất khá ...”

Đầu tôi chôn trong ngực anh, bắt đầu khóc thút thít.

Viên Lăng, anh là người như thế nào? Có thể làm cho tôi nói ra khổ sở thật sự trong lòng. Một mình ở nơi đất khách quê người, sống cô độc, không có ai biết mình đang làm gì, không có ai hiểu rõ bản thân sau mỗi ngày làm việc một mình trở về nhà vắng lặng. Bốn bức tường vắng lạnh, không có trao đổi tư tưởng.

“Cho nên đừng hết đủ loại trò bịp bợm, chỉ vì làm cho người ta biết tồn tại của mình.”

Viên Lăng vuốt đầu tôi, dịu dàng và yêu thương: “Em thật là ngốc mà, ông xã vẫn luôn nhớ đến em. Ăn cơm cũng nhớ tới, ngủ cũng nhớ tới, chỉ cần công việc ngừng lại, anh liền nhớ tới em. Nhớ tới em có ăn cơm chưa; nhớ tới em làm việc có mệt mỏi không; nhớ tới em ngủ có ngon hay không...”

Tôi hít mũi, lau nước mắt ngẩng đầu, nức nở nói: “Ông xã, đừng nói nữa, anh càng nói càng giống dì Quỳnh Dao ...”

Viên Lăng xì cười: “Nói ra những lời trong lòng, đã dễ chịu hơn chưa?”

Hai mắt tôi đầm lệ, trên người làm gì có nửa phần bộ dáng “Bạch cốt tinh” (đàn bà hiểm độc) giới thương mại, hoàn toàn là người vợ uất ức nhìn về chồng.

“Ông xã, anh là người có thể thấu hiểu được người khác ... Ông xã, em yêu anh.” Tôi vừa bịt miệng vừa rơi nước mắt.

“Lúc ông xã không có ở nhà, em sợ nhất khi thấy tin tức chiến tranh, sợ nhất là thấy thương vong của quân nhân, sợ nhất là anh không về được.” Tôi xoay người, nửa người dựa vào trong ngực anh nói đầu đầu.

“Nếu anh không quay về, em sẽ khóc sao?” Viên Lăng lấy ngón tay vuốt ve gò má tôi.

“Sẽ. Em sẽ tìm chỗ không người khóc một trận lớn.” Tôi sửa lại mái tóc dài của mình.

“Sẽ nhớ anh sao?”

“... Sẽ không nhớ quá lâu!” Câu trả lời của tôi làm cho Viên Lăng sững sốt.

“Em sẽ mau chóng quên anh, quên anh rồi cuộc tốt bao nhiêu, quên chúng ta từng hạnh phúc biết bao.” Tôi lấy ngón tay quét ngón tay Viên Lăng.

“Biết không? Nhật Bản có một truyền thuyết: nếu quá nhớ thương người thân đã mất, vậy thì linh hồn của người đó sẽ không thể lên trời, không thể đầu thai, không thể bắt đầu một cuộc sống mới vui vẻ, trở thành linh hồn bị trói buộc, mãi mãi tồn tại trong nước mắt và đau khổ. Ông xã, em muốn anh đời đời kiếp kiếp đều được vui sướng, cho nên em muốn để lòng quên anh, quên anh, anh mới có thể đi tìm hạnh phúc mới.” Tôi bình tĩnh nói xong, không cảm giác được người sau lưng đôi mắt đã đỏ lên.

“Ông xã, nếu có một ngày em đi trước? Anh có khóc hay không?” Tôi hỏi ngược lại, có qua có lại.

Viên Lăng cúi đầu, dùng trán cọ đỉnh đầu tôi, tiếng nói buồn buồn: “Sẽ, anh sẽ ngồi bên giường, ôm gối đầu của em khóc.”

Tôi nín khóc cười: “Phải không?” Ngửa đầu nhìn anh.

Đảo ngược trong tầm mắt là ánh mắt Viên Lăng, mũi Viên Lăng, còn có miệng Viên Lăng.

Môi nhẹ nhàng chạm vào, tách ra, lại chạm vào phía trên, lại tách ra, từ mềm mại thoáng lạnh đến đầy đặn nhiệt liệt, hai người thưởng thức vị mặn nước mắt và nước miếng ướt át của nhau.

Gió đêm giữa hè xẹt qua, giấy viết thư trên khay trà như bướm bướm bay lượn, bay xuống ...

Sáng sớm ngày kế, sau khi tỉnh lại tôi không lập tức rời giường.

Viên Lăng rửa mặt xong đi vào quấy rối tôi: “Nằm trên giường nghĩ gì vậy? Đôi mắt to nhìn chăm chăm.”

Tôi đặt tiêu cự nhắm ngay anh: “Thành thật mà nói, ngày hôm qua có phải anh lập kế hoạch trước không, từng bước một làm cho em mắc bẫy.”

Viên Lăng cười đến rất gian xảo: “Là anh cảm thấy em có điểm gì là lạ, cho nên xin chuyên gia chỉ bảo một chút.”

“Chuyên gia? Chuyên gia gì?”

“Chính ủy Sài.”

“Chính ủy Sài? Làm sao ông ấy lại trở thành chuyên gia?”

“Tâm lý nhóm nhỏ ở trụ sở, ông ấy là trưởng ban.”

Tôi kêu rên: “Viên Lăng, nhiệm vụ tâm lý nhóm nhỏ ở trụ sở thật nặng, ngoài quản lý nhóm còn phải quản lý chuyện gia đình của họ ...”

Viên Lăng cười kéo tôi: “Chớ giả bộ, đứng lên cùng anh tham quan viện bảo tàng quân sự, hôm nay có đồ triển lãm mới.”

“Làm sao anh biết?”

“Anh cũng không biết cái gì hết, đi thôi.”

...

Từ bảo tàng quân đội rộng lớn ra ngoài, đã gần tới thời gian cơm tối. Chúng tôi đi dạo xuôi đường phố, dự định tìm một chỗ ăn cơm.

Ầm một tiếng sét, bầu trời không có dấu hiệu báo trước rơi xuống mưa lớn như hạt đậu.

Chúng tôi nhanh tay lẹ mắt, nhảy lên chỗ bậc thang bên đường, nháy mắt mưa to tầm tã, đập vào mặt đất trước mắt bốc lên ít vôi.

“Lần sau trước khi ra khỏi nhà nhớ xem dự báo thời tiết.” Viên Lăng nói.

“Hôm nay là ai đã quên xem dự báo thời tiết.” Mặt tôi không chút thay đổi nhắc nhở anh.

“Đều là sai lầm của anh, anh mời em ăn bánh bao nhân thịt.”

Tôi nhìn lại, thì ra phía sau là một quán nhỏ, một quán ăn nho nhỏ. Chỉ có bánh bao nhân thịt, ngoài ra còn có bán cả canh.

Tôi nhìn một chút, thành thật không khách khí chỉ: “Cái đó, thịt lừa ngũ vị hương; cái đó, thịt bò tiêu khô; cái đó ...”

Viên Lăng tốt bụng: “Ăn ít một chút, bột chưa lên men này, sau khi uống nước sẽ nở ra.”

Tôi giống như không nghe thấy, tiếp tục chỉ: “Cái đó, thịt băm khoai tây; cái đó ...”

Ở giữa hè trong hơi nước mưa nhẹ nhàng khoan khoái, khả năng ăn uống của tôi được mở rộng ra, ăn một hơi bốn cái bánh, uống ba chén canh lớn.

Mưa đã tạnh, bụng phồng lên mà về, đặc chí vừa lòng.

Buổi tối, tôi lặn qua lộn lại ngủ không yên, Viên Lăng đưa tay qua làm cho tôi thuận khí: “Ăn nhiều đi? Để anh xoa cho em.”

Xoa nhẹ vài cái, dạ dày tôi căng ra khó chịu.

“Dạ dày căng quá, ông xã ...” Tôi rầm rì.

Viên Lăng vén chăn lên: “Đứng lên, anh với em chạy bộ đi.”

Trăng treo đầu ngọn cây, người hẹn nhau sau chung cư.

Tôi mặc quần thể thao ngắn, hồng hộc cùng Viên Lăng chạy vòng trong chung cư.

Bảo vệ Tiểu Triệu tuần tra ban đêm cầm đèn pin chiếu lại đây: “A, chị Dư, buổi tối khuya này, hai vợ chồng rèn luyện chạy bộ như vậy thật thú vị nha?”

Tôi lau mồ hôi nói: “A, đúng vậy, chúng tôi ăn no không có việc gì làm.”

59. Q.3 - Chương 47: Núi Có Cây, Cây Có Cành

Ngày đó đối tác liên doanh mở hoạt động, ấy tấm vé ăn cơm miễn phí, tôi nhất thời nổi hứng, kéo Viên Lãng đi ăn bánh từ trên trời rơi xuống. Con người nha, thật không thể chiếm tiện nghi.

Đến thật đúng lúc, một bàn cuối cùng, chỗ ngồi tình nhân gần cửa sổ đã không còn, là bàn cho bốn người. Lúc đầu cảm thấy hơi lớn, đang muốn nói chúng ta đợi chút đi, khéo mắt liếc qua thoáng thấy lại có người vào ăn cơm, tôi nhanh tay kéo ghế dựa ra ngồi xuống: “Chúng ta ngồi chỗ này đi.”

Viên Lãng đi toilet, tôi nhìn thực đơn. Người đón khách dẫn theo khách lại đây, phục vụ giải thích: “Nơi này đã có khách rồi.” Tôi ngẩng đầu nhìn, là một nam một nữ, trên dưới ba mươi tuổi, ăn mặc thỏa đáng, nam nhìn có vẻ thân thiện, thân hình nữ rất thon thả, không trang điểm, tôi nghĩ thầm, Thanh Thủy xuất Phù Dung, thiên nhiên khứ điều sức (nghĩa là hoa sen trên làn nước trong xanh, tự nhiên không quá chải chuốt), có lẽ là như vậy.

Nếu chuyện dừng ở đây, tôi sẽ áy náy nhìn theo bọn họ đi ra ngoài, sau đó trong lòng vui sướng ăn cơm của chính mình. Thế nhưng, vì sao thế gian lại có chuyện máu chó như vậy, tại lúc hai người nuôi tiếc nhìn thử xung quanh nhà hàng đã kín hết chỗ, lúc chuẩn bị xoay người rời đi, một tiếng nói: “Ồ? Ngưu Thanh?”

Viên Lãng lau tay đi tới, có chút ngạc nhiên vui mừng chào đón. Ngưu Thành, chính là người nam trong hai người kia, cũng vui mừng ngạc nhiên đáp lại: “Viên Lãng? Làm sao anh lại ở đây?” Đây không phải nói nhầm sao? Đến nhà hàng nhất định là ăn cơm, còn có thể làm gì.

Tất nhiên, cảm xúc lúc ấy của tôi cũng không xấu xa như vậy, ngược lại tương đối tốt, ông xã bất ngờ gặp lại bạn cũ, chuyện kể tiếp mọi người có thể nghĩ.

Viên Lãng: “Chủ nhật, tới đây ăn cơm. Hai người thì sao?”

Ngưu Thanh: “Nghe nói nhà hàng này mở hoạt động, món ăn không tệ, tới đây xem một chút. Lúc này không, không còn chỗ.”

Viên Lãng: “Còn chỗ, còn chỗ, chúng ta cũng nhiều năm không gặp, gặp dịp hàn huyên một chút.”

Vào lúc này đang lúc giờ cơm, nhà nào cũng ăn uống nên hết chỗ, phàm là người cũng không mong muốn từ chối lời mời của bạn cũ nhiều năm không gặp. Vì thế Ngưu Thanh thật vui vẻ ngồi xuống.

Viên Lãng quay đầu lại giới thiệu với tôi: “Đây là bạn chiến đấu cũ của anh, trước kia ở đoàn con hổ, Ngưu Thanh. Đây là vợ tôi, Dư Bội.” Tôi đang ngồi vội đứng dậy cười với khách, liền nghe Viên Lãng gọi một người khác: “Nghênh Lam, ngồi đi.”

Nghênh lam! Hai chữ này tựa như sóng điện chui vào vào lỗ tai, xuyên qua màng tai, đánh thẳng vào rãnh não trở lại, thần kinh ký ức trong nhảy mắt phản ứng ngay lập tức, tìm ra tất cả dấu vết đối với tên này ở trong đầu.

Nghênh Lam, bạn gái cũ làm y tá của Viên Lãng!

Đây là trước mặt tránh né một cục gạch, sau ót lại tới một cơn. Đã là phụ nữ đều không thể không nghiêm túc quan sát một chút người yêu cũ của người mình yêu.

Bốn người, mỗi người ngồi một bên. Tôi cười: “Anh Ngưu, anh xem, hôm nay đường như dự cảm phải gặp mặt hai người, ngay cả bàn cũng chuẩn bị cho bốn người. Ngồi, đây là chị dâu phải không? Chị dâu xem thực đơn, thích ăn gì thì tự mình chọn.”

Tôi giả ngu, Viên Lãng không giới thiệu tôi làm ra vẻ nói.

Nghênh Lam có chút không được tự nhiên trả lời, nhận lấy thực đơn xem một chút, lại đưa trả cho tôi, cười dịu dàng: “Cô chọn đi, tôi đều thích ăn.” Tôi hơi bất ngờ, dựa vào tài liệu của Địa Ngục có thể giao cho tôi, tính cách y tá trong miệng của Viên Lãng tương đối mạnh mẽ, nói chuyện tương đối nóng tính, hình tượng so với cô gái lịch sự yên tĩnh trước mắt này khác khá xa. Mặc dù ở trong đội Viên Lãng tuân theo truyền

thống quân nhân nói lừa gạt, nói chuyện luôn luôn không đáng tin cậy(lời của Tề Hoàn), nhưng mà ... tôi xem một chút rồi hãy nói.

Tôi chuyên tâm với món ăn đặc trưng của vài đầu bếp. Món ăn đặc sắc của đầu bếp nhà hàng này tôi tất nhiên biết.

Viên Lăng với Ngưu Thanh nói chuyện hết sức phấn khởi: “Bây giờ anh vẫn còn ở đoàn con hổ hả?”

Ngưu Thanh uống ngụm bia: “Thuyền chuyển rồi, anh đi không lâu thì thuyền chuyển. Anh thì sao? Sau khi đi thì cũng không có tin tức.”

Viên Lăng cầm đồ uống lên: “Ha, thuyền chuyển qua tới giờ thì không chuyển nữa, vẫn còn ở chỗ đó.”

Ngưu Thanh uống cạn rượu trong ly: “Tôi cạn rồi.” Khóe mắt ra hiệu đồ uống trong tay Viên Lăng.

Tôi thấy Nghênh Lam nhìn chăm chăm vào ly của Ngưu Thanh, nghĩ thầm, lão Ngưu này cũng bị vợ quản chặt, ở nhà không thể uống rượu thoải mái.

Viên Lăng cười nói: “Trước kia tôi không thể uống rượu, anh biết đó. Mấy năm nay bao tử không tốt, cai rồi. Anh cứ tự nhiên, tôi uống cái này.”

Ngưu Thanh xem như thân thiện, thật ra tính cách tương đối thẳng thắn, ngay sau đó cũng không khuyên, lấy bia cùng ly với Viên Lăng.

Nói thật, tôi có chút thương thức Lão Ngưu, rất thẳng thắn, giống như Cao Thành. Vì sao tôi luôn lấy Cao Thành ra so sánh? Bởi vì ngoại trừ tên đội A, tôi quen nhất cũng chỉ có Cao Thành.

Tôi với Nghênh Lam tìm chuyện để nói: “Có em bé chưa? Bao nhiêu tuổi rồi?”

Nghênh Lam trả lời: “Sắp bảy tuổi , bé ở nhà bà nội. Sang năm sẽ đi học.”

Tôi nghĩ trong lòng, động tác rất nhanh, chia tay với Viên Lăng liền kết hôn rồi? Thời gian gần như vậy, đứa nhỏ này không phải của Viên Lăng chứ? Sau đó tôi lại phỉ phui chính mình, đoán mò cái gì, chuyện tám giờ đã xem nhiều rồi.

Tôi cười thối đời thật là: “Ồ, vậy cũng tốt, thật hạnh phúc. Tôi với Viên Lăng còn chưa có con đâu, công việc bận rộn, không rảnh chăm sóc trong nhà.”

Nghênh Lam cười theo, cười đến rất không tự nhiên. Tôi nghĩ lại, đúng rồi, chồng cô ấy có lẽ chỉ biết hai người bọn họ có quen biết, cũng không biết hai người đã từng có quan hệ, thì Viên Lăng người này, không phải người đặc biệt thân thiết, sẽ không nói chuyện của mình.

Tôi hiểu rõ, kêu nhân viên phục vụ: “Thêm hai bia tươi.”

Rót: “Anh Ngưu, lần đầu tiên gặp mặt, cạn một ly.”

Ngưu Thanh vui mừng: “Ồ, em dâu uống rất được, phụ nữ không thua kém đàn ông, cạn!”

Từ đầu tới cuối, không khí đều rất hữu nghị và sôi nổi, khi tôi nói chuyện cũng chú ý tới cảm xúc của mỗi người, khách và chủ vô cùng vui vẻ, khi chia tay đều trao đổi phương thức liên lạc của từng người.

Trên đường về nhà, tôi không nói lời nào. Viên Lăng hỏi tôi, tôi chỉ nói có hơi say.

Về nhà, tôi vẫn không chịu nói lời nào, Viên Lăng nói tới cái gì tôi cũng nhàn nhạt, không có cảm xúc.

Viên Lăng từ phòng tắm ra ngoài: “Nước chính tốt rồi, đi tắm đi.”

Tôi thẫn thờ từ sofa đứng lên, mặt không vẽ gì từ bên cạnh anh lướt qua.

Tắm xong ra ngoài, tôi mặc đồ ngủ, mặt vẫn không vẽ gì đến bên bình đun nước lấy ly nước uống, cũng không nhìn Viên Lăng, trực tiếp đi vào phòng ngủ, ngủ.

Một lát sau, Viên Lăng tắm xong lên giường, hai người quay lưng lại với nhau, khoảng cách giữa hai người có thể đủ ột người nữa nằm xuống.

Tắt đèn ... Yên tĩnh ...

Rốt cuộc, Viên Lăng không nhịn được lao người qua, tôi vẫn không nhúc nhích.

Viên Lăng đẩy đẩy tôi. Tôi vẫn bất động.

Viên Lăng có tiếng là không lo nghĩ, chịu được nhàm chán, nhưng mà phải xem là chuyện gì, trong lòng anh ấy thực ra là hơi nôn nóng, thỉnh thoảng bị buộc phải nóng nảy, với đội trưởng Thiết cũng nổi giận.

“Dư Bội em có ý gì? Cả đêm kỳ quái.” Viên Lăng nói ra.

Tôi lật người, hờ hững nhìn thẳng anh: “Đúng, em có chút kỳ quái, so với người đó, tính tình em không tốt lắm.”

Viên Lăng lập tức hiểu: “Em ... Đây cũng đã bao nhiêu năm, em còn ghen nữa. Hình dạng cô ấy anh còn không nhớ rõ.”

Tôi cười lạnh: “Đội trưởng Viên có tiếng là đã gặp qua là không quên được, người quan trọng như vậy mà không nhớ rõ? Không phải mới vừa gọi rất thân thiết sao?”

Viên Lăng tức giận: “Anh không để ý em nữa.” Lật người.

Tôi không cam lòng yếu thế: “Anh nghĩ rằng em muốn để ý anh?” Cũng lật người.

Một đêm không nói chuyện, từ khi kết hôn tới nay lần đầu tiên hai người chiến tranh lạnh.

Viên Lăng quay về căn cứ, tuần thứ hai không trở về. Tôi đi làm: tuần thứ ba không trở về, tôi vẫn như cũ lên lớp của mình: tuần thứ tư không trở về, tôi vẫn đi làm ...

Hai tháng Viên Lăng không trở về, cũng không có điện thoại, có lẽ là đi làm nhiệm vụ. Hai tháng, từ lúc mới đầu có chút ghen, càng về sau bản thân cảm thấy buồn cười, mọi người đều có cuộc hôn nhân của mình, còn muốn nảy sinh tình yêu như thiêu thân (như con thiêu thân lao đầu vào lửa) gì đó, cho dù Viên Lăng anh ấy nghĩ ra tình trạng có chút gì đó, thì Dư Bội tôi là người có số bị chồng vứt bỏ sẽ khóc lóc sao? Huống chi, cho tới bây giờ chỉ có Dư Bội tôi bỏ rơi người khác, thật không có thử qua bị người bỏ rơi. Anh ấy dám bỏ mặc tôi, tôi lập tức lấy đội trưởng thượng tá, để cho anh ấy gặp tôi phải gọi là chị dâu.

Đây giống như có hơi giận dữ? Ai có thể so với Viên Lăng, quân anh ta là thượng tá đại tá hay là tướng quân, trên đời này chỉ có một Viên Lăng, chỉ có một, tôi yêu Viên Lăng.

Thứ sáu đầu tiên của tháng thứ ba, tôi nhận được điện thoại tại văn phòng.

“Tiểu Dư hả? Tôi là Thiết Lộ. Ngày mai nếu rảnh đi một chuyến đến trong đội.” Giọng nói ôn hòa, nội dung rõ ràng. Không có dư thừa, nhưng tôi nghe ra ông ấy có hơi tức giận. Tức giận? Vậy đã nói rõ không rõ Viên Lăng đã xảy ra chuyện.

Sáng sớm ngày hôm sau tôi mượn một chiếc xe, ngay cả lái xe cũng thuê. Một bên xuất phát tới trụ sở, một bên nhân cơ hội luyện tập tay nghề. Bạn nói tôi quả thật là ngốc không, rõ ràng có thể mượn xe để luyện tập lái xe, tôi lại không nghĩ tới. Dọc đường đi lảo đảo chạy tới trụ sở, mồ hôi của tài xế đều bị dọa chảy ra, sau khi tôi xuống xe anh ấy phải trở về, trước khi đi còn cố ý hỏi tên tôi, tôi còn rất vui mừng nói cho anh ấy. Nhìn anh ấy lái đi tựa như một lần khỏi chạy trốn, tôi mới phản ứng được, thì ra anh ấy hỏi rõ, lần sau nếu tôi muốn mượn xe nữa, anh ấy sẽ né tránh thật tốt.

Ở cửa người tiếp đón tôi là Thiết Lộ, một trung úy đi ra dẫn tôi đi vào.

Đội trưởng Thiết ngồi ngay ngắn trong văn phòng, quân phục phẳng phiu, vẫn như cũ yên tĩnh lạnh lùng như thế, tỏa ra như ánh trăng chói lọi.

Đầu bút trong tay đội trưởng Thiết nhẹ nhàng gõ mặt bàn: “Tiểu Dư à, hôm nay mạo muội mời em đến đây. Em có biết tính chất của đội A, đội viên bất cứ lúc nào cũng phải duy trì trạng thái tốt, kể cả thể chất lẫn tinh thần.”

Tôi ồ một tiếng, tiếp tục nghe câu sau.

“Trong khoảng thời gian này trong lòng Viên Lăng có chuyện, ngày thường huấn luyện làm inh ản thêm cơm đây là bình thường, trực ban chú nhật cũng là bình thường, nhưng cậu ấy cũng không nên giành trực ban, làm cho cậu ấy đến nhà cũng không muốn về, trong đó có vấn đề. Tôi cũng là người có kinh nghiệm, là lãnh

đạo của cậu ấy, cũng là anh trai lớn của cậu ấy, cho nên tôi nghĩ, nếu như giữa vợ chồng có chuyện, vậy tốt hơn hai người nên tự giải quyết; nếu như là chuyện khác, giữa hai người có gì không thể nói, giải thích với cậu ấy, dẫu sao tâm lý đội nhóm cũng không quản được việc nhà, đúng không?”

Tôi bị dạy bảo mồ hôi lạnh chảy ròng. Nếu không phải chuyện của tôi và Viên Lăng, hôm nay đội trưởng Thiết cũng không tốn sức lo nghĩ như vậy. Nói cách khác, đội trưởng Thiết cưng chiều Viên Lăng cưng chiều đến không có giới hạn rồi. Trong mấy trung đội trưởng, ngoại trừ Viên Lăng, người nào dám theo đội trưởng Thiết hút thuốc, người nào bị hỏi đến dám chống đối không nói khi đội trưởng Thiết tức giận lên.

Darwin từng nói, mắc xích sinh vật là một quy luật của tự nhiên. Ở chỗ này, Viên Lăng bắt bí tôi không có cách, tôi sợ đội trưởng Thiết, ở nhà đội trưởng Thiết phục tùng chị Ân, chị Ân cưng chiều Viên Lăng. Tất nhiên, chị Ân Hồng Diêu cũng cưng chiều tôi, lúc đánh bài ở nhà chị ấy, chị ấy luôn chuẩn bị trái cây mà tôi và Viên Lăng thích ăn nhất, sau đó nhân lúc tôi ăn trái cây không chú ý làm cho bài tôi lớn.

“Viên Lăng ở trong phòng ngủ của cậu ấy, đi xem một chút đi.” Đội trưởng Thiết cuối cùng cũng nói xong. Tôi chạy đi giống như là đại xá.

Phòng ngủ của Viên Lăng là phòng cuối ở góc lầu ba, từ cửa sổ nhìn ra vừa vặn là ký túc xá tạm thời của bí đỏ, lúc này không có người ở, dưới cửa sổ là “Vợ lớn vợ bé” của Ngô Triết, đang nở ra xinh đẹp, hoa khoe màu đua sắc, trang điểm đẹp đẽ.

Viên Lăng ngồi bên cửa sổ, ánh nắng mặt trời giữa trưa dát lên anh ấy một tầng sáng trắng viền vàng, trên trán mấy sợi tóc vểnh lên cũng thành màu vàng, khẽ nhúc nhích ở trong gió.

Anh ấy nhìn tôi một chút, nghiêng đầu hừ một tiếng. Tôi quả thật hết cách với anh ấy, chỉ số thông minh 180, chỉ số tình cảm lại là số lẻ.

Tôi xoay người lại đóng cửa, khóa lại. Để túi xách lên bàn, đi tới, từ sau lưng ôm lấy anh ấy, anh ấy hừ một tiếng, xoay đầu sang bên kia. Nhìn anh ấy tỏ ra tính cách trẻ con, tôi rất muốn cắn một cái trên cổ của anh ấy.

“Được rồi, vợ sai rồi, vợ không nên ghen lung tung, nhất là ghen với ngài đội trưởng Viên. Nhưng mà anh nghĩ đi, em không quan tâm anh, làm sao lại ghen như vậy? Ghen là biểu hiện của tình yêu, đúng không?” Tôi bắt đầu lời ngon tiếng ngọt.

“Vả lại, em rõ ràng nhỏ hơn so với anh, anh nên dỗ em, nhưng mỗi lần đều là em dụ dỗ anh, anh nói em có oan hay không?”

Không có phản ứng, đầu tôi quá thấp để nhìn anh ấy. Vẫn không có phản ứng. Tôi hơi mất hứng. Đang muốn đứng lên, Viên Lăng xoay người hướng về cửa, tiếng nói không lớn, nhưng nói rất rõ ràng: “Tôi đếm tới ba, mở cửa thấy người nào, người đó lên ngay 375 đóng quân dã ngoại cho tôi. Một, hai, ...” Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân lộn xộn vụn vặt đi xa.

Tôi ngạc nhiên, có người nghe lén. Người nào? Viên Lăng nhìn rõ nét mặt của tôi: “Còn có thể là ai? Bọn Ngô Triết, mấy người không biết sống chết.” Hì hì, cuối cùng cũng trở lại bình thường?

“Em nghĩ ngờ anh.” Bắt đầu nổi giận.

“Không có, anh hiểu lầm, nhìn anh bĩu môi, thật đáng yêu, tới, để cho chị hôn một cái.”

“Dư Bội, anh còn giận em đấy...”

“Anh tiếp tục tức giận, tiếp tục ...” Chắc chắn hút thuốc lá cả đêm, làm iệng cũng đáng rồi.

Ngẩng đầu, môi tê dại. Tôi duỗi lưng một cái: “Lái xe mệt chết đi được, em ngủ một lát. Thật đáng thương, sáng sớm ra ngoài, chưa ăn sáng, cơm trưa cũng chưa ăn.” Tôi vừa nói vừa ngã vào giường của Viên Lăng.

Viên Lăng cởi giày của tôi, kéo chăn đắp lên cho tôi.

“Anh tới căn tin rán cơm cho em, em ngủ trước một chút đi.” Rất quan tâm chăm sóc nha. Lập tức từ trên cao nhìn hung dữ xuống đối diện đôi mắt của tôi nói: “Sau này không cho phép như vậy nữa, anh thật sự rất tức giận.”

Tôi làm bộ tội nghiệp: “Dạ, không làm cho anh tức giận nữa.”

Buổi tối tại trong phòng tiếp đãi ở trụ sở, lúc trước trụ sở giao cho anh em bộ đội phục vụ hoặc người được đơn vị cấp trên phái đến chuẩn bị, người nhà vào ở, tự mình tính là một người.

Viên Lăng dẫn tôi tới căn tin ăn cơm tối. A, hùng vĩ! Cũng đã qua giờ cơm, trong phòng ăn vẫn đầy người ngồi như cũ, một đám cúi đầu, ánh mắt nhìn ra ngoài.

Viên Lăng chính là điên lên: “Muốn nhìn thì nhìn thoải mái đi, tự mình nhìn chị dâu có cái gì phải che giấu.”

Trong phòng ăn cười vang, đám người trung đội ba kia náo nhiệt nhất: “Đội trưởng, ngài sống trở lại rồi? Hai tháng nay cũng hừ chết chúng tôi, cho rằng ngài không nói không cười lại đang suy nghĩ thủ đoạn mới để chinh người đấy.”

Viên Lăng nghe xong, cười đến thâm trầm, chính là cái loại sắc mặt làm chút thành tựu cho tôi, cười một bên khoe miệng vênh 15 độ, khoe miệng bên kia vênh 20 độ: “Như thế nào? Rất nhớ thủ đoạn mới của đội trưởng tôi?...”

Trung đội ba lập tức phản ứng được: “Các anh em, khẩn cấp, chia ra chạy mau!” Trong nháy chạy trốn sạch sẽ.

Vì thế Viên Lăng cười đến rất dịu dàng nhìn trung đội khác. Nhìn về phía bên kia người bên kia trốn ngay, còn nhắc nhở lẫn nhau: “Đội trưởng Viên sống lại, chạy nhanh đi.”

Tôi rất bất đắc dĩ nhìn Viên Lăng: “Thì ra ở trong đội anh là người không được chào đón.”

Viên Lăng cười hết sức gian ác mê hoặc lòng người.

Cuộc sống lại quay về nề nếp, nhưng mà có một việc tôi vẫn không nghĩ ra, vì sao lần này lại là tôi đi dỗ anh ấy? Kiếp trước nhất định nợ anh ấy rất nhiều tiền, kiếp này bị anh ấy ăn sạch sành sanh, một cái nhăn mày một nụ cười cũng dắt mũi tôi đi, duyên phận nghiệt ngã.

60. Q.3 - Chương 48: Người Nào Đang Bay Trên Bầu Trời

Viên Lăng dựa nghiêng trên sô pha, sai khiến tôi: “Lấy thêm đệm dựa nữa, không đủ cao.”

Tôi lấy đệm dựa nhét dưới cổ anh ấy, anh ấy nhích một tí, nhích từ từ làm ra một tư thế thoải mái: “Đưa cho anh điều khiển tivi.”

“Anh khát.” Tôi lấy nước, đặt ở trên bàn trà trước mặt anh ấy. Anh ấy cầm lên uống một ngụm, để xuống, tiếp tục sai khiến: “Lấy cái ly ra một chút, che khuất tivi rồi.”

Tôi đưa một ngón tay ra, đẩy cái ly, lại cười nói: “Được chưa? Viên đại gia.”

Anh ấy thật sự ừ một tiếng rất giống đại gia: “Được rồi, em cũng nghỉ ngơi đi.”

Tôi trừng mắt thật xem tôi như đại a đầu thông phòng (nữ tỳ thời cổ đại hầu ngũ) à, chăm sóc anh ấy có thể so với quốc bảo vành mắt đen, nghĩ lại vẫn là quên đi, vả lại nhìn anh ấy mới xong nhiệm vụ trở lại, trước tha cho anh ấy một lần.

Duỗi tay vào chăn mỏng, sờ soạng eo bị trật của anh ấy: “Em xoa cho anh.”

Anh ấy không tỏ rõ ý kiến, tôi sờ vị trí miếng dán giảm đau từ từ xoa bóp, sức nóng có thể phát tán hiệu lực của thuốc, phát huy nhanh chóng công hiệu của thuốc.

“Trên lưng ngựa, tiện tay giải một chút.” Tôi giải theo cột sống anh ấy.

“Đi lên một chút, đứng, mạnh một chút. Ừ, xuống dưới một chút. Xuống dưới một chút nữa, đứng, dễ chịu...” Viên Lăng như một con mèo phơi nắng, híp mắt hưởng thụ niềm vui thú nhỏ.

“Gãi ngứa cho anh khiến cho em cũng ngứa.” Tôi nhún vai một cái.

“Quay lưng lại, anh gãi cho em.” Tôi quay lưng lại, Viên Lăng đưa một bàn tay ra, có qua có lại.

Bàn tay hơi lạnh, lướt qua da thịt, trên da một cảm giác tê tê.

“Xương cổ, điểm chết người ... Xương sống, điểm chết người ... Thắt lưng, điểm tê liệt ...” Viên Lăng vừa gãi, vừa lẩm bẩm trong miệng.

Tôi trở tay vỗ anh ấy: “Được rồi, được rồi, lấy tay ra, anh luyện tập giải phẫu đây à?”

“A, thói quen, da dễ rất trơn.” Viên Lăng bình luận.

Tôi xoay người lại ánh mắt ngạc nhiên vui mừng nhìn anh ấy: “Thật sự rất trơn? Chuyện đùa, là em đi xông hơi một tuần đấy, dùng bao nhiêu sữa tươi mật ong. Thích không?”

Viên Lăng nhắm mắt lại hừ một tiếng, không hiểu nổi có ý gì.

Tôi đẩy đẩy anh ấy: “Lên giường ngủ đi, coi chừng ở lại sẽ cảm lạnh.”

“Đừng nhúc nhích, anh sẽ nhắm mắt.”

Tôi nhìn, thở dài, vào phòng ngủ lấy chăn.

Ôm chăn ra ngoài, Viên Lăng đã ngủ rồi, một bàn tay khoác trên chăn mỏng, trong một bàn tay còn cầm điều khiển tivi.

Nhẹ nhàng lấy điều khiển tivi ra, đắp chăn lên. Tôi tắt âm thanh của tivi, ngồi vào bên kia sofa, luồn chân vào chăn, đập bắp chân Viên Lăng, trong lòng bàn chân cảm giác được cơ thể anh ấy và nhiệt độ cơ thể.

Khi Viên Lăng tỉnh lại tôi đang ăn. Anh ấy hít mũi một cái: “Ăn cái gì vậy?”

Ánh mắt tôi nhìn chằm chằm chương trình TV: “Ăn khuya.”

Anh ấy chống người lên, nhìn một chút, dáng vẻ không tưởng tượng nổi: “Nhà ai ăn khuya lại ăn thịt bò bít tết?”

Tôi cắt một miếng thịt, chấm một chút mù tạt: “Tối, mở miệng!”

Viên Lăng cắn qua, nhai từ từ: “Mùi vị không tệ, hơi chín, chưa mềm lắm.”

Tôi tiếp tục ăn: “Em mới không ăn thịt bò còn máu, nửa sống nửa chín, giống như người hoang dã.”

Viên Lăng định ngồi dậy: “Phần này của anh, em tự mình làm lại một lần.”

Tôi đuổi người một cái: “Ăn no rồi, ngày mai ăn sáng nữa.”

Viên Lăng vừa ăn vừa hỏi: “Sáng ngày mai ăn cái gì?”

“Lẩu!”

Tiếng vang dao nĩa dừng lại một chút: “Lẩu?! Vợ suy nghĩ của em thật nhảy vọt.”

“Cảm ơn khen ngợi!” Tôi đi đánh răng ngủ. Sau lưng Viên Lăng rất nghi ngờ: “Mình có khen cô ấy sao?”

Sáng ngày thứ hai Lâu Trường đến gõ cửa.

“Tiểu Dư, chung cư chúng ta dự định làm hoạt động quyên góp giúp đỡ học tập, tôi tới xin một chút ý kiến và đề nghị của người dân chung cư...”

“Chị Đinh Phương, ngồi xuống, ngồi xuống, ăn một chút bữa sáng.” Tôi tiếp đón nhiệt tình ở cửa.

“Không được, là chị làm lỡ thời gian của mọi người, thử xem mọi người có thể có chút ý kiến gì ... A, hai người đây là bữa sáng hay là bữa trưa vậy?” Chị Ô nhìn thấy Viên Lăng đang nhúng miếng thịt.

“Bữa trưa? Đoán chừng bữa sáng này ăn xong cũng tới giữa trưa.” Tôi mỉm cười.

Lâu Trường đi về, tôi vội vàng quay lại ngồi tiếp tục động tác.

Viên Lăng thuật lại kết án: “Bội Bội em chính là nỗi danh như thế ở chung cư.”

Miệng tôi nhét đầy miến, lỏng ngóng: “Cái gì nỗi danh?”

“Đầu óc tuột chỉ á.”

“Anh mới là đầu óc tuột chỉ, toàn bộ đại đội A mấy người đều đầu óc tuột chỉ. Anh là tội phạm Tân Cương!” Tôi định tính chất cho anh.

Nhưng Viên Lăng là ai, hoàn toàn không nghĩ, mở miệng liền: “Dân Tây Nam gian xảo!”

Trong chốc lát tôi ghen giọng. Tôi thừa nhận về ngôn ngữ linh hoạt tôi không bằng anh ấy, cãi nhau với anh ấy chính là lấy khuyến điểm của mình độ sức với sở trường của người ta.

Vì thế tôi đổi chủ đề: “Công ty muốn cử người đến Thụy Sĩ trao đổi học tập, đoán chừng trong danh sách có em.”

Viên Lăng: “Tốt.”

“Nếu thật có em, được đến Thụy Sĩ hai năm.” Tôi nhìn phản ứng của anh ấy.

“... Chính em xem mà làm. Đây cũng là một cơ hội, em không phải luôn muốn ra nước ngoài xem một chút sao?”

“Hai năm đấy.”

“...Thời gian có hơi lâu, nếu em muốn đi, anh ủng hộ.” Viên Lăng nói.

“Anh no rồi.” Viên Lăng để chén xuống, đứng dậy đi ra ban công.

Tôi thu dọn bàn, nhìn anh ấy còn đang ở trên ban công, đang hút thuốc, đã ba điều rồi.

Tôi ngâm mảnh màu xanh (trước đây gọi là trà Cửu Long, được sản xuất ở sông Cửu Long), lấy cờ vây ra: “Chồng, đánh một ván?”

Viên Lăng dập thuốc lá, ngồi xuống nhặt lên quân cờ, đặt xuống: “Đại khái khi nào thì đi?”

Tôi theo đó đặt cờ: “Nếu ra quyết định, khoảng tháng sau đi.”

“Tới nước ngoài, tự mình chăm sóc bản thân. Nếu thấy nhớ nhà, thì gọi điện thoại về nhà, tìm ba mẹ hàn huyên một chút.”

“Nếu nhớ anh thì sao?”

“... Vậy viết thư, muốn nói cái gì thì viết cái đó.”

“Nếu anh nhớ tới em thì sao?”

“Vậy anh sẽ lục thư của em ra xem một chút, trông nom việc trong nhà quét dọn vệ sinh một chút, giặt quần áo, lau nhà, sẽ không nhớ nữa.” Viên Lăng cười cười.

“Nếu vẫn còn nhớ?” Tôi hỏi tới.

“Nếu vẫn còn nhớ, anh sẽ chạy 375 lần thêm cơm, một mẻ sẽ không nhớ.”

“Vậy nếu hai năm sau em thay lòng thì sao?” Tôi nhìn quân cờ trong tay của anh ấy đang ở giữa không trung.

Đôi mắt anh ấy như đá đen sáng nhìn sang: “Sẽ sao?”

“Hoặc là, anh thay lòng.”

“Anh sẽ không.”

“Thật chắc chắn như vậy? Anh có xác định hai năm chúng ta xa nhau vẫn có thể giống như bây giờ?”

“...”

“Ngày hôm qua chủ tịch tìm em thảo luận, danh sách đi nước ngoài trao đổi học tập quả thực có em, nhưng em từ chối.” Tôi đặt cờ.

Viên Lăng không tưởng tượng nổi nhìn về tôi: “Từ chối?”

“Em thật sự muốn đi, nếu như là nửa năm hai tháng, em lập tức sắp xếp hành lý lên đường. Nhưng hai năm, hai năm lận, thời gian quá lâu. Trong đời người có bao nhiêu cái hai năm.”

“Viên Lăng, chúng ta gặp nhau quá muộn. Anh xem tướng tay của em ...” Tôi duỗi tay phải cho anh ấy xem.

“Đường trí khôn đáng đáp không tệ.” Viên Lăng liếc mắt một cái.

“Đường tuổi thọ! Đường tuổi thọ không dài, khoảng sáu mươi mấy tuổi. Nói cách khác, anh và em chỉ có 30 năm có thể hơn. Một năm 52 tuần, em gặp anh không đến 52 lần, 30 năm, tới lúc anh nghỉ hưu, em còn có thể gặp anh 1500 lần. Em không nỡ mất đi một lần cơ hội gặp anh. Chúng ta đã bỏ lỡ 30 năm trước, em không muốn bỏ qua 30 năm sau. Em thà rằng mất đi bậc thang thăng chức, cũng không muốn mất đi anh.”

Viên Lăng nhìn tôi, ánh mắt chưa bao giờ sâu xa, giống như trong vũ trụ mệnh mông tập hợp ánh sao Ngân hà.

“Bội Bội, em phải đi.”

“Bội Bội, em từng rất kiềm nén, đây không phải là em. Ở trong lòng anh, em luôn luôn tự tin, kiêu ngạo, muốn làm liền làm Dư Bội Bội.”

“Bội Bội, em là một con chim ưng, chim ưng bay lượn giữa bầu trời mới là đáng vẻ đẹp nhất của em.”

Viên Lăng, anh nhận thấy em là như vậy sao? Cảm ơn!

Tôi nhìn anh ấy tràn ngập ý nghĩ sâu xa kín đáo liếc mắt một cái: “Có thật không? Nếu như em là chim ưng, em mong muốn mãi mãi bay lượn trong bầu trời của anh, anh chính là bầu trời của em. Nho, anh thua!”

Tôi gặp anh, từ nay về sau tôi tìm được bầu trời của chính mình. Ở đây, trời rất xanh, gió rất nhẹ, người rất đẹp, tôi rất vui thích...

61. Q.3 - Chương 49: Trẻ Trung

Đến tiệc rượu tôi mặc dạ phục, giơ ly rượu đỏ, với ông chủ Thịnh giữa khách khứa qua lại như thoi đưa. Hội thương mại liên hợp tổ chức tiệc đáp tạ hàng năm sẽ rất long trọng, mời mấy trăm đơn vị khách hàng là hơn mười đơn vị tham gia đối tượng cạnh tranh cùng ngành. Có thể nắm chắc được hơn mười đơn vị khách hàng lớn, sang năm mức kinh doanh căn bản cũng đúng thời gian đã định. Thực ra phần lớn khách hàng cũng tự nhận biết, nhưng bản thân hiểu rõ khách hàng khác thì đối thủ cạnh tranh cũng không xa lạ, ở cơ sở nguyên vật liệu, điều kiện ưu đãi đều không kém nhiều dưới tình hình thực tế, có thể hợp tác thì phải có nhân duyên.

Tôi mỉm cười với mỗi khách hàng, nói chuyện, cụng ly, mời gặp mặt lần sau ký thỏa thuận thời gian địa điểm.

Những thứ này đều không khó khăn, khó khăn là có một số công ty thay đổi người phụ trách, cần giao tiếp một lần nữa. Tôi có thể giải quyết một mình tự lực cánh sinh, không giải quyết được để ông chủ ra mặt. Phong cách đáng điệu ông chủ Thịnh rất có thể mê hoặc người, có rất ít người có thể cự tuyệt nụ cười ha hả giống khuôn mặt Phật Di Lặc tươi cười của ông ấy, trên thực tế trong xương người này vô cùng khôn khéo sẽ ngấm ngầm mưu tính.

Dạ phục trẻ ngực không có cầu vai là đồng phục cấp dưới của cửa hàng chuyên kinh doanh phân phối ở tập đoàn, quần áo được cắt khéo léo, cảm nhận chất liệu rũ xuống, vạt áo như ẩn như hiện pha lê lấp lánh. Rất

lộng lẫy, rất gợi cảm, nhưng đối với tôi mà nói, đây là một bộ đồng phục làm việc trong trường hợp khác mà thôi.

Giày cao gót nhọn 10cm làm bàn chân căng đau, mà trên mặt như cũ là gương mặt mỉm cười thoải mái vô cùng chuyên nghiệp.

Đêm đến, tiệc rượu gần đến lúc kết thúc, tôi khoác thêm áo choàng cùng tính chất, ngồi xe tổng giám đốc Thịnh về nhà.

Ở trên xe đại khái trao đổi một chút thành tích trong ngày, hai người hiểu ngầm trong lòng cười ha ha. Có thể có một loại ăn ý hợp tác làm việc trong nhóm là ước muốn của mỗi người chuyên ngành quản lý. Rất may mắn, tôi với Thịnh Phong chính là một nhóm như vậy, đặc biệt trên một số vấn đề cần xử lý khẩn cấp, một ánh mắt bình thường, một động tác, một nét mặt, người kia đã hiểu được. Chúng tôi thường hay nói giỡn ông chủ Thịnh là lam nhan tri kỷ của tôi. (tình bạn tri kỷ thân thiết giữa nam và nữ)

Bạn tri âm của tôi đưa tôi đến chung cư, liền vội vàng về nhà cùng hồng nhan tri kỷ của ông ấy-con gái năm tuổi của ông ấy (hồng nhan tri kỷ là người yêu). Tôi nâng làn váy lên, mang xách tay nhỏ, lung lay mở cửa ra.

Tôi tin chắc, kiếp trước tôi làm một vận chuyện tốt, thần nói kiếp này phải đền đáp tôi, cho nên tôi nhận được một khuôn mặt đẹp nhất trên đời. Sự thực là, lúc tôi mở cửa thấy Viên Lăng, tôi nói với thần, cảm ơn đền đáp của ông, đây mới là khuôn mặt đẹp nhất trên đời.

Tôi cởi giày ra, chân trần đứng trên sàn nhà bằng gỗ màu mận chín. Đầu có một chút cảm giác say không phản ứng nhanh được, chỉ nhìn anh ấy cười ngu ngốc. Anh ấy cũng cười, cười đến mức cứng chiu và dịu dàng như thể.

Đến nhận lấy xách tay của tôi, lấy dép lê qua. Tôi lắc đầu, đá văng dép lê, hai tay ôm lấy cổ anh ấy. Anh ấy cao 1m77, tôi cao 1m63, tôi ngửa đầu, nhìn thấy cằm hoàn mỹ và môi của anh ấy, mũi thẳng tắp.

Tôi cảm giác được tôi môi với màu son huyền ảo thể hiện khát vọng gì đó: “Biết nhảy tại chỗ là như thế nào sao?”

Viên Lăng mỉm cười lắc đầu.

“Là nhảy như vậy ...” Tôi kéo hai tay của anh ấy qua vòng quanh eo tôi, từ từ khiêu vũ. Nhân tiện tắt đèn lớn phòng khách, dưới ánh sáng đèn trang trí nhạt nhòa tĩnh mịch, khuôn mặt Viên Lăng trông bí ẩn và quyến rũ.

“Anh đang đợi em à?” Tôi hỏi.

“Hôm nay?” Viên Lăng hỏi lại.

“Luôn luôn, từ khi anh sinh ra cho tới bây giờ.” Tôi nhẹ nhàng chạm vào cằm anh ấy.

“Ở đây, luôn luôn chờ em.” Viên Lăng tùy tôi khiêu khích.

“Đợi cho tới lúc nào?” Tôi cho rằng có thể nói chuyện vào sâu hơn một chút.

“Em cho là như thế nào?” Viên Lăng cúi đầu đáp lại.

Bàn tay của anh ấy ấm áp dịu dàng có lực xoa nhẹ trên váy dài bằng vật liệu may mặc mềm nhẵn. Áo choàng lướt xuống, đây vốn là thừa thãi. Tất cả đều là dư thừa, kể cả lời nói ...

Thời tiết cuối mùa hè chính là thoải mái như thế, gió lướt nhẹ qua mồ hôi trên cơ thể, lỗ chân lông một trận khoái cảm ngứa ngáy. Môi hơi đau đốn, son môi không còn từ lâu, trên sàn quần áo hai người rải rác bừa bộn.

“Đứng dậy tắm rửa rồi đi ngủ.” Viên Lăng đẩy đẩy tôi.

“Ừ ... Không.” Tôi chơi xấu trên người anh ấy, trán chôn trong hõm vai của anh ấy.

Viên Lăng không làm sao được cười cười: “Ngoan, đi ngủ, ngày mai đưa em đến một nơi.”

Tôi ngẩng đầu, vô tội nhìn anh ấy: “Đi đâu?”

“Một nơi rất quan trọng, mặc trang trọng một chút, búi tóc lên, không phải đi chơi đâu.” Viên Lăng rất nghiêm túc nói với tôi.

Sáng sớm sương mù như có như không, Viên Lăng nắm tay tôi tiến lên mười bậc thềm. Vòng qua giữa sườn núi, trước mắt là một vùng bia mộ.

“Đây là nơi yên nghỉ toàn bộ đội viên hy sinh của đại đội A.” Viên Lăng nói.

Đi tới trên cùng, một tòa bia mới đứng sừng ở vị trí người đứng đầu hàng.

“Em xem, anh ấy chiếm giữ một phần trước, bên cạnh có chỗ trống là chờ anh.” Viên Lăng cười cười.

Tôi hơi hoảng sợ nhìn anh ấy. Viên Lăng cười hì hì đi ra: “Đừng sợ, cũng không nhất định là anh.”

Dưới bia mộ mới là Tỉnh Lệnh. Hôm nay là ngày giỗ của anh ấy.

Viên Lăng phải lá cây trước bia mộ, lấy thuốc lá ra, đốt, đặt ngang ở trước bia. Sương khói lượn lờ dâng lên, tôi cũng không cảm thấy sặc. Cổ xung quanh lớn lên khá tốt, tôi và Viên Lăng ngồi sòng đôi ở bên cạnh Tỉnh Lệnh.

“Đưa em tới nhận biết nơi này. Doanh trại quân đội kỷ luật sắt việc quân nổi tiếp không ngừng, anh sợ sau này cách bọn họ khá xa, không thể thường xuyên đến thăm anh ấy.” Viên Lăng châm ỳnh một điếu thuốc.

“Anh với Tỉnh Lệnh lúc là tân binh cùng ở với nhau. Gia đình trong miệng anh ấy, lúc mới bắt đầu không thích ứng khí hậu A Khắc Tô (địa khu Aksu, Tân Cương), thường xuyên khóc nhè, anh liền cười anh ấy. Thực ra anh cũng không thích ứng, gió bên kia mãnh liệt có thể róc đứt xương người, nhưng anh dù sao cũng là người bản địa Tân Cương, không thể mất mặt, cũng chỉ cố chịu đựng không nói,”

“Khi đó anh mới hơn 17 tuổi, chưa tới 18 tuổi. Anh ấy với anh không khác nhiều lắm. Đều mới từ trường học đi ra, đặc biệt đơn giản. Buổi tối lúc hai người ôm cái chõng ngủ...”

“Ôm chõng ngủ? Vì sao?” Tôi rất ngạc nhiên.

Viên Lăng cười nói: “Vì sáng sớm hôm sau có thể là người đầu tiên quét dọn vệ sinh, được đội trưởng khen ngợi.”

Trước mắt tôi hiện ra hai đứa nhỏ hình dáng đáng yêu tranh nhau thể hiện.

“Sau đó cùng nhau vào đoàn con hổ, lại cùng nhau vào đại đội A, anh là lão Tam, anh ấy là lão Tứ, một yêu tinh một yêu nghiệt, phá hoại không ít trong đội. Ha ha” Viên Lăng nhớ lại chuyện cũ, trên mặt cười yếu ớt nhẹ nhàng.

“Khi đó bọn anh vào đại đội A, còn không có nghiêm khắc như hiện tại, miễn là vượt qua thử thách quân sự là được. Kết quả cuối cùng chỉ còn anh với anh ấy trong nhóm kia.”

Tôi khẩn trương: “Những người khác ...” Ánh mắt tôi xem xét mọi nơi, lẽ nào những người khác tất cả đều nằm ở nơi này?

“Một lần thi hành nhiệm vụ thì xác định ra những người nào thích hợp ở lại, những người nào không thích hợp. Không phải tất cả mũi nhọn đều thích đại đội A, giữ lại không nhất định là tốt nhất, nhưng nhất định là thích hợp nhất.”

Tôi không hiểu: “Nếu các anh không phải tốt nhất, vậy quán quân nhiều lần đợt vật lộn kịch liệt toàn quân lại là xảy ra như thế nào?”

Viên Lăng gầy tàn thuốc: “Lúc ấy không phải tốt nhất, nhưng bây giờ đúng rồi.”

Tôi “Có thật không? Hay là khoe khoang đó?” ánh mắt hỏi anh ấy, anh ấy “Tất nhiên là thật sự, chồng em cũng không nói dối.” ánh mắt khẳng định trả lời tôi.

“Một đám người tuổi trẻ tinh thần hừng hực, lại nhốt cả ngày ở trụ sở, nội tiết tố dồi dào, cũng chỉ dốc sức huấn luyện thật tốt. Anh chia tay với bạn gái, đám người này vừa thấy, sợ bạn gái của mình cũng bay mất, đặc biệt khẩn trương, liền vội vàng đánh báo cáo kết hôn.” Viên Lăng nghiêng đầu vỗ vỗ bia mộ, giống như vỗ vai anh em mình.

“Anh ấy kết hôn rồi?” Trong ấn tượng của tôi chưa nghe nói qua vợ của Tỉnh Lệnh.

“Kết hôn rồi, rất xinh đẹp, lúc đó đang học thạc sĩ, bọn anh hâm mộ muốn chết.”

Viên Lãng- “ Tôi nhắc nhở anh không được xem tôi như trong suốt. Anh ấy lập tức nói: “Tất nhiên, không xinh đẹp bằng em.” Tôi hài lòng tiếp nhận nịnh bợ.

“Không đến hai năm, cô ấy thi đậu bác sĩ học ở Ý, ly hôn.”

Tôi cảm thấy rất đáng tiếc: “Hai thế giới khác nhau, có lẽ sẽ không trở về lại.”

Viên Lãng dập tắt thuốc, gạt đầu một cái: “Cho nên anh đưa em đến đây,ngộ nhờ ngày nào đó anh tới đây với anh ấy, còn có người tìm được chỗ, còn có người nhớ được chuyện xưa của bọn anh.”

Tôi nhìn anh ấy ung dung nói xong như thế, trăm cảm xúc lẫn lộn trong lòng.

“Viên Lãng, đừng nói cái này, nói chuyện cũ không may mắn.”

“Sợ nhỏ mê tín!” Viên Lãng gãi mũi của tôi, đứng lên. Gió núi từ trong rừng lướt xuyên qua, mang theo thoang thoang mùi lá cây, còn mang theo chút lạnh lẽo. Mặt trời hiện lên, chiếu xuống bóng cảnh vật loang lổ phía dưới, hoặc sáng hoặc tối chiếu trên người Viên Lãng, anh ấy cứ nhìn một vùng bia mộ như thế, thâm tình và thâm thiết.

Viên Lãng xoay người lại từng bước tắt đầu lọc thuốc lá rơi trước bia mộ, thu dọn sạch sẽ. Nói với Tỉnh Lệnh: “Nghỉ ngơi thật tốt đi, sang năm trở lại thăm anh, nếu tới lúc đó tôi không tới được sẽ để Bội Bội tới, thấy cô ấy cũng giống như thấy tôi.”

Anh ấy hạ thấp giọng nói: “Muốn ăn cái gì uống hút cái gì thì báo mộng cho cô ấy, cô ấy to gan, dọa một chút chẳng sao đâu.”

Tôi dở khóc dở cười, người này thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn so với thay đổi thời tiết.

Lúc xuống núi, anh ấy nắm lấy tay của tôi đi trước tôi nửa bước. Ánh mặt trời ấm áp chói lọi, đây một vùng núi rừng nhìn qua sáng rõ và xinh đẹp.

Sau khi về nhà Viên Lãng lấy vật gì trong túi ra, nói là cho tôi.

“Cái gì vậy?” Tôi canh giữ ở bên cạnh, không ngừng tò mò.

Lấy ra một phong thư, Viên Lãng cười cho tôi.

Tôi mở ra, rút ra một tấm hình. Trước nhìn mặt sau: Bội Bội 5 tuổi. Tôi kinh ngạc, xem mặt trước.

Trời ơi, ba mẹ thân ái của tôi nha, loại hình này cũng không nên gửi cho Viên Lãng chứ.

Trên ảnh là một cô bé mập mạp cắt tóc ngắn kiểu con trai mặc quần đùi hoa hòe mùa hè, ngồi chồm hổm trên mặt đất dùng cái xẻng xúc đồng cát, ánh mắt trong veo chưa từng có trong lịch sử nhìn vào ống kính, bĩu cái miệng nhỏ nhắn, ngổn ngang trên mặt tất cả đều là bùn...

Viên Lãng cười như điên từ thư phòng truyền đến, tôi khóc nói: “Hình tượng của em, hình tượng thực nữ (người con gái xinh đẹp dịu dàng) của em tất cả đều bị hủy rồi ...”

62. Q.3 - Chương 50: Vì Anh Mà Sống

Ăn cơm tối xong, Viên Lãng tìm cái gì trong ngăn kéo.

“Anh lục cái gì vậy? Đã làm lộn xộn rồi.” Tôi dọn dẹp sàn nhà, cần phải đánh sập rồi.

“Kim chỉ vá mền. Trước khi quay về anh đem mền ra giặt rồi, trở về phải vá lại.” Viên Lãng nói.

“Ở chỗ này nè.” Tôi tìm ra cho anh ấy. “Không phải các anh có ban cần vụ sao?”

“Lúc bận rộn không làm được thì có thể tìm người ta, bình thường tự mình làm là được, cũng không phải là tướng quân, có cái gì mà ra oai.” Viên Lãng bỏ đồ vật vào trong túi xách.

“Sao anh không cầm về? Em làm cho anh.”

“Em đã mệt mỗi cả ngày, nghỉ ngơi thật tốt đi.”

“Ai, Viên Lãng, em còn không biết, thì ra anh còn có thể vá mền.”

“Có chứ, người nào làm lính cũng biết. Vá quần áo, đơm nút áo, đều có thể.”

Tôi kích động nhìn Viên Lãng: “Chồng, anh thật là một ốc đồng cô nương.” (một câu truyện cổ tích nói về tiên ốc tương tự như truyện cô Tấm của)

“Chưa từng thấy các mặt của xã hội, chồng em còn có thể cấp cứu trên địa, lấy trái dừa làm nước biển truyền dịch cho người khác; còn có thể tiếp viện cho chiến trường, trong vòng nửa giờ nấu thức ăn cho 200 người; còn có thể sửa xe, sửa chữa các loại xe quân dụng...” Viên Lãng đắc chí.

“Xe dân dụng thì sao?” Tôi bối mớ.

“Hắn là biết, cấu tạo sẽ không phức tạp như xe quân dụng.”

“Về điểm này không phải anh cùng học với Nghênh Lam chứ?” Tôi nhìn phản ứng của anh ấy.

“Bội Bội, em lại nhắc chuyện trước kia là anh tức giận.” Viên Lãng hơi mất hứng.

“Hi hi, vợ sai rồi, em hối hận, em hối hận.” Tôi bắt chước dáng dấp Vương Bảo nói giọng Tứ Xuyên.

“Cút!” Viên Lãng lời ít mà ý nhiều.

Vì thế tôi cút ngay đến bên học tử, mở cửa tử ra xem một chút: “Chồng, ngày mai em đi siêu thị mua cho anh một ít cháo Bát Bảo, anh mang về buổi tối đói bụng có thể ăn.”

“Không cần đâu, quầy bán đồ lặt vặt ở trụ sở cũng có.”

“Vậy không giống nhau, em xem trên quảng cáo vừa ra mùi vị mới.”

Viên Lãng cười bất đắc dĩ: “Anh thấy quảng cáo trên thế giới đều là làm cho phụ nữ xem, sau đó các em mua về đem đàn ông trong nhà làm vật thí nghiệm.”

Tôi đứng chống nạnh: “Không chịu à?”

Viên Lãng gật đầu: “Chịu thua, chịu thua, em thích mua cái gì thì mua cái đó, anh không có ý kiến.”

Tôi dọn dẹp xong việc nhà, vào thư phòng mở máy tính viết tài liệu. Viên Lãng đi vào nhìn một chút: “Cái gì vậy?”

Tôi nhìn chằm chằm vào màn hình: “Bài tập lớp nghiên cứu sinh.”

“Em thi nghiên cứu sinh lúc nào vậy?” Viên Lãng khó hiểu.

“Thi cái gì? Em đâu có thời gian và tinh lực (tinh thần và sức lực). Chỉ là lớp hàm thụ (học tập thông qua thư từ email với giáo viên), mỗi tuần học hai ngày.”

“Vậy em có bằng cấp ... Quốc gia công nhận quá trình học này sao?” Viên Lãng có lúc rất thực tế.

“Cũng không phải ở đơn vị của chính phủ, công nhận hay không công nhận cũng không quan trọng. Trong chương trình học này có một số thứ rất hay, học có phần sử dụng được.” Tay tôi đánh chữ lạch cạch.

Viên Lãng đi ra ngoài xách ghế vào, ngồi bên cạnh tôi.

Tôi nhìn anh ấy một chút: “Làm gì? Không xem tivi à?”

Viên Lãng lấy quyển sách trên giá sách ra ngoài, ngồi lại trên ghế, trong tay cầm sách, chân gác lên đồng sách trên mặt đất.

“Không đi, dựa vào bên cạnh em, thoải mái.” Lật sách.

Tôi vui cười ha hả, cùi chỏ chọc anh ấy một cái.

Viên Lăng nhìn sách một chút, tay cũng không đành hoãn. Từ từ sờ lên.

“Ai,ai, nam không rõ tình hình, nữ không sờ thất lưng.” Tôi không xoay đầu lại, tiếp tục gõ tài liệu của mình.

“Vợ em mập, xem vòng eo bằng nắm tay này, vẫn là tự mình đề phòng.” Viên Lăng xoa bóp thịt trên eo tôi.

“Ghét bỏ? Vậy em giảm cân.”

“Không chê, nhiều ngày như vậy, vẫn còn co dần. Ai, anh phát hiện em thích ngồi xếp bằng.” Viên Lăng giống như phát hiện đại lục mới.

“Anh mới vừa phát hiện ra? Đây là hậu quả để lại do em luyện khí công lúc còn bé, ngồi gác chân lại rất thoải mái, có linh cảm.”

“Bội Bội em từng luyện khí công?” Viên Lăng hứng thú.

“Lúc học trung học cơ sở từng luyện, học với ông cố nội. Ông cố nội em là thầy thuốc đông y già dặn kinh nghiệm và nổi tiếng nhất ở chỗ chúng em.” Tôi đánh một đòn ý trước.

Viên Lăng như có điều suy nghĩ nhìn lên nhìn xuống đánh giá tôi: “Khí công dưỡng sinh? Sau khi luyện có cảm giác gì?”

“Anh không phát hiện ra em không sợ lạnh sao?” Tôi vừa đánh chữ vừa cười vui.

“Anh phát hiện thì ra em gặt anh. Lúc trước em nói tay của em đông ẩm hạ mát, anh lại tin, kết quả là em mùa đông ẩm áp, mùa hạ cũng ẩm áp, càng nóng càng dán sát vào người anh. Đây là nói rằng quân nhân xảo quyệt, em học được rất tốt.”

“Đây không phải là trên người anh có vẻ mát hơn sao, anh nói anh cảm thấy con thỏ, em còn nghĩ anh cảm thấy con rắn đấy.” Tôi cười anh ấy là động vật máu lạnh.

Viên Lăng cũng không nói nhiều, hai tay bóp eo tôi: “Ai là động vật máu lạnh?”

Tôi cười né tránh: “Em, là em, được chưa?”

“Bội Bội, em không thành thật. Trừ chuyện này, còn có bao nhiêu chuyện anh không biết?”

“Rất nhiều, năm tháng huy hoàng của vợ anh, anh phải dùng thời gian cả đời để từ từ hiểu rõ.” Tôi nhìn chằm chằm màn hình biên soạn giai đoạn.

Viên Lăng xem một chút đồ do tôi viết, chỉ vào một câu hỏi trong đó: “Những lời này có thể dùng ở chỗ này sao?”

Tôi nhìn một chút, nghiên đầu nghĩ: “Có thể chứ? Đây không phải học theo anh sao?”

“Anh dạy em cái này lúc nào?” Viên Lăng rất oan uổng.

“Chuyện tùy tiện dùng tính từ, đội trưởng Viên anh không phải dùng rất quen thuộc sao?”

“Khi nào thì anh dùng tính từ lung tung, anh nói chuyện đều là nghĩ qua cặn kẽ.” Viên Lăng nói dối lần đầu tiên trong đời.

Tôi ngừng công việc trong tay, trong mắt không nhịn được vui vẻ: “Phải không? Vậy năm đó tình cảm nồng nàn chân thành nói với đội trưởng Thiết ‘sơn thị mi phong tụ, thủy thị nhân ba hoành’ (bài thơ của Vương Quan thời Tống ‘Bắc Toán Tử- đưa Tống Hạo Nhiên tới Chiết Đông’) người đó không phải là anh à?”

Viên Lăng thiếu chút nữa té từ trên ghế xuống: “Làm sao em biết?!”

Tất nhiên là chị Tiểu Dao nói cho em biết. Viên Lăng, anh không có bí mật gì để nói rồi.

Viên Lăng là một người vô cùng thông minh, đảo mắt một cái đã biết: “Miêu tả rất thích đáng chứ, đội trưởng Thiết là như vậy mà, chọc anh ấy chơi đấy.”

Tôi gõ lưu trữ, xoay qua đối mặt với Viên Lăng, nghiêm trang nói: “Biết em ở trước mặt đội trưởng Thiết hình dung anh như thế nào không?”

Viên Lăng làm ra vẻ rất tùy ý hỏi: “Hình dung như thế nào?”

Tôi nhìn chăm chú anh ấy, không nói.

Viên Lăng không nén được tức giận (tại sao người này tự xưng đội trưởng A già dặn kinh nghiệm không lo lắng, chịu được nhàm chán luôn thiếu kiên nhẫn ở trước mặt tôi đây?): “Nói một chút đi chứ, anh là dạng gì trong mắt em?” Hỏi xong lại cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Tôi nhìn dáng vẻ bị chọc ghẹo của anh ấy, thở dài: “Một cái cúi đầu dịu dàng đầu tiên, giống như hoa sen trong nước chịu không nổi thẹn thùng trước gió mát...”

Viên Lăng nổi nóng.

Tôi cười đến mức tắt thở ở trong thư phòng.

Viên Lăng, Viên Lăng, tôi cuối cùng hiểu được ý nghĩa của sinh mạng. Tôi chính là vì để cho anh ấy vui vẻ mà tới trên đời này. Có người đã từng nói, một người sở dĩ sẽ yêu một người khác, là vì gặp được người chưa bao giờ để người khác thấy qua yếu đuối của mình. Năm đó trong lúc tôi vô tình nhìn lướt qua, nhìn thấy ánh mắt tịch mịch của anh mà người khác chưa từng chú ý, từ đó trong lòng tôi trĩu nặng tất cả đều là bóng dáng của anh. Bóng dáng cười thoải mái của anh, bóng dáng suy nghĩ nghiêm túc của anh, bóng dáng kín đáo dịu dàng của anh, bóng dáng tự tin nghịch ngợm của anh ... Tôi tự nhủ, người này sẽ không bao giờ ... phải tịch mịch nữa, bởi vì tôi tới. Bất luận sau này anh vui vẻ, thương cảm, hay tức giận, đều có tôi ở bên cạnh anh, vì anh truyền lại vui vẻ, vì anh giấu đi đau khổ. Anh bảo vệ sinh mạng người khác, tôi bảo vệ trái tim của anh.

63. Q.3 - Chương 51: Cưng Chiều

Cuối tháng nhóm Mai Tử muốn làm một hoạt động xúc tiến quy mô lớn, đang xác định phòng họp, sau đó sân bãi với giá cả của hoạt động, phía bên kia mở ra một cái thực đơn thật dài. Tôi nhận lấy xem một chút, mở hóa đơn ra trước kia người này làm nấu ăn sao? Rất chuyên nghiệp, tôi nhìn cũng cảm thấy xấu hổ. Giám đốc Trần bộ phận thu mua nhìn qua, không nói hai lời liền kéo tôi đi, tôi không hiểu. Ông ấy nói ... gia vị đặc biệt này một mình ông ấy không dám xác định, nên cho tôi một tờ cùng nhau đi xem. Vì thế tôi ngồi trên xe của bộ phận thu mua, cùng đi đến thị trường gia vị tươi mới.

Tôi rất thích đi dạo chợ bán thức ăn, nhìn đâu đâu cũng thấy trứng chim tươi mới, rau xanh theo mùa, đã cảm thấy cuộc sống thật TNND vô cùng tốt đẹp. tất nhiên, nếu mà điều kiện khu vực chợ bán thức ăn sạch sẽ một chút nữa thì tốt hơn. Ngược lại điều kiện siêu thị rất tốt, nhưng nhiệt độ, độ ẩm đều không thích hợp giữ cho rau cải tươi mới, nhìn qua dù sao chỗ này vẫn phù hợp về mặt tinh thần.

Chúng tôi từ lối vào cửa hàng chuyên bán lẻ gia vị ra ngoài, giám đốc Trần và ông chủ bắt tay tạm biệt, tôi hỏi han hai câu vừa quay đầu, trước mắt một màu xanh quần đội quen thuộc.

“Tiểu Dương, Tiểu Dương ...” Tôi gọi người đang chọn lựa hàng hóa.

Tiểu Dương ngẩng đầu nhìn lên, cười đến bất ngờ và vui mừng: “Chị dâu, là chị à?”

Tôi nói với giám đốc Trần: “Các anh đi về trước đi, tôi nói chuyện với em tôi một chút.”

“Ai, các cậu tới đây mua à, không phải có trạm chuyên cung cấp lương thực quân đội sao?”

“A, gạo bột mì vân vân thì trạm cung ứng chuyên chở, còn rau dưa thịt vân vân thì tới chợ thức ăn để mua.”

“Ồ, vậy các cậu đi một chuyến cũng phải tốn không ít thời gian nhỉ, đường xa như vậy.”

“Đúng là rất xa, một lần mua đồ ăn cho hai ngày, không thể mua nhiều, sẽ hư.”

“Vị này chưa từng thấy qua ha.” Tôi nhìn thấy bên cạnh cậu ấy có một sĩ quan cấp hai.

Tiểu Dương như dâng vật quý giới thiệu: “Đây là Tiểu Thiệu, vừa mới điều đến trong đội, không phải em cuối năm muốn đi sao, sau này cậu ấy sẽ phụ trách đồ ăn của trụ sở. Chị dâu, người ta thế nhưng là chuyên gia dinh dưỡng cao cấp, có chứng nhận, nhân tài được đặc biệt tuyển. Đúng không, Tiểu Thiệu?”

Tiểu Thiệu rất khiêm tốn cười cười, không nói nhiều. Nhưng vừa thấy ánh mắt cũng biết, cậu ấy tuyệt đối là người tài rất chuyên nghiệp. Ánh mắt lúc nhìn hàng hóa có loại lực xuyên thấu rõ ràng, đó là trình độ quen thuộc như lòng bàn tay đối với vật gì đó mới có thể hiện ra. Như lúc Viên Lăng xem tạp chí vũ khí, ánh mắt lướt qua soàn soạt, tôi có cảm giác khẩu súng trên hình bị anh ấy tháo ra từng kinh kiện một, trước, sau, trái, bên phải, lộn lại, nhìn rõ, nhìn một cách thông suốt.

Tôi không nhìn được hứng thú đối với cậu ấy, nếu như khai thác cậu ấy đối với công ty mà nói ...

Tiểu Dương dường như cảm thấy tôi “Dụng tâm hiểm ác”, nhẹ nhàng nghiêng người ngăn Tiểu Thiệu ở phía sau.

Tôi thu ánh mắt suýt nữa chảy nước miếng về: “Vừa nhìn nhất định là đồng chí tốt, sau này sẽ là người một nhà, thường tới nhà chơi, Tiểu Dương cậu cũng phải thường xuyên tới nha, tôi làm món ăn quê nhà cho các cậu ăn.”

Tiểu Dương là đứa con vùng phía đông, vui vẻ dứt khoát gật đầu. Tiểu Thiệu theo cậu ấy lễ phép cười đồng ý.

Lúc thấy Tiểu Thiệu lần nữa, cậu ấy và một sĩ quan khác đang chọn lựa thủy sản.

Tôi và cậu ấy nói chuyện phiếm, nhắc nhở cậu ấy: “Có thể cho ông chủ đưa đến trụ sở các cậu, tự mình đến mua thật là mệt mỏi.”

Tiểu Thiệu cười cười: “Tự mình tới chọn mới yên tâm, con cá này mập gầy nấu ra hương vị đều có điểm khác biệt, ngài không biết, đội trưởng Viên rất kén ăn.”

Tôi gãi đầu: “Viên Lăng kén ăn lắm sao? Không biết nha, ở nhà chị làm cái gì anh ấy ăn cái đó.”

Tiểu Thiệu: “Lúc đầu em cũng không biết, vẫn là Dương Ban nói với em, hôm đó chúng em làm thịt xào tương nổ quá lửa, đội trưởng Viên thử một miếng liền không động đũa nữa, sau đó em ném thử, đắng.”

Tôi không cho là đúng: “Không phải xào quá lửa sao, xem thái độ kiêu cách này của anh ấy.”

Tiểu Thuộc lắc đầu: “Ngày đó chúng em dọn dẹp xong liền mở cuộc họp tiểu đội, viết kiểm điểm về bếp lên trên.”

Tôi có chút sững sốt: “Phải dùng tới như thế à? Không phải là hương vị sai biệt chút sao? Cũng không phải làm cho người ta ăn bị đau bụng.”

Tiểu Thiệu vội vàng nói: “Dù sao cũng không thể đau bụng, nếu như nói vậy, chính là tai nạn, phải xử phạt.”

“Chúng em trước khi điều tới trụ sở đặc biệt phải huấn luyện, vệ sinh, dinh dưỡng, chế biến thức ăn tất cả các mặt đều phải kiểm tra đánh giá, chính ủy nói với đội trưởng Viên bọn họ là đỉnh cao của bộ binh, chúng em chính là đỉnh cao của hậu cần, bọn họ thực hiện nhiệm vụ không thể có sai lầm, chúng em bảo đảm hậu cần cũng không thể phạm sai lầm.”

“Số người chúng em phải nhiều hơn so với liên đội cơ sở, thành viên cấp dưỡng của bọn họ có bốn người, chúng em có sáu người, nhiều hơn hai người nhưng cũng dọn ba bữa, bởi vì bất cứ lúc nào mấy trung đội ra ngoài làm nhiệm vụ trở về cũng phải có cơm nóng ăn.”

Tôi bật cười nói: “Vậy hậu cần các cậu bảo đảm với khách sạn năm sao là giống nhau, 24 giờ.”

Tiểu Thiệu bắt một con cá chép, sờ sờ mập gầy: “Nồi hơi trong phòng cũng vậy, khi có yêu cầu cung cấp nước nóng, nói không chừng bọn họ lúc nào trở lại thì toàn thân ướt, toàn thân bùn. Con này, hình dạng lớn nhỏ trọng lượng giống nhau tới hai mươi con.” Câu cuối cùng là nói với ông chủ.

Tôi nhìn Tiểu Thiệu: “Thực ra chị cảm thấy dạng giống như em trộn lẫn trong tiểu đội cấp dưỡng có hơi đại tài tiểu dụng (không biết trọng dụng người tài).”

Tiểu Thiệu nhìn ông chủ hiệu cá: “Lúc đầu em còn cảm giác mình làm tiểu đội trưởng cấp dưỡng nhiều năm vậy, ở đâu mà không phải là quen việc dễ làm. Nhưng đêm hôm đó, đội trưởng Viên bọn họ trở lại vào ban đêm, từng người một một đến cơm cũng ăn không vô, trong lòng em đã nói, cân nhắc độ lửa, cân nhắc chất dinh dưỡng, cân nhắc phối hợp hương vị, nhưng quên một điều, mỗi lần bọn họ đi một nơi không giống nhau. Lần đó bọn họ trở lại, trong miệng cũng nức toát ra, em còn mang lên thịt kho gì đó, nên là một nồi canh hầm lớn thật ngon, cho bọn họ bổ sung lượng nước.”

Tôi ngạc nhiên nói: “Bọn họ ra ngoài làm nhiệm vụ không phải là không thể hỏi thăm sao?”

“Không thể hỏi thăm, em liền hỏi một chút sĩ quan hậu cần về phương hướng của bọn họ đi đâu là được. Nếu như là phía bắc, thì nấu khô, mà lạnh; nếu như là phía nam, thì ẩm ướt và nóng. Nhìn một chút thời tiết, em cũng biết nên nấu cơm gì đó cho bọn họ.”

“Sĩ quan hậu cần biết?”

“Không biết, cậu ấy đi hỏi đại đội trưởng.”

Tôi giúp Tiểu Thiệu xem rong biển: “Quá cứng chịu bọn họ, cũng làm hư bọn họ. Làm lính có chỗ nào yếu ớt như vậy.”

Tiểu Thiệu siết chặt độ dày của rong biển, lắc đầu: “Quá mỏng, hầm ra không đủ hương vị.”

Ông chủ vội vàng chỉ vào một gói khác nói: “Loại này tốt.”

Tiểu Thiệu vừa nhìn: “Mắc nhiều như vậy?”

Ông chủ: “Tiền nào đồ nấy chứ sao.”

Tiểu Thiệu trả giá với ông chủ. Có lúc nghe một câu: “Dù sao các anh cũng là quân phí trả tiền ...” “Quân phí cũng không thể dùng bữa bãi ...”

Tôi tạm biệt: “Đi, hôm nào lúc nghỉ ngơi theo Viên Lãng cùng tới nhà chơi.”

Tiểu Thiệu bận rộn tranh thủ đáp một tiếng.

Buổi tối ngày thứ hai Viên Lãng về nhà. Tôi cười: “Hôm nay các anh ăn liên hoan à?”

Viên Lãng ngạc nhiên nói: “Ồ? Làm sao em biết? Là người nào tiết lộ bí mật?”

“Cá kho tàu ăn ngon không?” Tôi cười khanh khách.

Viên Lãng lau miệng: “Anh không lau sạch?”

“Là cá kho tàu thật à? Em thấy Tiểu Thiệu mua cá chép, đoán.”

Viên Lãng nghiêng người qua đây, nâng mặt tôi: “Mèo tham ăn, cho em nếm thử một chút.” Đôi môi ép lên tôi.

Ừm ừ ...

Tôi ba chân bốn cẳng vuốt ve tay anh ấy, chép chép miệng: “Hương vị vừa đúng, không mặn không nhạt, tay nghề Tiểu Thiệu không thay đổi.”

Viên Lãng vui tươi hơn hớn đi thay quần áo tắm rửa.

Tôi nhìn bóng lưng anh ấy nghĩ:

Chúng tôi đều cứng chiều bọn họ, dùng phương thức không giống nhau của chúng tôi, toàn bộ đều cứng chiều bọn họ.

Viên Lãng, anh rất hạnh phúc, anh biết không?

64. Q.3 - Chương 52: Đồng Đội Đồng Đội

Tôi co lại trên ghế sô pha ăn canh, Viên Lăng nhìn một chút: “Sườn heo hầm củ sen?”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ấy: “Vừa mới hầm xong, em múc cho anh một chén.”

Viên Lăng lắc đầu: “Hơi cảm lạnh, nấu cho anh cái loại mì nước chua(mì dưa chua) lần trước đi.”

Tôi từ trong vại vớt hai cuộn dưa chua ra ngoài, dùng làm đồ ăn, chua vừa phải vàng óng, xanh mơn mớn, điều chỉnh ánh sáng nhìn một chút, nửa trong suốt.

Mì nước chua nấu xong, nhỏ hai giọt dầu Mộc Khương Tử, rắc một nắm hành lá cắt nhỏ.

Viên Lăng ném thử một chút: “Cho vào chút hạt tiêu.”

“Hạt tiêu?”

“Ăn cho toát mồ hôi.”

Một phòng hương chua xông vào mũi, Viên Lăng ăn đến chớp mũi hơi đỏ lên.

Tôi nhai củ sen nát nhừ, phát âm không rõ: “Ừm ... Khá hơn chút nào không?”

“Ừ, cay đến thật đã ghiền.”

“Ăn no không? Có muốn ăn sườn lợn hay chút gì không?”

“Không ăn, em rửa chén.” Viên Lăng vui vào trong ghế sô pha.

Tôi cắn một miếng củ sen, đánh giá rất nghiêm túc: “Mua củ sen thật không có lời, một cân ngó sen có nửa cân lỗ thủng.”

Viên Lăng nhìn tôi, cuối cùng không nhịn được bật cười hì hì: “Đúng, đúng là không có lời, lần sau đừng mua.”

Thứ bảy Viên Lăng nhận điện thoại, có đồng đội trước kia mời ăn cơm.

Buổi sáng chủ nhật, Viên Lăng chọn quần áo cho tôi.

Tôi thử quần áo nói: “Chuyện này cần phải trình trọng như vậy sao? Đây là người nào mà anh long trọng như vậy.”

Viên Lăng quan sát xung quanh: “Một lão dưa chuột, nghe nói anh ấy còn chưa kết hôn, anh dẫn em đi bên cạnh hạ đắc ý của anh ấy xuống.”

Tôi nhìn anh ấy một chút: “Viên Lăng, anh quá phúc hắc (bụng dạ xấu xa).”

Viên Lăng có chút không hiểu: “Cái gì?”

Tôi vội vàng le lưỡi, may là ở trong đội bọn họ có hạn chế lên mạng, nếu không tôi liền thê thảm.

Viên Lăng nhìn dáng vẻ của tôi, xoa ót tôi: “Bắt chước cái gì lộn xộn vậy. Đi!”

Đoàn người ở một quán tương đối nổi tiếng, đổi lại nói cách khác là gặp nhau ở trước cửa nhà hàng tương đối xa hoa. Mấy người đến gần mới chào hỏi, quan sát phong cách quần áo thường của lẫn nhau.

Nói thật, không quen, trước kia nhìn thấy bọn họ không phải quần áo thường thì chính là quần áo huấn luyện, bỗng nhiên nhìn thấy áo vest, quần áo thoải mái, thiếu chút nữa không nhận ra.

Đội một, đội hai, đội ba, đội bốn không tới, hôm nay nhất định là Cao Hứng trực. Ngô Triết với Liên Hồ cũng ở đây. Hai người xin nghỉ ra ngoài mua đồ, một đội nhân tiện dẫn theo bọn họ tới ăn cơm chùa.

Chính chủ xuất hiện, vừa thấy Viên Lăng liền nhào lên: “Lăng Lăng ...”

Tôi nuốt lại một búng máu trở vào.

Người nào thấy cũng phải ói máu, một người cao hơn so với Viên Lăng nhào tới treo trên người Viên Lăng, còn vịn vịn, còn cọ xát.

Viên Lãng vội vàng hắt xuống: “Cái người này gặp người liền nhào tới, tật xấu còn không đổi?”

Ánh mắt rất nguy hiểm: “Lãng Lãng, trước kia anh không phải như vậy. Không phải anh có niềm vui mới?”

Ánh mắt đảo qua đội một, đội hai. Ngoại trừ hai người bên ngoài tự mình chọn: “Không phải chúng tôi, chúng tôi không có yêu thích đó với anh.”

Tôi ở bên cạnh họ khan một tiếng, cố hết sức cười đến trong sáng và ngọt ngào.

Con mèo khổng lồ treo trên người Viên Lãng trong nháy mắt khôi phục bình thường: “A, là em dâu phải không? Chào em, anh họ Hà, là đồng đội trước kia của Viên Lãng.” Vươn tay ra, tôi đáp lễ.

Hai người nhìn nhau, liền hiểu rõ lẫn nhau. Tình anh thương trường! (người kinh doanh ưu tú)

Chúng tôi bắt tay, ngăm hiểu lẫn nhau.

Ngồi xuống trong phòng riêng, Viên Lãng giới thiệu với tôi: “Người này trước kia là bí đỏ của đại đội trưởng Thiết, bị thương lúc làm nhiệm vụ, về nhà trước thời hạn trải qua cuộc sống không bị ràng buộc. Người giàu có, trong nhà rất có tiền.”

“Trước tiên nói cho rõ ràng, bây giờ tiền của tôi đều là chính mình kiếm được, không quan hệ với nhà của tôi.”

Đội một, đội hai với thương nhân giải ngũ Hà Xuyên trước mắt là cùng một nhóm bí đỏ, mấy người đều có chung tật xấu, chính là che chở Viên Lãng.

“Năm đó Viên Lãng là đàn em nhỏ, trên mặt còn có chút mập mạp trẻ con.” Hà Xuyên bắt đầu vạch trần góc gác của người khác. Ngô Triết và Liên Hồ muốn cười mà không dám cười.

Viên Lãng là ai? Hiện nay là yêu nghiệt bậc nhất của đại đội, da mặt dày có thể so với tường thành.

“Đánh người không làm mất mặt, Hà Xuyên, anh vi phạm quy tắc haha, tự giác một chút, phạt ba ly rượu.” Viên Lãng uống rượu không được, nhưng mời rượu không mớ hồ.

“Khi đó chúng ta ra ngoài vẫn còn ăn bánh bích quy nén, ăn xong uống nước, bụng căng ra quá xá, trong miệng nhạt như trứng dái. Bây giờ chúng ta có tốt hơn không?” Hà Xuyên đau xót kể lại chuyện cũ.

Đội một ở trong đại đội A được xem là người hiền hậu, tất nhiên, vật tham khảo là Viên Lãng.

Đội một mở miệng: “Đó là chuyện đã qua, bây giờ đồ ăn dã chiến, chocolate, đường ghu-cô, cải bẹ, thịt bò khô ...”

Hà Xuyên vỗ bàn: “Nhìn xem, nhìn xem, nếu tôi không đi, không phải bắt kịp cuộc sống tốt đẹp sao?”

Liên Hồ là người đàn ông hoàng, tất nhiên, vật tham khảo cũng là Viên Lãng.

Liên Hồ nhắc nhở: “Anh ra ngoài ăn cái gì không ngon bằng đồ ăn dã chiến à?”

Hà Xuyên hình như có vẻ bình tĩnh: “Là haha”

Ngô Triết: “Bất quá bây giờ mặc dù là loại đồ ăn hâm nóng vẫn ăn rất tốt, thuận tiện, cũng nhiều hương vị, lôi kéo một chút thì có cơm nóng ăn.”

Viên Lãng vỗ đầu Ngô Triết một cái: “Còn dám nói, lần trước người nào kiên quyết dùng đậu hũ ma bà của mình đổi với thịt bò kho của tôi?”

Hà Xuyên ngây người: “Bất công, quá bất công. Nhân viên phục vụ, cho tôi thêm đậu hũ ma bà và thịt bò kho!”

Đội hai vừa nghe liền oán trách: “Các cậu còn trêu chọc anh ấy, trước kia anh ấy nổi ăn ngon miệng, lúc luyện ẩn nấp thường bí mật tới phòng ăn trộm dưa chuột. Đừng nói, lại cho anh ấy biết ban cấp dưỡng bây giờ còn có thể làm từng thử quế ngư (món cá chua ngọt trang trí giống con sóc), không chừng anh ấy nảy sinh ra cái gì con thiêu thân nhỏ đấy.”

Liên nghe Hà Xuyên bên kia đã kêu: “Nhân viên phục vụ, lại thêm một từng thử quế ngư ...”

Tôi bật cười: “Anh Hà, nếu lại thêm món ăn, hôm nay phải đóng gói mang về nhà.”

Về mặt Hà Xuyên đau buồn phần nộ: “Em dâu, em không biết, anh ra đi rất oan uổng, anh không phải không có việc gì ăn đồ ăn vặt sao, bọn họ nghi ngờ anh bị tuột huyết áp, không thích hợp làm lính.”

Viên Lăng cũng không ngồi yên: “Hà Xuyên, bản lãnh bịa đặt nói dối của anh thế nhưng mạnh hơn so với năm đó, không biết còn tưởng rằng chúng tôi bội tình bạc nghĩa đấy. Bội Bội, đừng nghe anh ấy nói bừa, anh ấy là bị thương mới chuyển nghề.”

Tôi nhìn dáng vẻ Hà Xuyên không giống như có thương tích, chẳng lẽ là chân thương bên trong?

Hà Xuyên liếc mắt nhìn ra nghi ngờ của tôi: “Bị thương ở trên đùi, cắt rồi.”

Tôi kinh ngạc.

Hà Xuyên vén ống quần lên, chân phải rõ ràng là chân giả. Ngô Triết và Liên Hồ cũng sang đây nhìn.

Viên Lăng ba người bọn họ không nói lời nào, rõ ràng cũng biết là chuyện gì xảy ra mà.

Đội một: “Chân bất tiện cũng đừng chạy lung tung, chơi đùa thuyền cái gì.”

Đội hai nhìn một chút: “Chất lượng không tồi, làm theo yêu cầu ở nước ngoài sao?”

Hà Xuyên kéo ống quần xuống: “Làm theo yêu cầu ở nước Mỹ, từ đầu đến cuối kỹ thuật trong nước còn thiếu chút nữa. Lẽ ra muốn đổi cái kiểm soát bằng điện tử nhỏ nhẹ, bác sĩ nói không thể ngâm nước, vẫn là dùng kiểu thủy lực đi, hư dễ dàng đổi. Cuối tháng tôi hẹn với Lư Hữu đi Thiên Khang chơi rơi tốc độ.”

Viên Lăng rót rượu cho anh ấy: “Còn chưa chơi đủ, cái anh này một mình đùa giỡn phải đùa giỡn đến khi nào, không muốn giải quyết?”

Hà Xuyên rất thâm tình nhìn Viên Lăng: “Lăng Lăng, tôi luôn luôn ở đây đợi cậu.”

Viên Lăng làm ra vẻ hoảng sợ: “Anh, anh ở trước mặt vợ tôi bày tỏ, ngộ nhỡ gây nên bạo lực gia đình làm sao bây giờ?”

Tôi cười: “Em rất hào phóng, anh có thể đi, để lại tiền lương.”

Ngô Triết rất ngưỡng mộ tôi: “Chị dâu, chị thật là lời nói sắc bén.”

Liên Hồ gật mạnh đầu: “Chị dâu, em ủng hộ chị.”

Hà Xuyên tình cảm nồng nàn chân thành: “Cậu xem, em dâu đã bày tỏ thái độ, cậu nói một lời đi.”

Viên Lăng cũng uống chút rượu, toàn bộ khí thế yêu nghiệt lan truyền, thâm tình nhìn lại, giọng trầm thấp hấp dẫn: “Xuyên nhi, tôi chấp nhận, chỉ có một vấn đề nhỏ, nghe nói kỹ thuật nước Thái tốt, tôi chờ anh.”

Lần này Hà Xuyên chết máy, một bàn toàn bộ người nhìn chăm chăm anh ấy. Liền nghe Hà Xuyên giống như ở trong mộng mới tỉnh, kêu lên: “A ... Uống rượu, uống rượu, hai vị đồng chí nhỏ, dùng bữa, em dâu, ăn cá ... Nhân viên phục vụ, mở TV, ăn xong chúng tôi sẽ ở lại ca hát.”

Sau khi ăn xong mọi người đều hát vang một khúc, đa số là quân ca, càng hát về sau, Ngô Triết nắm lỗ mũi bắt chước Vương Phi hát, Viên Lăng nâng cao giọng giả bắt chước Trần Thăng hát.

Tôi cười đến đau bụng: “Ai, Viên Lăng, Tiểu Hứa người ta với chút thành tựu một lần hát chính là luyện bảy ca khúc liên tiếp, đại đội A các anh có đội ca hay không?”

Mấy người cùng nhau lặng lẽ, nghĩ thầm: “Không có!”

Viên Lăng: “Lão Nhị, nếu không cậu viết một bài?”

Đội hai do dự: “Cái này ngay lập tức cũng nghĩ không ra cái gì thích hợp.”

Tôi chọn bài ở trên máy hát, chợt trước mắt sáng lên: “Bài này hay, cực kỳ thích hợp với đại đội A.”

Vì vậy trong lúc mọi người nhìn chăm chú, tôi cất giọng ca vang: “Liều chết ...đều phải A –“

Đại đội A mọi người phun máu tung tóe đầy trời.

65. Q.3 - Chương 53: Một Kiếm Làm Run Sợ Khắp Mười Bốn Châu

Về hai chị em Lâm Đam Quân và Lâm Thanh Nhan. Tôi vẫn có một nghi ngờ: tại sao hai người cùng sống một chỗ, sự khác biệt đối với thái độ sống lại lớn như vậy chứ?

Kể từ sau khi tốt nghiệp chưa từng gặp lại Lâm Đam Quân, cho nên hôm nay lúc cô ấy và Thanh Nhan xông vào nhà tôi, tôi còn tưởng là mình hoa mắt nhìn Thanh Nhan thành bóng chồng lên.

Tôi nhìn hai người từ trên xuống dưới: “Hai người cố ý sao?” Vậy từ nhỏ hai người (tất nhiên, tôi chỉ nhìn thấy các cô ấy qua hình lúc còn bé) có hứng thú tệ hại là chọc ghẹo người khác, càng đến nơi có nhiều người càng muốn làm dáng giống nhau, quần áo giống nhau, tóc giống nhau, ánh mắt ngây thơ giống nhau, hưởng thụ nét mặt sùng sốt của mọi người.

Lâm Đam Quân ngẩng nhìn bốn phía, mọi việc trong nhà cũng tham quan một lần, mới nói: “Mình còn tưởng rằng tốt nghiệp rồi từ nay về sau chính là chân trời góc biển, cả đời không qua lại với nhau rồi chứ.”

Tôi biết cô ấy không uống trà, lấy hũ cà phê Viên Lãng mua ra pha, mùi thơm cà phê Brazil lan tỏa ra.

“Nghe nói cậu lấy chồng là người lính?” Rất quen thuộc, chung một lớp, chung một phòng ngủ, cùng nhau lên lớp học, cùng nhau trốn học, cùng tắm giặt, trong lúc nói chuyện giảm đi rất nhiều lời xã giao.

“Cậu mới biết à? Nhiều năm như vậy cậu đã chạy đi đâu?” Tôi đang do dự lấy một viên đường hay hai viên đường cho bản thân.

“Cậu nói xem năm đó một người có cá tính như vậy, thế nào lại tiến vào trong cái hồ hôn nhân?” Đam Quân chỉ cho thêm sữa.

“Cậu giảm cân à? Gặp được, thì rơi vào thôi.” Vì đáng người, tôi cũng bỏ ý định thêm đường.

“Nghe nói là đồng đội Cao Thành? Cậu cũng quá không có ý sáng tạo rồi. Là người như thế nào, báo cáo một chút đi.” Đam Quân lười biếng nghiêng người dựa vào trên tay ghế sofa.

Thật ra tôi cũng luôn không hiểu, cái loại phong cách kỳ dị đó trên người Đam Quân xuất xứ từ nơi nào. Ở một số phương diện, nhận thức của cô ấy cao hơn tôi và Thanh Nhan, năm đó lúc mấy người ở chung một chỗ, cô ấy chính là người cầm đầu trong cái vòng nhỏ hẹp đó, có loại lực hấp dẫn chết người ở trước mặt người khác phái, người khác ngay cả thua bởi ánh mắt cười như không cười của cô ấy cũng có rất nhiều người mơ ước trở thành bạn trai của cô ấy, mà cô ấy, lại là người theo chủ nghĩa độc thân.

Người như thế nào? Tôi cười nhẹ nhàng: “Giống với cậu đang uống cà phê như nhau, cực phẩm!”

Đam Quân nghiêm túc xem kỹ mặt của tôi: “Là thật, không phải gượng cười.”

“Nhớ lúc ở trường học, cái đó Tiểu Nam người yêu của cậu, lớn lên giống với em bé bằng sứ như thế, cậu miêu tả với chúng tớ như thế nào, gương mặt ửng đỏ màu hoa đào?”

Tôi bật cười haha: “Còn nhớ rõ à? Tớ đã quên rồi. Cậu ta dạy tớ trượt băng, không bao lâu thì chia tay.”

“Đúng, sau đó là Tiểu Huệ, mãi cho đến khi tốt nghiệp, tớ còn tưởng rằng các cậu sẽ kết hôn tu thành chính quả chứ. Năm đó cậu khiến cho người ta viết bài thơ quá đản chết đi được, cái gì, đại Viên Sơn ánh trì thành, niệm quân thì, bất giác là niệm khâm ...” (Viễn Sơn xanh thắm chiếu hồ xanh, lúc nhớ em, không ngờ nước mắt dính vạt áo. >.<>

Thiếu chút nữa tôi phun ra miệng đầy cà phê: “Trí nhớ của cậu cũng quá tốt đi, mau mau dừng lại, nếu không dừng lại đúng lúc chồng tớ trở về tớ liền chịu không nổi rồi.”

Đam Quân rất bất mãn nhìn tôi: “Xong rồi, xong rồi, Dư Bội cậu hoàn toàn xong rồi. Nhớ năm đó sôi nổi và khí phách của cậu đi nơi nào?”

Tôi chỉ Thanh Nhan một cái: “Đi nơi nào? Hỏi cô ấy!”

Đam Quân nghiêng đầu hỏi Thanh Nhan: “Nhà cậu cái đó lợi hại như vậy? Dạy dỗ Dư Bội thành như vậy.”

Thanh Nhan gật đầu: “Là không đơn giản.”

Đam Quân xem bức ảnh đám cưới một chút: “Không cảm thấy.” Trong hình Viên Lăng cười nhẹ, ánh mắt dịu dàng kín đáo.

Tôi cười nói: “Không nên bị vẻ bề ngoài của anh ấy mê hoặc. Anh ấy, mình tin tưởng tuy là ‘kỵ mã ý tà kiêu, dã định thị mãn lâu hồng tự chiêu.’” (hai câu trong bài thơ Bồ tát mạn kỳ 4, có nghĩa “Cưỡi ngựa lên, đứng tựa vào chiếc cầu nghiêng nghiêng, Đầy lâu những tay áo hồng vậy gọi.”)

Đam Quân nhìn kỹ một chút, trong mắt dần dần thay đổi cái nhìn: “Thú vị, tớ rất có hứng thú việc này đúng lúc có thể chinh đồn người của cậu.”

Tôi lắc cà phê trong tay: “Buông tha cho chủ nghĩa độc thân của cậu à. Cuộc sống hôn nhân rất thú vị. Đấu với trời, rất vui vẻ; đấu với đất, rất vui vẻ; đấu với chồng, rất vui vẻ.”

Thanh Nhan nghe vậy té xỉu. Tôi và Đam Quân vô cùng thông cảm nhìn cô ấy.

Đam Quân chỉ đợi ở nhà một tuần, ngày đó Viên Lăng về nhà cô ấy gọi điện thoại tới, nói ngày hôm sau cô ấy muốn đi, câu lạc bộ tập thể hình của bạn cô ấy ở Thâm Quyển mời cô ấy làm huấn luyện viên thể hình, cô ấy dự định vừa đi vừa chơi, cho nên bắt buộc tôi tiễn ra xe lửa.

Nếu nói tiễn ra xe lửa, nói đúng hơn là tôi phải mua đồ ăn vặt mà cô ấy thích ăn, tiễn cô ấy đến trên xe, sau đó trái hôn một cái, bên phải hôn một cái, giả vờ đáng vẻ lưu luyến không rời, vẫy khăn tay nhỏ đuổi theo xe lửa rời khỏi, nếu như có khăn tay nhỏ.

Tôi cầm điện thoại đến choáng váng, người này hứng thú xấu xa một chút cũng không đổi.

Sau đó tôi nói với cô ấy: “Ngày mai chồng tớ cũng tới.”

Ở trên sân ga, năm người chia tay quyến luyến. Là năm người, nhà tôi hai người, Thanh Nhân hai người, cộng thêm cái người phiêu bạc khắp nơi, em gái mình kết hôn cũng không thể chạy về.

Bởi vì có hai người khác phái ở đây, Đam Quân giảm đi trình tự đưa tiễn lúc trước, rất có phong cách gió nhẹ thổi qua, vẫy tay đi xa.

Tôi thở dài một hơi. Nhìn nhìn Thanh Nhan, cùng vui cùng vui!

Lúc ra ga, Viên Lăng đứng ở ga hành khách phía Tây bốn phương thông suốt trong mắt phát ra tia sáng mừng rỡ như điên.

Cao Thành chọc chọc Viên Lăng: “Choáng váng? Ở trong vùng núi hẻo lánh ngẩn ngơ quá lâu, tìm không ra phương hướng sao?”

Viên Lăng hắt càm một cái, ý bảo: “Địa hình phức tạp lý tưởng, dùng để sắp xếp diễn tập chống khủng bố, tuyệt.” Tôi cho rằng ánh mắt Viên Lăng nhìn đường hầm giống như nhìn bản đồ tác chiến, ở trong đầu bày binh bố trận, mắt như đao quét soàn soạt.

Trên đường về nhà nhìn thấy có quảng cáo nơi dạy Taekwondo, tôi cảm thấy rất hứng thú. Viên Lăng xem một chút: “Không thích hợp với em.”

Tôi không hiểu: “Không dễ học?”

“Taekwondo coi trọng kỹ xảo chân, kết hợp với mức độ lớn, em mặc váy thì làm sao đá chân?” Viên Lăng nhìn nửa người tôi mặc váy nói.

Ngược lại tôi không nghĩ tới: “Váy em học đánh lộn cũng không được, hơi một tí là phân cân thác cốt (một số bài tập trong võ thuật, các động tác làm giãn cơ, dây chằng và vận gập khớp), kể cả trong lúc đùa giỡn cũng không được, sợ làm người khác bị thương.”

Viên Lăng nghĩ giúp tôi: “Thật sự muốn học, vậy học Vịnh Xuân đi.”

Con người của tôi thiếu chút nữa trợn ra ngoài: “Vịnh Xuân?” Tôi thấy thời gian dường như đảo ngược hai trăm năm, vẫn còn vô hiệp, còn là chuyển kiếp.

“Viên Lăng, em còn nghĩ anh là người tây hóa, ầm ĩ nửa ngày thực chất bên trong lại truyền thống như vậy.”

“Truyền thống và cái mới không mâu thuẫn, cái gì có ích thì học cái đó. Vịnh Xuân coi trọng quyền thuật ở khoảng cách gần, bằng cách dùng sức nhỏ, không cần trăn trở dời chuyển, lúc đầu chính là định cho phái nữ, học xong dùng để đối phó với một tên trộm nhỏ không thành vấn đề.” Viên Lăng vẫn còn nhớ rõ chuyện tôi bắt trộm bị thương, canh cánh trong lòng.

Tôi cho rằng cũng không tồi: “Được, đi chỗ nào học vậy?”

“Có một đồng đội là gia đình võ thuật, có thời gian để anh ấy dạy cho em.”

“Này tốt, chồng thật tốt!” Tôi kéo cánh tay của Viên Lăng, hạnh phúc có được như bong bóng tỏa ra.

Trong tin thời sự buổi tối có phần tử khủng bố uy hiếp một trường học ở Nga. Viên Lăng nhìn thấy rất nặng nề, tôi cũng thấy rất nặng nề. Nếu tôi chỉ là vợ của một người bình thường, nhìn thấy loại tình cảnh này nhiều nhất cũng là lắc đầu bùi ngùi một cái, nhưng tôi là vợ Viên Lăng, tôi rất rõ ràng, bên ngoài trường học giảng co với phần tử khủng bố, bọn họ chính là người cùng ngành, lính đặc chủng.

Tình hình rất không lạc quan, sắc mặt Viên Lăng cũng càng ngày càng nặng nề. Kết quả sau đó, con tin và tội phạm đều có thương vong. Với tư cách nhiệm vụ mà nói, thật ra không thể coi là giải cứu thành công.

Tôi vỗ vỗ vai của Viên Lăng, im lặng an ủi anh ấy.

Anh ấy ngẩng đầu nhìn tôi một cái, cười một tiếng: “Yên tâm, chồng em chưa từng thất bại khi thực hiện nhiệm vụ!” Như đinh đóng cột.

Tôi nhìn thấy trong mắt anh ấy chợt lóe ánh sáng, có loại tin tưởng khiến người ta giao sinh mạng.

Bộ binh Trung Quốc là tốt nhất trên thế giới, lão A là đỉnh cao của bộ binh Trung Quốc, mà Viên Lăng, là tinh anh (tài hoa và tinh khôn) của lão A.

Viên Lăng, miêu tả của em đối với anh không đủ chính xác, hoa dưới ánh trăng, yêu nghiệt mỹ hoặc cũng chỉ là hình tượng của anh, sắc bén của anh, nhanh chóng mãnh liệt của anh, đều giấu ở phía sau nơi chúng tôi không thấy được. Quả thật nếu có một câu miêu tả anh, tôi suy nghĩ, vậy chỉ có thể là:

Một kiếm làm run sợ khắp mười bốn châu!

Nửa năm sau, Lâm Đàm Quân gọi điện thoại tới nói cô ấy muốn kết hôn, chồng chưa cưới là thuộc đội ngũ khảo cổ. Trước đó tôi cười cô ấy rốt cuộc cũng rơi vào trong hố, tiếp theo hỏi cô ấy làm sao tìm được một người có trình độ lịch sử như thế.

Đàm Quân trả lời: “Trên người anh ấy mang nặng loại cảm giác thời gian vượt qua năm tháng.”

Lại một người phụ nữ bị tình yêu làm cho thần kinh.

66. Q.3 - Chương 54: Chớp Mắt Đã Vạn Năm

Mới vừa lên mạng tìm tài liệu cần thì bụp một cái, bị cúp điện. trong lòng tôi thầm kêu một tiếng thật may mắn, đề cương mới viết đã được lưu lại, suýt nữa lại uổng công cực khổ một đợt.

Tôi lục đèn pin ra từ trong ngăn kéo, mò mẫm tới bên cửa sổ, vừa nhìn ra bên ngoài, khung cảnh cả chung cư tối đen. Tôi gọi điện thoại cho người quản lý bảo vệ trị an, bảo vệ trả lời: “Cúp điện theo kế hoạch, ngày hôm qua đã dán thông báo ở cửa chung cư, chị không nhìn thấy sao?”

A? Ai chú ý những cái đó, trên đường đi tôi chỉ chú ý coi quần áo giảm giá mà tôi tranh mua thôi.

“Tối nay sẽ không có điện.” Bảo vệ nói.

Tôi nhìn xung quanh, thời gian còn sớm, quá nhàm chán, dứt khoát đi tắm đi, mong là phòng tắm không bị cúp điện. Tôi thu dọn quần áo tắm rửa, khóa cửa rồi đi.

Phòng tắm gần đây cũng bị cúp điện, tôi chạy qua thêm hai con đường, ngâm xong rồi tắm lại nằm trên ghế xem một bộ phim điện ảnh rồi mới về nhà, nếu không phải vì không mang theo mỹ phẩm, ngay cả nhà tôi cũng chẳng muốn về, định ở phòng tắm ngủ tới sáng, trực tiếp đi làm.

Đèn đường chung cư cũng tắt, nhưng trong cửa sổ gần đó hiện ra các loại màu sắc sáng lung linh, có nến, có đèn khẩn cấp, trắng, vàng, hồng, lấp la lấp lánh, lúc sáng lúc tối, tôi đi tới dưới lầu nhà mình, phát hiện trong nhà có chút ánh vàng quả quýt lay động.

Trong lòng tôi căng thẳng, chạy ba bước hai bước lên lầu, móc chìa khóa ra, cắm vào ổ khóa. Không cần xoay vặn, cửa nhanh chóng tự mở.

Một luồng hơi thở ấm áp theo cánh cửa xông ra, một hình dáng đứng che khuất ánh sáng.

Tôi bị cảm động bởi ấm áp này: “Chồng, anh đã về?” Viên Lăng cười khe khẽ, im lặng và dịu dàng.

Chỉ qua một giây tôi liền phát hiện không bình thường, Viên Lăng quá mức yên lặng.

Trên bàn ăn thấp cây nến, Viên Lăng ngồi ở bên cạnh bàn đọc sách.

“Một cây nến có đủ không?” Tôi lấy nến ra thấp, ba cây nến, trong nhà liền sáng sủa rất nhiều.

Viên Lăng không nói chuyện, cầm một cuốn vở ra, dùng bút viết lên trên: “Chơi đủ rồi mới trở về?”

Hai mắt tôi tròn to, đi qua nâng mặt của anh lên hỏi: “Đây là thế nào? Sao không nói chuyện?”

Lại viết: “Tổn thương đường hô hấp, mấy ngày này không thể nói chuyện.”

“Chuyện gì xảy ra làm cổ họng tổn thương?”

Viết: “Không nên hỏi không hỏi ha.”

“Cái gì không nên hỏi, tính mạng anh là của quốc gia, nhưng cơ thể là của em, đương nhiên cái gì của em làm sao em không được hỏi?”

Viết: “Tổn thương nên nghỉ mấy ngày, có thể nghỉ ở nhà mấy ngày.”

“A, vậy thì tốt quá. Không có sao chứ? Cổ họng có đau hay không?”

Viết: “Bôi thuốc rồi, không nói chuyện vài ngày là khỏe.”

Viên Lăng nháy nháy mắt, viết: “Không thể ở lại trong đội, đám người bỏ đá xuống giếng kia, sẽ chờ cười nhạo anh mất.”

Tôi yên tâm, rót ly nước uống, tiện thể lại đổi một ly nước ấm, đưa tới trong tay Viên Lăng.

“Có thể uống nước không?” Tôi lại hỏi.

Viên Lăng cười viết: “Có thể uống.”

“Vậy có thể ăn cái gì không?”

Viết: “Có thể ăn, loãng một chút.”

Tôi vui cười ha ha: “Em mua đồ ăn khuya, ăn một miếng chứ.”

Bên cạnh phòng tắm có tiệm thịt quay Quảng Đông, buôn bán 24 giờ, khi về nhà tôi mua vịt quay và cháo trắng, định giết thời gian lúc không ngủ được. Này không nhiều lắm, chắc chắn không đủ cho hai người ăn, tôi đi vào bếp, thấp nến, nấu một đĩa to bánh sủi cảo trên bếp gas, lấy thịt bữa trưa trong tủ lạnh ra cắt thành đĩa to, mở trước một lon củ cải Trần Giang ra.

“Chồng, hôm nay chắc chắn anh cũng không thể uống rượu ha.” Tôi rót một ly rượu vang trắng ỳnh.

“Uống trà đi.” Tôi rót một ly hồng trà cho anh ấy, bỏ một viên đường phèn vào.

Viên Lăng viết: “Bắt nạt anh.”

Tôi quay đầu qua hôn nhẹ anh ấy: “Không có bắt nạt anh, em chúc say mình để cho anh bắt nạt.”

Dưới ánh nến chập chờn, ánh sáng lấp lánh, thỉnh thoảng bùng lên một hoa nến. Dưới ánh sáng nhẹ nhàng, đường nét gương mặt Viên Lăng không còn cường tráng nữa, mang theo ảo giác không rõ ràng.

Viên Lăng ăn ăn, nhìn tôi một chút, viết lên vở: “Dưới đèn nhìn người đẹp, tối nay vợ rất đẹp.”

Tôi cảm thấy trong lòng cực kỳ ngọt ngào, tặng lại: “Bảo kiếm tặng tráng sĩ, em không phải là nên đưa cho anh cây dao găm nhỉ?”

Viết: “Cám ơn, không cần, tự anh có.”

Uống xong một ly, lại đổ một ly, Viên Lăng khuyên tôi, viết: “Thật muốn uống say?”

Tôi uống rượu ánh mắt có chút mê hoặc, cười hì hì: “Chồng, anh thật là đẹp trai, em sáng tác bài thơ cho anh nhé.”

Cười viết: “Lý Bạch rượu vào trăm bài thơ ra, vợ em chỉ uống hai ly là có thể sáng tác thơ, em so với Lý Bạch còn trắng hơn.”

Tôi gấp thức ăn cho anh ấy: “Anh ăn, ăn vịt quay.” Cẩm lấy vở viết:

Thì thường tại minh nguyệt tam canh,

Ngâm nga hồng được vi thù sinh.

(nghĩa là: luôn luôn ở nửa đêm trăng sáng, ngâm nga hoa được được vì ai mà sống.)

Ngừng lại một chút, không nghĩ ra phía dưới viết như thế nào. Viên Lăng cười tủm tỉm nhìn tôi, bộ dáng rất chờ mong.

Tôi phát tay một cái: “Đổi một bài.” Viết:

Gật đầu không nói.

Cắt bỏ hoa nền.

Cười yếu ớt nhẹ nhàng,

Năm tháng say mê.

Ngón tay nhỏ bé chấm son môi,

Lòng như mặt hồ gợn sóng lan tràn,

Người ấy dưới đèn,

Mặt như vẽ.

Viên Lăng buồn cười lại không thể cười ra tiếng, kéo vở qua viết: “Vợ, đây là nói ai vậy?”

Tôi lại gần, ôm cổ anh ấy hừ hừ cười nhẹ: “Nói anh đấy.”

Viết: “Anh cũng không phải là con gái.”

Tôi làm nũng: “Anh làm con gái một lần thì thế nào? Kiếp sau anh làm vợ của em đi.”

Viên Lăng giãy giụa, viết: “Không làm, kiếp sau anh vẫn làm chồng em, em không chung thủy như vậy, sẽ trêu chọc rất nhiều cô gái nhỏ, sẽ vứt bỏ anh.”

“Sẽ không, em yêu anh đời đời kiếp kiếp, làm đi.”

Viết: “Không làm!”

“Làm đi!”

Viết: “Không làm!”

Tôi cúi đầu suy nghĩ một chút: “Chồng, em cảm thấy chúng ta nói đúng là rất dễ khiến người ta hiểu lầm nha.”

Viên Lăng bật cười, tôi vội vàng che: “Chồng, đừng lên tiếng, anh phải nghỉ ngơi ...” Nói xong môi chặn lên.

Trong lúc cấp bách Viên Lăng viết mấy chữ cho tôi nhìn: “Hôm nay nếu không làm thì không phải là đàn ông!” Chặn ngang ôm tôi ném lên trên giường lớn trong phòng ngủ.

Tôi thì thầm: “Cây nến ...” Viên Lãng đi ra ngoài thổi tắt nến, coi như là trả lời.

Tôi lại bảo: “Trên bàn còn chưa dọn dẹp ...” Một bóng người đập xuống dưới, tất cả lời nói đều là dư thừa.

...

Sáng sớm hôm sau tôi sớm tỉnh lại, phát hiện mình ngủ ở một chỗ thật ấm áp và thoải mái. Mặt Viên Lãng chôn ở trong tóc của tôi, lồng ngực dán vào lưng của tôi, đầu gối chĩa vào chỗ cong của chân tôi, lòng bàn chân của tôi chống đỡ bắp chân của anh ấy, cả người bị anh ấy ôm kín kẽ vào trong ngực. Từ trên xuống dưới, cảm nhận hô hấp của anh ấy, cảm giác tim của anh ấy đập, cảm giác nhiệt độ của anh ấy, và mùi hương làm cho người ta say đắm. Tôi nhích từ từ, buông cánh tay ôm tôi ra một chút. Ngoảnh đầu lại, hôn một cái ở trên lỗ mũi của anh ấy, nhìn khoe miệng khoe mắt Viên Lãng từ từ cong lên, nở rộ ra nụ cười sáng rỡ và thỏa mãn.

Tôi cười rồi nhắm mắt lại lần nữa.

Cuối cùng tôi và anh có thể yêu nhau bao lâu? Người xưa nói, lương tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triều triều mộ mộ (hai người yêu nhau lâu dài thì sao phải bên nhau sớm chiều); người thời nay nói, một vạn năm quá dài, chỉ tranh giành phút chốc; tôi nói, thời gian ngưng tụ trong ánh mắt của anh, thời gian của tôi dừng lại khi nhìn thấy ánh mắt đó của anh, chớp mắt đã vạn năm!

67. Q.3 - Chương 55: Heo

Tôi và Viên Lãng đứng trước lan can, nhìn heo con ăn ở trong máng ủ tới ủ đi.

Viên Lãng hỏi: “Cái này cần bao lâu mới có thể xuất chuồng?”

Tôi nhìn từng cái lỗ tai heo con: “Mấy tháng nữa?”

Con heo cái lớn bên cạnh ăn thức ăn bẹp bẹp, tôi hỏi Viên Lãng: “Lần đầu tiên em nhìn thấy heo thật, thì ra heo ăn cái gì thật là ồn ột nhỉ, trước kia anh có thấy qua chưa?”

Viên Lãng đang nghiên cứu sự khác nhau giữa heo rừng và heo nhà: “Từ trước, trước kia ở đoàn hậu cần trụ sở con hổ có, hàng năm vừa đến tết là giết heo ngay trên đất trống, dựa vào liên đội chia thịt, tối ba mươi có sức lực ăn. Hoa văn trên mình con này thú vị, một đường một đường.”

Tôi nhìn anh ấy: “Anh đã từng ăn?”

Viên Lãng lắc đầu: “Chưa từng, anh vẫn luôn là nhân viên chiến đấu.”

Tôi suy nghĩ: “Anh đã từng giết?”

Viên Lãng như đưa đám: “Không tới lượt anh.”

Ra ngoài đi một vòng khu vực ở đây, Viên Lãng xúc động: “Các em đã đầu tư tất cả tiền vào bên trong rồi à?”

Tôi nhìn sản nghiệp của mình: “A, đúng vậy, làm gì?”

“Thịt heo rừng ăn ngon không?” Viên Lãng nói.

“Cả ngày các anh chạy ở bên ngoài, chưa từng ăn heo rừng à?”

“Bọn anh là ra ngoài làm nhiệm vụ, cũng không phải đi săn.” Viên Lãng rất không vừa lòng.

“Vậy lúc các anh dã ngoại sống còn không phải là bắt thịt thú làm thức ăn sao?”

“Vậy thì có thể tùy tiện bắt sao, nhiều nhất cũng chính là bắt ít thỏ hoang, bắt rắn, hái ít rau dại gì đó, hầm ăn với cơm hộp.” Viên Lãng nhớ lại.

“Không có gì đặc biệt à?” Tôi là cục cưng tò mò.

Viên Lăng suy nghĩ một chút: “Có, có một lần về Tùng Lâm, lúc huấn luyện bọn họ bắt một con chim công.”

Tôi kinh hãi: “Chim công? Đó là động vật được bảo vệ phải không?”

Viên Lăng sờ lỗ mũi một cái: “Chim công cái, đáng dấp xám tro không muốn nhìn, bị tân binh bắt nhầm.”

Tôi hỏi tới: “Vậy sau đó thì sao? Thả?”

Viên Lăng nói: “Thả cái gì, đã bóp chết rồi.”

Tiếp theo hạ thấp giọng: “Dù sao không có mấy người biết, bọn anh coi như gà rừng đem hầm.”

Tôi cười thật thấp: “Sự can đảm của các anh ghê gớm thật, cứ như vậy ăn?”

Viên Lăng: “Sau đó vẫn bị Thiết đại biết, giam anh nửa tháng.” Nói xong nhún vai một cái, một bộ dáng hả hê vênh vang.

Tôi khinh bỉ anh ấy: “Chỉ bắt giam nửa tháng, quá lợi cho anh, Thiết đại cũng quá dễ nói chuyện.”

Viên Lăng hoàn toàn không biết hối hận: “Chim công đó anh ấy cũng ăn, còn nói thịt gà rừng này có hơi thô.”

Cắt!

Tiểu Chung kêu chúng tôi trở về văn phòng ăn cơm. Tiểu Chung hai người, hai chúng tôi hai người, cộng thêm ba công nhân trang trại, làm thịt một con heo nhỏ, cắt thành từng tảng từng tảng, hầm đến hồng mềm dầu mỡ sáng bóng.

Tiểu Chung kêu Viên Lăng: “Anh Viên, nếm thử một chút heo rừng tự chúng em lai giống, mùi vị rất ngon.”

Viên Lăng vốn chính là động vật ăn thịt, lượng hoạt động ngày thường lớn, lúc ăn cơm cố gắng với dưa tới cái gì nhiều nhiệt lượng. Cho dù lúc nghỉ ngơi mấy người hẹn nhau ra ngoài ăn cơm, cũng chỉ chọn vài món thịt, nếu như nhân viên phục vụ đề nghị chọn ít rau dưa, rau dưa kia cũng chỉ là chọn tới xem một chút, không ai ăn.

Chất lượng thịt heo rừng lai giống so với heo nhà thì mềm dai hơn, rất thơm, nói cách khác chính là, nếu như không đủ gia vị sẽ có chút mùi vị thịt cừu, thật sự là món ăn dân dã đặc sắc. Nhưng là không mập không ngấy, rất dai.

Viên Lăng vui vẻ ăn từng miếng từng miếng. Không lâu sau, mấy người ăn sạch sẽ một con heo.

Sau khi ăn xong Tiểu Chung cho người lấy sổ sách ra, ba người chúng tôi chụm đầu lại bắt đầu kiểm tra sổ sách. Viên Lăng chẳng muốn coi, đi đến khu vực phía trong xem công nhân làm việc.

Thật ra thì chúng tôi đầu tư hạng mục này cũng không nắm chắc, chẳng qua đây là thực phẩm đặc sắc, vốn đầu tư cũng không lớn, tôi và Tiểu Chung cần rằng một cái, liền bắt đầu buôn bán.

Trong dự đoán so với vốn đầu tư lớn, những việc vụn vặt linh tinh, từng người lại bỏ không ít tiền vào. Từ nhập vào heo giống, đến chăm chút heo con, đến heo trưởng thành ra chuồng, đều là Tiểu Chung quản lý, không đủ nhân viên, còn để cho người yêu cậu ấy từ chức, đến trang trại giúp một tay. Tôi chính là một ông chủ bỏ bê công việc, hiếm có tháng tới xem heo, xem một chút sổ sách.

Buôn bán tạm thời không có lời, tất cả tiền đều bỏ vào ở trên thiết bị và heo, khoảng cuối năm có thể thu trở lại chút tiền hàng.

Xem xong sổ sách tôi đi ra ngoài tìm Viên Lăng, anh ấy đang cùng công nhân rửa chuồng heo, bao ngoài chân là đôi ủng đi mưa ống cao, đeo bao tay cao su, còn rất giống như làm việc.

Đây chính là điểm tốt của Viên Lăng, không kiêu cách, thường có giúp đỡ nhỏ, lại biết tiến hành cùng thăm hỏi, gặp người nào nói cái gì, rất có tiến lùi. Mặt trời giữa trưa chói chan chiếu trên mặt anh ấy, đầy mồ hôi, áo lót quân đội xanh biếc cổ áo hình tròn tay áo xắn đến trên vai, lộ ra hai bắp tay hoàn mỹ, hiện ra mồ hôi bóng loáng, khỏe mạnh và hấp dẫn (sexy).

Tôi dựa vào trên rào chắn nước bùn, nhìn anh ấy kéo ống nước xối đất, hơi nước mát mẽ dâng lên, mang theo hơi thở của mặt đất, giống như ruộng đất sau cơn mưa, có mùi cây cối.

Viên Lăng xối xong, hài lòng nhìn một chút, tắt nước ra ngoài. Cởi bao tay, cởi ủng đi mưa, rửa tay ở dưới vòi nước, rửa mặt, thêm vào trên đầu cũng gội một gội, ngẩng đầu vẩy một cái, giọt nước tung tóe, từng sợi tóc thẳng đứng. Tôi cười cầm khăn lông lau khô cho anh ấy.

Từ trang trại ra ngoài phải đi hết một đoạn đường mới có thể ngồi vào xe. Tôi và Viên Lăng đi từ từ trên đường, trên đường sáng choang, ánh nắng chói mắt.

Ven đường hoa màu lớn lên rất tốt, gió thổi qua, phát ra tiếng vang rì rào nhỏ.

Tôi chợt có một ý tưởng: “Viên Lăng, sau này chờ chúng ta già rồi liền dời đến nông thôn, nuôi heo, nuôi gà, có được hay không?”

Viên Lăng trả lời: “Được, phía sau núi trồng một vùng hoa, loại em thích nhất. Mùa xuân đến, từng mảnh từng mảnh. Lại thêm vài loại cây ăn quả, mùa thu trái cây chín, chúng ta ngồi dưới tàng cây vừa hái vừa ăn, không nói những cái khác, chỉ hai chữ, mới mẻ.”

Tôi nắm tay: “Còn phải ở trước phòng đào ao cá, nuôi ít cá, nuôi ít tôm, không có việc gì ngồi bên ao câu cá chơi, câu được thì nướng ăn, chồng anh tới nướng, kỹ thuật của anh tương đối khá.”

Viên Lăng nói rất nghiêm túc: “Kỹ thuật nướng dê của anh so với nướng cá tốt hơn, chúng ta còn phải nuôi mấy con dê, bất cứ lúc nào bất cứ nơi nào, muốn ăn thì ăn.”

Tôi say mê, bỗng nhiên lại nghĩ đến một vấn đề: “Chồng, anh sẽ nuôi dê sao?”

Viên Lăng ngẩng đầu suy nghĩ sâu xa: “Sẽ không!” Trả lời khẳng định.

Tôi do dự: “Vậy làm sao bây giờ? Em cũng sẽ không.”

Viên Lăng làm cho tôi nổi cáu: “Vừa nuôi vừa học thôi, dù sao vẫn không khó hơn so với thiết kế diễn tập đi.”

Tôi chợt bắt đầu nhụt chí, đặt mông ngồi ở ven đường đất trên sườn núi: “Quên đi, Viên Lăng, anh không thích hợp làm nông dân, anh thích hợp làm chiến sĩ hơn. Anh là trời sinh làm binh lính, anh chỉ thuộc về chiến trường.”

Viên Lăng tới gần tôi ngồi xuống: “Em cũng không thích hợp làm nông dân, em là nhà kinh doanh trời sinh, em chỉ thích hợp với thương trường.”

Tôi nghĩ quá mức giới hạn: “Em còn có thi làm công việc nhân viên chính phủ.”

Viên Lăng phân tích: “Em không thích hợp theo đuổi chính trị, quá chặt chẽ cẩn thận, em sẽ ghen hổng. Hơn nữa em thường nói sai, ở trong quan trường làm mịch lòng người ta bản thân còn không biết.”

Sau một lúc lâu tôi không mở miệng, gió nhẹ từ giữa đồng ruộng lướt qua, xen lẫn mùi hoa.

Tôi lẩm bẩm: “Em thường nói sai à?”

Viên Lăng ôm ôm tôi: “Thỉnh thoảng. Tính tình em thẳng thắn, không phải lỗi của em.”

Anh ấy ngẩng đầu nhìn mặt trời một chút: “Đi thôi, không còn sớm.” Lôi kéo tôi, đứng lên, hai tay vừa đi vừa phui đất sau lưng.

Tôi đi phía sau anh ấy, nhìn dáng vẻ của anh ấy, hiểu rõ. Anh ấy chính là điển hình tư chất nhỏ, anh ấy có thể tham gia chính trị, có thể tham gia buôn bán, cũng có thể làm nông, nhưng không có nghĩa là anh ấy thích. Anh ấy thích, chắc là người lính có tài gian trá. Chuyện cười, tường lỗ tan thành mây khói, đây mới là Viên Lăng.

Từ trang trại mang theo ít thịt heo rừng hun khói, lúc rảnh rỗi tiện thể mời Cao Thành và Tiểu Lâm, lại mang theo mấy anh em đại đội A, tới nhà ăn thực phẩm tươi. Tiểu Dương đã xuất ngũ, nhưng đơn vị cách thương đối gần, cũng chạy tới tham gia náo nhiệt, tôi việc nhân đức không nhường ai giao sự nghiệp nấu ăn vĩ đại cho người chuyên nghiệp.

Mấy người đàn ông chơi bài nói chuyện phiếm, Viên Lăng thật bất hạnh bị phó doanh Cao thân ái thắng mấy con, đi đến buồn bực, bệnh cũ của anh ấy phát tác, bắt đầu đùa giỡn lão hồ kiên cường.

“Cao Thành, tiếp theo chúng ta một nhà đi.” Viên Lãng tiến đến bên tai Cao Thành, vô vùng mỉa mai hoặc dùng âm thanh rất hấp dẫn dụ dỗ người khác.

Cao Thành liếc anh ấy một cái: “Tại sao? Kỹ thuật anh vừa kém, vận may lại kém, người nào một nhà với anh đều xui xẻo.”

Viên Lãng không cam lòng, tiếp tục: “Anh xem đi, dựa vào quan hệ chúng ta, ăn ý vậy, nếu là cùng nhau, làm gì không phải là dễ như trở bàn tay.”

Cao Thành cách anh ấy xa một chút: “Ai có quan hệ với anh? Anh ít ở đây mà mập mờ. Quá thô bỉ.”

Ánh mắt Viên Lãng tất cả đều là tủi thân: “Cao Thành, anh muốn chối? Mọi người cũng biết tất cả, chúng ta có quan hệ không phải là một ngày hai ngày.”

Ánh mắt Cao Thành trừng so với bóng đèn còn lớn hơn: “Ai, ai không nhận sổ sách? Ô hay, không đúng, ai, ai quan hệ với anh không phải là một ngày hai ngày?”

Viên Lãng nhào tới một cái trên lưng Cao Thành, gọi: “Thành nhi, anh không thể bội tình bạc nghĩa, lòng của tôi luôn luôn ở trên người anh, anh muốn làm Trần Thế Mỹ à?”

Dù sao đi nữa Cao Thành mặc kệ, muốn ném Viên Lãng xuống: “Các anh, các anh có giúp một chuyện hay không, các anh tới lời đội trưởng điền này xuống ... Cái lão A chết tiệt, anh nếu không xuống tôi quýnh đít anh ...”

Mấy người bên cạnh giả bộ ngu, ai sẽ đi trêu chọc đội trưởng, chẳng lẽ muốn đi 375 cấm trại?”

Tôi và Thanh Nham ở trên ban công cắn hạt dưa, nghe cười đùa trong phòng, nhìn nhau cười một tiếng. Đều ở đây, Đều ở đây là tốt rồi. Lúc muốn gặp có thể nhìn thấy, lúc muốn gây liên cãi nhau âm ỉ, cuộc sống như thế cũng rất hạnh phúc, sau này già rồi cuộc sống phía sau câu chuyện, hiện tại suy nghĩ, có hơi tự tìm buồn phiền.

Viên Lãng vẫn là thích hợp bộ quân trang xanh biếc này, trên TV truyền đến tiếng nhạc , phát hiện có một câu chính là khắc họa của anh ấy:

... Tôi một thân quân phục, gào thét tang thương ...

Chu Đồng hát xong đúng là có vị.

68. Q.3 - Chương 56: Hallelujah

Trước đây chừng mấy ngày, hành chính, sân khấu, hậu cần, văn ..văn một nhóm trẻ con đã bắt đầu mời lẫn nhau.

Đêm Giáng sinh, ngày lễ nước ngoài đưa vào đến nơi này thì ý nghĩa đã thay đổi, trở thành ngày lễ cho người trẻ tuổi tha hồ vui chơi và tỏ tình.

Bọn họ mời tôi cùng HAPPY, tôi cười lắc đầu một cái. Nếu đổi lại vào mười năm trước, tôi sẽ lục ra bộ quần áo rực rỡ nhất, trang điểm xinh đẹp nhất, sau đó cùng với bạn bè chơi đùa âm ỉ không coi ai ra gì ở trên đường, bởi vì khi đó chính là lúc tuổi trẻ hào hứng, chính là thời gian tốt đẹp nhất không kiêng kỵ của một người.

Sau khi hết giờ làm, tôi đến siêu thị mua đồ. Hàng hóa giáng sinh rực rỡ đủ loại trên kệ nhắc nhở mọi người, hôm nay là ngày kỷ niệm sinh nhật một người. Khi còn bé nói đến sinh nhật, tiếp theo là nước miếng lù lượt mà đến, sinh nhật của đứa trẻ luôn có quà tặng và đồ ăn ngon, đây là ấn tượng khắc sâu trong tôi. Mặc dù nhà thơ luôn nhấn mạnh sinh nhật nhưng thật ra là ngày một người phụ nữ phải chịu khổ, nhưng người làm mẹ khắp thế giới dường như cũng không quan tâm những đau đớn lúc trước mình đã trải qua, nhìn đứa trẻ vui vẻ ăn bánh sinh nhật, trên mặt hết thảy là mỉm cười tự hào. Tất nhiên là có thể tự hào, trên đời vốn không có sinh mạng này, do bản thân mình sinh ra, mà còn từ từ lớn lên, từ một viên thịt nhỏ màu

hồng nhật, học được nhắm mắt, học được duỗi chân, học được cười, học bò xong, học được đi bộ, học cách nhảy từ, học được câu, học được chạy, học được lôi kéo người lớn xin cái gì, học cách ninh nọt ngọt ngào để ninh bọ mẹ ... Mẹ mỉm cười nhìn chúng lớn lên, không phải nói chúng khóc cười, đau khổ vui mừng, đều là những tình cảm sâu sắc nhất của mình. Đêm Giáng sinh, vào lúc hơn một ngàn năm trước, một người phụ nữ trở thành người mẹ, nhưng người mẹ này lại không biết, đứa con cô ấy đang yêu thương nâng niu này, có một ngày sẽ chết bi thảm như vậy, ông ấy bị đóng đinh trên thập tự thánh giá, chảy khô máu. Mọi người truyền nhau kể lại sau ba ngày ông ấy sẽ sống dậy, nhưng tôi biết, đây chẳng qua là ước vọng tốt đẹp của mọi người, dùng để an ủi người mẹ đau khổ này.

Tôi suy nghĩ lung tung câu được câu không ở siêu thị, tiện tay mua cá và đồ ăn, cho dù là ăn cơm một mình, cũng phải nghiêm túc, mà trước khi tôi làm một đồng lớn đồ ăn, cho tới giờ chưa từng cân nhắc là tôi ghét nhất rửa chén sau khi ăn xong. Tận hưởng niềm vui nấu ăn, sau đó chịu đựng mất mát rửa sạch, tôi thật sự cảm nhận được tính hai mặt của vật chất .

Gần tới mùa đông, đèn đường đã sáng, không biết từ nơi nào xuất hiện nhiều người trẻ tuổi như vậy, chơi đùa ồn ào, vui vẻ, đội nón đỏ và mặt nạ lông chim. Cửa hàng bên đường cho nhân viên cải trang thành ông già Noel phát kẹo. Mặt trời ngày mai hẳn là rất tốt, ít nhất là ở Bắc Âu phải rất tốt, tới nay kỷ niệm Jesus, ngày mai tôn thờ mặt trời, hai việc vốn không có liên quan với nhau được kéo đến cùng nhau, mà mọi người cũng không ngại. Thế giới Đại đồng, trái đất là thôn xóm, quả đúng như thế.

Tôi xuống xe, đập lên hạt tuyết lạo xạo vang dội đi về nhà.

Đồ đạc còn chưa để xuống, điện thoại nhà đã tới trước rồi. Không cần hỏi cũng biết, mấy người kia trong nhà ... ông bà, dì cậu mợ, đều ở nhà tôi chơi bài mà, đây là thói quen dòng họ để kiếm cơ gặp gỡ, đánh cuộc nho nhỏ, tình cảm vui vẻ mấy chục năm như một ngày. Nghe bên kia điện thoại vô cùng náo nhiệt, tôi cười đến không tim không phổi. Vui vẻ là tốt rồi, cũng đã ở cái tuổi này, trừ đánh bài, cũng không chơi được những thứ khác. Chơi mạng chược có thể phòng ngừa lẫn trí trước khi già, bác sĩ nói như thế.

“Con? Con mới vừa ăn uống xong với bạn bè ở bên ngoài, chơi đến mệt chết đi được. Không nói chuyện nữa, con muốn đi ngủ, uống rượu say rồi.” Tôi cúp điện thoại, thay quần áo, mang cá vào phòng bếp rửa sạch.

Tuần trước, Viên Lăng không về nhà, tuần trước nữa anh ấy trực, cho nên tôi đoán là bọn họ phải ra ngoài làm nhiệm vụ. Cho dù không có nhiệm vụ, lễ Giáng sinh không phải là chủ nhật, bộ đội cũng không thể nghỉ, nếu là làm nhiệm vụ vậy sau khi kết thúc cũng có thể có hai ngày nghỉ ngơi.

Lại nói cuối tuần trước là đông chí, theo như tập tục quê nhà, ngày đó phải ăn thịt dê, chống lạnh bổ khí (sức lực), nói rằng đông chí ăn chén mỳ thịt dê thì cũng không lạnh. Không biết ngày đó Viên Lăng bọn họ ở nơi nào, ăn cái gì, ăn có ngon hay không.

Tôi cắt cá Võ Xương thành hai miếng, cắt mấy dao ở sống lưng nơi thịt dày, chà xát rượu gia vị và cuối là muối. Nồi đặt trên bếp, trong nồi có nước, trên nước là cái vỉ, trên vỉ là cái đĩa to, chiếc đĩa gác trên đĩa, thả cá lên trên, đẩy nắp lên, hơi nước bốc lên từ nơi nhô ra ở mép nắp nồi, mây mù dày đặc trong phòng bếp, lại có một chút hứng thú náo nhiệt.

Tôi cắt hành gừng thành sợi nhỏ, đây là để lát nữa rắc lên trên mình cá. Sợi hành gừng tươi xanh sáng khoát ngay ngắn, miếng cá ồn ào sôi sục, lại đổ dầu sôi lên, tiếng xèo xèo lại vang lên, tự giải trí.

Vòi nước phía trong là nước nóng. Máy nước nóng ở toilet bên cạnh, Viên Lăng tìm công nhân nối tiếp nước nóng sang phòng bếp, nói lúc anh ấy không ở đây sợ tôi dùng nước lạnh làm đông lạnh tay. Tôi nói rửa rau thôi mà, không cần lãng phí như vậy. Anh ấy nói chỉ cần vợ dùng thì không gọi là lãng phí.

Nước nóng ầm ập chảy xuống, dội qua hai tay, dội qua chén đĩa. Tôi lau khô dao làm bếp cắt xong, ngồi ở trên cái ghế nhỏ, vừa mở nắp tương hải sản, vừa chờ cá hấp chín. Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng động những đứa trẻ chơi đùa, tôi lắng nghe đến rơi nước mắt, không ngăn được thấy tủi thân, cảm thấy cô đơn. Không phải là trống vắng, đó là về chủ quan, cô đơn, là về khách quan. Tôi không thấy trống vắng, trong lòng tôi tràn đầy một người giả vờ tên là Viên Lăng, nhưng hôm nay, tối hôm nay, tôi cảm thấy rất cô đơn.

Nước mắt dần dần biến thành nức nở, nức nở dần dần biến thành tiếng khóc. Tôi ôm bình, ngồi trên cái ghế, vùi đầu ở trong khuỷa tay, đau lòng khóc lên.

Khóc vài phút đồng hồ, tôi trở lại bình thường. Lại cảm thấy mình quá mất thể diện, tiếng động này có lẽ ở dưới lầu cũng có thể nghe, may là Viên Lăng không có ở nhà, nếu không hàng xóm còn tưởng rằng hai người chúng tôi đánh nhau.

Đánh nhau? Tôi lau nước mắt vừa cười, tôi làm sao có thể đánh thắng được Viên Lăng. Nhiều lần Viên Lăng bị tôi làm tức giận đến đập tường, nói tôi chính là một người gian xảo, đã man không hiểu chuyện, quấy rối, nếu đổi lại là những người khác, anh ấy sẽ đánh đập chết hẳn. Tôi nói rất nghiêm túc, Viên Lăng, em cứ như vậy, anh tức giận cũng có thể mắng em hai câu, nhưng anh không thể đánh em, em đánh không lại anh, nếu anh đánh em, chúng ta lập tức ly hôn.

Mẹ tôi từng nói, người đàn ông đánh vợ xong lại ân hận thì không đáng tin cậy, con tha thứ cho nó, lần sau nó còn có thể lặp lại, một lần rồi lại một lần, nó sẽ trở thành thói quen, cũng chính là bắt đầu của bạo lực gia đình. Tôi hết sức chấp nhận.

Lỡ mũi vì khóc đỏ lên, tôi lấy khăn giấy lau một chút, đứng lên nhìn trong nồi cá. Nắp nồi hấp trong suốt toàn bộ đều là hơi nước, mơ hồ thấy đuôi cá vểnh lên. Vẫn chưa chín? Nghe nói hấp cá phải hấp một mạch tới chín, trên đường mở nắp thoát hơi, ăn cũng không ngon.

“Rốt cuộc chín chưa? Viên Lăng, anh coi con cá này, cái đuôi cũng vểnh lên, chín chưa? ... “ Tôi lẩm bẩm.

“Em lấy chiếc đũa đâm một cái, có thể đâm xuyên qua là chín.”

“A.” Một tay tôi mở nắp, một tay nhặt lên chiếc đũa. Đang muốn đâm xuống, trong lòng thoáng chút hồi hộp, là ai đang nói chuyện?

Vừa quay đầu lại, giữa hơi nước tràn ngập, một người lười biếng tựa trên khung cửa phòng bếp, mỉm cười nhìn tôi. Tôi sững sờ nhìn anh ấy, trong lòng có đồ vật gì đó, giống như pháo hoa ngày lễ nổ tung.

Viên Lăng! Buổi tối mùa đông, tôi nhìn thấy ánh mặt trời ấm áp nhất, ánh mặt trời này, đang ở trong phòng bếp nhà tôi, tỏa sáng nhiệt liệt xinh đẹp.

69. Q.3 - Chương 57: Lễ Nô-en Vui Vẻ

Tôi thoáng mỉm cười, lấy chiếc đũa đâm một cái lên mình cá, chín! Nhắc nồi xuống dưới, ném chiếc đũa xuống, tôi lau tay một chút trên tạp dề, đi tới, ôm cổ Viên Lăng, ôm lấy gáy gao.

Khuôn mặt dính vào trên trang phục huấn luyện mà anh ấy chưa thay ra, trên quần áo tỏa ra hơi thở duy nhất thuộc về Viên Lăng: hỗn hợp mùi cây cỏ, bùn đất, mồ hôi và khói thuốc súng. Tôi vui mặt vào cơ ngực to lớn bền chắc của anh ấy, kiên quyết coi như là ngộp chết cũng không buông tay. Viên Lăng cười vỗ nhẹ nhẹ vào vai và lưng tôi.

“Anh còn tưởng hôm nay về nhà sẽ một mình trong nhà chứ.” Viên Lăng cười.

“Ừ ...” Tôi từ chối cho ý kiến.

“Hấp cá, còn làm các món khác không?”

“Không có, em nghĩ rằng anh không về.”

“Được rồi, đi xem Tivi đi, hôm nay tới lượt chồng em tới biểu diễn.” Viên Lăng vỗ vỗ tôi, ý bảo tôi buông tay.

“Hay là để em làm đi, anh đi nghỉ ngơi.” Tôi ngẩng đầu.

Viên Lăng vừa cúi đầu, vừa hôn một cái ở trên miệng tôi: “Khóc đến ngớ ngẩn mơ hồ, anh nở lòng nào lại để em nấu cơm.”

Tôi cảm thấy có chút xấu hổ: “Anh nhìn thấy à?”

“Ở dưới lầu chợt nghe thấy tiếng động của em, anh vào cửa em cũng không biết.” Viên Lăng cười.

Tôi quệt nước mắt ở trên người anh ấy: “Trên mình cá đồ chút dầu nóng là được, các món khác anh xem rồi làm đi.” Thay Viên Lăng đeo tạp dề lên người, nhưng cũng không đi ra ngoài, đi tới sau lưng Viên Lăng, ôm anh ấy, một dạng giống như trẻ sinh đôi kết hợp, anh ấy đi tôi cũng đi, anh ấy chuyển động tôi cũng chuyển động.

Viên Lăng nhìn vào tủ lạnh, lấy khoai tây ra, dùng dao gọt vỏ. Vỏ khoai tây rơi xuống lả tả, tôi có thể cảm thấy được nhịp điệu kéo theo cơ bắp cánh tay anh ấy. Tôi phối hợp hưởng thụ, Viên Lăng cũng không quản tôi, cứ như vậy kéo theo tôi đông một chuyển tây một chuyển, giống như phía sau xe kéo theo một xe kéo nhỏ (Viên Lăng đánh giá như thế).

Tôi thấy anh ấy không để ý tới tôi, phải tiến thêm thước (đơn vị đo chiều dài ở Trung Quốc, bằng 1/3 m), bàn tay tiến vào trong quần áo của anh ấy.

“Hi hi, Viên Lăng, trên lưng anh có cái rãnh ... Ừ, bắt đầu từ nơi này ... Ừ, kéo dài đến, nơi này!” Tôi duỗi một cái tay luồn vào trong lưng quần anh ấy, chạm tới khe hông hở ra.

Viên Lăng hít một hơi lạnh: “Sờ lưng tung gì đó, tối nay không muốn sống?”

Còn dám uy hiếp tôi, tôi tiện thể sờ tới trước mặt, cơ bụng. Một múi, hai múi, ba múi ...

“Cơ bụng sáu múi! Tại sao không phải là tám múi?” Tôi hỏi.

“Anh cũng không phải tập thể hình chuyên nghiệp, ở đâu ra cơ bụng tám múi.” Viên Lăng cắt khoai tây thành sợi, , dao cắt trên tấm thớt, phập phập.

“Anh nói chờ anh chuyển nghề, mỗi ngày không hề tập luyện nữa, cơ bắp có thể mất hay không?” Tôi vuốt ve.

“Em không có học qua vật chất không mất đi? Cơ bắp nhất định vẫn còn, mặc dù không rèn luyện đều ở đây, nhưng không phải là tám múi, là một múi.” Viên Lăng ngừng, ném sợi khoai tây vào nước ngâm.

Một múi? Đây chẳng phải là ... Tôi nhớ lại cái bụng bia nhô lên của những người đàn ông khác, lại nghĩ tới Viên Lăng cũng nhô lên một khối mỡ, trên người chợt một cơn ớn lạnh, nổi da gà phủ xuống đầy đất.

“Không được, dù cho anh chuyển nghề mỗi ngày cũng phải rèn luyện, không cho phép anh thêm thịt mỡ.” Tôi ngang ngược siết chặt hông anh ấy.

Viên Lăng lấy mấy quả trứng gà ra, đập vào trong chén, lấy đũa đánh đều.

“Không phải là có máy đánh trứng sao?” Tôi nhắc nhở anh ấy.

“Thói quen, tiện tay làm thôi.” Viên Lăng thấy nước nóng trong nồi hấp, bỏ trứng hấp lên, ở khe hở lại để mấy cái bánh bao lên trên hấp. Xoay người mở bếp gas, đặt chảo lên, đổ dầu.

Tôi từ phía sau nhìn qua đủ thao tác của anh ấy. Làm cho khoai tây ráo nước, bỏ vào chảo dầu chiên, thừa dịp nhanh chóng, hao nhất dao mở ra nắp hộp sốt cà chua Merlin, đổ ra, thêm muối, thêm đường, ném thử một chút.

“Em cũng muốn ném, em cũng muốn ném.” Tôi nhảy lên yêu cầu. Viên Lăng dùng chiếc đũa dính một chút, trở tay quệt trong miệng tôi. Tôi chép chép miệng, mùi vị rất ngon.

Vớt sợi khoai tây lên, tiện tay múc một muỗng dầu tưới lên trên miếng cá, sợi hành gừng kêu xèo xèo vang dội, mùi thơm nồng đậm tỏa ra.

Lúc này bánh ngọt hấp cũng được rồi, Viên Lăng bưng ra.

“Ăn cơm.” Viên Lăng tuyên bố.

Tôi mê mẩn ngược nhìn anh ấy: “Chồng, môn thống kê anh học thật giỏi.”

Hấp cá, khoai tây chiên, bánh ngọt, ở trên bàn bốc hơi nóng hôi hổi. Tôi gấp cá cho Viên Lăng: “Chồng, ăn cá, đứa trẻ ăn cá sẽ thông minh.”

Viên Lăng gấp một miếng thịt cá, lựa xương ra, thả vào trong chén tôi: “Trên đường đi qua một quán lẩu cá hoang dã, trên kính viết là, thẩm mỹ viện của phụ nữ, trạm xăng dầu của đàn ông.”

Trong miệng tôi nhét khoai tây chiên, lỏng ngóng nói: “Chồng, cố gắng lên!” Ánh mắt chăm chú hướng xuống.

Viên Lăng có qua có lại: “Vợ, cố gắng!”

Cơm nước xong dọn dẹp phòng bếp, hai người đều mệt mỏi, tắm ngủ ; . Tôi phát hiện Viên Lăng cắt tóc rồi.

“Ồ? Đây là tay nghề của ai nha?” Tôi sờ sờ da đầu thái dương anh ấy, hiện ra màu xanh. Phải cắt ngắn như vậy, mỗi lần cắt nhiều vậy là một đáng điệu.

“Cắt ở trong cửa hiệu cắt tóc ngay tại bên ngoài trụ sở, cắt không đẹp?” Viên Lăng tự mình sờ sờ.

“Ha ha, thanh bì lê, thanh bì lê.” (hic mình ko rõ lắm chắc là “đầu quả lê” >.

70. Q.3 - Chương 58: Cuối Năm

Từ phòng tập thể dục đi ra, tôi không để ý tới Viên Lăng, ai bảo anh ấy cười tôi. Một mình tôi vênh vác tự đắc đi ở phía trước, anh ấy cười híp mắt theo ở phía sau.

“Được rồi, anh không cười em, sau này cho dù em ngồi ghế hùm hay là ngồi cái khác anh cũng không cười.” Viên Lăng nói.

Anh ấy còn đang cười tôi. Tôi giận đến giậm chân một cái, bước nhanh hơn.

“Ồ kìa, đói bụng rồi, anh mời em ăn cơm nha, Dư tiểu thư.” Viên Lăng hồi lộ tôi.

“Ai muốn anh mời?” Tôi không chịu nể mặt.

“Vậy em mời anh.” Viên Lăng cũng thật không khách sáo.

Làm bộ tức giận nửa ngày, bụng quả thực có chút đói. Vào tiệm cơm vừa nhìn tôi vui vẻ.

“Còn nhớ rõ tiệm này không?”

Viên Lăng nghĩ một hồi: “Nhớ, lần đầu tiên chúng ta hẹn hò ở nơi này mà.”

Năm đó tôi mang theo hành lý từ quê quán tới Bắc Kinh kết hôn với Viên Lăng, ở nơi này ăn cơm với Viên Lăng, cũng có thể xem là lần hẹn hò đầu tiên đi.

“Lần đó là mùa hè. Nói thật, lần đó anh cũng không nhớ ăn những gì.” Sờ dĩ tôi có ý nói không nhớ rõ là vì từ đầu tới đuôi cũng chỉ lo đùa giỡn Viên Lăng.

Viên Lăng ngồi xuống, , dáng vẻ rất cảm khái: “Anh cũng không nhớ rõ, lo xem đối phó em.”

Tôi tiến tới gần anh ấy: “Để đối phó không?”

Viên Lăng nhìn tôi: “Khó đối phó!”

Tiệm cơm nhà này kế tục tiệm cơm truyền thống Bắc Kinh, mấy năm đều xanh xao như một ngày. Lúc đầu cho là Nô-en này trải qua một mình, kết quả vào lúc cuối cùng, toàn bộ qua trình có chồng bầu bạn, tôi mừng rỡ ăn cái gì cũng giống như gan rồng não phượng (chắc là món ngon á??).

Tùy tiện ăn cái gì đó, tôi lôi kéo Viên Lăng đi dạo phố. Ban đêm mây hồng lấp la lấp lánh, tôi nắm tay Viên Lăng, không đúng, là Viên Lăng nắm tay của tôi, chậm rãi đi dạo. Không biết bản thân đang nhìn cái gì, những thứ kia đã sớm là cảnh vật quen thuộc, ở trong màn đêm cực kỳ mê người.

Tôi nhìn thấy một vật mà phụ nữ nào cũng thích, gắng sức kéo tay áo Viên Lăng, kích động không dứt: “Chồng, chồng, áo lông gấm giá lớn kìa!”

Chạy ào vào cửa hàng, chọn chọn lựa lựa. Nói là giảm giá, thật ra thì kiểu dáng và chất lượng cũng còn tốt. Mua đồ cũng cần vận may, vận may tốt thì đồ vật có giá trị hơn, vận may không tốt thì tiền mua được hàng không tốt lắm.

Tôi nhặt hai bộ áo lông một nam một nữ, dài đến đầu gối. Bộ của tôi màu đỏ, đỏ mới đẹp; bộ của Viên Lăng màu xanh đen, tôn lên da tay của anh ấy.

Để cho nhân viên phục vụ cắt băng tên, hai người đã thay quần áo mới, cầm áo khoác ngoài và áo da thay ra bỏ vào trong túi, giơ lên căng phồng. Nhìn hoa tuyết bay ở bên ngoài, Viên Lăng đeo cái mũ áo lông lên cho tôi, tôi nhìn dây giày anh ấy hơi lỏng, ngồi xổm xuống buộc chặt lại cho anh ấy.

Hả hê ra cửa, tôi nghiêng đầu nghĩ: “Thuê xe đi về? Không có lời đi?”

Viên Lăng nhìn trời một chút, một hạt nhỏ hoa tuyết rơi trên lỗ mũi anh ấy, tan ra: “Đi trở về thôi, em đi được không?”

Tôi dẫn đường: “Đi bên này gần.” Từ trong ngõ nhỏ đi xuyên qua.

Khoảng không gian khu dân cư này có lẽ phải phá bỏ dời đi nơi khác, vắng ngắt, đèn đường lúc sáng lúc tối. Nếu đổi lại tôi đi một mình, có lẽ tôi phải suy nghĩ một chút, chẳng hạn có thể có giặc cướp hay không. Cảnh vật âm u trong ánh đèn đường mờ tối, bóng dáng hai người lúc dài lúc ngắn, hỏn hển (chủ yếu là tôi), còn mang theo đồ, thì giống như người hành khách mới vừa xuống xe lửa.

Sau lưng truyền tới tiếng bước chân, tôi hết sức thông cảm: phong tuyết Dạ Quy Nhân! (là một vở kịch do Ngô Tố Quang sáng tác)

Sự thật chứng minh, không cần phát sinh lòng thông cảm bừa bãi. Phong tuyết đúng rồi, đêm cũng đúng, nhưng người ta không phải là người trở về.

Bước chân sau lưng gần hơn, chỗ rẽ trước mặt chợt hiện ra một bóng người, một trước một sau gần sát, một âm thanh thật thấp: “Xin lỗi, hai ngày tình hình kinh tế của anh em có hơi túng thiếu, mượn ít tiền xài.” Một ánh kim loại loang loáng như ẩn như hiện.

Hừ hừ, thật không may mắn, gần sang năm mới, dưới chân Hoàng Thành, lại có thể gặp chuyện xui xẻo như vậy, thậm chí có người muốn cướp chúng tôi.

Viên Lăng không ngần ngại, cũng giọng nói nhỏ: “Đại ca, không dám, chớ xúc động, tiền đều ở nơi của tôi, tôi lấy cho anh. Vợ, cầm đồ ...” Vừa nói vừa đưa túi cho tôi, bản thân đưa tay lấy túi ra.

Tôi nhìn trong túi anh ấy, tên lưu manh trước mặt kia cũng chăm chú nhìn trong túi. Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Viên Lăng một quyền hướng về phía trước đánh vào lỗ mũi người nọ, đá ra một chân về phía sau. Hai tiếng “Ai yêu”, tôi vừa nhìn, một ngời chồm hồm che lỗ mũi, một ôm đầu gối té xuống đất.

Viên Lăng rất ngạc nhiên: “Ồ, hai người, đây là thế nào? Chảy máu mũi? Lại đây, tôi nhìn một chút, thật xin lỗi, đánh sống mũi người này không lịch sự người sớm nói nha, tôi đánh nơi khác ...” Vừa nói vừa đẩy cái nón áo lông lui về phía sau, lộ ra nón lính bên trong không có lấy xuống.

Người đó trước mặt đau đến nói đều không ra, người phía sau cũng không khá hơn chút nào, bị ủng cao quân đội của Viên Lăng đá vào trên đầu gối, coi như không có gãy xương cũng quá mức.

Tôi hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Viên Lăng lấy điện thoại di động ra: “Gọi 110.”

Mấy phút sau, cảnh sát gần đây chạy tới, chúng tôi cùng đi tới đồn công an làm ghi chú.

Ngày lễ này trôi qua, thật là bất ngờ “thú vị”.

Vừa vào phòng làm việc đồn công an, một cảnh sát đang ngồi bên trong vọt đứng lên, chào kiểu lính: “Đội trưởng Viên!”

A, Tiểu Dương!

Tôi cười: “Là cậu à? Thì ra là cậu ở đây?” Nghe nói cơ quan Tiểu Dương cách nhà tôi gần, tôi đây đại khái vẫn không hỏi cụ thể là ở nơi nào.

Tiểu Dương nhìn tình huống hai người một chút, cười: “Đội trưởng Viên thật đúng mực đúng chỗ, đau đến muốn chết lại không tổn thương gân cốt.” Đá đá hai người: “Ngồi bên cạnh đi, coi như các người mạng lớn, xuống tay có mức độ.”

Viên Lăng khách sáo: “Mâu thuẫn nội bộ nhân dân, dạy dỗ một chút là được rồi.”

Làm chi chép, nói mấy câu với Tiểu Dương, tiếp nhận sự chiêm ngưỡng của những cảnh sát trực ban khác.

Nửa đêm, trên đường về nhà tôi vừa ngáp, vừa chúc Viên Lăng: “Chồng, tết Nguyên Đán dự bị vui vẻ!”

Bởi vì gần một ngày gặp phải chuyện kẻ cướp kinh sợ như vậy, cho nên sáng sớm ngày thứ hai tôi quyết định giặt quần áo trừ bỏ xui xẻo. Thừa dịp Viên Lăng ở nhà, vóc dáng anh ấy cao, lấy rèm cửa sổ xuống, cùng nhau giặt.

Tôi giặt quần áo thuộc loại mã mã hồ hồ người tắm giặt một cái coi như xong, ném đồ vật vào trong thùng sấy khô, đặt xong thời gian, tôi tháo xuống gác tay cao su, vào phòng khách xem tivi với Viên Lăng.

Vừa cắn hạt dưa vừa lo lắng dựng lỗ tai nghe tiếng động trong phòng toilet. Tĩnh lặng không tiếng động. Tôi nghi ngờ đứng dậy kiểm tra.

Chuyện gì nhỉ? Thùng sấy khô nghỉ việc.

Viên Lăng lại đây mở nắp thùng sấy khô ra, nhìn một cái: “Nhét vào quá nhiều, không di chuyển được.” Lấy ra một chút quần áo ướt sũng, còn chưa chuyển động. Viên Lăng tháo tấm che phía sau máy giặt quần xuống xem một chút: “Không có cách, đốt, gọi điện thoại cho người tới sửa đi.”

Tôi đi gọi điện thoại cho ban sửa chữa, nói xong qua hai giờ mới có thể tới đây. Tôi gãi đầu, nhìn quần áo ướt sũng, hết đường xoay xở.

Viên Lăng nhìn dáng vẻ của tôi, có lẽ là đang suy nghĩ đời này gặp phải người vợ lụn bại này coi như là nói rõ.

“Nhìn cái gì vậy, không có máy giặt quần áo em cũng sẽ không giặt quần áo?” Ngồi xổm xuống, vắt khô từng cái từng cái treo lên giá áo. Rèm cửa sổ qua dài và quá dày, tôi cũng tới giúp một tay. Vừa dùng sức, đã nhìn bắp thịt trên cánh tay Viên Lăng phồng lên, làm cho người ta rất muốn sờ một cái. Tôi vừa nghĩ tới vừa đưa tay ra ngay.

Viên Lăng nắm tôi một cái: “Chơi đùa đi thôi, coi chừng ở lại một lát xong xuôi đông lạnh.” Vì vậy tôi làm ra dáng vẻ một gương mặt ngây thơ đáng yêu, nghe lời tôi đi chơi đùa.

Sau đó, Viên Lăng trở về trực.

Lại sau này, ngày Nguyên Đán này Cao Thành chuẩn bị chiến đấu, Thanh Nhan hẹn tôi đi nhà chồng của cô ấy ăn cơm. Ở nhà hàng Tiểu Hồng, gọi vài món ăn, tôi tùy ý lộ một cánh tay nhỏ bé, tươi cười rạng rỡ ăn với quân trưởng đại nhân Cao và bác gái Cao. Mặc kệ quân trưởng Cao có phải cấp trên của cấp trên Viên Lăng hay không, tôi chỉ đem bọn họ thành bệ trên của Thanh Nhan, làm cho bề trên vui vẻ là nhiệm vụ của thế hệ sau, không phải sao?

Bầu trời hoa tuyết bay theo gió, một năm cũ sắp trôi qua, một năm này bất kể đã từng trải qua cười vui hay là khổ sở, cuộc sống đều ở đây tiếp tục. Lựa chọn mất trí nhớ, để mình chỉ nhớ rõ chuyện cũ vui vẻ, cuộc sống luôn có hy vọng ở phía trước.

Tôi ôm con trai đáng yêu của Thanh Nhan trên choker bé : “Cực cưng, năm mới vui vẻ!”

Nhìn ngoài cửa sổ: “Viên Lăng, năm mới vui vẻ! Cao Thành, năm mới vui vẻ!”

71. Q.3 - Chương 59: Lai Lịch Đội Trưởng

Viên Lăng này, con người anh ấy cũng yên tĩnh như người Tân Cương.

Năm mười tám tuổi đi lính, tính tình kiên trì, sở trường mưu lược.

Lúc đảm nhiệm trung đội trưởng của tập quân đoàn T trực thuộc đại đội đặc chủng tác chiến, súng ống toàn năng, đánh lộn Vô Song.

Thường gian xảo, đối thủ kỳ diễn tập gọi là “Phương pháp tác chiến vô cùng thiếu đạo đức”, đội viên tặng danh hiệu châm biếm “Người thối nát”.

Nhưng mà người thấu tình đạt lý thân thiện yêu quý quân nhân, mỗi cuộc chiến đấu nhất định bảo vệ cho bí đồ mới ở phía sau, với bạn bè có thể ký thác tính mạng này.

Năm ba mươi tuổi cưới vợ, họ Dư.

Họ Dư này, tên thân mật với chồng là “Bội Bội”. Vốn là nhà kinh doanh, nhiệt tình giúp đỡ mọi người, mặt mày tươi cười chào đón. Tính tình dứt khoát, chịu trách nhiệm, thường nói: chồng tôi hy sinh bảo vệ nước.

Thân hình, thay vì ở nhà ôm hũ tro cốt khóc lóc, không bằng xách súng ra trận báo thù cho chồng.

Vợ chồng hòa hợp quyến luyến, việc nhà thường ngày cười đùa, nâng khăn ngang mày (vợ chồng tôn trọng nhau), là việc người đời ao ước.

Làm bạn với Cao Thành, bắt đầu ở trận đối kháng đỏ xanh, ở diễn tập toàn quân quen mình. Ở trận trước hai lần bắt giữ đội trưởng lão A, xưa và nay Cao Thành là người đầu tiên chịu đựng nổi. Chỉ huy phó Cao.

Rộng rãi thẳng thắn, người khác tặng biệt hiệu “Con cọp kiên cường”. Bảo vệ ghé con (các binh lính dưới quyền ???) giống như con mình, trong miệng binh lính xấu xa thật sự là người thân tín của họ.

Viên Lăng và Cao Thành, hai người một mềm một cứng, một âm một dương, một người như nắng ấm mùa đông một người như gió giữa hè, một cười yếu ớt một cười mở. Thân không có cánh nhưng lòng có.

Thông minh sắc xảo, phối hợp ăn ý, một đường bằng phẳng, ngàn dặm quyết thắng, để cảm ơn thế giới vì tổn hại cuộc chiến vài cán bộ so với đối chọi làm cho phía bên kia gặp trở ngại.

“Hồ ly”, bởi vậy, trong quân hai người này có danh hiệu “Hồ hồ song hiệp”, danh hiệu này rộng khắp có một không hai.

72. Q.3 - Chương 60: Trên Đồi Người Hàng Ngàn Vạn

Sau khi tan việc tôi mua chút thức ăn ở siêu thị gần đấy rồi về nhà. Đi tới cửa chung cư, tôi thấy ở trước mặt trước mặt hai cụ ông cụ bà càng nhìn càng quen mắt. Cách xa nhau hàng ngàn dặm, sẽ không đột nhiên xuất hiện ở chỗ này chứ? Tôi đi nhanh hai bước, hai người đang nhào người về phía trước chỗ phòng an ninh để hỏi đường.

“Ba mẹ đến đây như thế nào?” Tôi tiến tới bên cửa sổ. Hai người vừa quay đầu lại, đồng thời “Này” thở phào nhẹ nhõm.

Tôi nhận lấy túi của mẹ khoác lên vai, quá nặng. Nhìn gần 60 tuổi phong thái còn duyên dáng là cha mẹ vợ của Viên Lăng là mẹ yêu quý của tôi, liếc mắt ngắm áo da trên người bà: “Mẹ mới mua đi?”

Bà vỗ vỗ vạt áo trước: “Nơi này lạnh hơn so với ở nhà, mẹ và ba con xuống máy bay tranh thủ thời gian ở sân bay mua một bộ quần áo mặc vào, đừng nói, quần áo này thật đấy, chất lượng tốt, ấm áp, vừa nhìn thì không phải hàng xấu.”

Tôi dẫn họ đi về nhà: “Chỗ này không thể có hàng giả, mùa đông dưới hơn hai mươi độ, bán áo da giả cho người ta chính là mưu cầu tiền bạc mà phạm tội giết người.”

Vào cửa nhà, tôi nhìn sắc mặt hai người cũng biết, hồng rồi.

Bà vừa lấy khăn quàng cổ vừa lắc đầu chắc chắc: “Con từ nhỏ cũng không thích làm việc nhà, mẹ và ba con đã lo lắng sau này con lập gia đình hai người sẽ gây gổ, con xem con trải qua ngày đây là cái gì?”

Tôi nhìn một chút: “Ngày nào? Đây không phải vô cùng tốt sao? Dieenddanleequysddoon Không phải sàn nhà không lau khay trà không dọn dẹp trên ghế sofa chồng chất chút chăn gối thôi, buổi tối con đây xem tivi không nằm chẳng lẽ vẫn phải ngồi đoan đoan chính chính à?”

Bà đi thung thính đến phòng toilet rửa tay, trước sau như một là một thói quen tốt, về nhà liền rửa tay rửa mặt, nói bên ngoài nhiều bụi nhiều vi khuẩn, làm cho tôi lúc tới nhà người khác chơi cũng là vừa vào cửa liền rửa tay, không rửa thì nên chán ghét.

Bỗng bà chợt hiện ra tới, nhỏ giọng nói với tôi: “Áo lót bị thay ra liền vội vàng tắm, ném ở trong phòng tắm nhớ ra có người đến thấy nhiều không tốt.”

Da tóc trên đầu tôi tê dại: “Được rồi, được rồi, mẹ nghỉ ngơi đi, con giặt ngay.” Viên Lăng lại không về, trong nhà sạch sẽ như vậy làm gì?

Ném quần áo dơ vào trong máy giặt quay, tôi tới phòng bếp nấu nước. trang@ddlqđ@bubble editor Ông lão ngại nước uống trong máy không sôi, ngâm trà không ra, lãng phí Mi Đàm Lục hảo hạng của ông ấy.

Mở tivi lên, lấy nho khô quả sung và vân vân của nhà Viên Lăng gửi tới bày ra một khay trà để cho hai ba mẹ ném thử.

“Nho khô chính cống ở Thổ Lỗ Phiên, mẹ Viên Lăng chạy tới trong phòng sấy khô của người ta chọn, nhìn này, nhiều kích cỡ, ngon ngọt.” Tôi giới thiệu.

“Hôm nay khí hậu mùa đông giá rét mà, nghĩ thế nào lại đi tới nơi này của con?” Tôi hỏi.

“Ba tới xem một chút con trải qua như thế nào? Dù sao ba nuôi con gái này là thua lỗ lớn, lẽ hỏi người làm mai không có gì cả đã gả đi. Người ta đều là ba mẹ nhà đàn trai đến nhà đàn gái, chúng ta ngược lại hay nhỉ, ba mẹ đàn gái đến nhà đàn trai đi.” Ba tôi cần nhẫn.

Đây là tư tưởng cũ vẫn là trong lòng không thẳng bằng.

“Để xử lý, chờ lúc Tân Ba kết hôn để cho ba mẹ nhà gái tới gặp ba là được nha.” Tôi ra chủ ý ới thiu.

Không cập tới cũng được, nhắc tới chuyện này ông tức giận: “Nó rất không đỡ lo, lấy bạn gái trước kia ở Pháp, dù sao ít nhất cũng cách nhà chúng ta gần, bây giờ cô gái nhỏ này ở Nhật Bản, tiếng Trung Quốc cũng nói không rõ ràng lắm.”

“Chỗ nào không nói rõ ràng? Người ta là du học sinh, biết nói tiếng Trung Quốc.”

“Biết nói, không nói được rõ ràng, trao đổi khó khăn.” Ông kết luận.

Tôi ngắt ông một cái: “Là ngài sẽ không nói tiếng phổ thông chứ?” Ông hừ một tiếng, hết chỗ nói.

Tôi trưng cầu ý kiến: “Làm sao bây giờ? Ăn ở trong nhà hay ăn ở bên ngoài?”

Bà mất sắc, lục xi đánh giấy và bàn chải trong tủ giày ra, đánh ủng da Cao Bang của bà. Bác gái này, ngài cũng hơn năm mươi, trong lúc này ngài mang theo ủng da không mệt à?

Kết quả là ở nhà ăn, gọi món ăn bên ngoài, ngay cả chén cũng không cần rửa. Hai ông bà mệt mỏi, sớm một chút đã ngủ. Trước khi ngủ giao nhiệm vụ cho tôi, muốn gặp Tề Hoàn.

“Gặp cậu ấy làm gì?” Tôi không hiểu.

“Cậu ấy và Tiểu Cẩn cũng hơn một năm, chỉ thấy hình chưa tự mình thấy qua, dì Hai con nhẩn nhủ, lúc này để cho chúng ta xem xét trước một chút.”

Tôi nhìn thời gian một chút, Viên Lăng chắc chắn chưa ngủ. Điện thoại gọi bảy con tám quẹo tới đại đội, quả nhiên anh ấy đang làm việc trong phòng.

Theo thông lệ sau một hồi làm nũng ăn vạ, tôi nói: “Cuối tuần này anh có về nhà không?”

“Về, làm gì?”

“Vậy Tề Hoàn trực?”

“Đúng rồi!”

“Có thể cho cậu ấy xin phép nghỉ không?”

“Làm gì? Em nói thẳng đi.”

“Có thể xin nghỉ là được rồi, nói với Tề Hoàn, cậu ấy phải chuẩn bị tốt tâm lý, gặp phụ huynh.” Dieenddanleequysddoon

“Dì Hai tới?” Dừng một chút, lập tức lại hỏi: “Là ba mẹ tới?”

Ở chỗ này tôi dùng sức nện ghế sofa, đứa trẻ thông minh, quá thông minh.

“Đúng rồi, để cho cậu ấy chuẩn bị tốt ra tòa đi, đừng tưởng rằng bắt cóc phụ nữ đảng hoàng không ai hỏi tới.”

Nghe tiếng cười của Viên Lăng, cười thoải mái trên nỗi đau của người khác. Tiểu Bạch, cậu gặp phải một đội trưởng như vậy, một anh em cột chèo như vậy, quá không may mắn.

Chủ nhật Viên Lăng sắp xếp Ngô Triết trực, dẫn theo gốc không thể gốc được nữa Tề Tiểu Bạch về nhà.

Ngoại hình Tề Hoàn dĩ nhiên không nói, đặc biệt là khi vật tham chiếu là Viên Lăng. Thân hình ột mét tám, thẳng đứng. Tôi nhìn trong mắt ông bà tỏa ra ánh sáng.

Ở trong phòng bếp mẹ tôi lặng lẽ nói với tôi: “Dáng dấp thì đảng hoàng, chính là quá nghiêm túc, không biết cười.”

Cá trong tay tôi cũng cười đến mức trượt xuống trên mặt đất. Tề Hoàn không biết cười. Ôi chao, chuyện cười này quá buồn cười mà.

Ăn cơm xong, ba tôi tới phòng bếp lặng lẽ nói với tôi: “Rất tốt, chính là sức ăn quá nhỏ, ba xem cậu ấy cũng không thể ăn cái gì như thế.”

Tôi cười đến mức chén đĩa trong tay thiếu chút nữa cũng tiêu tùng. Dieenddanleequysddoon Sức ăn Tề Hoàn nhỏ. Ôi chao, lần trước nồi cơm rang trứng của tôi không biết người nào ăn ha.

Lần đầu tiên Tề Hoàn gặp phụ huynh, cực kỳ khấn trương. Viên Lăng kéo cậu ấy đến phòng bếp, truyền dạy kinh nghiệm, Tề Hoàn nghe theo gật đầu không ngừng.

“Chớ khấn trương, thả lỏng chút, ngấm lại, mẹ anh chính là mẹ cậu, ba anh chính là ba cậu, vợ anh chính là ... Chị cậu, người một nhà, đúng không?” Viên Lăng hướng dẫn cậu ấy.

Tề Hoàn nắm tay: “Không khấn trương, tôi tên là không khấn trương ... Không đúng, tôi là Tề Hoàn, tôi là thượng úy của đại đội đặc chủng tác chiến tập quân đoàn T, tôi là con một, trình độ học vấn trường đại học ...”

Viên Lăng ngắt lời cậu ấy: “Trình độ học vấn thì khỏi nói, lần này Tiểu Cần phải thi đậu chính là bác sĩ sản khoa.”

Hai người nói nhỏ một lát, Tề Hoàn tự tin gấp trăm lần chấp nhận xét duyệt đi. Tiếp theo Viên Lăng muốn đi ra ngoài, tôi chặn ngang níu lấy anh ấy: “Anh đội trưởng này làm được, đó là tương đối xứng đáng với chức vụ.”

Viên Lăng một chút cũng không có để ý bị đùa giỡn, cúi đầu búng một cái ở trên trán tôi: “Đó là, đều là bí đỏ của anh, anh phải che chở, từ công việc tới cuộc sống, thứ gì anh không phải quan tâm.”

Xét hỏi xong cháu rể, ông bà hài lòng con gái con rể làm xong tốt cùng đi chơi hai ngày ở thủ đô, nhìn một chút thủ đô thay đổi lớn lao từng ngày, mua đặc sản, hài lòng chuẩn bị về nhà.

“Bây giờ về nhà ă? Chơi hai ngày không nhiều lắm?” Tôi giữ lại.

“Đã ra ngoài nhiều ngày, quá lạnh, chơi không tốt, mùa hè năm tới lại đến.” Ba tôi lắc đầu.

“Nếu không bay tới Thượng Hải, thăm Tân Ba.”

“Chúng ta chính là bay từ Thượng Hải tới, cũng không biết bọn nó có muốn kết hôn hay không, cứ ở cùng một chỗ như vậy tính toán chuyện gì chứ?” Bà như có lời oán thán, thì ra là đã gặp con dâu.

Trong quan niệm của người già, kết hôn là chính đạo, cho dù là lúc hai người kết hôn chưa tới tuổi trưởng thành, ở chung lại không được, trang@ddld@bubble editor cho dù hai người này ở chung đã hơn ba mươi, cho dù hai người này đã có sự nghiệp của mình ở đơn vị một mình phụ trách một mặt công tác, không kết hôn chính là trẻ con. Trước khi tôi kết hôn bị bọn họ xem là trẻ con thật nhiều năm, mặc dù ở công ty người ta gọi tôi là “Dư tổng”, bọn họ vẫn còn cho là tôi không thể tự lo liệu cuộc sống.

Buồn bực đến đây là kết thúc, hai ông bà đẹp đẻ và rực rỡ lên máy bay, lên đường trở về.

Hoạt động thiết kế tuyên truyền cho tập đoàn cuối năm, sau đó bộ phận hành chính hậu cần toàn bộ nghỉ. Qua năm đại đội A phải tăng thêm biên chế, Viên Lăng vội vàng thiết kế đề cương huấn luyện mới, có lẽ không trở lại. Tăng thêm biên chế, có nghĩ là mấy trung đội trưởng đều phải lên chức. Trên bả vai có thể nhiều hơn một ngôi sao đương nhiên là chuyện tốt, giá phải trả là tết năm nay tôi sẽ một mình trông phòng.

Ngay tại lúc tôi đau thương than vãn trách móc, Viên Lăng trở lại.

Tôi giúp giữ tuyết trên áo khoác anh ấy: “Không phải là các anh đang bận rộn sao?” Quần áo rất nặng, lạnh buốt.

“Bận bận xong rồi.” Viên Lăng giẫm trên đệm chùi nước tuyết ở đáy giày.

“Tốc độ rất nhanh, đội trưởng Viên.”

“Đó là đương nhiên, anh là ai.” Viên Lăng đắc chí.

Uống cà phê tôi pha, Viên Lăng nói: “Đại đội xây dựng rộng hơn, đến lúc đó nhiều nhân viên, người thân cũng nhiều, trong đội đang tiến hành xin góp vốn xây phòng.”

“Góp vốn xây phòng? Tính thế nào? Tính theo tuổi công tác? Ở vị trí nào?” Tôi quan tâm vấn đề cụ thể.

“Còn không biết. Vị trí ... Hẳn là cách không xa căn cứ chứ?” Trong tay Viên Lăng ly Mark lớn, chỗ nào giống uống cà phê, giống cô gái nhỏ uống trà sữa.

“Tốt lắm, vậy anh đỡ phải tay chân lắm cảm chạy tới chạy lui.”

Viên Lăng duỗi một cánh tay, bấp thịt đội lên: “Đùa gì thế, nơi nào già? Anh mới ba mươi ...”

Tôi vỗ mông anh ấy một cái: “Không biết xấu hổ, năm ấy kết hôn anh đã nói anh ba mươi, anh cho rằng anh là hiệu trưởng Đàm, hàng năm hai mươi lăm.”

Đồng chí Viên Lăng da mặt tương đối dày, đồng thời cũng rất là biết gió chiều nào che chiều ấy. Anh ấy quên luôn vấn đề số tuổi, cho tới cạnh cửa, móc ra một lá thư từ trong túi áo khoác.

“Ai tin ?” Tôi cũng thổi một ly cà phê, nóng đến bốc hơi.

“Ban nãy ở cửa hành lang, một cô bé kín đáo đưa cho anh đấy.” Viên Lăng ngồi xuống, để cái ly xuống mở lá thư ra.

Tôi tiến tới nhìn. Viên Lăng vừa nhìn mở đầu, giấu đi, liếc nghiêng tôi: “Thư cá nhân, xin miễn tham quan!”

Tôi ngưng ngưng dính dính nằm trên lưng anh ấy, giống như gấu Koala: “Xem một chút thôi, cô gái nhỏ viết thư tình cho anh à?”

Viên Lăng gạt tôi xuống: “Coi chừng cà phê vãi ra ngoài.”

Tôi để cái ly xuống, đầu duỗi về phía trước, càng xem mặt càng xanh méc: “Viên Lăng, thật đúng là cô gái nhỏ viết thư tình cho anh? Anh không muốn sống?”

Giấy viết thư màu hồng, nét chữ non nớt nhưng xinh đẹp, từ không diễn đạt tư tưởng lại lớn mật thỏ lộ.

Tôi ngồi trên ghế sofa, nâng lên cái ly một lần nữa: “Đội trưởng Viên, suy nghĩ một chút làm sao trả lời cho nhà người ta đi, người ta chính là bị tư thế oai hùng anh dũng cứu hỏa của anh làm ê hoặc.”

Viên Lăng nhìn thư một chút, lại nhìn bì thư một chút, cười, cúi đầu, cười đến bả vai co rút.

Tôi đã anh ấy, oán hận nói: “Rất đặc chí đúng không? Thư tình đúng không?”

Viên Lăng cười đến té trên chỗ tựa lưng ghế sofa: “Rốt cuộc anh biết tại sao người giàu có đều thích được bên cạnh cô gái nhỏ.”

“Một người đàn ông trung niên, cả ngày bận rộn công việc và gia đình, cảm giác thời gian tốt đẹp nhất của mình cũng đã trôi qua, có hơi nản chí ngã lòng. Đột nhiên lại phát hiện có một cô gái nhỏ trẻ tuổi đặc biệt sùng bái anh, mỗi hành động cử chỉ của anh cô ấy đều cảm thấy đặc biệt hoàn mỹ, đặc biệt hấp dẫn, anh nói trái ngược lớn như vậy, người đàn ông nào có thể không mở cờ trong bụng.”

Tôi nhào tới bóp cổ anh ấy: “Cho nên anh đặc biệt đặc chí, cảm giác mình đặc biệt rất giỏi ha.”

Viên Lăng đưa tay ôm chặt tôi, trên tay xiết chặt chẽ: “Trước kia lúc ở đoàn con cọp, anh cho là mình là nhân tài, đến đại đội A, anh mới phát hiện không phải, anh là thiên tài. Cả ngày anh được đảm bí đồ sùng bái, cả ngày anh đều ở đây đặc chí. Cho nên, cô gái nhỏ không cảm động được trái tim anh.”

Tay anh vừa lật, tôi liền trời đất đảo ngược, ngã vào trên đùi anh ấy. Ánh mắt Viên Lăng cách tôi rất gần, hô hấp ấm áp phun ở trên, mặt tôi: “Có thể cảm động trái tim anh, chỉ có em. Anh thích, là phụ nữ có thể cùng anh đứng sóng vai, không phải là phụ nữ cả ngày thút thít khóc suốt mướt ân hận như cô gái nhỏ. Hiểu chưa?”

Tôi nháy mắt mấy cái: “Không hiểu.”

Viên Lăng cười đến mức làm cho người động lòng: “Anh tới làm cho em hiểu rõ ràng ...”

...

Về thư tình, không giải quyết được gì. Sau đó có một ngày nhớ tới, tôi hỏi Viên Lăng: “Chuyện cô gái nhỏ đó xử lý chưa?”

Viên Lăng ồ một tiếng: “Đứa trẻ mười bảy mười tám tuổi tìm một thần tượng ỉn, chuyện rất bình thường, không cần phải để ý tới, chờ cô bé lớn lên, tự nhiên sẽ hiểu, để cô bé sùng bái trong lòng đi. Chẳng lẽ chồng em anh không đáng giá để người sùng bái sao?”

Tôi buồn thương nhìn anh ấy, nghĩ thầm: “Trên đời người có hàng ngàn vạn, da mặt dày đến loại trình độ này chỉ có một người, mà tôi lại muốn trải qua cả đời cùng anh ấy. Mạn khổ ...”

73. Q.3 - Chương 61: Em Yêu Anh

Tôi và Viên Lăng cãi nhau, một lần kịch liệt nhất từ kết hôn tới nay, chuyện liên quan tới nguyên tắc, nhất định phải giải quyết rõ ràng.

Nguyên nhân gây ra đại khái bởi vì góp vốn nhà căn cứ, tôi nói tin tức ột số bạn bè buôn bán vật liệu xây dựng, vì vậy mấy người đi kiểm cục trường cục hậu cần, tham gia gọi đấu thầu, theo như quy củ, nếu như họ đấu thầu được, tôi có thể lấy phí tin tức. Tôi luôn cảm thấy chuyện như vậy là đạo lý hiển nhiên, nhưng Viên Lăng không cho là như vậy.

Viên Lăng cảm thấy bản chất doanh nhân của tôi quá nặng, xem tiền tài quá mức. Càng tranh cãi về sau, đầu hai người cũng bắt đầu choáng váng.

“Em nói em nhìn thứ gì không mang theo lợi ích?” Viên Lăng nói như vậy.

“Em là làm tiêu thụ kinh doanh, em nếu như nhìn cái gì cũng không nhìn thấy lợi ích, vậy thì xong rồi.” Tôi không chịu yếu thế.

“Vậy lúc trước kết hôn với anh, em nhìn thấy lợi ích gì?” Viên Lăng nói mê sảng rồi.

“Em đã vừa ý anh có nhà cửa, làm sao nào?” Thật ra thì lúc tôi nói kết hôn với anh ấy căn bản không biết anh ấy có nhà cửa.

“Được, nhà cửa cho em, bản thân anh ra khỏi nhà.” Viên Lăng thật đúng là dám nói.

“Tốt, bây giờ nhà cửa là của em, anh đi.” Anh ấy nói tôi cũng nói.

Viên Lăng bực bội mang giày vào vọt tới trên ban công: “Đi thì đi, một mình em coi chừng nhà này đi.” Nhún người nhảy một cái.

Nếu như đổi lại những người khác, nhất định là kêu lên, sau đó nhìn thấy người đó nhảy lầu ngã gục trên mặt đất đau đớn lật tới lần lui. Nhưng tôi không phải là những người khác, cho nên tôi nhìn Viên Lăng nhảy xuống, phản ứng đầu tiên là tăng này làm sao không hề cao hơn tí, để cho anh ấy đặc ý như thế. Tầng hai, Viên Lăng anh nhảy cũng không biết ngưỡng, đừng nói với người ta anh là bộ đội đặc chủng.

Tôi là người giới thiệu các nhà kinh doanh, tôi nói cho người ta người quản lý họ gì tên chi rồi, tôi chuẩn bị thu phí tin tức, tôi quang minh chính đại. Không thể nào vì nơi này là đơn vị của Viên Lăng, tôi phải kiêng dè sao, tôi phải ăn cơm, tôi phải sống, làm ăn thì người có quan hệ lợi dụng quan hệ, không có quan hệ thì tạo ra quan hệ, đây là nguyên tắc. Hơn nữa tôi giới thiệu mấy nhà vật liệu xây dựng đều là tuyệt đối chất lượng tốt giá thấp, hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn quốc gia, lúc đó tôi trang trí đều mua vật liệu trang trí ở chỗ bọn họ, so với sản phẩm tốt cùng loại trên thị trường, giá cả còn rẻ hơn, giống như sơn quét trên tường kia, một chút mùi cũng không có, thần thanh khí爽. (tinh thần dễ chịu, cơ thể sáng khoái)

Tôi cũng không đi xem dưới lầu, xoay người vào thư phòng mở QQ trong máy vì tính nói chuyện phiếm. Tôi phải tìm chỗ trú ra một chút. Thay áo lót, chạy đi bình luận ngay lập tức phim cầu huyết với các bạn trên mạng, mắng thoải mái một trận, trong lòng dễ chịu.

Tắt máy, tôi xem một chút nên nấu cơm, Viên Lăng vẫn không thấy bóng dáng. Ngẫm lại loại chuyện này, Viên Lăng ở chính giữa tạo thành chút khó khăn, bao nhiêu sĩ quan cao cấp chinh chiến cả đời, kết quả không phải là ngã ở trên chiến trường, lại ngã xuống trong quan trường (giới quan chức nhà nước). Nhắc tới thời buổi này, không có người nào là tuyệt đối đen tuyệt đối trắng, chủ yếu là màu xám, khó mà cân nhắc được. Ai cũng hy vọng xã hội là ngay thẳng trong sạch, nhưng trên thực tế, khắp nơi đều là mờ ám tối tăm, chẳng qua là chuyện không liên quan tới mình thì mọi người không để ý mà thôi.

Quên đi quên đi, cuộc làm ăn này nhiều nhất tôi đơn giản giúp một tay, không nhận tiền giới thiệu, vậy cuối cùng được chưa. Chỉ cần không liên quan với kinh tế, tôi đây cũng coi như ủng hộ xây dựng nền quân đội.

Tôi vo gạo, nấu cơm, Viên Lăng quay lại, mang theo đồ ăn. Ai nói chỉ có phụ nữ khi tính tình không tốt sẽ mua sắm điên cuồng, tôi nhìn Viên Lăng mua bao lớn bao nhỏ gì đó.

“Mua ở siêu thị cửa chung cư? Tôi hỏi.

Thật ra thì không có gì để hỏi. Lúc Viên Lăng nhảy lầu không mặc áo khoác, vào ngày đông lạnh lẽo, anh ấy sẽ không đi xa, bên cạnh đó, trên bao mua đồ in rõ ràng rãnh mạch điện thoại siêu thị.

Tôi cầm một nắm rau hẹ ra: “Không phải anh không ăn thứ này sao?” Viên Lăng hừ một tiếng, đi rửa tay.

Mua cho tôi, bởi vì tôi thích ăn, chồng mình vẫn còn yêu thương mình. Cái này là nói ngay cả lều lớn rau dưa cũng tốt, mùa đông, không hề biến đổi đa dạng ăn cải trắng xào hay cải trắng luộc, cảm ơn bác Đặng, mong cụ ông ở trên trời nghỉ ngơi.

Một đĩa to rau hẹ xào trứng gà trên bàn, tôi ăn rau hẹ, anh ấy ăn trứng gà, phân công hợp tác.

“Nghĩ thông suốt thì nói ra một tiếng.” Viên Lăng nói.

“Em biết phải làm sao, em sẽ xử lý.” Tôi bới hạt cơm nói.

Viên Lăng liếc mắt sâu sắc nhìn tôi, vùi đầu đẩy rau hẹ qua một bên.

Tôi gấp một viên thịt cho anh ấy: “Đứa trẻ kén ăn, anh nói các anh ở bên ngoài dã ngoại cũng không có yếu ớt như vậy.”

“Trước khác nay khác, khi đó anh nhìn chỉ thấy thức ăn, chỉ có nhiệt lượng. Bội Bội, có ít thứ, không phải đơn giản như em nghĩ, thế giới không có nơi nào là thiên đường chân chính, đại đội A cũng không phải, em hiểu không? Viên Lăng nói.

Tôi trầm mặc một lúc lâu, trịnh trọng gặt đầu một cái: “Em hiểu!”

Trên TV tiếng hát Thang Xán:

Không gặp gỡ người ấy,

Không lưu luyến trăng sáng,

Nắm tay đến già mãi nhưng nhớ,

Lúc người ấy không ở đây,

Vì ai si mê cảnh xuân,

Khoan thai tới chậm ...

Tôi chợt nhớ tới một chuyện, nhẩn nhện, chưa nói.

Sau khi ăn xong tôi khóa trái cửa phòng ngủ, lấy ra một bộ quần áo chưa từng mặc trong tủ treo quần áo thay, quần tóc lên, cài một cây trâm.

Lúc xuất hiện lần nữa ở trước mặt Viên Lăng, Viên Lăng ngẩn người, cười rộ lên.

Đó là một người bạn Hàn Quốc tặng, trang phục kiểu truyền thống Hàn của nữ, làn váy thật dài thật to, áo nhỏ nhỏ, vạt áo ở trước ngực kết thành một cái nơ bướm thật to.

Viên Lăng vỗ vỗ tay, cánh tay mở ra thật to. Tôi liếc TV một cái, trên màn ảnh vẽ mặt hai người nhìn nhau. Tôi thì thâm riu rít một tiếng, chui vào trong ngực ấm áp của Viên Lăng.

Sau đó tôi nhớ tới lúc ấy mình giả vờ đáng vẻ thẹn thùng, không nhìn được nổi da gà cả người. Nhưng lúc ấy, nghe tiếng cười Viên Lăng không kìm hãm được, tôi thật sự thấy được mùa xuân các loại hoa đua nở.

Tuyết rơi cả đêm, tuyết đọng đè ép xe trên đường chung cư vang lên báo động cả đêm. Có thể là có người khiếu nại, lúc sáng sớm, không vang lên nữa, xem ra là chủ xe tắt còi báo động.

Viên Lăng có một đồng đội trường quân đội đóng ở vùng khác, cuối năm không thể về nhà, vì vậy hai chúng tôi xách đồ tết đi thăm ông bà cụ nhà anh ấy. Ban đêm quay về, nhìn tuyết đọng trên xe, tính trẻ con của tôi bỗng nổi lên, lượm một hòn đá nhỏ ở trong bồn hoa ném qua, không có phản ứng. Tôi cởi bao tay, dùng ngón tay vẽ một trái tim trên cửa sổ xe đầy tuyết đọng, bên trái thêm một “I”, bên phải thêm một “U”, quay đầu nói với Viên Lăng: “Chồng, tặng cho anh!”

Viên Lăng cương chiều nhìn kiệt tác của tôi, đi lên trước, cởi bao tay xuống, viết ra một hàng chữ nước ngoài như nước chảy mây trôi (lưu loát).

Tôi gãi đầu: “Có ý nghĩa gì?”

Viên Lăng nói khe khẽ: “Tiếng Nga, anh yêu em!” Tiếp tục trên tay.

“Tiếng Pháp, anh yêu em!” ...

“Tiếng Nhật, anh yêu em!” ...

“Tiếng Đức, anh yêu em!” ...

“Tiếng Việt, anh yêu em!” ...

“Tiếng Miến Điện (Myanmar), anh yêu em!” ...

Bầu trời lại bắt đầu tuyết rơi ào ào vu vù, trên sườn xe tràn ngập các loại ngôn ngữ “Anh yêu em”, khoe miệng Viên Lăng nhếch lên ở giữa tuyết giống như một đóa hoa nở rộ đón xuân.

Tôi tiến lên giữ mặt anh ấy, phủi tuyết bay trên lông mi, hôn lên khoe miệng, lẩm bẩm nói: “Chồng, wa-tia-mu!”

Viên Lăng nháy mắt mấy cái: “Có ý nghĩa gì?”

“Miêu ngữ (Tiếng Hmông), em yêu anh.”

Em yêu anh ...

74. Q.3 - Chương 62: Sự Nghiệp

Tề Hoàn muốn kết hôn, cậu ấy nói gia đình mình có nhà, không cần mua nữa, trước ở với Tiểu Cẩn, cậu ấy là con một, lúc không ở nhà Tiểu Cẩn có thể chăm sóc ba mẹ cậu ấy. Trước lúc cưới, tôi giúp Tiểu Cẩn dọn dẹp phòng tân hôn, lần đầu tiên tới nhà Tề Hoàn.

Tề Hoàn lái một chiếc Audi biển số dân dụng tới đón tôi, nói làm việc riêng không nên dùng xe nhà nước, tùy tiện lái một chiếc xe ở tại trong nhà ra ngoài. Tôi cười cậu ấy, trong nhà cậu mở nơi bảo dưỡng à, lại tùy tiện lái một chiếc xe ra ngoài.

Xuống xe, dừng tại một tòa nhà bốn tầng độc lập trước biệt thự, tôi hỏi Tề Hoàn: “Đây là nhà của cậu?”

Tề Hoàn rất căng thẳng: “Ba em mua mười năm trước, tuy hơi nhỏ, Tiểu Cẩn thấy rồi, nói rất thích, sau này tự em có tiền lại mua nhà mới.”

Tôi nhìn cậu ấy một chút: “Dựa vào tiền lương và trợ cấp kia của cậu, năm nào tháng nào có thể mua được nhà loại này.”

Tề Hoàn dừng xe ra ngoài: “Em không có tiền mặt, trên tay em còn có chút cổ phiếu của công ty ba em, do khi còn bé phân chia cổ phần ban đầu cho em, nếu như bây giờ bán, lại gom góp một chút, có lẽ xấp xỉ. Dù sao em cũng không kinh doanh, giữ lại cũng không dùng vào việc gì.”

Về tình hình gia đình Tề Hoàn, sau này tôi hỏi Viên Lăng: “Anh hiểu rõ trong nhà Tề Hoàn không?”

Viên Lăng hết sức khó hiểu: “Hiểu rõ, đội viên trong đội anh tất nhiên anh hiểu rõ.”

Tôi gãi đầu: “Với điều kiện của Tề Hoàn, đi lính thật không thể tưởng tượng nổi.”

Viên Lăng cười: “Em phải biết nhà Ngô Triết làm gì, đó mới gọi là không thể tưởng tượng nổi.”

Tôi cảm thấy rất yêu thích Tề Hoàn, bao gồm Cao Thành và Ngô Triết, không phải là ham mộ của cải hoặc quyền lợi của nhà bọn họ, mà là gia đình như vậy nhưng không có nuôi ra con trai như nhị thế tử, bọn họ đều là đứa bé ngoan.

Tôi vừa nghĩ như vậy, vừa nói thầm lên tiếng ngay. Viên Lăng chịu không nổi tôi: “Em mới mấy tuổi mà là người lớn, đã kêu người khác đứa trẻ.”

Tôi đúng lý hợp tình nói: “Nhỏ hơn một tuổi so với em cũng là đứa trẻ, hơn nữa nhỏ hơn mấy tuổi, anh cũng gọi người ta bí đồ, bình dân tử.” (híc mình không hiểu lắm chắc là “trúng bình lính”)

“Bọn họ vốn chính là bí đồ của anh.” Viên Lăng còn đúng lý hợp tình hơn so với tôi.

Từ nhà Tề Hoàn ra ngoài, gặp phải một người quen.

“Ồ, anh Điền, trùng hợp như vậy?” Tôi chào hỏi.

Điền Lập Đông là khách hàng chất lượng cao của công ty, ngày thường rất quen thuộc, thường xuyên qua lại trở thành bạn bè, gia đình anh ấy có chuyện vui buồn gì cũng thích gọi cho tôi.

“Tiểu Dư, đúng lúc có chút việc muốn tìm em, mấy ngày nữa gọi điện thoại cho em, cùng nhau ra ngoài ăn bữa cơm.”

“Vậy không bằng ăn ở chỗ chúng em, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài chứ sao.” Tôi đề nghị.

Điền Lập Đông suy nghĩ một chút: “Không thuận tiện lắm, có một câu lạc bộ thương mại mới mở rất được, đến lúc đó gọi chồng em cùng đến, anh còn có mấy người bạn, mọi người cùng nhau vui vẻ một chút.”

“Được, đến lúc đó gặp.” Dù sao kỳ nghỉ cuối năm, tôi có nhiều thời gian.

Cho nên nói, thế giới này duyên phận là một chuyện rất kỳ diệu. Lúc Điền Lập Đông gọi điện tới đúng lúc Viên Lăng ở nhà.

Phòng tương đối trang nhã, mặc dù với ánh mắt chuyên nghiệp của tôi tới xem cũng không thể xoi mói.

Sau khi ăn xong Viên Lăng và mấy người bạn ở phòng khu đánh bóng bàn cui chơi giải trí, tôi và Điền Lập Đông nhỏ giọng nói chuyện ở bên cửa sổ.

“Cổ phiếu tập đoàn các em giảm.” Điền Lập Đông nói.

“Em biết, xuống không nhiều lắm.” Tôi nhâm nhi một hớp rượu sau bữa ăn. Trên tay tôi cũng có cổ phiếu của công ty mình, không nhiều lắm, bởi vì kiên trì không đụng cái gì không quen, có thể mua một chút vui đùa một chút, không thể đem mình mắc kẹt.

“Năm nay toàn bộ tình hình cũng không tốt, tập đoàn các em ở nước ngoài đã đầu tư mấy hạng mục rất nguy hiểm.”

Tôi không biết phải làm sao, coi như giám đốc điều hành của công ty, bộ phận bán hàng của tập đoàn, tôi đã ở lại chi nhánh khác của công ty, mấy năm trước lúc tình hình Đông Nam Á không tốt, tập đoàn thua lỗ lớn, lần này Trung Đông hỗn loạn, xem ra chúng tôi chỉ có thể lo lắng con đường đầu tư phía trước ở bên kia.

“Hai năm nay anh và mấy người bạn phát triển không tệ, vận số tốt. Năm sau chúng ta suy tính đầu tư du lịch dân tộc ở Tây Nam, làm lớn một chút, nếu mà em bằng lòng, qua đây làm tổng giám đốc cho anh, anh chỉ phụ trách bỏ tiền, mọi chuyện khác em tự tính toán. Như thế nào? Suy tính một chút.” Điền Lập Đông nói ra mục đích của mình. Sau đó anh ấy đi đánh bóng bàn với mấy người bạn.

Tôi biết thực lực của bọn họ, nói làm lớn một chút thì tuyệt đối không phải là đầu tư các loại đi nghỉ khu nghỉ mát khách sạn, tôi cầm ly rượu cau mày khổ cực suy nghĩ.

Một nhóm Đại lão gia đụng tới thì đấu thể thao loại này tính cách gì đó thì theo thói quen cá cược. Tôi nhìn ánh mắt Viên Lăng, biết anh ấy không muốn chơi, nhưng lại không tiện cự tuyệt.

Điền Lập Đông nói chuyện: “Các cậu làm sao thế? Người nào tới lần thứ nhất, chơi nhỏ chút, ý nghĩa ý nghĩa được rồi.”

Viên Lăng cười cười: “Kỹ thuật tôi không giỏi, mấy anh nhường tôi chút.” Khóe miệng nổi lên mỉm cười một chút như có như không. Tôi biết, lòng tự ái biến thái của anh ấy bộc phát, đây là đoạn mở đầu chuẩn bị chinh người. Lòng tôi thở dài một tiếng, xã hội này đa dạng, ở nơi này trong xã hội trộn lẫn người nào cũng sẽ gặp phải, chuyện tình dạng gì cũng phải đối phó.

Tôi cười đi tới, quả là đoán được, mấy người bị thu thập xong tiếng oán than dấy đất, trong tay Viên Lăng nhân dân tệ xếp rất cao. Thật ra thì tôi cũng hiểu rõ, đám người kia bình thường chơi rất lớn, chút tiền lẻ này căn bản không sao cả, nhưng chính là cổ tình lớn tiếng than thở, khiến cho người ta cho là bọn họ thật sự thua thê thảm. Quân nhân lừa dối, không gian không phải thương nhân, Thiên Lôi đụng phải Địa Hỏa, thú vị.

Viên Lăng nhìn một tiền trong tay, cầm lên tiện tay kín đáo đưa cho tôi: “Bội Bội, cầm giấy tính tiền.”

Điền Lập Đông tới ngăn cản, Viên Lăng cười: “Anh Điền, hôm nay lần đầu tiên gặp mặt, cho anh em mặt mũi này.”

Vừa nói như vậy, những người khác cũng tiện nói gì. Sau đó một người bạn tình cờ gặp tôi, còn nhớ rõ chuyện ngày đó: “Tiểu Dư, hôm nào lại gọi chồng em đến, lần đó đánh thật thích.”

Sau khi về nhà tôi hỏi Viên Lăng: “Không nhìn ra anh đánh bóng bàn rất tốt.”

Viên Lăng vừa đi giặt sạch sẽ áo khoác mùa đông cấp bậc phù hiệu vừa nói: “Tất nhiên, chồng em cái gì anh không biết.”

“Thôi đi, thế anh có thể đan áo len hay không?” Tôi khinh bỉ.

“Nói đi, chơi cái gì kim?” Anh ấy thật đúng là có thể. Trực tiếp té xỉu.

Tôi thử dò xét anh ấy: “Ngộ nhỡ đã mua biên lai, vậy tiền anh có cầm hay không?”

“Cầm, tại sao không cầm, đưa cho em mua quần áo mới. Có chơi có chịu, nếu em không cầm, đó không phải là ở trước mặt làm cho người ta mất mặt sao?” Chờ lên lại rồi, Viên Lăng cẩn thận gắn lại.

“Có điều là trường hợp này về sau nữa đừng gọi anh đi, tình cờ một lần xong, nhiều hơn vi phạm quy định.” Về những tiêu chuẩn tại đây Viên Lăng luôn luôn nắm bắt rất khá.

Tôi gật đầu một cái: “Bọn họ gọi em đổi nơi công tác, có nhảy hay không?”

Đầu Viên Lăng cũng không ngẩng: “Chuyện của mình chính mình suy tính.” Bỗng nhiên lại bỏ thêm một câu, “Bên nhau cả đời là một thử thách, mọi lúc mọi nơi, cả đời.”

“Được rồi, em sẽ không vứt bỏ bạn bè, đặc biệt là vào lúc này. Hài lòng chưa?” Tôi nghe theo ý của anh ấy.

Viên Lăng ngẩng đầu, mỉm cười một tiếng: “Trẻ nhỏ dễ dạy!”

Về sau nữa, Tề Hoàn kết hôn, hình thức rất lớn. Tề Tiểu Bạch mặc áo đuôi tôm khiến người ta mời rượu, người người đều chúc mừng ba Tề, nói con trai ông ấy vừa ra tay tìm ngay bác sĩ, môn đăng hộ đối. Đại đội A bên này tới uống rượu mừng mọi người thay thường phục, nhìn áo đuôi tôm của Tề Hoàn cười run rẩy hết cả người, Tề Tiểu Bạch mặt đen da đỏ đến tỏa sáng, không biết là đỏ xấu hổ hay là đỏ hạnh phúc.

Đám người kia, nếu như không làm lính, cũng sẽ có sự nghiệp khác rất tốt, nhưng bọn họ lại lựa chọn bộ đội, lựa chọn chiến trường, hơn nữa không oán không hối. Đó là sự nghiệp chung của bọn họ, vì thế, có thể dâng hiến ra toàn bộ bản thân, cho dù là, sinh mạng!

75. Q.3 - Chương 63: Ngày Nay Năm Ngoái Cũng Ở Đây

Kỳ nghỉ cuối năm của tôi, nhưng Viên Lăng hoàn toàn như trước đây đi làm, dĩ nhiên anh ấy có thời gian nghỉ thăm người thân, nhưng với tư cách bộ đội chủ chốt cộng thêm người chịu trách nhiệm quân sự, không phải không thể khác được anh ấy sẽ không tùy tiện xin nghỉ. Tôi rất ghét đi xa nhà khi trời lạnh, cho nên năm nay không có kế hoạch đi bất kỳ nơi nào. Quan niệm của tôi là, nếu muốn chơi thì phải chơi thật vui vẻ, chơi thật sung sướng, không phải là thuận lợi đi xe lửa máy bay, sau đó tới đích đến ăn cơm tâm sự với những người khác.

Mặc dù trên bản chất tôi là một người hướng nội, nhưng không ít bạn bè, nếu như tôi bằng lòng, tôi có thể liên tục đến những bữa tiệc hát KTV đánh bài, hoặc là hẹn vài người đi trượt tuyết ở vùng ngoại ô. Nếu như đổi lại mười năm trước, đây chính là cuộc sống của tôi. Lúc này là mười năm trước sao? Không phải. Cho nên, trong những ngày Viên Lăng không ở nhà, một mình tôi bình tĩnh luyện tập thư pháp trong thư phòng.

Được rồi, tất cả mọi người không nhìn lắm. Tự mình bày văn phòng tứ bảo (gồm bút lông, giấy, mực, nghiên), tính một chút phong nhã. Tôi giữ một thói mọi người nói đồ tốt nhưng tôi cũng không hiểu bên

trong chỗ nào tốt. Trong nghiên mực Đoan Khê từ từ mài mực. Nghiên mực là của chính ủy đại đội đưa lúc kết hôn, nhưng mà mực thì tùy tiện mua ở trong cửa hàng đồ dùng văn phòng. Tôi không phải là nhà thư pháp, không có chú ý nhiều như vậy, tùy tâm mà biểu đạt.

Bút lông sói (Lang Hào) nhúng đủ mực nước, ở nghiên mực thoảng cái lên trên không có rơi xuống theo đầu bút lông.

Giấy Tuyên Thành trên bàn sách vênh lên một góc, không có đồ chặn giấy, tôi lấy chuỗi chìa khóa trong tay đè ép.

Viên Lãng và tôi là giống nhau, trên người hai chuỗi chìa khóa: một chuỗi phòng làm việc, một chuỗi trong nhà. Chuỗi chìa khóa phòng làm việc kia rất đơn giản, khoan khoáy nhẹ nhàng, không có đồ trang trí dư thừa, coi trọng dùng trong thực tế; chuỗi chìa khóa trong nhà này thì phức tạp hơn, ở phía trên tôi treo cất móng tay, đồ ráy tai, hạt thủy tinh và ví dụ như đồ chơi nhỏ, chuỗi của Viên Lãng gần giống vậy, còn treo mảnh đạn lấy trên người mình xuống, vỏ viên đạn lúc lần đầu tiên tập bắn, và bùa bình an tôi cầu cho anh ấy ... Hôm nay tôi nhớ tới năm ngoái, có lẽ là ngày này đi, tôi cầm chuỗi chìa khóa của anh ấy trọn to hai mắt.

“Viên Lãng, em không nhìn lầm chứ?” Tôi đang cầm chìa khóa của Viên Lãng hỏi.

“Sao? Em không có nhìn lầm, đương nhiên là chìa khóa nhà của chúng ta, anh không có biến thành cầm nhà người tình.” Viên Lãng trêu chọc.

“Em khinh, ngược lại anh muốn có một người tình, người ta ai có bản lãnh đó chờ anh.” Mí mắt trên dưới của tôi cũng có thể gấp chết con ruồi.

“Không đúng, em hỏi chính là cái này, đây không phải là nhẫn kết hôn của chúng ta ư?” Tôi để vật thể tựa như nghi ngờ sát vào trước mắt, bên trong chiếc nhẫn còn khắc tên họ viết tắt của tôi: YBB.

Tôi giơ tay lên xem một chút, cái kia trên ngón tay áp út của mình khắc chính là tên họ viết tắt của Viên Lãng: YL.

“Đúng vậy, đó là cái lần trước chúng ta mua lúc về nhà.” Viên Lãng lại đây ngồi.

Thời gian đảo ngược ở trước mắt. Năm đó về nhà, có bạn bè hỏi, chúng tôi mới phát hiện không có nhẫn kết hôn. Trên người Viên Lãng không thể mang loại trang sức gì, tính chất công tác của tôi tốt nhất cũng không nên mang loại trang sức, cho nên chúng tôi liền không chú ý vật này mà xem ra là đồ quan trọng nhất của vợ chồng khác.

Viên Lãng cười: “Làm sao bây giờ? Hay là đi bổ sung, tránh cho em ở bên ngoài giả làm phụ nữ trẻ tuổi chưa lập gia đình.”

Kiểu dáng chiếc nhẫn ở tiệm vàng đa dạng đầy rẫy. Nhân viên tiệm giới thiệu: “Hiện tại màu vàng phổ biến nhất, nhiều kiểu dáng, vừa mới vừa xinh đẹp.”

Tôi chỉ vào trong quầy: “Cái này, còn có cái này, còn có bên cạnh cái đó ...”

Tôi đeo chiếc nhẫn vào trên ngón tay, mười đầu ngón tay sáng ngời, chói lọi trực tiếp mắt người.

“Chồng, anh chọn một cái.”

Viên Lãng từ chối cho ý kiến: “Em thích là được. Phiền anh lấy cho cái này.” Đây mới là nhẫn kết hôn thích hợp, một nam một nữ. Khắc chữ là miễn phí, tôi muốn yêu cầu khắc thành: YBB.

“Tại sao phải khắc hơn một chữ cái?” Viên Lãng hỏi.

Tôi nhẹ nhàng ghé vào bên tai anh ấy nói: “Dù sao cũng miễn phí, ngu sao không khắc.”

Trong lúc nhất thời trên mặt Viên Lãng nét mặt biến đổi giống như cầu vồng sau mưa.

“Tối, đeo lên, sau này đội trưởng Viên anh lúc mặc quần áo thường cũng phải đeo lên, những phụ nữ trẻ tuổi chưa lập gia đình kia chỉ biết phải cảnh báo anh, sau đó cách xa anh, sau đó thế giới này sẽ giảm rất nhiều trái tim vỡ nát bị kịch nhân gian.” Tôi đeo nhẫn kết hôn mới ra lò cũng là bị trề vào trên ngón áp út của Viên Lãng.

“Viên Lăng, anh bằng lòng gả cho em không?” ... Kết quả đương nhiên bị sửa chữa.

Ngày đó, nhân dịp lúc xuân về hoa nở, ánh nắng tươi sáng, Viên Lăng nắm tay của tôi ở bên cạnh công viên cây cối um tùm ngồi trên chiếu cạnh bờ sông, nhìn mấy ông già câu cá phía xa. Bờ sông, hoa anh đào, hoa tường vi đang nở khắp nơi, nước sông dào dạt khoan khoái chảy qua, gió sông thổi qua một trận nhẹ nhàng khoan khoái, cánh hoa bay xuống đầy trời. Tay trái Viên Lăng vòng qua sau lưng tôi, nắm tay của tôi, mười ngón tay đan lại, vòng kim loại lạnh lạnh vuốt ve ở trong lòng bàn tay mỗi người. Ở bờ đê không người, tôi nhẹ nhàng tiến tới trên môi của anh ấy, môi nhẹ nhàng ấm áp, đầu lưỡi hơi lạnh mà mềm nhẵn ...

“Ting –“ Bình nước trong phòng bếp phát ra còi báo động chói tai, nước sôi.

Tôi xách bình nước ra ngoài, rót nước ngâm Thiết Quan Âm cho tôi. Hương lan lưu lại khí mờ mịn ở giữa, tôi cười tự giễu lắc đầu một cái, nhìn chuỗi chìa khóa cũng có thể nghĩ tới nhiều chuyện cũ xảy ra như vậy, tôi nên đi làm người viết tiểu thuyết.

Nhắc tới bút lông lần nữa, chuyển động cổ tay, chuyển động một cái, tôi nín hơi thở, viết xuống ở trên giấy Tuyên Thành một hàng thể chữ hành:

Năm ngoái giữa nơi này cũng ngày này,

Má phấn hoa đào ửng đỏ hây.

Trên giấy trống một nửa, tôi không viết xuống nữa, ý cảnh bức tranh thơ là ở giữ lại trắng, ý được cũng dễ làm thôi. Thật ra thì sở dĩ không viết xong, bởi vì lúc này có một cú điện thoại tới, tôi ra cửa vội vàng, giấy bút không thu đi ngay. Sau đó mấy ngày không vào thư phòng, để cho nó đặt ở nơi ấy đi, ngộ nhờ người tới vừa thấy, ôi, Lão Nhân Gia người còn ham mê thư pháp ư, thật nhìn không ra ... Sau đó tôi có thể ra vẻ khiêm tốn, đâu có đâu có, mò mẫm viết mà thôi ...

Sau đó có một ngày tôi từ tiệm sách trở về, trên danh nghĩa là đi mua sách, trên thực tế là giả mạo đi uống cà phê với bạn bè. Vừa vào cửa nhìn thấy chuỗi chìa khóa trên bàn, Viên Lăng.

“Chồng anh đã về?” Tôi vừa gọi vừa tới thư phòng, định đặt sách mới mua vào trên giá sách. Đồ đạc khác thường trên bàn sách, tôi do dự nhìn kỹ, trên giấy nhiều hơn hai câu:

Má phấn giờ đây không biết đi đâu,

Hoa đào còn cười gió xuân như cũ.

Có người đi vào, tôi vừa quay đầu lại, một bóng dáng ấm áp sau lưng, ôn hòa hiền hậu ôm tôi, đôi môi mang theo hơi thở quen thuộc làm người ta hôn mê đê xuống ...

Mùa đông tới, mùa xuân còn có thể xa sao ...

76. Q.3 - Chương 64: Chuyện Nhà

Nếu như bạn đi trên đường, nghe bên cạnh có người lầm bầm lầu bầu, đổi lại lúc trước, tuyệt đối tinh thần người này có bệnh, nhưng đổi lại hiện tại, nói không chừng người này là dùng Bluetooth (tai nghe không dây) nghe điện thoại.

Trên tai tôi cài bluetooth, dọc đường nấu cháo điện thoại từ siêu thị. Đúng là thuận tiện, hai tay xách đồ, không ảnh hưởng miệng trao đổi.

“Trên đường đã ngưng tụ chưa? Vậy cậu ấy còn chạy mô-tô ra ngoài?”

“Một tháng có thể chạy hơn 2000 đồng, không tệ nha. Kiếm tiền cưới vợ? Không phải là lần trước gặp việc ấy chứ?” Cả người tôi nổi da gà rớt xuống. Năm đó em trai họ bà con xa 20 tuổi đã chọn bằng lòng đính hôn, xem ra năm nay muốn kết hôn. Nhà đàn gái ở nơi rất thôn dã, rất truyền thống, cũng không có chịu qua giáo dục gì đó. Xem ra ở nhà gái, em trai họ này từng trải việc đời, nếu nói việc đời, chính là năm đó

cậu ấy 17 tuổi làm công ở thành phố. Một thằng bé rất chịu khó, gom tiền làm công lại mua một chiếc mô-tô cũ, chạy xe chợ đen, lại còn thu nhập không tệ, chính là nguy hiểm, năm ngoái anh em chạy xe mô-tô phi pháp với cậu ấy xảy ra tai nạn xe cộ đã chết một người, xe hàng lớn ép đầu tới lộn xộn.

“Bảo cậu ấy chạy chậm một chút, chú ý an toàn.” Tôi còn có thể nói cái gì, là chị họ bà con xa, ngay trong năm, tôi có thể làm cũng chỉ có những thứ này.

Lại nhận một cú điện thoại, tay bị túi siêu thị làm đau.

Tôi xoay xoay đầu: “Ai vậy? Thanh Nhan?”

“Cậu ở trước cửa nhà tớ? Tớ đã tới, xuống xách ít đồ giúp tôi đi chứ, tớ cũng sắp chết ở trên đường.”

Tâm tình Tiểu Lâm thật không tốt, giống với thời tiết, đen nghìn nghịt.

Tôi mở ra trà bánh mới vừa mua: “Nói đi, cãi nhau với Cao Thành?”

“Mình với anh ấy càng ngày càng nói không tới một mảnh.” Tiểu Lâm oán giận.

“Cậu với anh ấy vốn là không thể nào nói đến một mảnh, trong lòng anh ấy kia trừ huấn luyện chính là binh lính của anh ấy, chỗ ấy so với Viên Lăng thật là được đi.”

“Không phải là cái này.”

“Không phải cái gì?”

“Con trai học nói chuyện, ngày đó đột nhiên nói một câu mẹ kiếp, hù dọa làm cho tớ bối rối.”

Trà bánh trong miệng tôi thiếu chút nữa phun ra.

“Tớ giờ tay liền cho con trai một cái tát trên miệng, cậu nói đứa trẻ học lời lẽ bẩn thiếu có đáng đánh hay không?”

“Đáng đánh!” Tôi gật đầu.

“Nhưng Cao Thành biết nói tớ xuống tay quá nặng.” Tiểu Lâm tức giận muốn chết.

“Có lúc cậu ra xuống tay rất là độc ác ... Cứu mạng!” Tôi bị Tiểu Lâm bóp cổ đứng đờ.

“Tớ đánh nhẹ nhàng.”

“Vẫn chưa tới ba tuổi, không hiểu chuyện.” Tôi khuyên giải.

“Cái gì chứ, tới lúc đó vừa ra khỏi cửa gặp người khác, người ta còn tưởng rằng giáo dục nhà tớ có vấn đề, mình tớ mất mặt không lên nổi.”

“Đúng, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.” Tôi là gió chiều nào theo chiều đó.

“Nhưng Cao Thành nói bé trai thỉnh thoảng nói một câu không sao cả. Cậu nói anh ấy là Logic kiểu gì.” Ở trong phòng Tiểu Lâm càng nói càng tức.

“Hiện tại tớ và anh ấy nhắc tới giáo dục đứa trẻ liền cãi nhau, trước kia chúng mình không phải như vậy.”

Tôi gãi đầu: “Tớ chưa sinh đứa bé, tớ cũng không hiểu giáo dục đứa trẻ này.”

Tiểu Lâm giậm chân một cái: “Ai nha chính là tớ tìm người phát oán trách, mấy ngày nay tớ buồn bực chết được.”

“Vậy bây giờ?”

“Bây giờ? Đi đón con trai về nhà, tớ ném nó tới chỗ bà nội nó.” Bà chủ gia đình xót xa.

“Không ăn cơm?”

“Lần sau đi.” Tiểu Lâm cũng giống như lúc cô ấy tới là người biến mất không dấu vết.

Tôi vỗ vỗ tay, dọn dẹp xong đồ, đi rửa tay.

Tầng dưới tiếng động cơ xe hơi. Tốt, Viên Lăng anh lấy việc công làm việc tư, lái xe nhà nước về nhà.

Ló đầu vừa nhìn, không phải xe Viên Lãng, là hai người hàng xóm điên cuồng mua sắm trở về. Kia là mở tiệm tạp hóa, mua nhiều đồ như vậy.

Từ trên ban công xuống, một người không tưởng tượng được xuất hiện. Hơn nữa kể tiếp tôi hoàn toàn bị không chế.

“Chồng, anh làm cái gì anh?” Tôi bị nhiệt tình của người này hù dọa bối rối.

“Nhớ em!” quần áo trên người lộ ra bên ngoài lạnh như băng.

“Em cũng nhớ anh ...” Tôi bị đè ở trên cửa ban công hôn đến thất điên bát đảo.

Hôm nay Viên Lãng cắn thuốc lắc đây là thế nào, không giống lúc đầu Viên Lãng ấy bình tĩnh. Tôi tranh thủ vừa nâng một tay, cứng rắn kéo đầu của anh ấy đến trước mắt, dùng một phần vụn giây thời gian xem xét, là chồng của mình, không phải là người khác giả mạo.

“Nhìn cái gì?” Viên Lãng thở hổn hển.

“Quá gần, không thấy rõ ngài là ai.”

Tay lạnh như băng, đặc biệt là lúc sờ vào trong quần áo, da thịt nóng như lửa rừng mình ớn lạnh.

“Anh không đến nỗi chứ, tuần trước chưa từng trở về nhà sao?” Mặc kệ nói thế nào, chồng có tình cảm mãnh liệt đối với mình, vợ vẫn nên cảm thấy cực kỳ vui vẻ, nhìn một chút, bản thân vẫn có lực hấp dẫn chết người đối với người khác phái.

Tôi một phát bắt được thất lưng đang bị kéo xuống: “Bây giờ là ban ngày.” Dùng ánh mắt nói cho anh ấy biết rèm cửa sổ còn không có kéo.

Viên Lãng ở bên tai tôi nói: “Vị trí này không ai có thể nhìn thấy.” Trên tay dùng sức, tôi liền đầu hàng.

Nhìn, anh ấy nhớ tôi, anh ấy nhớ tới không thể tự kiềm chế. Làm vợ lão A, tôi không thể ngại ngùng, không thể ngại ngùng.

Tôi vừa nghĩ như vậy, vừa đưa tay xuống dò tìm.

Trên tay sờ tới gì đó làm cho tôi cả kinh há to miệng: “Chồng anh không thế nào?”

Viên Lãng chỉ tiếc rên sắt không thành thép: “Cái gì sẽ không, đó là điện thoại di động của anh.”

“A?” Sờ nữa sờ, thật sự hình dáng không giống nhau.

...

Tôi nghĩ đến một chuyện: “Chồng, em vẫn còn chưa tắm đâu.”

Người kia như tên đã lấp vào cung rồi: “Anh không quan tâm.”

“Nhưng chồng anh cũng chưa có tắm, bác sĩ nói, các anh dễ dàng dính vi khuẩn hơn ... A, nhẹ một chút!” Trên người rịn ra mồ hôi cả người. Không còn kịp rồi.

Tôi im lặng nhìn trời. Chồng anh thật sự là có tình cảm rất mãnh liệt, lần sau có thể đổi chỗ hay không, thật ra của sổ quá cứng rắn, trên lưng đau quá, phía trên quần áo ngay ngắn, phía dưới gió mát vù vù, băng hỏa lưỡng trọng thiên. (chắc là hai tầng băng lửa)

...

Tôi nhìn Viên Lãng dựa nghiêng trên ghế sofa xả thử: “Nói đi, trong lòng có chuyện gì?” Rút khăn giấy lau sàn nhà bên cửa sổ. Rối tinh rối mù.

“Đói bụng, muốn ăn cơm.” Rốt cuộc là ai bị cái gì vậy nha? Nên làm nũng phải là tôi chứ?

Tới siêu thị mua tương xúc xích, nấu canh, cùng nhau ăn ẩm áp hài hòa.

Nhà là nơi một người thả lỏng nhất, đặc biệt là lúc có tâm sự. Có người từng nói, một người sau khi ăn một bữa cơm no, trên vẻ mặt đó cũng không giống nhau.

Lúc này Viên Lăng rất thả lỏng, nhưng ánh mắt rất mệt mỏi, mệt mỏi trên tinh thần.

“Đoạn thời gian trước trong đội xảy ra chuyện, lúc huấn luyện có một đội viên bỗng nhiên phát sinh chảy máu não, chết.” Giọng nói Viên Lăng làm cho trong lòng tôi cảm thấy rất đau.

“Không phải là chiến đấu giảm quân số. Tuần này một mực giải quyết chuyện này. Người sống sờ sờ đưa tới đây, đã mất không rõ ràng. Ăn nói như thế nào với gia đình người ta.”

“Nếu như là hy sinh trong chiến đấu, ít nhất có thể nói, con trai nhà ngài là anh hùng chiến đấu, là tấm gương của chúng tôi, sau đó xin khen thưởng, cho người nhà một sự an ủi.”

“Vậy kết quả?” Tôi hỏi.

“Kết quả gia đình thân thuộc được sắp xếp tại phòng tiếp khách, tiếp đãi ăn uống ngon miệng, chính ủy làm công tác, bồi thường hai mươi mấy vạn, lại đồng ý chi phí lên đại học em gái cậu ấy do đội gánh vác, lúc này mới xong.”

“Để cho người sống cũng xem một chút, đúng không?” Tôi cảm thấy xử lý chút chuyện ở đây trên xã hội với quân đội hiệu quả như nhau.

“Cũng là để cho lòng mọi người thoải mái, an tâm ở bộ đội, mặc dù đã xảy ra chuyện gì, quốc gia sẽ giải quyết cho họ nỗi lo về sau.” Viên Lăng xoa chân mày của mình.

“Nhưng trong lòng anh cực kỳ buồn phiền, cho nên muốn tìm người hạ hỏa.” Lúc tôi hiểu đã chậm rồi.

“Anh biết em tốt với anh.” Viên Lăng anh thật vô sỉ, nhưng mà tôi thích, tôi thích anh tin nhiệm đối với tôi. (tin nhiệm=tin tưởng và giao nhiệm vụ cho)

“Trước đây lúc chưa có em, trong lòng anh có chuyện tìm ai nói?” Tôi muốn hiểu rõ một Viên Lăng trước đây.

Lông mày Viên Lăng giương lên hướng về phía tôi cười một tiếng: “Không tìm ai nói, kìm nén.”

Tôi đi tới, nhìn anh ấy, cười: “Kìm nén? Chờ kìm nén sót ruột thig tự mình giải quyết đúng không?” Năm tay của anh ấy nhấc lên đặt tại trên vị trí quan trọng của anh ấy.

Hai người cười lẫn thành một đoàn ở trên ghế sofa.

“Nói cho em một điều buồn cười đây, Tam Nhi có bạn gái.” Viên Lăng giống như dâng vật quý.

“Ai vậy? Trong nhà tìm cho?” Tôi xử lý tóc lẫn rối.

“Em biết. Cái phóng viên nhỏ phỏng vấn em lần trước.”

“A?” Cầm tôi rơi xuống đất.

“Không phải các anh là đơn vị bảo mật sao? Làm sao bọn họ liên lạc đến?”

“Không phải là Tam nhi đi ra ngoài mua đồ sao? Người này lại có thể choáng váng ở trong siêu thị rồi, gặp cô gái kia, nhận ra được, sau đó thì trò chuyện, lại sau đó hai người đã thành rồi. “Tam nhi là tấm quan tài bộ nhớ (?o? không hiểu lắm, có ai biết chỉ giúp em), mỗi một sự kiện mỗi người đều nhớ rõ ràng.

Tôi nhớ lại cô gái nhỏ đó lơ mơ quên mang bút ghi âm.

“Nơi khác?” Không thể nói yêu thương cùng chỗ với cô gái trẻ tuổi.

“Không có hộ khẩu Bắc Kinh (sống và làm việc ở Bắc Kinh), bản thân và gia đình trong sạch, là người đơn giản, rất xứng đôi với Tam nhi.” Thật là một tin tức tốt.

Mỗi người đều có thể có lúc buồn bực, nhưng trong cuộc sống luôn là chuyện vui sướng chiếm đa số, giữ gìn chuyện vui vẻ, niềm phong chuyện không vui vẻ. A, ngày vẫn tương đối tốt đẹp và tràn đầy hy vọng!

“Viên Lăng, hỏi anh chuyện này.” Từ trong chăn tôi nhô đầu ra, hít thở.

“Hỏi đi.” Âm thanh Viên Lăng từ dưới chăn truyền đến, rầu rĩ.

“Nếu như ở trên giường em gọi tên những người khác, anh sẽ làm sao?” Tôi nhẩn nhẹn cười hỏi.

“Cái gì?” Viên Lăng một phen vén chăn lên chui đi ra.

“Em gọi tên ai anh liền làm thịt người đó.” Viên Lăng giả dạng một bộ mặt tôi là lưu manh tôi sợ nét mặt người nào.

“Thật? Vậy ... Viên Lăng, Viên Lăng ... Anh làm thịt đi!” Tôi cười híp mắt nhìn anh ấy.

Viên Lăng nhìn chăm chú vào đôi mắt của tôi: “Trước khi làm thịt hẳn, trước đó giải quyết xong em cái yêu tinh gây họa này!” ...

Gió bắc mùa đông thổi qua, trên nhánh cây trơ trụi ngoài cửa sổ, không có chim nhỏ dừng chân, nếu có, cũng sẽ đổ mặt bay đi thôi.

77. Q.3 - Chương 65: Năm Qua Năm Lại, Hoa Vãn Thế

Buổi tối giao thừa, Viên Lăng ăn tết cùng đội viên ở trong đội, tôi trải qua tết âm lịch cùng các nhân viên ở trong khách sạn. Đồng Sự Trưởng và thành viên Hội Đồng Quản Trị cũng nghiêm túc chuyện tham dự tiệc tối này, mời rượu với các nhân viên.

Cấp cao tập đoàn lần lượt phân chia cho tất cả chi nhánh khu vực công ty ăn tết là quy củ từ trước, năm nay tới lượt khu vực này của chúng tôi. Các nhân viên tương đối phấn khởi, Đồng Sự Trưởng của tập đoàn, bình thường vốn sẽ không lộ mặt, thì cũng giống như nhân vật thần bí trong truyền thuyết. Liền có người trẻ tuổi to gan chạy lên mời rượu, Đồng Sự Trưởng cũng cười tít mắt uống một hơi cạn sạch. Tuy nhiên tôi cảm thấy người này luôn soi mói ở trong cuộc họp, về mặt âm tình bất định (tâm trạng khó đoán) nhìn bằng báo cáo tài vụ, nhưng đáng về ông ta trước mặt người khác quả thực hiền lành giống như Phật Di Lặc, diện mạo này dễ gần gũi.

Tôi âm thầm bội phục, dù sao cũng là người từng trải nhiều năm, hơi thở toàn thân bất bí phù hợp vừa vặn, thu vào phát ra tự nhiên, như cùng loại khí thế với Viên Lăng.

Giống với Viên Lăng? Nhận thức này làm cho tôi lập tức cảm thấy hơi thân thiết với Đồng Sự Trưởng.

Theo quy định, buổi tối giao thừa là có thể đốt pháo hoa, vì thế công ty mua hộp pháo hoa lớn để cho nhân viên vui vẻ vui vẻ ở ngoài căn tin. Tiếng pháo kếp nổ tung tanh tách ở giữa, nháy mắt trong không khí tràn ngập nồng nặc sương khói, nhiều vụn giấy pháo rơi lả tả tung bay giữa trời.

Tôi cười ha ha đứng ở một bên xem nhóm trẻ vui đùa ầm ĩ, mấy chàng trai bộ phận hành lý đã chạy tới: “Dư tổng, cái này cho cô đốt, tịnh đế nở hoa.” (tịnh đế là hai hoa sen nở trên cùng một đế)

Tôi nhận lấy điều thuốc trong tay bọn họ, đốt ngòi nổ, pháo hoa vèo thoát đi lên, ở trong màn đêm xanh đậm bùng nổ hai đóa pháo bông đẹp đẽ và rực rỡ.

Đêm đông gió thổi qua, cũng như băng châm trên mặt, trong mắt lại nóng hằm hập. Chúng ta đều còn sống, chính mình bình yên trải qua cuộc sống, có cười đùa, có đau buồn, công việc chăm chỉ cuộc sống nghiêm túc, quan trọng nhất là, giờ phút này chúng ta cùng một chỗ, lúc này cùng hít thở mang theo không khí vui mừng sum họp. Tôi hít sâu một hơi, không người nhận ra thu nước mắt trong hốc mắt về, nói khe khẽ: “Viên Lăng, năm mới vui vẻ!”

Lần đầu Viên Lăng trở về nhà, truyền cho tôi một tinh thần, Sơ Tam chúng tôi mời khách.

“Mời khách? Mời ai?” Tôi rất mờ mịt.

“Ngày đó Sơ Tam giả sử toàn bộ người, số người tạm thời chưa xác định, khoảng hơn mười 20 người đi.” Viên Lăng suy nghĩ.

“A, vậy em đặt trước một phòng ...” Tôi đi lấy điện thoại.

“Không cần, ở nhà là được rồi, náo nhiệt chứ sao.”

“A ..., vậy em chuẩn bị một chút ...” Chợt vừa nghĩ lại, không đúng, làm sao suy nghĩ như thế không thích hợp.

“Viên Lăng, anh thành thật mà nói, tóm lại chuyện gì xảy ra, yên lành mời khách cái gì, còn phải ở nhà.” Tôi hỏi tới Viên Lăng.

Viên Lăng giả vờ tập trung tinh thần quan sát trong chậu hoa bồn hoa: “A, lá cây mới dài ra rồi!” Giữa mùa đông lá có thể dài ra thì có quỷ rồi.

Nhận thấy tôi nhìn chằm chằm anh ấy, ha ha vui lên: “Thật ra không có chuyện gì xảy ra, chính là anh đặt em bị thua.”

Tôi dám cam đoan lúc ấy hai mắt của mình lớn hơn so với sư tử bằng đá ở cửa công viên.

“Vậy không phải là đánh bài sao, mấy tên trẻ tuổi cùng nhau làm vậy, anh đã thua, đồng ý Sơ Tam mời bọn họ ăn cơm, còn phải là ở nhà, còn phải là tự tay em làm ...” Viên Lăng hơi hợm nói.

Tôi gào khóc hu một tiếng liền nhào tới: “Viên Lăng anh một ông chồng lụn bại, anh đã bán vợ anh như vậy...”

Sau khi làm cho người không chịu thua kém này hung hăng đè ở trên ghế sofa dạy bảo một trận, tôi vẫn chưa thỏa mãn lau miệng, đi tìm giấy bút.

Viên Lăng ngồi xuống, chùi nước miếng đầy mặt: “Miệng đầy vị mặt ong, em lấy giấy bút làm gì?”

Tôi lườm anh ấy một cái: “Ăn cơm không phải lập thực đơn sao, trí nhớ em lại không như Lão Nhân Gia tốt như thế.”

Thành thật nghiêm túc ngồi ở cạnh bàn ăn, tôi cẩn cẩn bút suy nghĩ. Hai mươi người, vậy coi như là cơm tất niên, phải là bàn tiệc nghiêm chỉnh, không thể chỉ lên cái lẩu cho xong chuyện. Thực đơn nha, mời khách nha, đây là điểm mạnh của tôi. Trong lòng tôi đặc ý, trên giấy soạn soạn múa bút thành văn.

Giấy lát, tôi ném ba tờ giấy cho Viên Lăng: “Chọn một tờ đi.”

Viên Lăng nhận lấy nhìn: “Bốn mùa như mùa xuân, thịt nguội đoàn viên, chân giò sầy Phú Quý, thỏ rừng cay, vịt nấu khoai môn, thịt hấp cải muối...” (hìc mình không biết nhiều món ăn nên các bạn thông cảm nhé >.

78. Q.3 - Chương 66: Tôi Không Làm Ra Vẽ Chi Cả Thật Nhiều Năm.

Tết Nguyên Tiêu nhóm quản lý cấp cao của vài chi nhánh công ty hẹn xong muốn đi karaoke, nghe nói chi nhánh Thiên Tân của công ty có cao thủ karaoke, còn từng tham gia thi đấu ca hát gì đó, lòng tôi đang lo sợ, ở nhà lấy bài hát quen thuộc của mình lục ra để luyện tập trước một phen, tạm thời có thêm cam đảm.

Tôi đang kìm nén bắt chước giọng hát của Thang Xán hát bài Đại Trường Kim:

Người ấy không gặp lại, Minh Nguyệt không lưu luyến, trường tương thủ, mãi tương tư, khi người ấy không ở đây, cảnh xuân vì ai si, lũng thừng tới chậm...

“A, hát được không tề, phó tổng Dư.” Viên Lăng từ trong phòng tắm đi ra, trên đầu hơi nước mờ mờ, cả người hồng hào trơn mịn.

Tôi quay đầu nhìn anh ấy, nhìn qua dáng vẻ rất ngon miệng, trong lòng bỗng động, đổi bài hát:

Tôi nhẹ nhàng ném một miếng, hương thơm nồng đậm hấp dẫn này ... Không nỡ ăn kẹo lại mỉm cười ...

Viên Lăng thấy tôi vừa hát vừa ngắm anh ấy từ trên xuống dưới, dứt khoát thoải mái ngồi ở bên cạnh tôi, dáng vẻ giống như mặc cho người nhắm nháp. Vì thế tôi liền dính đi lên, dùng giọng mũi ngượng ngùng ngọt ngào ở bên lỗ tai anh ấy ngâm nga nói:

Với người có tình làm chuyện vui vẻ, đừng hỏi là nạn hay là duyên ...

Đang chuẩn bị động tay động chân khi tiến hành chương kế tiếp, điện thoại di động rất không hợp thời điểm vang lên.

“Ai vậy?” Tôi nhin xuống hơi thở hỏi.

“A? Chuyện gì? A... , mà tôi bây giờ đang đi công tác ở Nghiêm Châu, phải tuần sau mới có thể trở về. Vậy tôi trở về sẽ liên lạc với anh, tạm biệt!” Tôi cúp điện thoại, trong lòng cũng không có hăng hái như vừa rồi, cau mày đi rót cà phê.

Viên Lăng nhận lấy cái ly: “Điện thoại của ai?”

“Một nhân viên trước kia, tìm em mượn tiền.” Tôi tựa ở trên ghế sofa, trong lòng cực kỳ buồn.

“Mượn bao nhiêu?”

“Không phải vấn đề mượn bao nhiêu, một người bạn của anh ấy cùng người ta đánh nhau vào cục cảnh sát, muốn mượn tiền chuộc ra ngoài.” Trong lòng tôi rất buồn bực.

“Ban đầu làm việc chung khi đó quan hệ của mọi người cũng không tệ lắm, nhưng đó là làm việc, em và cá nhân anh ta không có qua lại gì, nhưng mấy người trẻ tuổi này làm không rõ ràng lắm, cho rằng quan hệ làm việc chính là quan hệ cá nhân, coi em giống như chị cả (hic bản dịch để Lão đại nên mình để chị cả cho hợp với nhân vật, ai có ý hay hơn ko? Chỉ giúp mình nhé), em không thích loại cảm giác này.”

“Ngoài ra loại chuyện đánh nhau này em rất phản cảm, nếu anh giúp anh ta, anh ta nhất định muốn chút gì đa dạng để báo đáp anh, ngộ nhờ vì báo đáp lại đi gây rắc rối, đó mới nói không rõ ràng đây.” Mùi thơm của cà phê hòa tan rất nhạt, nhẹ nhàng thoảng cái đã không thấy tăm hơi.

Tôi thấy Viên Lăng đang nhìn tôi, ánh mắt rất lo lắng, cười cười: “Không có việc gì, trên nơi ấy không bằng bộ đội, đối với nhóm người loại này không có tình bạn, không cần phải vì ai liều mình, qua loa một chút, về mặt mũi mọi người vui vẻ là được.”

Tôi vừa nói lời này, trong lòng lại rất buồn bực. Khi còn trẻ khát vọng tình bạn sôi nổi, tưởng tượng có một đám bạn bè hăng hái sôi nổi, trèo lên cao gọi lớn, du khách giống như đám mây, bây giờ tuổi tác lớn, ngược lại hi vọng yên lặng một chút, rồi lại sợ như vậy sẽ làm tổn thương lòng của bạn bè. Đời người rất mâu thuẫn, được người khác tín nhiệm được người khác dựa vào đương nhiên không phải là chuyện xấu, nhưng loại này có hơi mệt mỏi, có đôi khi tôi thật muốn nói với bọn họ, tôi không làm chị cả rất nhiều năm, mỗi người có thể trải qua ngày yên tĩnh của mình hay không.

Tôi uống cà phê trong ly, rất chua xót: “Có phải em rất không nói tình nghĩa hay không?” Tôi nhìn Viên Lăng, anh ấy sẽ cư xử người nói dối này như thế nào đây?

“Em có nỗi khổ trong lòng của em, anh không bình luận.” Yêu một người còn bao gồm thiếu sót của cô ấy, nói xong thật nhẹ nhàng, thật ra thì làm rất khó, thậm chí có một số thiếu sót trái ngược với nguyên tắc của chính mình.

Trong lòng tôi có chút nặng nề, khi còn trẻ khát vọng ngay thẳng phóng khoáng trọng khinh tài (coi trọng tình nghĩa xem thường tiền bạc) cuối cùng chỉ là ảo tưởng ngây thơ mà thôi, cuộc sống rất phức tạp, phức tạp đến vượt qua chính mình từng tưởng tượng.

Viên Lăng thấy tôi bưng một cái ly không về mặt buồn rầu, bỗng nở nụ cười, nhận ly của tôi bỏ xuống, ôm chầm vai tôi: “Em hay nghĩ đến quá nhiều, tặng em một câu, phức tạp không tốt.”

Tôi gồi đầu ở trên chân anh ấy, ánh mắt nhìn trần nhà. Lúc bạn bắt đầu giả dối với bạn bè, chính là lúc tuổi trẻ đi xa.

Viên Lăng nhìn một mình tôi đi vào chỗ bế tắc, khe khẽ thở dài, không khuyên tôi nữa, cầm lấy điều khiển từ xa đổi kênh. Tôi cảm thấy cơ bắp trên người anh ấy thoáng kéo căng, nghiêng đầu xem tivi. Kênh quân sự, một ông già.

Viên Lăng thấy rất lo lắng, một lúc lâu nói: “Tư lệnh Lý, người sáng lập lão A.”

Tôi không khỏi chăm chú xem. Một ông lão bình thường, vóc dáng thấp lùn, trên người không có một tia sát khí, lại là truyền thuyết thành lập lão A. Ông lão không hề đặc sắc đứng ở giữa phòng hội nghị, nhẹ

nhàng băng quơ nói xong tình hình chỉ huy diễn tập lúc trước ở chỗ này. Khắp nơi có thể thấy được bàn hội nghị ghế dựa, màn hình chiếu phía sau rất đơn giản, thời chiến tranh nhưng có thể quyết định sống chết trăm ngàn người. Giống như lúc này Viên Lăng yên tĩnh như nước, nhưng là Tu La đoạt hồn phách người khác ở trên chiến trường, mà chất phác như Tiểu Hứa, Tiểu Hứa cười rộ lên có hai hàng răng rõ ràng, đến chỗ phía trước kẻ địch, tay không có thể làm cho người khác bị mất mạng.

Đời người đều mâu thuẫn như thế này sao? Người trước và người sau thấy thường thường không phải một người, bạn cho là bạn hiểu rõ người này, mỗi ngày bạn thấy anh ấy, cùng sống một chỗ với anh ấy, nhưng bạn có biết anh ấy thật sự là dạng người nào sao? Bạn đều có thể chấp nhận một mặt bất kỳ của anh ấy sao?

Uống cà phê vào đầu óc đặc biệt tỉnh táo, tỉnh táo đến mức tôi không muốn suy nghĩ tiếp những vấn đề liên quan tới triết học này. Con người, vẫn là mơ hồ một chút là tốt, mỗi ngày làm việc, ăn cơm, rửa rồi nghỉ ngơi, cũng là cả đời, thoải mái rồi rồi khi còn sống, vì sao tôi muốn tự tìm buồn phiền đi thảo luận nghiên cứu những vấn đề làm phức tạp đời người thời gian dài này.

“Sang năm chúng mình phải bận bịu rồi.” Lời nói Viên Lăng cắt ngang ý nghĩ của tôi.

Tôi hoảng hốt giương mắt: “A? Thật sao?”

“Ba tháng sau sẽ liên hợp quân diễn, chuẩn bị hơn nửa năm, đều đăng lên báo rồi.”

“Liên hợp quân diễn? Thứ gì vậy?” Tôi vẫn không hiểu lắm những danh từ quân sự chuyên nghiệp này, mà cũng như Viên Lăng không hiểu chuyên ngành của tôi, không trong nghề không biết tình hình nghề đó.

“Cùng với mấy quân đội quốc gia bạn xung quanh liên hợp diễn tập, mọi người xem kỹ lẫn nhau một chút thực lực quân sự từng người.”

“Xung quanh, ôi, cái gì đó, bọn họ không phải được gọi là từng binh lính có tổ chức thế giới thứ ba thật sao?”

Viên Lăng cười: “Cái gì thứ ba? Tự mình cho tự mình phong, biên giới Đông Bắc kia còn nói vũ khí của chúng ta thua kém bọn họ.”

Tôi có chút hứng thú: “Chuyện này là sự thật à?”

Viên Lăng nhìn ánh mắt tôi, giáo dục tôi: “Chiến tranh không phải đơn giản dựa vào vũ khí đạt được thắng lợi.”

Tôi cân nhắc: “A..., nhân tố quyết định vẫn là con người, đúng không?”

“Thoáng cái đã thấy bản chất, có kiến thức, khen thưởng một cái! Chụt!” Trên trán tôi bị hôn một cái mạnh mẽ, ngứa ngứa.

Tôi giống như điện giật lau trán, tiện thể cắn một cái ở trên chân anh ấy. Viên Lăng thở nhẹ ra một tiếng, eo cong lên. Sau khi tắm rửa hỗn hợp hơi thở và nhiệt độ cơ thể vây quanh tôi, tôi có chút kích thích, dứt khoát quay người vui mắt ở giữa bụng anh ấy, mũi miệng ở cơ bắp rắn chắc trên cơ bụng vuốt ve gặm cắn.

Viên Lăng không nói lời nào, tôi từ giữa khe hở nhìn lại, anh ấy nhắm mắt lại, khẽ nhếch miệng lên, dáng vẻ rất say mê. Trong lỗ mũi tôi hừ hừ nham hiểm cười một chút, rất thoải mái sao? Rất hưởng thụ sao? Vậy thì tiếp tục tới đây đi. Tôi dụng ý xấu là lưỡi liếm liếm môi trên, ngón tay kéo vạt áo ra, một chỗ quen thuộc, ẩm áp mập mờ hơi thở riêng, làm việc nghĩa không được chùn bước cấm đầu đi xuống ... Rất thuận lợi nghe thấy rằng môi Viên Lăng không kiềm chế được phát ra một tiếng hừ nhẹ ...

Viên Lăng, nếu mà anh ấy và tôi nhất định nhìn không thấy kết cục ngày mai, vậy tôi hi vọng chúng tôi phải nắm chắc hôm nay, mỗi một ngày tôi vẫn còn yêu anh ấy, mỗi một giây phút, yêu tới mức tận cùng, tận cùng tới hạnh phúc, hạnh phúc tới không khống chế được, không khống chế được đến mê muội, đây là phương pháp duy nhất tôi biết để yêu anh, vì thế g tôi thà rằng đánh cuộc đời mình.

Đang hoảng hốt tôi hỏi Viên Lăng: “Em thích nhìn dáng vẻ không khống chế được của anh, anh thì sao?”

“Anh cũng thích nhìn dáng vẻ của em.”

“Vợ như thế nào?”

Chóp mũi Viên Lãng nhẹ nhàng ma sát chóp mũi của tôi, mùi mồ hôi mỏng manh, âm thanh nhàn rỗi không quá chân thật: “Giống như xuân thủy chiếu Lê Hoa.”...

Karaoke Tết Nguyên Tiêu sẽ trở thành một trận tha hồ vui chơi, đám người này rất có thể làm ầm ĩ. Sau tết Viên Lãng vội vàng đi, tôi đam mê đàn ghi-ta, bởi vì Viên Lãng một lần nói qua đánh đàn ghi-ta được chút thành tựu cực tốt, huấn luyện xong rồi sau đó mọi người thường xuyên ngồi xung quanh ở một chỗ nghe anh ấy đánh từng từng một khúc của bài hát hợp thời. Nếu chồng thích, tôi cảm thấy lại tìm được mục tiêu cuộc sống của mình.

Mỗi ngày sau khi tan việc tôi liền chạy tới phòng biểu diễn nghệ thuật ở tầng hai, tìm tay ghi-ta vốn nổi danh nhất học kỹ thuật. Nói tôi thật sự là một học trò tốt chăm chỉ, thầy giáo nói tôi làm cho ông ấy rất cảm động, nhưng đề nghị tôi không cần nói ở bên ngoài ông là thầy dạy ghi-ta của tôi, bởi vì ông thật sự rất xấu hổ, không biết phải dạy tôi như thế nào. Tôi cho rằng lời này đúng là khẳng định tôi.

Một mài đánh ba tháng, lúc Viên Lãng về nhà tôi lấy ra khoe khoang, rất đặc ý đánh bài mình luyện được thuộc nhất. Viên Lãng nghe xong cúi đầu có lẽ suy nghĩ lời nói cổ vũ, thật đáng tiếc dường như anh ấy không có tìm được, nghĩ nửa ngày rồi cuộc anh ấy rất miễn cưỡng mở miệng: “Đề nghe, so với nhà đầu phố kia đánh được chuyên nghiệp hơn nhiều.” Tôi quyết nhất định phải tìm một thứ gì để chết anh ấy, nhà đầu phố kia là bông vải đàn hồi.

(là một hình thức đánh bông vải tơi ra, còn gọi là “quả bom bông” ?o? gg để biết thêm chi tiết >.

79. Q.3 - Chương 67: Thỏa Mãn

Lần liên hợp quân diễn này trở về, Viên Lãng có chút đau bụng, tôi đoán là tại lúc đầu xuân trong nước lạnh còn chứa mảnh băng mà anh ấy từng ngâm nước nên bị cảm lạnh rồi, dù sao anh ấy cũng hơn 30 tuổi, nhớ năm đó lúc tôi hơn 20 một ngày có thể ăn 5 bữa cơm, bây giờ ăn không hết hai cái đùi gà. Năm tháng nhanh như phi đao, nó thúc giục con người già đi.

Tôi rất sẵn sàng chuẩn bị chum canh trứng gà cho anh ấy khi ăn khuya. Về ăn khuya, ý kiến học giả dinh dưỡng tốt nhất là không ăn, “Bữa sáng phải ăn, cơm trưa ăn no, bữa tối ăn ít.”, cái nguyên tắc vàng này tôi rất hoài nghi, buổi tối 6 giờ ăn cơm chiều xong liên tục chống đỡ đến 6 giờ sáng ngày hôm sau, mười hai giờ, tôi tuyệt đối không chịu nổi, càng đừng nói tới Viên Lãng, đặc biệt anh ấy ra ngoài làm nhiệm vụ lúc trở về viết báo cáo, chịu đến hai ba giờ khuya là chuyện thường, không ăn một chút gì chờ đợi chết sao?

Tôi khuấy xong hỗn hợp trứng gà bỏ vào nồi hấp đang bốc hơi ừng ực, Viên Lãng từ toilet đi ra.

“Làm gì vậy?” Mở cái nắp ra nhìn.

“Làm cho anh ăn khuya.” Tôi mở cửa tủ lạnh.

“Cảm ơn, vợ thật tốt. Chặc!” Thấy tôi lấy nguyên liệu nấu ăn.

“Cái này cũng cần phải bỏ vào?” Viên Lãng khó hiểu.

“Cái này? Đây là cho mình em ăn, mỳ ý xào thịt khô quê nhà.” Tôi nói rõ ràng cho anh ấy.

Bỗng nhiên Viên Lãng trở nên rất tủi thân, méo miệng: “Quá đáng, em ăn thịt khô, để cho người ta ăn canh trứng gà.”

Tôi không bị tác động vì loại mảnh khóe A bí đỏ này của anh ấy, cười tít mắt vỗ vỗ mặt anh ấy: “Ngoan, dạ dày không tốt sẽ không nên ăn thứ khó tiêu hóa.”

“Vậy ở trong canh trứng của anh em thêm chút xúc xích, thêm chút thịt băm, thêm ít miếng lạp xưởng, thêm chút thịt rau muối ...” Động vật ăn thịt hận không thể thêm tất cả loại thịt trong nhà vào trong.
Trang@d#d#l#q#d@bubble

“Em chỉ có thể thêm chút hành thái cho anh.” Tôi cắt ngang mơ mộng của anh ấy.

“Cuộc sống này không có cách nào vượt qua, anh muốn rời nhà trốn đi.” Bìu môi chu mỏ lảm bảm tới lui.

“Bái bai, tạm biệt không tiễn.” Mỗi năm anh ấy đều phải nhắc tới “Rời nhà trốn đi” một lần. Tôi nhìn lên, chẳng lẽ tôi quản lý anh ấy quá nghiêm rồi sao?

Lúc ăn, Viên Lăng một muỗng múc xuống lại đi lên một viên vật lạ, màu sắc có trắng có đen. Anh ấy rất cẩn thận nhìn, nếm thử.

“Thứ gì?”

“Thịt bằm, trứng muối, trứng, đây là chuyên làm món ăn vì anh, anh đoán tên gọi là gì?”

Viên Lăng nhìn trong chén, khuấy trộn, con người chuyển động: “Em được đây Bội Bội, em mừng anh đồ hồn dân* phải không?” (*: khốn nạn, đều)

Tôi cực kỳ sùng bái nhìn anh ấy: “Chồng anh thật thông minh, lần sau em sẽ thêm ba miếng gà vào, hồn dân thêm ba cấp, được không?”

Tình cảnh kể tiếp tôi sẽ không lảm lời nữa, chủ yếu kết cục chọc Viên Lăng là cái gì tất cả mọi người đều biết.

Lúc xem tivi nhớ tới một chương trình, tôi chạy thông qua vào phòng bếp, cầm một quả trứng gà sống đi ra.

“Chồng, nhìn một chút.”

“Trứng gà, chín?”

“Sống. Em xem người ta biểu diễn quân sự có thể ở ngoài 60m che hai mắt bắn trứng gà, anh có thể hay không?”

“Thú vị, nói chi tiết đi.” Viên Lăng buông tạp chí trong tay xuống.

“Treo trứng gà lên, nằm tư thế nhắm, bịt kín hai mắt, sau đó bắn, trứng gà vỡ nát.”

Viên Lăng cảm thấy rất hứng thú: “Vậy không chơi đùa, hôm nào thử xem.”

Nói qua tôi cũng liền quên mất. Về sau, đã qua thật lâu, tôi và Tiểu Thành nói chuyện phiếm, khen tặng anh ấy là Thần Thương Thủ (tay súng thần), Thành Tài cười ra hai má lúm đồng tiền: “Chị dâu quá khen, kỹ thuật bắn súng của đội trưởng tốt hơn em.”

Tiểu Hứa nói tiếp: “Chị dâu, kỹ thuật bắn của đội trưởng khá tốt, lần đó bịt mắt bắn trứng gà, làm cho chúng em đều ngã xuống.”

Tôi cảm thấy lời này rất quen thuộc. Tiểu Hứa biểu diễn cho tôi: “Lần đó là đội trưởng đề nghị, chúng em dùng dây nhỏ treo trứng chim lên, 60m, thế đứng nhắm, che hai mắt bắn. Sau đó, đội trưởng nói không đã ghiền, đổi tay súng, qua lưng che mắt, quay người lại, pằng một phát, bắn vỡ hết trứng gà đang treo.” Tiểu Hứa bắt chước động tác của Viên Lăng, nhắm mắt, xoay người, giơ tay lên, trong miệng khe khẽ phát âm “Pằng”.

Tôi nở nụ cười, tôi cười lòng tự trọng của Viên Lăng thật sự là mãnh liệt đến biến thái, mọi chuyện đều phải mạnh hơn so với người khác; tôi cười cái tên này muốn mạnh hơn mà ngoài miệng không nói, sau lưng len lén đi thử nghiệm; tôi cười quân nhân dũng mãnh này, anh ấy dĩ nhiên là chồng của tôi ...Tôi thật vinh dự vì anh ấy.

Bởi vì bao tử không quá thoải mái, ngày hôm sau nghỉ Viên Lăng xưa nay chưa từng thấy ngủ nướng một giấc. Lúc tôi tan ca trở về anh ấy mặc áo ngủ đang làm cơm trưa, mùi thơm đồ ăn nóng hổi phát tán trong phòng.

“Đúng giữa trưa, tùy tiện ăn một chút là được. Buổi chiều em đi thăm đáp lễ một khách hàng, không cần về công ty trình diện.” Tôi lấy đĩa CD từ trong tủ ra ngoài.

“Anh thấy trong tủ lạnh có thịt dê, làm cơm thập cẩm.” Viên Lăng xới hai chén cơm thập cẩm ra ngoài.

Tôi nhét CD vào trong đầu DVD, bưng cơm vừa ăn vừa xem. Cà rốt rất ngọt, hành tây cắt hình răng cưa rất thơm, thịt dê rất mềm, cơm nắm rất dẻo.

CD là thu khi karaoke lần trước, hiệu quả rất tốt, có phần xu hướng chuyên nghiệp. Trên màn hình xuất hiện bóng dáng của tôi. Thần của tôi ơi, toàn thân tròn vo, một viên mùa đông không nhúc nhích, tôi trở nên béo như vậy. Mà còn càng xem càng béo.

Viên Lăng cười khe khẽ. Tôi hơi tức giận nhìn về phía anh ấy, lại thấy Viên Lăng nói: “Nhìn tới nhìn lui, vẫn là phong cách Bội Bội nhà ta tốt nhất.”

Bỗng chốc đáy lòng tôi bị đánh trúng nơi mềm mại nhất kia, hơi xấu hổ, rất nhiều rất nhiều ngọt ngào.

Viên Lăng nói tiếp: “Ca hát cũng hát được tốt.” Tôi phát hiện bản thân lại thẹn thùng, bao lâu không có nghe thấy anh ấy khen ngợi tôi như vậy rồi.

Tôi đỏ mặt mắc cỡ ngại ngùng đứng lên: “Cái gì kia, chần hơi phát triển cứng rắn, em lấy đi đến đầu phố đánh* một chút.” (* đánh bông gòn cho tôi, có tính đàn hồi)

Viên Lăng chỉ đưa ra một bàn tay tới kéo tôi ngồi xuống: “Gấp cái gì, ngồi với anh một lát. Đây là ai, hát như quỷ khóc sói gào, haha, chơi thật khá.” Người này ở nhà có lúc thật như một đứa trẻ lớn, lúc chơi trò chơi còn có thể “Ê” “A” ra tiếng. Đội viên của anh ấy nói, đội trưởng có nghìn mặt, một phút trước anh ấy còn đang cùng mọi người bắt lão A huyền não nghiên trời lệch đất (dữ dội, âm ỉ), một giây sau anh ấy liền thối còi tập hợp lên, nghiêm túc tuyên bố mệnh lệnh: “Trung đội ba, số 4 mặc, 15 phút sau tập hợp bãi tập xuất phát.”

Lúc này người kia làm cho người ta suy nghĩ không ra ở trên đùi tôi vỗ vỗ, tiếp tục xem CD ăn cơm của mình. Ăn ăn anh ấy nói: “Bội Bội, em không cần phải chăm sóc anh tốt như vậy, anh không yếu ớt như thế.”

“So với đi theo ở bên ngoài, nơi này chính là Thiên đường. Khoảng thời gian trước diễn tập, bọn anh ở trong rừng mưa phía nam ở lại gần nửa tháng, vừa ẩm ướt vừa lạnh, khắp nơi là bùn nhão, nằm ở trên chỗ bắn lên, phía dưới thân thể chính là một vũng nước, lạnh đến ngấm xương, toàn thân không có chỗ nào khô. Lúc ấy không cảm thấy, chờ kéo về đến căn cứ, vừa bước lên sân bãi căn cứ, khô ráo, cứng rắn, làm đến nơi đến chốn, cảm giác thật tốt.”

“Chờ trở về nhà, giường lớn, chần mềm mại, còn có hương thơm ngát của da thịt vợ, anh cảm thấy làm sao mình có giá trị như vậy?”

Tôi đặt chén trong tay xuống, đi tới gần ôm anh ấy, khuôn mặt tựa trên vai anh ấy, da thịt cảm giác được nhiệt độ cơ thể quen thuộc, trong mũi ngửi được nhàn nhạt phong cách khác xa mùi nam tính.

“Chồng, anh vất vả rồi. Mà làm sao em cảm thấy anh hình dung em giống như heo con, còn thịt thơm ngào ngạt.” Tôi dùng giọng mũi hừ ra.

Viên Lăng suy nghĩ một chút, rất sâu sắc kiểm điểm: “Thật xin lỗi, trung học anh học khoa học tự nhiên, rất không biết dùng tính từ.”

Anh ấy lại đẩy trách nhiệm cho thể chế giáo dục.

“A..., nhớ tới một chuyện, năm đó em mua thuốc dạ dày cho anh, để vợ lại gửi qua một chút.”

“Dạ dày anh lại đau rồi hả?” Tôi khẩn trương đưa tay sờ ngực bụng Viên Lăng.

“Không phải anh, Cao Thành. Khi đó diễn tập mắc bệnh bao tử.”

“Các anh lại ở chung một chỗ diễn tập à?”

“Không ở một chỗ, khi thu đội gặp phải, ở trong xe truyền nước biển. Dù sao tham gia quân ngũ ít nhiều dạ dày đều có chút tật xấu, thuốc đó anh uống rất tốt, cho cậu ấy thử xem.”

Sau đó gửi thuốc qua, tôi cho Thanh Nhan. Sau đó nữa, nghe nói doanh phó doanh trưởng nào đó sự trình sát bọ thép dưới quyền trốn tránh khắp nơi kêu Mã trung đội trưởng nhỏ đẹp trai, để bắt được liền kêu: “Cút cút cút, dạ dày tôi sớm tốt rồi, không có việc gì, uống thuốc gì chứ.” Thì ra Thanh Nhan dùng cũng là một chiêu năm đó tôi dùng, ha ha!

80. Q.3 - Chương 68: Quà Tặng Lễ Tình Nhân

Âu Dương, chính là bạn gái của Tiểu Hứa, lễ tình nhân năm nay trải qua một mình rất đau xót. Dương nhiên, cho dù hai người có thể trải qua cùng nhau, tôi cũng không tưởng tượng ra Tiểu Hứa có thể có trò lãng mạn gì. Chẳng qua, nhìn người cũng không thể chỉ nhìn bề ngoài, trên thực tế Tiểu Hứa là một đứa trẻ rất có nét đẹp nội tâm, nói không chừng trở nên lãng mạn làm cho người ta ngạc nhiên, nếu không em gái nhỏ Âu Dương cũng sẽ không từ tình cờ gặp đến cảm thấy hứng thú, từ cảm thấy hứng thú đến lưu luyến không rời.

Tốt, suy đoán đến đây kết thúc.

Bởi vì bên cạnh Âu Dương còn có vài người bị người yêu cho leo cây vào lễ tình nhân, vì thế vài người quyết định cùng nhau có một bữa cơm no đủ để giải mối hận tương tư.

Tôi quyết định muốn đưa một món quà lễ tình nhân cho Viên Lăng không được về nhà, vừa đem chuyện quà tặng làm thỏa đáng, trước mặt liền gặp phải Âu Dương, cho nên tôi liền đục nước béo cò cùng nhau ăn lẩu với các nàng.

Một nhóm phóng viên, biên tập, cả trai lẫn gái, hi hi ha ha, tuổi tác không lớn, nói năng ngược lại dí dỏm không ngừng. Đây cũng không bất thường, người ta dựa vào cái này kiếm sống, tôi là so không bằng, nhưng các nàng nói chuyện phiếm rất thú vị.

Biên tập mỹ thuật tạo hình Tiểu Lưu là người đeo mắt kính, vừa hết giờ làm là cởi mắt kính, vóc dáng rất cao, mặc một bộ quần áo thể thao Adidas, chúng tôi hỏi cậu ấy có phải mua ở chợ Tú Thủy hay không, về mặt hân hạnh thường: “Các anh là loại người mặc hàng nhái sao?” Ngồi ở chỗ kia ánh mắt khép hờ, ánh mắt rất mờ ám, nữ sinh mới gặp sẽ hơi đỏ mặt, nhưng chúng tôi biết, cậu ấy là không đeo kính, không đeo là thấy mọi thứ không rõ lắm.

Tuổi chủ biên điều hành xấp xỉ với tôi, thuộc loại phạm trù gái ế lớn tuổi kia, nhưng cô ấy kiên quyết không thừa nhận: “Tôi không phải độc thân, chỉ là vẫn chưa kết hôn mà thôi.”

Chủ nhiệm bộ phận quảng cáo là vị thần tiên, người đàn ông sắp bốn mươi, chỉ thích cùng nhóm cô gái nhỏ trong toà soạn cùng nhau chơi đùa, bị vợ trước theo ra nước ngoài vì danh tiếng thả bò câu (@.@ ??), hiện giữ chức bạn gái ở nước ngoài, còn chưa quyết định, căn bản vốn thuộc về độc thân, thói quen của anh ấy là uống rượu sau khi cuộc sống buồn bã, mọi người đều biết hình thức sầu não, cho nên chỗ ngồi tử chỉ có tôi không rõ tình huống ngồi bên cạnh anh ấy, sau đó dẫn tới liên tục một người khác trong lúc vô ý xông vào.

Tuy là tôi và mấy người này mới quen, nhưng mọi người có rất nhiều đề tài, tán gẫu được hết sức phấn khởi, cộng thêm ăn dĩa lẩu cay Trùng Khánh tất cả mọi người uống chút rượu trắng, một đám mồ hôi trên đầu bốc hơi, mũi đỏ bừng, lễ tình nhân không có người yêu chúng ta không trải qua như cũ thật sự không dễ chịu sao?

Rượu đến giữa đường, tôi thành kẻ phản bội, bởi vì Viên Lăng gọi điện thoại tới trong bộ phận làm việc. Cứ điện thoại kia tôi nghe được chính là tiên nhạc, ngay cả âm thanh gác điện thoại đều hấp dẫn như vậy.

Cuối cùng tôi cảm thấy được có lẽ Viên Lăng là phải theo tiền tuyến lui xuống rồi, bởi vì gần một năm khi anh ấy tới không thường sẽ bị phái tới Bắc Kinh làm việc, nhưng mà tiếp tục ở lại đại đội A hay là điều đến nơi khác bây giờ còn không có cách nào đoán trước, tôi rất cẩn thận cùng anh ấy đợi ngày không lại ra ngoài làm nhiệm vụ đó.

Thời tiết hôm nay tốt, nhưng mà ăn mặc phẳng phiu giống như Viên Lăng như vậy vẫn là làm cho tôi cảm thấy hơi rùng mình. Chúng tôi lại vẫn mặc vài ni áo khoác lông, cả người Viên Lăng mùa đông thường tiện lợi nhanh nhẹn đã xuống tới rồi.

Dùng ngôn ngữ phổ biến hiện tại mà nói chính là: Có cơm không ăn là muốn ngồi tù.

Viên Lăng xuất hiện để cho một đám đã định trước là đêm đó gối đầu một mình khó ngủ ngồi đó đặc biệt oán giận, mà Viên Lăng trước khi ngồi xuống còn đưa ra từ phía sau lưng một nhánh hoa hồng đỏ, nói vợ

ngày lễ vui vẻ lại càng chốc tổ ong vò vẽ, trong khoảng thời gian ngắn tình cảm quần chúng trào dâng, bắt đầu một vòng cung rượu mới ác chiến.

Tôi biết Viên Lăng mua hoa hồng ở trước cửa nhà hàng, là học sinh làm việc ngoài giờ bán.

Cơm, Viên Lăng là muốn ăn; rượu, Viên Lăng là có thể lừa dối liền lừa dối.

Người đàn ông đáng yêu, chủ nhiệm bộ phận quảng cáo sau khi rượu qua ba lần bắt đầu làm theo thông lệ buồn bã, chỉ thấy đôi mắt anh ta đỏ lên, phải trái nhìn quanh một vòng, bên trái là góc bàn ăn hình chữ nhật, không có ai, vì thế anh ta rất tự nhiên hướng bên phải nằm úp sấp, ghé vào trên vai Viên Lăng ngồi ở giữa tôi và anh ta, một lòng một dạ khóc lên. Thật sự là khóc đến bi thương khản thiết, thương xót oán giận, vừa khóc vừa kể rõ chuyện cũ trước kia của anh ta, từ thầy giáo nhà trẻ không thích anh ta đến lúc đi nghiệp vụ bị khách hàng nữ quấy nhiễu tình dục vân vân mọi việc như thế. Đáng thương áo sơ mi quân trang mới tinh của Viên Lăng, bị nước mắt anh ta thấm ướt một vùng. Âu Dương rất thông cảm dùng mắt say lơ đãng nhìn Viên Lăng, nói với tôi: “Chị nha, em không kịp nhắc nhở chị, là lỗi của em.” Dũng cảm nhận sai, hoặc là nói nóng lòng nhận sai, quả là bạn gái Tiểu Hứa.

Tôi hỏi Âu Dương: “Anh ta luôn như vậy sao?”

“Hồi tộc như thế.”

“Vậy nếu là không có ai bên cạnh?”

“Không có ai? Vậy anh ta sẽ xoay người sang ôm lấy lưng ghế dựa khóc.”

Sau khi về nhà tôi nhìn Viên Lăng thay áo sơ mi rất vui vẻ. Trái lại Viên Lăng nhận thấy: “Mới vừa nhận áo sơ mi, vốn nghĩ muốn ăn mặc đẹp trai một chút cho em một cái ngạc nhiên vui mừng.”

Tôi ha ha vui sướng lấy khăn mặt qua dùng sức vân vê rửa đến ướt nhẹp đầu của anh ấy, ở bên tai anh ấy nói: “Chồng xuất hiện chính là ngạc nhiên vui mừng lớn nhất. Chụt!” Giữa cổ rơi xuống một nụ hôn.

“Chồng ơi, em tặng cho anh một món quà.”

“Quà gì vậy?”

“Giữ bí mật!” trang@d#d#l#q#d@bubble

“Đây còn giữ bí mật. Em thích cái gì, anh mua cho em.”

Tôi cúi đầu, từ cổ áo lấy ra một dây chuyền bạch kim tinh tế: “Nhìn hoa tai này, lần đó anh ở Thanh Khẩu ăn ra được ngọc trai, hôm nay em đi khám trên dây chuyền, đây là quà tặng lễ tình nhân anh tặng cho em.”

Xem mỗi một ngày là ngày tận thế để yêu nhau, quý trọng mỗi giây phút thời gian ở cùng nhau, nói một hồi yêu thương mãi mãi. Tôi đoán Viên Lăng cũng nghĩ như vậy.

Cả đời có thể yêu một người đã là may mắn, vừa vặn người đó cũng yêu bạn, người sống như vậy còn có nói gì, đúng không?

Trước khi ngủ tôi và Viên Lăng nói tới vấn đề xuống tuyến dưới, Viên Lăng rất thản nhiên: “Ở đâu đều là quốc gia cần, vào lúc mình còn dẫn đội có thể dẫn người ra ngoài lại mang trở về, hàng năm để cho bọn họ đều có thể trải qua lễ tình nhân cùng bạn gái, đây là quan trọng nhất.”

Tôi trèo lên người anh ấy, ở khoảng cách gần chăm chú nhìn ánh mắt anh ấy nói: “Em hy vọng mỗi một năm vào lễ tình nhân đều trải qua cùng với anh, đồng ý em.”

Viên Lăng cười: “Anh đồng ý với em, cho dù anh mất, hồn của anh cũng sẽ trở về cùng em.”

Tôi cắn anh ấy một cái: “Không được, không cho phép anh biến thành quỷ hồn.”

Viên Lăng cười ha ha: “Được, vậy thì biến thành cái khác. Biến thành hoa, chim, cây gì gì đó.”

Lần nói chuyện tùy tính này vì hai người ngủ say chấm dứt. Về sau tôi thấy một cuốn tập ở trong ngăn kéo, là vào lúc rảnh rỗi Viên Lăng tiện tay ghi lại một chút cảm tưởng, trong đó có một đoạn có quan hệ với cuộc nói chuyện ngày đó.

Nếu anh chết, tin tưởng anh không rời khỏi em. Anh ở ngay bên cạnh em, hoá thành vạn vật.

Nếu dọc theo sa mạc còn có một gốc cây nở hoa, đó chính là anh;

Nếu trên vách núi bờ biển một con chim trắng dừng lại, đó chính là anh;

Nếu cây hoa sơn trà ở căn cứ lão A kia còn hừng hực khí thế nở hoa, đó chính là anh;

Nếu trên đỉnh núi 375 xuất hiện cầu vồng sau cơn mưa, đó chính là anh.

Nếu trên chiến trường ở nơi không có người biết xuất hiện một người lính tuổi còn trẻ, đó chính là anh...

Tôi không nhận được đau lòng như vậy, lấy ra bút viết tiếp ở phía sau rằng:

Nếu bên cạnh sa mạc bên cây mọc ra một gốc cây nhỏ cành lá lay động, đó chính là em, cùng anh ghi khắc
Lâu Lan tang thương;

Nếu trên vách núi bờ biển bay tới một con chim trắng xa lạ, đó chính là em, cùng anh vượt qua sóng biển
vật lộn;

Nếu cây hoa sơn trà ở căn cứ lão A nở ra đoá hoa trắng nõn nà như tuyết, đó chính là em, cùng anh đọng
đưa ở trong gió xuân;

Nếu dưới cầu vồng trên đỉnh núi 375 có một giọt sương sáng trong, đó chính là anh, cùng anh xuất hiện
sáng rực cùng anh lặng yên trôi đi;

Nếu trên chiến trường ở nơi không có người biết xuất hiện binh lính trẻ tuổi tha thiết đi theo bóng dáng
anh, đó chính là em, chính là chúng ta...

Lễ tình nhân qua đi vài ngày, Viên Lăng gọi điện tới chứng thực một sự kiện.

“Bội Bội, em quyên góp đồ cho nhà phúc lợi nhi đồng rồi hả?”

“A, quyên góp 20 giường quân đội chần bông, em mua ở cửa hàng vật phẩm quân đội, chính phẩm, tuyệt
đối không phải là bông vải lòng dạ hiểm độc.”

“Tại sao viết tên của anh?”

“Ha ha, đây là quà tặng lễ tình nhân của em tặng cho anh. Chồng, ngày lễ vui vẻ!”

81. Q.3 - Chương 69: Một Mùa Xuân Mỗi Năm Vừa Mới Đến

Tôi không nghĩ tới tôi sẽ gặp phải người kia. Sau khi tôi ở trong thẩm mỹ viện bảo dưỡng đầu tóc giữ lại
hai năm thẳng tới eo của mình uốn thành hơi xoắn, tôi hài lòng nhìn gương hoa lệ lộng lẫy vung một cái,
thì thấy người vừa mới vào cửa.

“Tiểu Ngụy!” Tôi gào lên một tiếng. Bóng dáng mập mập kia khẽ rung rẩy.

Có quý! Tuyệt đối có quý! Đây là biểu hiện làm việc trái lương tâm.

“Được nha cậu, còn trốn?” Tôi đứng dậy đang muốn đi bắt cô ấy, nhà tạo mẫu tóc đè tôi lại: “Còn chưa có
xong.” Xịt keo.

Tiểu Ngụy cười ha ha cứng nhắc quay lại: “Cậu cũng tới làm tóc à?”

Cũng? Chỗ thẩm mỹ viện này cũng vì tôi hạ được quyết tâm lớn mới đến, tay nghề tuyệt đối tốt, một người
bình thường làm tóc xong đều đã trở thành minh tinh, thu lệ phí tuyệt đối đắt, tiền nào của nấy. Tiểu
Ngụy sẽ sẵn lòng tới nơi này? Hừ hừ ...

Lúc tôi đang chuẩn bị hừ giọng mũi, thấy bên cạnh cô ấy còn có một người. Một người đàn ông, một người
đàn ông tuổi còn trẻ, một người đàn ông trẻ tuổi rất thân mật với cô ấy.

Lúc này trong tiệm đã không có bao nhiêu khách hàng, Tiểu Ngụy gọi đầu, đến ngồi ghế dựa bên cạnh tôi. Tôi mắt lé liếc nàng: “Thật hào phóng nha, dù thế nào, lần sau quyền góp cho thư viện kia của chúng tớ hơn hai quyển sách đi.”

Tiểu Ngụy xấu hổ: “Quyên, chẳng qua tớ hy sinh tiền ảnh cưới, dù sao hôm nay nhà của chúng tớ nói chụp ảnh kia ngắm nhìn hao tài tốn của, không bằng quyền cho công trình hy vọng.”

Tôi nhìn cô ấy: “Thứ gì? Ảnh cưới?”

Tiểu Ngụy cười đến sáng lạn như hoa ấy, là một loại tươi cười mà tôi chưa từng gặp qua, giống như hoà tan băng tuyết, hoa xuân nở khắp nơi.

“Tớ và Kim nhi, tháng sau kết hôn, vốn muốn là làm tóc xong sẽ thông báo cho cậu.”

“Đợi một chút, vậy chồng cậu đó, gọi là gì?” Vậy không phải tôi biết rõ bạn trai của Tiểu Ngụy.

Tiểu Ngụy hơi lúng túng: “Lần trước đó, lần trước ấy đã chia tay rồi, nửa năm trước đã chia tay rồi. Kim nhi...” Phía sau đó âm cuối kéo được ngọt ngào, toàn thân tôi vô duyên vô cớ nổi lên da gà.

Người đàn ông đi tới, có lẽ cao xấp xỉ với Cao Thành, cười đến mặt mày cong cong, có một loại cảm giác làm cho người ta thấy rất thoải mái.

“Xin chào, tôi là Sử Kim.”

“Xin chào, tôi là Dư Bội, bạn học của Tiểu Ngụy.”

Ánh mắt tôi ngoảnh lại, Tiểu Ngụy thẳng thắn: “Cuối năm trước đơn vị chúng ta không phải tổ chức đi du lịch sao? Kim nhi là bên cơ quan du lịch kia, sau đó thì biết, sau đó thì cái gì đó rồi.”

“Cái gì nha? Đã cái gì vậy nha?” Tôi cố ý hỏi. Nhà tạo mẫu tóc mím môi không cười.

“Ôi chao, tớ đã vừa ý anh ấy, còn có cái gì nha?” Tiểu Ngụy nóng nảy.

Sử Kim ở một bên mỉm cười, tiếp lời nói: “Duyên phận, chúng tôi mới quen đã thân, hôm nay định chụp hai tấm hình, dùng lúc kết hôn.”

Tôi hạ ghế dựa: “Các cậu thật muốn kết hôn rồi hả?”

“Thật sự.”

“Thật sự không chụp ảnh cưới?”

“Thu Nhi cảm thấy rất lãng phí, tôi cũng cảm thấy không ý nghĩa.”

Đừng nói, Tiểu Ngụy làm tóc xong, thật sự là bỗng nhiên thêm vài phần kiêu mị. Đắt là rất có lý.

Nói chuyện một lát, tôi nhìn bộ dáng hai người ngọt ngọt ngào ngào, mình giống như một cái bóng đèn cỡ lớn, vì vậy đi trước.

Tiểu Ngụy thành hôn xong thì đi Cấp Nhĩ Tân với Sử Kim, trước hôn lễ mấy người chị em tập hợp một chỗ tổ chức tiệc chia tay cuộc sống độc thân cho cô ấy.

“Thu nhi, tớ tới đây, cậu lại phải đi rồi.” Tôi uống rượu thở dài.

“Bội Bội, tớ là thân bất do kỷ (việc không theo ý muốn của mình).” Tiểu Ngụy làm bộ tội đáng thương.

“Thôi đi, cậu coi cô ấy cười đến miệng toét đến cái ót rồi.” Tiểu Tưởng đúng là ngay thẳng như vậy.

“Tớ nói làm sao cậu dụ dỗ gia đình Sử Kim? Nghe nói anh ấy cũng là xuất ngũ ở quân khu bên này sao?”

“Dụ dỗ cái gì? Đó là chúng tớ hấp dẫn lẫn nhau. Hai năm trước không phải anh ấy mới xuất ngũ ư, tớ nghe nói anh ấy rất thân thiết bên này rồi.”

“Được rồi được rồi, anh ấy ngừng giả khẩu âm Đông Bắc.” Tôi và Tiểu Tương cạn ly.

“Tớ chỉ xúc động, cậu nói cũng là tham gia quân ngũ, Kim nhi chúng tớ thì đáng yêu như vậy?” Tiểu Ngụy cảm thán.

Tôi ngẩng nhìn bốn phía, chỉ một mình tôi là gia đình quân nhân: “Cậu lấy ai làm so sánh? Tớ bóp chết cậu tớ.”

“Ôi, hình như Cao Thành cũng là bộ đội thiết giáp? Chúng tớ hôm này cũng thế.”

“Nói không chừng bọn họ biết.” Tiểu Tưởng chắc chắn.

Tiểu Tưởng nói đúng thật. Ngày hôn lễ đó Sử Kim và Cao Thành ôm ấp ở một chỗ cứ như anh em xa cách tám đời, Cao Thành vỗ lưng chú rể, vỗ đến ầm ầm.

“Cậu này được, kết hôn...”

Tôi cảm thấy Cao Thành nói không được là vì nói nữa cậu ấy sẽ muốn khóc. Đây là một người cảm tính! Rất không giống với Viên Lãng nhà tôi rồi. Quay đầu lại, Tiểu Hứa chính là cùng Viên Lãng nói chuyện cũ của lớp trưởng bọn họ. Tình cảm đều là người quen, nước phù sa không dễ chảy ra ruộng người ngoài, buồn bán lời.

Lại một người bạn kết hôn, điều này nói rõ chúng ta đang dần rời xa tuổi trẻ, chúng ta đều dễ trưởng thành, có thể vì xã hội này gánh vác lên đáp lại hết sức trách nhiệm.

Tiểu Ngụ hơi mập mặc áo cưới, bên cạnh Sử Kim ý cười nhẹ nhàng, đáy mắt lộ ra thỏa mãn và thoải mái. Đây là cuộc sống của người bình thường, nhạt nhẽo mà hạnh phúc.

Bởi vì nhà của Sử Kim không có ở vùng này, đặt trước phòng tân hôn ở khách sạn, cho nên vụ nháo động phòng này liền bỏ bớt không ít trò.

Đêm khuya, trên đường về nhà, Viên Lãng nói về việc anh ấy từng gặp Sử Kim.

“Anh từng gặp? Ở đâu?”

“Năm đó, diễn tập đối kháng, chính là ở đoàn trước kia của Cao Thành, lúc anh ấy còn là liên trưởng.”

“Không phải anh bị Hứa Tam bắt làm tù binh sao, khi đó Sử Kim là lớp trưởng Tam Đa.” Viên Lãng cúi đầu tự giễu cười cười.

“A..., là anh ấy à.”

Qua lại giữa chúng tôi có rất nhiều người xuất hiện lại biến mất, có người biến mất lại xuất hiện, chính là như ngày đêm tuần hoàn, chỉ là bạn không biết kế tiếp xuất hiện chính là người nào.

Viên Lãng lấy tay khoác lên vai tôi, thuận tay xoa hai cái trên tóc tôi. Ôm chặt đi, cúi đầu ở bên tai tôi nói khe khẽ: “Vợ thật xinh đẹp.” Tôi vậy mà giống như cô gái nhỏ hạnh phúc đến im lặng.

Đi ngang qua một chợ đêm, thấy một đám choai choai uống rượu, có một người say đến ngồi phịch ở trên mặt đất, một cô bé gái ở bên cạnh dìu cậu ta.

Sau đó đi qua, tôi nói với Viên Lãng: “Cần gì chứ, còn nhiều thời gian, ít tuổi như vậy uống rượu cái gì, tổn hại cơ quan, ảnh hưởng dậy thì.”

Viên Lãng nhìn tôi: “Em không biết xấu hổ mà nói đến người khác sao, lần đó là ai uống rượu để cho anh đi đón.”

“Đó là công việc của em cần, lại nói em là sau khi trưởng thành, bộ phận cơ thể gì gì đó đều đã trưởng thành hoàn thiện mới uống.” Tại sao tôi nói chuyện không dùng tới não? Trên đời có bán thuốc hối hận không?

Ánh mắt Viên Lãng ở trong cảnh đêm đặc biệt mị hoặc, tiếng nói trầm thấp cứ như là mời mọc: “Anh chứng nhận, em thật sự đã trưởng thành hoàn thiện rồi.”

Người xấu! Người xấu! Người xấu! Nếu không phải ở trên đường cái, tôi thế nào cũng phải trừng trị anh ấy thật tốt một phen, cho anh ấy biết trên chợ vợ cũng là phải ngồi tù!

Đi ngang qua siêu thị buôn bán 24 giờ. Kéo Viên Lãng đi vào mua một chục tất vải kiểu nam, cửa hàng đang tổ chức hoạt động, tặng một đôi kiểu nữ.

Viên Lăng đặc biệt tổn thất (Vớ), nói thật, cái tật xấu này trước khi cưới có lẽ là tất cả cô gái đều sẽ không để ý. Anh ấy là mồ hôi chân, thường xuyên phải đổi tất sạch sẽ và đệm giày sạch sẽ, tôi từng hay mua than cây trúc và dụng cụ làm giày, chính là vì làm giày cho anh ấy.

Tục ngữ thường nói đàn ông thú vị, thực ra tôi cảm thấy nhất định có quan hệ với phụ nữ không đủ chịu khó trong nhà. Khi anh ấy còn độc thân, vậy không dính dáng tới bạn, khi anh ấy bị bạn thu mua, bạn chính là phải chịu trách nhiệm với ăn, mặc, ở, đi lại của anh ấy.

Viên Lăng là người rất chú ý hình tượng bản thân, về nhà, 89% là tắm rửa thay đổi quần áo ở trụ sở mới trở về, cho nên Viên Lăng trong ấn tượng lưu lại luôn luôn nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ tiện lợi gọn gàng, mang theo hơi thở hoa cỏ trong lành.

Bởi vì chồng nhà mình là loại người rất vui tai vui mắt, làm cho tôi không thể không chịu khó, quần áo bản trong nhà tùy đối tùy tắm, sàn gỗ được đánh bóng bất cứ lúc nào, một tháng phải mời công ty quản lý gia đình tới vệ sinh một lần cửa sổ trần nhà gì gì đó. Tôi vốn có suy nghĩ, khi nào thì tôi có thể không chịu khó như vậy, cũng có thể lười biếng một chút, cũng có thể không để ý hình tượng mặc lôi thôi một chút. Mỗi khi nghĩ như vậy, tôi lại sẽ khinh bỉ chính mình, thật muốn biến thành phụ nữ lớn tuổi có chồng lười biếng rồi.

Tự nhiên Viên Lăng sẽ không biết những suy nghĩ nhỏ này của tôi, anh ấy ngây người ở bộ đội hơn mười năm, quen chặt chẽ cẩn thận rồi. Lúc trước khi chúng tôi còn “Ở riêng”, chính là lúc còn không có cùng đắp chăn lớn trên một giường, buổi sáng anh ấy ngủ dậy sẽ thuận tay gấp chăn của tôi và của anh ấy xếp thành khối vuông vức, đánh răng xong sẽ sắp xếp hai cái ly súc miệng và hai cái bàn chải đánh răng, cán bàn chải đánh răng cùng hướng về một hướng, khăn rửa mặt treo thành dài ngắn giống nhau, phía trong tủ quần áo ngay ngắn chỉnh tề, sắp xếp theo thứ tự xuân hạ thu đông. Đương nhiên, đó quyết định bởi ở tại lúc đó anh ấy vốn không tới vài bộ quần áo thường, mà tôi, xấu hổ mà nói, quần áo của tôi cần mua một cái tủ treo quần áo lớn tới sắp xếp nữa, bây giờ cái này đã nhét không được. May mà chất lượng quần áo của tôi cũng không tồi, không cần ủi, giữ một cái là được. Nhưng quần áo thường gì gì đó của Viên Lăng, tôi không quên là phải ủi cho phẳng phiu, quần quân đội phải ủi ra li quần. Lăng lẽ nói, mặc như vậy lên người vóc dáng có vẻ cao một chút.

Có đôi khi đoán mò, nếu Viên Lăng sẽ không tiếp tục mặc quân trang, vậy sẽ là cái dạng gì? Tôi khổ cực suy nghĩ, tưởng tượng không ra cái cảnh tượng kia. Trang@d#d#l#q#d@bubble

Viên Lăng nhìn tôi mua đôi tất cũng có thể mua đến tinh thần tan rã, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt tôi: “Nghĩ cái gì vậy? Nghĩ đến hồn bay lên trời.”

Tôi hoàn hồn, thấy là anh ấy, liền bẹp miệng: “Chồng, em yêu anh ...”

Viên Lăng bị tôi xảy ra bất ngờ bày tỏ làm cho lơ mờ, cười nói: “Đây là chuyện gì xảy ra? Làm sao đột nhiên nghĩ đến nói cái này?” Tay lại không có rời khỏi gương mặt tôi, tôi nghiêng đầu cọ xát, bàn tay khô ráo, ấm áp dày thật đầy cảm giác.

Hàng cây ven đường bắt đầu phun ra bào tử mầm cây nho nhỏ, loáng thoáng màu xanh lá cây mới, lập xuân qua đi chính là mùa xuân chính thức tới đây, một tay tôi xách túi, một tay nắm tay của Viên Lăng, hướng về nơi màn trời xa xanh thắm từ từ đi tới, nghĩ rằng: Mùa xuân, thật sự là một mùa thích hợp yêu đương!

82. Q.3 - Chương 70: Một Mùa Hoa Nở

Ngày nghỉ đi tổ nhỏ của Thanh Nhan và Cao Thành để xem Kiên nhi con trai bảo bối của tôi. Thành bé kia đang học nói chuyện, lóng ngóng, mồm miệng không rõ, ngọt ngào thơ ngây bảo tôi: “Cha...cha...”

Tôi vui chết được, lấy tiền ra: “Con trai, lấy đi mua kẹo ăn.”

Cao Thành tới ngăn cản: “Cái này không cần đâu.”

Tôi dạy bảo cậu ấy: “Đây là tập quán, nhất định phải.”

Viên Lăng giúp Thanh Nhan bấm nhân sỏi cảo: “Cao Thành, cho cầm thì cứ cầm, quê nhà Dư Bội bên kia nhiều tập quán lắm, từ từ cậu sẽ nhận thức thôi.”

Thằng bé chơi một hồi thì ngủ, bốn người đứng lúc vừa làm sỏi cảo vừa yên tĩnh nói chuyện một lát.

Thật ra loại vợ chồng trẻ tuổi này giống như Thanh Nhan bọn họ là một nhất, đã phải làm việc lại muốn có con, hai bên không quan tâm, may mà nhà mẹ chồng có bảo mẫu, hai vợ chồng chỉ đón con về nhà ở cả đêm vào ngày nghỉ, nói chung là sự nghiệp gia đình cả hai không bài trừ lẫn nhau.

Tôi cán bột không được, làm sỏi cảo thật lợi hại.

Đang bắt sỏi cảo, nhớ tới một cái tấu nói*, tự mình cười ngây ngô. Tấu nói đó là nói loại ra bốn cái có hại lúc bà làm sỏi cảo, vừa gói vừa hát: Muối và ruồi bọ, đó đều là loài sâu hại người, tôi bắt được một con (hướng tới vỏ sỏi cảo giả bộ làm nhân bánh), bóp chết một con này (trên tay dùng sức một cái, bao bọc một cái) ... Bắt được một cái ... Bóp chết một con (lại bao bọc một cái)...

*: một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

Sỏi cảo đó ai dám ăn, buồn cười chết tôi rồi.

Bản thân tôi vui sướng ha ha, Viên Lăng coi đáng vẻ đó của tôi gốc như vậy, cũng cười, cười tươi cứ như ánh mặt trời ngoài cửa sổ, dịu dàng và rực rỡ.

Thanh Nhan nói chuyện phiếm cùng tôi: “Mấy ngày này trên QQ cũ của tớ có người lạ yêu cầu thêm mình, dùng nữ sinh mà hình chân dung chính là nam yêu cầu thêm, thay đổi hình nam sinh thì là nữ yêu cầu thêm, quá đáng ghét rồi.”

“Đó là người cậu có duyên tốt.”

“Có người trò chuyện cũng không nổi hứng trò chuyện, có người quá thấp kém.”

Tôi nhớ tới một chuyện: “Hai ngày trước QQ đó của tớ mới là lạ, có một số muốn thêm tớ, là đàn ông, nói là người tớ quen, để tớ đoán. Tớ và hắn nói chuyện cả buổi cũng không đoán ra hắn là ai, nói chuyện còn rất có ý, tớ nghĩ không ra có một người như vậy trong những người quen.”

Thanh Nhan nghĩ giúp tôi, tìm những người đàn ông biết gom tới kéo lui, vẫn tìm không ra.

“Chẳng qua người này đúng là có phần đáng ghét, nói vài câu liền ném bóp một cành hoa hồng tới đây, lại nói vài câu liền ném một cái hôn gió qua đây ...” Tôi và Thanh Nhan cứ thế nói xong, hoàn toàn không thấy sắc mặt của hai vị đồng bào nam bên cạnh.

Viên Lăng nói với Cao Thành: “Cao Thành, trở về trên mạng quân đội, tôi Q anh.”

Cao Thành: “Kia nào có thời gian rồi, cả ngày trong doanh của tôi nhiều chuyện như vậy.”

Viên Lăng: “Phó doanh trưởng Cao đừng cự tuyệt người ngoài ngàn dặm chứ, vậy tôi không phải là một ngày không gặp như cách ba thu đi.”

Về mặt Cao Thành biểu cảm anh mờ ám anh thô bỉ: “Cái gì cách ba thu? Anh ít buồn nôn giùm tôi, đừng lại thậm chí sỏi cảo tôi sẽ ăn không vô rồi.”

Viên Lăng lấy tay đẩy một cái: “Sỏi cảo vẫn phải ăn, 80 cái này, tôi cố ý gói cho anh, mọi người trưởng thành tốt.”

Cao Thành vừa thấy: “Tôi ăn nhiều nhất 60.”

“Phó doanh trưởng Cao đừng khách sáo, đã cùng đến thì cũng như nhà mình...”

“Tôi với anh là lão già sắp chết còn khách sáo cái gì, đây vốn là nhà của tôi...”

Tôi nhìn Viên Lăng đùa giỡn được phó doanh trưởng Cao rất vui vẻ, tiếp tục nói chuyện với Thanh Nhan. Nói chuyện tới thức ăn của doanh trại sư đoàn điều tra.

Thanh Nhan: “Nhà ăn đó của Cao thành cũng không tệ lắm, mùi vị rất tốt, liên hoan người nhà lần trước thêm món ăn, một phần thịt kho tàu kia lớn như vậy, chỉ có 8 đồng tiền.”

“Đó là chi phí quân sự của bọn họ chi, chi ngoài định mức thu về giá thành là được, lại không có tiền lãi, đương nhiên rẻ.” Tôi nghĩ muốn thêm vào trong sủi cỏ chút thứ khác.

“Nhà ăn ở trụ sở của Viên Lăng họ mới tốt, vừa đến chủ nhật các anh em trong đội đã làm bữa đánh bài, để cho Viên Lăng mời khách, về điểm thuốc lá tiền bạc này anh ấy hoàn toàn thất bại bên trong rồi, tôi nghĩ cũng tốt, chỉ cần anh ấy vui vẻ.”

Nước trong nồi sôi, Cao Thành đi bỏ sủi cỏ vào, ở bên kia một người Viên Lăng tiếp tục siêng năng gói.

Tôi vào phòng bếp cầm chút đồ ra ngoài. Đồ vật ở nhà Thanh Nhan để chỗ nào tôi rất rõ ràng. Trang@d#d#l#q#d@bubble

Dùng phương pháp kẹp lông mi sắc nét bắt bốn cái sủi cỏ đặc biệt, một cái bỏ vào trong nồi rồi.

Không bao lâu sủi cỏ ra nồi rồi. Tôi vớt bốn cái lông mi kia ra ngoài, mỗi người một cái. Về sau càng với phát hiện có mấy cái hình tam giác, tôi do dự gấp một cái ném thử. Ngọt ngọt, hơi chua, là quả táo.

Tôi đang nghi ngờ, bên kia Thanh Nhan kêu: “Ồ, trong sủi cỏ này sao có hoa sinh?”

Tôi vui vẻ: “Tổ gói, Quả trường sinh, một đồ may mắn.”

“Nhân quả táo này ai gói?” Cao Thành ăn một cái.

Viên Lăng thừa nhận: “Tôi gói, truyền thống trong đội, bình an.”

Tôi nhìn anh ấy một cái, đúng lúc anh ấy cũng nhìn qua. Sống lâu trăm tuổi, bình an hạnh phúc, đây là tâm nguyện của chúng tôi.

Sau khi ăn xong Thanh Nhan ngâm trà Bát Bảo, có sẵn, một bao nhỏ một bao nhỏ rất tiện, chính là uống không lịch sự, pha hai lần nước thì nhạt, giống như cà phê pha sẵn. Tôi uống chén của mình, quay đầu lấy táo đỏ trong chén kia của Viên Lăng ra cho vào miệng của mình.

Thanh Nhan không có theo đuổi với trà, chỉ cần là ngâm ra đẹp thì thích, thường thường sẽ mua chút nụ hoa hồng này cúc trắng Hàng Châu này gì gì đó cho vào trong chén ngâm. Chính là cá nhân tôi mà nói, lá trà cho dù tốt cũng là dùng để uống, công dụng tốt nhất chính là giải khát, tiếp theo mới là dưỡng thân (rèn luyện bồi dưỡng phẩm chất), văn hoá cùng với văn văn.

Thanh Nhan: “Cao Thành uống trà xanh, nói chiến đấu cả ngày ngâm trên xe cũng phát bực, thật ra tớ cảm thấy uống trà xanh còn không bằng uống Bàn Đại Hải (cây/ quả lười ười).”

“Nếu không tớ tìm bạn bào chế chút trà trơn cổ họng đi, cổ họng kia của Viên Lăng cũng quá sức.”

“Cổ họng kia của anh là có từ tính.” Viên Lăng từ bên cạnh đi qua.

Tôi ném cho anh ấy một cái liếc mắt: “Phụ nữ nói chuyện, đàn ông ít nói chen vào.” Nói tới nói lui, về sau tôi vẫn bào chế một bao lớn trà trơn cổ họng giao cho Tề Hoàn, vì thế trong lý giữ nhiệt đã chiến của Viên Lăng đều thường xuyên tràn đầy Trà Hương. Thái Đạo làm việc tôi yên tâm, nhưng nói cho cùng, vẫn là yêu nghiệt kia của nhà mình chọc người thương yêu.

Thanh Nhan rất có thái độ đối với cái sẹo kia trên mặt Cao Thành, lấy kem tẩy sẹo vừa mới mua nghiên cứu với tôi. Hai chúng tôi đầu chạm đầu thật sự nghiên cứu thật lâu, cảm thấy không thể tùy tiện bôi lên trên mặt Cao Thành, loại chuyện trên mặt phải cẩn thận, sau đó nhất trí quyết định trước dùng Viên Lăng làm thí nghiệm, dù sao sẹo của anh ấy đều ở trên người, nhìn không thấy.

Ở nhiều năm sau đó tôi tổng kết: Hôn nhân, chính là không có con cái lúc đó dọn dẹp chồng, có con sau đó dọn dẹp con. Ủ, việc này có ý nghĩa!

Chơi đến tối, về nhà tắm rửa xong tôi liền đi Viên Lăng ở trên giường thí nghiệm kem tẩy sẹo, người này phát hiện tôi bụng dạ khó lường liền bắt đầu vùng vẫy, tay chân giãy giụa như con cá lớn, trơn tuột.

Tôi dùng cả tay chân tám tay tám chân đàn áp, chợt nghe Viên Lăng kêu to: “Em bôi thứ gì trên người anh vậy?” Tôi không trả lời, trước vội vàng bôi trên lưng xong, lại lật anh ấy qua, bôi mặt trước.

Viên Lăng giương mắt lên, thấy thuốc mỡ trên tay tôi, thở dài một hơi, cười: “Thứ đó vô dụng.”

Tôi nghi ngờ nhìn anh ấy: “Hả?”

“Tế bào da tổn thương vĩnh viễn, làm sao chưa từng dùng, nhiều nhất làm cho sắc tố trở nên nhạt một chút.” Hai tay Viên Lăng kê ở sau ót, thay đổi tư thế thoải mái.

Tôi nhìn một chút kem tẩy sọc cho tôi hy vọng thật lớn, lại nghi ngờ nhìn Viên Lăng một chút, người này lại A tôi đây mà?

Viên Lăng nhận lấy nhìn nói rõ: “Thành phần: cây phụ tử ... Lấy độc trị độc.” Phụ tử có độc, cái này tôi cũng biết rõ.

“Thật sự vô dụng à?” Tôi thật tiếc nuối. Viên Lăng gật đầu khẳng định.

“Quyết định như vậy đi thôi, dù sao trên mặt chồng em lại không có sọc.” Tôi cắt kỹ thuốc mỡ, đặt vào trong ngăn tủ bên giường.

“Một đại lão gia như Cao Thành vậy, có mấy vết sọc không phải sẽ rất ngẫu nhiên?” Viên Lăng cười.

Tôi nằm xuống, đầu gối lên bụng Viên Lăng, nghe thấy âm thanh thì thầm trong ổ bụng, tôi xem xét: “Ừ, hệ tiêu hoá của chồng rất khỏe mạnh.”

“Sự trao đổi chất cũng không tồi...” Tôi thích cảm nhận làn da này, có thể cảm giác được hình dạng và sức sống của bắp thịt.

Viên Lăng nhắm mắt lại theo chân tôi mò xuống dưới, tê tê, ngược lại ngứa đến mức tôi hít một hơi khí lạnh.

“Cơ bắp căng chân căng thẳng ... Ít mang giày cao gót một chút, không phù hợp quy luật tự nhiên.” Viên Lăng nói.

“Đó là nghề nghiệp của em cần.” Tôi nhắm mắt lại cọ xát.

“Còn mang giày cao gót mười phân, giả mạo 1m73, em có mệt hay không...” Viên Lăng cũng sắp ngủ thiếp đi.

Lời này thế nào nghe qua như vậy... Như vậy... Tôi chợt mở mắt ra, 1m73? Tôi chỉ nói qua với một người!

Tôi chợt thoáng cái ngồi dậy, trừng mắt anh ấy, run run rẩy rẩy chỉ vào anh ấy: “Anh, anh là ... Anh là kỳ sĩ đoàn trưởng?!”

Viên Lăng cười đến cả người run rẩy lộn xộn, chặn ngang ôm tôi qua đê ở dưới người, cười đến thần bí lại khiêm tốn: “Gặp mặt bạn trên mạng của em đi, một mùa hoa nở...”

Tên trên mạng (nick name) một mùa hoa nở tôi đối phó nụ hôn nồng nhiệt mạnh mẽ, không rảnh trả lời...

Sau đó xong xuôi tôi hừ anh ấy: “Ồ bộ đội không tuân theo quy định lên mạng ha, đội trưởng Viên.”

Viên Lăng xoay người để lại cho tôi phía sau lưng to lớn: “Ai nói anh lên ở bộ đội.”

“Vậy anh lên ở đâu?” “Nhà Tề Hoàn.” “Làm sao mà anh biết số QQ của em?” “Bí mật quân sự.”

83. Q.3 - Chương 71: Anh Là Tình Yêu Hoàn Mỹ Của Em

Tiểu Tần từ chức rồi. Hôm đó tôi mới ăn cơm xong từ phòng ăn trở về văn phòng, liền nghe nói tin tức này. Xã hội thương mại, người đi người ở là rất bình thường, tôi đang lo lắng một bộ phận muốn tổ chức làm

PARTY đưa tiền cho Tiểu Tần hay không, buổi chiều Tiểu Tần làm thủ tục xong xuôi tới tìm tôi.

“Em rời khỏi, tan tầm cùng nhau ăn một bữa cơm được không?” Tiểu Tần nói. Tôi nói không nên lời ánh mắt đó là vì gì đây, giống như một cái đầm sâu, đã sóng nước chẳng xao.

“Được, chị hẹn bạn Tiểu Lý lên ...” Tôi đi lấy điện thoại nội bộ, Tiểu Tần ngăn cản tôi: “Chỉ hai chúng ta.”

Tôi nhìn cậu ấy, tay từ từ tách khỏi điện thoại: “Được rồi.”

Nhà hàng Tây, beefsteak(bít tết) hơn 300 một người khách. Tôi nói không đáng, Tiểu Tần nói: “Chị, để cho em xa xỉ một lần.”

Tiểu Tần viết ra một chút nhạc khúc, tiếng piano tao nhã vang lên.

“Chị, em vẫn muốn nói mấy câu, nhưng chị vẫn không cho em cơ hội này.” Tôi không thể cho cậu ấy cơ hội này.

“Lần sinh nhật đó của chị, thật ra không phải em muốn nói khác, em chỉ muốn nói em rất yêu thích chị, mỗi ngày ở bộ phận bảo an thấy có phiếu của chị, thì em thấy vui vẻ, trong lòng đặc biệt, đặc biệt EXCITED... Thật xin lỗi, em biết chị không thích người khác nói tiếng pha lẫn Trung Anh.”

Canh đuôi bò toả ra hơi nóng, Tiểu Tần xoa xoa mắt: “Trước kia em vẫn đeo kính, về sau nghe nói chị không thích đàn ông đeo kính, thì em đổi thành kính sát tròng, ngại quá, có chút dị ứng.”

“Ai nói chị không thích đàn ông đeo kính?” Tôi thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu Tần không trả lời: “Chị đối với người nào cũng đều tốt, lúc trước khi chị mới tới nơi này, lần đầu tiên gặp mặt chị đã cười với em, cười đến trong lòng em ấm áp, vô cùng thoải mái. Lúc ấy em nghĩ, thì ra trên thế giới này còn có người phụ nữ như vậy, em thích chị. Thật sự, trước kia em từng có bạn gái, tuổi tác nhỏ hơn so với em, cả ngày đều tức giận, hẹn hò đến muộn cũng tức giận, không mặc quần áo cô ấy mua cũng tức giận, xem phim bức ảnh của phim cô ấy thích bị lấy xuống cũng tức giận, em không chịu nổi loại tính tình này. Cho nên em thích chị, nhưng sau đó em phát hiện chị gặp ai đều cười tít mắt, chị đều không có lời nói nặng với ai, với ai đều hoà thuận như vậy, làm chuyện gì đều có chừng mực như vậy, chưa bao giờ sẽ trực tiếp từ chối người khác.”

Tiểu Tần dùng một loại ánh mắt rất bị thương nhìn tôi: “Chị, trong lòng chị vốn không có chúng em, chưa từng có. Trong lòng chị vốn không coi chúng em là bạn bè thật sự của chị, chị sẽ nói chuyện phiếm cùng chúng em, cùng chúng em uống rượu ăn cơm, nhưng chị chưa từng để người khác đi qua nhà chị, chị vốn không cho chúng em biết cuộc sống thật sự của chị, trong thế giới của chị không có chúng em, chị chính là loại mọi người thường nói này, dạng quý tộc lạnh nhạt.”

Tôi đang xét lại mình, chính mình thật là người dối trá như vậy sao?

“Chị, chị có thể đừng giả dối như vậy không? Chị có thể thật sự mở miệng nói một câu, Tiểu Tần chị không thích em, em không có cơ hội... Không?”

Tôi muốn nói cậu ấy uống rượu, nhưng cậu ấy vốn không uống rượu.

Tiểu Tần giải thích tôi tổn thương tâm hồn của cậu ấy, thăm dò của cậu ấy đối với tình cảm tuyệt vọng. Tôi nghe, nghe người khác phân tích bản thân. Thật sự, tôi thà rằng người khác ở trước mặt chỉ trích tôi, cũng tốt hơn nói nhỏ ở phía sau người.

Bít tết đã nguội lạnh đi, Tiểu Tần vốn là không phải vì ăn cơm mà đến, tôi thì ăn không vô nữa.

“Chị, trong nhà sắp xếp giúp em, tuần sau đi New Zealand. Trước khi đi em muốn tặng chị một thứ.” Tiểu Tần lấy thứ đó ra. Túi GUCCI nữ!

“Tiểu Tần...” Tôi mở miệng, chuẩn bị tìm từ.

“Dư Bội chị có thể thành thật một lần hay không? Em biết chị thích, chị không nỡ mua mà thôi, chị coi như cho em giữ lại nhớ nhung được không? Cho cuộc đời của em giữ lại kỷ niệm được không?” Tiểu Tần có chút kích động.

Đã nói đến trình độ này, nói cảm ơn thì càng dối trá, tôi nhận lấy túi: “Ngày nào đi? Chị tiễn em.”

“Lời nói em nặng nề, chị đừng để ý.”

“Lần sau trở về, tới nhà của chị chơi đi.”

Tôi nói chân thành.

“Thật sự?”

“Nếu em không ngại bị A nhà chị nói.”

“Chị, chị khoa trương, anh Viên là một người rất tốt. . .” Chúng tôi nhìn Tiểu Tần biểu tình A của người kia được cậu ấy nói rất tốt.

Trên đường về nhà tôi thật sự suy nghĩ, rốt cuộc tôi là người như thế nào?

Đi ngang qua cửa trái cây, mua đậu phộng Đại Phúc về nhà.

Chính là trà xanh vừa mới ngâm, hỗn hợp đậu phộng Hâm Liêu ngọt ngào và trà Hương đẳng trong miệng.

Tiểu Tần nói không sai, tôi là mặt ngoài với ai đều rất khách sáo, nhưng trong lòng chưa từng có người khác đi qua. Tôi chính là cây cột điện, đang không ngừng biến hóa trong hoàn cảnh làm việc, tự mình chặt bỏ dây dưa vụn vặt, từ một chỗ đến một chỗ khác, một khi đi tới, thì tôi sẽ không liên lạc với đồng nghiệp trước kia, tôi, quên bọn họ, cho tới bây giờ tôi cũng không từng quan tâm bọn họ có nhớ đến tôi hay không, trong lòng tôi cho tới bây giờ đều chỉ có bản thân tôi, hiện giờ, còn nhiều thêm một người Viên Lăng, nhưng Viên Lăng, anh ấy không thể xem như người khác, vì thế tôi vẫn ích kỷ, chỉ thấy chính mình.

Một mình tôi ăn sạch tất cả đậu phộng Đại Phúc, Viên Lăng không trở về, không cần phải giữ lại, vả lại, thứ này chính là ăn tươi mới, qua đêm thì không ngon.

Ngày hôm sau đi làm, ở trong hành lang đối diện gặp phải tổng giám đốc tài vụ Hàn Hiểu, chào hỏi: “Chị Hàn sớm nha, ô, vừa mới mua quần áo mới, loại kiểu dáng rất đẹp. . .”

Hàn Hiểu cười, ưỡn thẳng ngực: “Ngày hôm qua sinh nhật chồng chị, mua quà cho chị, Prada, không tệ chứ?”

Tôi bật cười: “Sinh nhật anh Chu, mua quà cho chị?”

Hàn Hiểu cúi đầu nhìn xuống: “A, kiểu mới Gucci. . .” Cầm trên tay nhìn.

“Người khác tặng, chị thấy hoa tai này rất đẹp mắt, màu sắc cũng nhạt, kết hợp tốt với quần áo.”

“Đúng rồi, tháng này nghiệp vụ trích phần trăm sắp xuống đến nơi, cũng không trách được.”

“Mùa ít khách thôi, vượt qua thì tốt rồi.”

Đến văn phòng thay đổi quần áo, lão Đại gọi điện thoại muốn tôi đi qua một chuyến. Hai người cùng nhau đi đại sảnh.

Tôi nhìn phong thủy tinh trống rỗng, hỏi: “Có thể sửa không?”

Quản lý trực ban đêm qua lắc đầu: “Chỉ có thể đổi cái mới.”

Đứa bé gây họa ở trên ghế sa lon ngủ thiếp đi, người lớn ở một bên thương lượng với Thịnh lão Đại.

“Tiểu Dư, cô tới đây một chút.” Lão Đại ngoắc.

“Đèn treo kia của chúng ta bao nhiêu tiền?” Lão Đại biết rõ còn cố hỏi.

“Thủy tinh Ai Cập thuần khiết, cộng thêm chi phí chở, 60 vạn.” Nhiệm vụ của tôi hoàn thành rồi.

Thịnh lão Đại tiếp tục thương lượng với cha mẹ của đứa bé gây họa.

Thỏa thuận đạt được. Người bộ phận tài vụ tới tiếp nhận chuyện khoản tiền bồi thường.

Tôi đi theo lão Đại tới văn phòng: “Bồi thường bao nhiêu tiền?”

“Chiết khấu cho ông ấy năm phần, 30 vạn.”

“Kiểu dáng đèn đó lỗi thời, vốn chỉ trị giá 30 vạn.”

“Chúng ta còn thêm phí chuyển chỗ.”

“Ngài nói rất đúng.” Tôi phục lão đại sát đất.

Tan tầm gặp được một người quen: “Bội Bội.” Toàn thân tôi giật mình, tôi quen với ông sao? Toàn bộ tài sản đến BMW hai cửa, mở cả ngày ra một cô gái nhỏ mềm mại.

Tôi đi ở phía trước, tên kia lái xe ở bên cạnh vừa lái vừa nói chuyện: “Bội Bội, anh thật sự nói thật, anh cảm thấy phong cách em rất tốt, không giống với phụ nữ bình thường.”

Tôi quay đầu đi cười: “Ông chủ Tăng, BMW hệ 7 kiểu dáng mới nhất sắp ra, không định đổi một chiếc ư?”

Tên kia cười-quyến rũ: “Nếu em thích, anh mua cho em một chiếc.” Thôi đi, làm như tôi không biết lá bài tẩy của ông sao?

Tôi dừng bước lại, xoay người, tên kia cũng dừng xe lại. Khuỷu tay tôi chống ở trên cửa kính xe, tiến tới gần, vẽ mặt chuyên chú hỏi: “Thật vậy chăng?”

“Thật sự!” Ngay cả thở ra hơi thở cũng đáng ghét như vậy, nhưng tôi vẫn cứ cười đến trong sáng như thế.

“Em thích Jeep, phía trước treo cái thẻ đỏ.” Nói xong vẫy taxi. Lúc ở trên xe nghe thấy tên kia phản ứng kíp: “Thẻ đỏ? Xe quân đội?” Tôi cười.

Ở cửa chung cư gặp phải một chiếc taxi quay đầu, sườn xe lướt qua, một bóng dáng xuất hiện ở trước mắt. Quân trang mới cắt may vừa người kiểu 07 vai rộng eo nhỏ hẹp mỏng.

Tôi xuống xe đứng lại, dùng giọng điệu Ly hương gọi viên, âm cuối kéo dài kêu lên: “Lăng Lăng. . .”

Người phía trước dừng lại, quay đầu, hắc diệu thạch (đá màu đen sáng) đang loang loáng. . . Ôm nhau mà cười, nắng chiều đầu xuân tại lúc này trở nên nhiệt liệt và rực rỡ.

Chúng tôi là hai người bình thường trên thế giới này, không có cửa cải làm người kiêu ngạo, chưa từng có nhan sắc hơn người, cuộc sống không có gì đặc biệt, đời sống vụn vặt, dầu muối củi gạo, gia đình ông bà, cùng nhau gắn bó. Không phải công chúa hoàng tử trong chuyện nhi đồng, sẽ không hy vọng được vật chất hơn hẳn, nhưng nếu như có kiếp sau, tôi vẫn sẽ lựa chọn anh, lựa chọn người này cười thì còn nhỏ A vui vẻ A tình cảm to lớn A chế địch lão A (@.#).

Đây chính là tình yêu hoàn mỹ của chúng ta!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-cho-vien-lang>